

Giới thiệu Một Hồi Vợ Chồng

Tên gốc: Phu thê nhất tràng

Converter: Nguyệt Ly (tangthuvien)

Editor: Tiểu Đường

Một hồi vợ chồng có diễn biến rất chậm, tác giả viết đan xen giữa hiện tại và quá khứ mười sáu năm trước, khi người chồng ngoại tình. Anh chồng nghĩ rằng mình yêu cô gái kia ngay từ cái nhìn đầu tiên, khi thấy vẻ yếu đuối của cô ta. Lúc này, họ đã cưới nhau bốn năm, hôn nhân được sắp đặt, môn đăng hộ đối, đã có với nhau một đứa con trai bốn tuổi. Cô đang mang thai, đi khám thai và biết đứa bé là con gái, chờ chồng trở về để nói với chồng. Nhưng đêm khuya hắn trở về mang theo mùi của người phụ nữ khác...

Hắn ngoại tình một thời gian, rồi cũng nhận ra người mình yêu là người vợ ở nhà, hắn quay đầu. Nhưng đã muộn... (vì sao thì các bạn đọc sẽ biết). Cô lựa chọn không nói, làm như không biết chuyện hắn ngoại tình, cô ở lại vì đứa con trai của mình, muốn nó có một gia đình bình thường (Bố cô cũng ngoại tình, bỏ mẹ con cô, khiến mẹ cô phát điên...).

Hắn hối hận cả mười sáu năm, mười sáu năm làm một người chồng, người cha tốt. Nhưng cô luôn lạnh lùng. Sự thật phải mười sáu năm sau hắn mới rõ, chính cô nói cho hắn...

Đó là nội dung của truyện. Ngoài ra trong truyện còn nói đến chuyện về con trai hai người, về bố mẹ nữ chính, đều ngoại tình cả.

Mình nói trước là truyện này dài vật, day dứt, có thể có bạn thấy lằng nhằng, phức tạp. Nếu tác giả viết ngắn gọn lại chắc sẽ hay hơn. Mình thấy tác giả viết không hay lắm, trong khi chuyển ngữ, nhiều chỗ mình chuyển theo lời văn của mình, cho câu văn diễn đạt ngắn gọn lại. Nhưng có vẻ vẫn không hay đâu">.

Các bạn thấy truyện phức tạp quá thì có thể không đọc nhé, mình sợ các bạn đọc rồi lại thấy truyện nhảm, chán, vớ vẩn và ném đá mình(.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Anh không nên phản bội hôn nhân của chúng ta

Úy Hành Vân: “Nhiễm Tô, anh là chồng của em, anh sẽ ở bên em cả đời.”

Con người trong trời nhưng lạnh lùng của cô khẽ động, cười nhẹ: “Em nhớ, cho tới giờ em vẫn nhớ rõ anh là chồng của em.”

... Chi là anh đã quên, anh đã từng phản bội vợ mình.

Từng bị phản bội lần đầu tiên trong đời đã là đủ rồi, có chút đau nhức, nhất định cả đời khó quên, cho dù anh thật sự đã quên, cố gắng quên đi, nhưng cô vẫn mãi nhớ rõ, cực kỳ rõ.

Chỉ vì, cô là một người phụ nữ, là một người vợ, là một người mẹ.

Nghệt thở, đau đớn, tuyệt vọng.

Đột nhiên, cô bừng tỉnh giữa con ác mộng, khuôn mặt chảy ướt mồ hôi, thờ dốc, người đàn ông ngủ bên cạnh cũng tỉnh lại.

Dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ vỗ tấm lưng mảnh mai của cô, giọng nói trầm thấp từ tính của hắn ní non bên tai cô.

“Đừng sợ, không có chuyện gì, anh ở đây, anh ở đây, Tô Tử.” Giọng nói dịu dàng như lông vũ, thanh âm của hắn mang theo thương yêu khiến người ta say mê.

Nhưng người trong ngực hắn lại vì tiếng nói của hắn mà đột nhiên run lên, không nói được lời nào.

Nhiễm Tô nhẹ nhàng rời khỏi ngực hắn, nhưng lại vì sự lo lắng mà nép mình vào trở lại.

“... Lại gặp ác mộng à? Đừng sợ, những gì trong mơ đều là giả, yên tâm, đều là giả.” Hắn săn sóc kéo chăn cho cô, hôn nhẹ lên khóe miệng cô, một cái lại một cái, vừa như để trấn an cô, vừa như quyến luyến.

Là giả sao?!

Nghe vậy, cô buồn bực nhếch khóe môi cười khổ trong lồng ngực hắn, hắn, Úy Hành Vân vẫn mang hơi thở như nhiều năm trước, có mùi thuốc lá nhàn nhạt và mùi bạc hà, mùi của hắn quanh quẩn bên mũi cô, làm cô có phản ứng sinh lý khó nhịn nổi, dạ dày cô bỗng quay cuồng, cổ họng cô bắt đầu thấy đau.

Cô rất đau, dạ dày đau đớn, con buồn nôn nổi lên từng đợt.

Gương mặt cô rất nhợt nhạt, không nhìn ra phản ứng của cô, ngay cả người chồng bên cạnh cũng không cảm nhận được sự khác thường của cô, hàng năm như thế, nhiều lần như vậy, hắn ôm cô, thân cận cô, cô không phải thuận thể chôn mình trong ngực hắn thì cũng là dựa vào sau cổ hắn.

Hắn không phát hiện ra, hắn cũng không thèm để ý, hắn, Ủy Hành Văn chỉ muốn cô nằm trong ngực mình, chỉ muốn cô nằm dưới đôi cánh mình, chỉ muốn cô ở trong tầm mắt mình, lý trí yếu đuối của cô không phải một hai ngày, hắn cũng sớm quen, sớm đã trầm mê.

Cô vẫn ở đây, không hề đi đâu, không phát hiện ra chuyện hắn giấu giếm nhiều năm nay, thật tốt, hắn không cần cô đáp lại, không cần cô đón ý nói hùa, cô không đi, cô không rời đi, cô không biết gì cả.

Thật tốt, cô là vợ của hắn, đời này họ sẽ ở cùng nhau, sau đó lại cùng nhau già đi.

Trong đêm khuya, đã vô số lần hắn vẽ nên hình ảnh họ với khuôn mặt nhợt nhạt, già nua, dắt tay nhau đến già, vô số lần, vô số lần may mắn, họ vẫn là vợ chồng.

Trái tim hắn đã trầm luân luôn không nhìn ra bất kỳ điều khác thường nào, hắn vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, rất dịu dàng, giống như cô là bảo bối của hắn, hắn nói từng tiếng, đừng sợ, đừng sợ. Vợ của hắn rất ít khi mất kiểm soát, chỉ có đêm khuya khi gặp ác mộng cô mới có biểu hiện kinh hoàng, hắn quý trọng loại cảm giác này, hắn nguyện trở thành chỗ dựa cả đời cho cô, an ủi cô khỏi nỗi hoảng, cô hàng đêm khó ngủ.

Có lẽ, Ủy Hành Văn quá tự phụ, hắn không bao giờ nghĩ rằng, người vợ yêu quý của hắn, bị đau nhức, gặp ác mộng, tất cả đều là vì hắn mà ra.

Anh, chính là con ác mộng của tôi.

Từng tiếng hắn ní non bên tai cô, nói, hắn ở đây, đừng sợ, hắn ở đây, hắn ở chỗ này, hắn ở ngay gần bên cô!

“... Không, anh không có ở đây, anh không có ở đây, anh vốn không ở đây...” Ủy Hành Văn, anh đã sớm không ở chỗ này nữa, không ở chỗ này, tôi luôn ở một mình, chỉ có một mình tôi thôi.

—

Cô như đang nói mê, nói không tiếng động, va chạm với âm thanh trấn an của hắn, xé rách.

Đây không phải là mơ, Nhiệm Tô rất rõ ràng, hình ảnh lặp đi lặp lại nhiều lần trong trí nhớ, không phải là mơ.

Mơ là giả, trí nhớ không phải là giả.

Mọi người đều lừa gạt một sự thật, một sự thật chỉ có cô không thể biết.

Cho tới giờ cô vẫn không quên, cô gái dịu dàng then thùng khóc lóc cầu xin cô thành toàn, cô gái đáng thương đau đớn lôi kéo vạt áo cô cầu xin cô tha thứ, cầu xin cô buông tay, cầu xin cô thông cảm, cầu xin cô trở mặt nhìn chồng mình và một cô gái khác yêu nhau.

Cô ta nói: “Nhiệm tiểu thư, van cầu chị, buông tha cho anh ấy đi, anh ấy chưa bao giờ yêu chị! Chị làm Ủy phụ nhân có ý nghĩa gì? Chúng em yêu nhau, thật sự yêu nhau, chẳng lẽ chị muốn anh ấy vì con cái mà miễn cưỡng ở bên chị sao, cả đời phải sống trong gượng ép, không vui, không hạnh phúc sao?! Như vậy có ý nghĩa gì!”

Cô đã trả lời như thế nào? Cô nhớ rõ, cô muốn anh ta hoàn thành trách nhiệm của một người bố, con của cô nhận người bố này, cô chỉ có thể miễn cưỡng anh ta! Cô muốn con của mình lớn lên trong môi trường lành mạnh, cô không quan tâm anh ta vui vẻ hay không, vui hay không vui, cô cũng phải miễn cưỡng anh ta! Miễn cưỡng cho đến khi con của họ khôn lớn mới thôi!

—

Miên cưỡng... Cô lạnh lùng cười khổ, ai không có miễn cưỡng, hắn miễn cưỡng, còn cô làm sao không có miễn cưỡng?!

Miên cưỡng nửa đời người, miễn cưỡng nhiều năm, nhiều ngày như vậy, có phải tôi và anh đều miễn cưỡng!

Hít sâu một hơi, cô đẩy ra sự kềm chế của hắn, mệt mỏi nói câu: “Ngủ đi, em mệt.”

Hắn nhìn cô xoay người, đắp chăn, thu mình lại, cách hắn rất xa, rất xa.

Trước kia, hắn cũng đã quen rồi, có lẽ đêm nay là đêm xuân quá lạnh, ướt lạnh nhói buốt, hắn kinh ngạc nhìn bóng lưng cô, không hiểu sao tìm mình lại nhói lên.

Phút chốc, hắn tỉnh gần đê nặng cô dưới bọc chăn, cảm thấy cô hơi động dưới thân mình, Ủy Hành Văn càng dán chặt vào gò má hơi lạnh của cô: “Nhiệm Tô, anh là chồng của em, vì sao em chưa bao giờ chủ động ôm anh?” Hắn cũng khát vọng cô có thể đột nhiên cho hắn chút ít ngạc nhiên mừng rỡ, có thể cho hắn chút ít đối đãi đặc biệt.

—

Chưa bao giờ sao?

Có, cô đã từng chủ động ôm hắn, họ vẫn có cuộc sống ngọt ngào dựa sát vào nhau, tân hôn vài năm trước, cô ôm hắn, chỉ cảm thấy ấm áp và an tâm. Họ từng có cuộc sống như vậy, cô từng nhiệt tình thân cận với hắn.

Chỉ là, hắn đã quên, nhiều năm hắn đã quen với sự lạnh nhạt của cô, cho nên hắn cho rằng cô chưa từng chủ động, chưa từng có tình cảm dịu dàng.

Cô có, chỉ là cô không muốn, và cũng không làm được.

Đời đi thân thể, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô khẽ động, cười nhẹ: “Em nhớ, cho tới giờ em vẫn nhớ rõ anh là chồng của em.”

Chỉ là có một ngày anh đã quên, anh đã quên anh là chồng của tôi, là chồng của Nhiệm Tô tôi.

Sau đó, tôi và anh lại không quay trở lại.

Nghe được câu trả lời của cô, hân hân lòng về ra một đường cong trên môi, nhẹ nhàng hôn xuống cánh môi khô rát của cô.

Thương tiếc đan tay mình vào tay cô, trầm thấp thờ dài: “Tô Tử, thật tốt, chúng ta còn có nửa cuộc đời...”

Nửa đời người...

Cô than nhẹ dưới đáy lòng, nửa đời người còn lại của cô chỉ muốn cách hân thật xa, thật xa, không muốn có nửa đời người, lại càng không nguyên có kiếp sau.

Hân không hiểu những cảm xúc trong lòng cô, hân chỉ biết là vợ chồng nhiều năm, ngày ngày làm bạn, hân càng ngày càng xác định, cô là của hân, Ủy Hành Văn đến chết không buông tay.

Thời gian, nếu quay trở lại.

Anh sẽ yêu em sớm hơn, anh sẽ không phạm sai lầm, thì giờ này ngày này sẽ có điểm khác biệt?

Nhưng thật may là, em vẫn còn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vết rách của hôn nhân có bóng dáng người phụ nữ

“Trái tim tôi không thể động tới, em là người đầu tiên.”

“Em...” Vợ của hân chưa từng làm hân động tâm ư? Trong lòng Du Hường Y có chút vị ngọt ngào, cô hơi ngây ngốc cười cười, cô nghĩ, họ sẽ ở bên nhau rồi.

Vô số lần, hân đều nghĩ, nếu như không có ngày đó, vậy có phải hôm nay hân sẽ không thấy hối hận mà không kịp thế này.

Cả đời này hân sẽ không thể quên được ngày ấy, dù kể từ đó, lúc nào hân cũng thấy hối hận, có lẽ cảm dỗ và thu hút rất giống nhau, tình yêu và kích tình cũng tương tự, nhưng trong nháy mắt đó, hân thật sự bị mê hoặc, sau đó vạn kiếp không thể phục hồi.

Cho đến khi, hân sống trong những ngày của cuộc hôn nhân, hân mới hiểu được, tình yêu không chỉ là chuyện trong nháy mắt, nó có khi chính là từng giọt từng giọt thấm thấu, mặc dù, hân đã phát hiện muộn, mặc dù, vô số lần hân không muốn thừa nhận, có một số việc bạn sửa lại, nó cũng vẫn tồn tại như xưa, ví dụ như sai lầm.

Hôn nhân giữa sai lầm.

Mặc dù, vô số ngày sau, hân đều mang nỗi hối hận vì sự lựa chọn của ngày đó, nhưng không thể phủ nhận, thời khắc ấy, hân đã rất rung động, có một loại ảo giác của tình yêu.

Tình yêu, hân không bao giờ tin được, hai mươi mấy năm trước, Ủy Hành Văn hân là người bước giữa biển hoa, mà ngay cả phiên lá cũng không dính thân, ưu nhã nội tâm lại không mất tà mị, hân vui với việc hưởng thụ tất cả những gì tốt đẹp trong cuộc sống, kể cả phụ nữ.

Nhưng kể từ sau khi kết hôn, hân nhớ mình đã hồi tâm, suốt bốn năm, hân còn chuyển tâm cho sự nghiệp hơn cả trước đây, quyết định sát phạt làm cho giới kinh doanh phải lưu lười.

Ủy Hành Văn đã kết hôn bốn năm, trong bốn năm vẫn làm việc lạnh lùng, tàn khốc không nương tay.

Nhưng người người đều hâm mộ cuộc hôn nhân của hân và vợ, bởi vì lãng tử hồi tâm, bởi vì câu chuyện cổ tích của công chúa và hoàng tử không vì lợi ích mà mất đi sắc thái sáng chói lãng mạn.

Không ai biết, cũng sẽ không có người nào tò mò cuộc hôn nhân của họ rốt cuộc là như thế nào.

Giữa họ không phải là tình yêu, ít nhất là từ cái nhìn của hân, họ là hai người thích hợp làm vợ chồng nhất, có cuộc hôn nhân phù hợp nhất, nhưng họ không có thiên lôi câu địa hóa [1], không có tình yêu lãng mạn đến chết cũng không thay đổi.

[1] Thiên lôi câu địa hóa: sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất, ý là kích tình nóng bỏng giữa nam và nữ.

Hân nghĩ, trong bốn năm, hân thương thức vợ của hân, lý trí tinh táo, cao quý trang nhã, nhưng không có yêu, ít nhất hân không cảm giác được bất kỳ tâm tình khác thường nào.

Hân nghĩ, trong bốn năm, cô cũng không thương hân, cô đồng ý lấy hân cũng chỉ vì quan hệ lợi ích.

Tình yêu là gì, mấy năm trước, hân sẽ tà tử khịt mũi coi thường, nhưng bây giờ, hân không khỏi có chút tò mò, tình cảm như vậy rốt cuộc có tồn tại không... Hay chỉ là câu chuyện cổ tích huyền thoại trong lòng người.

Cái ý nghĩ này thỉnh thoảng tại hiện lên trong đầu hắn, ngẩn ngui, nhưng rất rõ ràng.

Giống như bây giờ, trong hội trường “Dạ Sanh” trắng lệt, khỏe miệng hắn vẫn ưu nhã treo lên một nụ cười, vẻ mặt tự nhiên, đôi mắt sâu và đen làm người ta không thể nhìn thấu nó, hai chân thon dài giao nhau, hắn mặc bộ vest được may thủ công của Italy rất nghiêm túc đứng đắn, nhìn trông bình thản nhàn nhã, để lộ khí thế cao sang.

Trong đại sảnh cao cấp, ánh đèn vàng nhạt được bật lên, làm cho dáng hình hoàn mỹ như được điêu gọt của hắn có vẻ sáng ngời hấp dẫn dị thường.

Đây là lần đầu tiên Ủy Hành Văn tới nơi này sau khi kết hôn, vốn đã có kế hoạch cho tới nay, nhưng không biết tại sao, hắn lại nhận được điện thoại của em trai Ủy Mặc Hiến, bảo hắn tới chỗ này gặp nhau, hắn liền đồng ý, cũng muốn thuận tiện thả lỏng tâm tình căng thẳng do nhiều ngày vui đầu vào công việc.

Nào ngờ sau khi đến đây, Ủy Mặc Hiến lại nói mình có việc không thể tới được.

Hắn lắc đầu cười cười, khẽ nhấp nhily rượu vang, rất ngọt, cũng không cay, quơ quơ ly rượu trong tay, hắn thông thả đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Áy, Ủy thiếu, sao lại tới đây! Không ngồi một lát đã? Anh chê rượu của chúng tôi khó uống, hay đang nghĩ đến Ủy phu nhân nên vội về?”

Tiếng nói vui đùa, nhiệt tình, rất quen thuộc vang lên bên tai hắn, người phụ trách hội trường – Hứa Tuệ trang điểm kỹ càng, cầu kỳ, mặc bộ lễ phục đen, hơn 40 tuổi mà vẫn mang vẻ quyến rũ, duyên dáng, xinh đẹp động lòng người.

Chị nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen, cười rất đẹp mà cũng rất nghề nghiệp, hơi nịnh nọt dịu dàng nói: “Ủy thiếu chắc là nhầm chán rồi, ở chỗ chị Hứa đây có rất nhiều cô nương xinh đẹp đang chờ anh đó, cô nào cũng được tôi chọn lựa kỹ càng, tuyệt không làm anh thất vọng, lâu lắm rồi anh không tới, lúc này còn chưa tận hưởng sao đã vội đi như thế!”

—

Nghe vậy, miệng hắn khẽ cong lên, không muốn đếm xỉa tới, giọng nói từ tính có vẻ hơi lười nhác: “Chẳng lẽ chị Hứa đã quên, tôi là đàn ông đã kết hôn rồi...”

Nếu là người khác hắn chắc chắn sẽ không để tâm, nhưng Hứa Tuệ trước mắt là một người phụ nữ khéo léo, Ủy Hành Văn hắn cũng luôn thương thức những người phụ nữ như vậy, trước đây hắn là khách quen của “Dạ Sanh”, tự nhiên cũng có quen biết với chị, hơn nữa hắn cũng là chỗ thân quen với ông chủ của “Dạ Sanh”, nên lời nói cũng có chút khách khí.

“Cũng không thể nói như vậy, đàn ông sao có thể chỉ có một người phụ nữ, mặc dù anh và Nhiệm tiểu thư là vợ chồng ân ái, nhưng còn có cả đời, nếu không có chút vị lạ, thì chẳng phải cuộc sống thật nhàm chán hay sao? Còn nữa, theo tôi biết, Nhiệm tiểu thư cũng là người xuất thân danh môn, từ nhà họ Nhiệm danh tiếng cao sang, đạo lý gặp dịp thì đi chơi này sao cô ấy lại không hiểu, tiểu thiếu gia của anh cũng còn nhỏ, vẫn cần Nhiệm tiểu thư hao tâm tổn trí, Nhiệm tiểu thư còn thời gian đâu mà quan tâm đến ý đến anh! Cuộc hôn nhân này phải mở một con mắt, nhắm một con mắt mà cho qua nhiều chuyện, sao anh có thể bỏ qua bao niềm vui thú được chứ!”

Hắn cười yếu ớt, chẳng nói đúng sai.

Sau khi cưới, trong đầu hắn không có ý niệm trung thành với gia đình, con của họ cũng rất ngoan ngoãn, từ trước tới giờ không cần họ phải hao tâm tổn trí, hắn cũng vốn là người có tâm tư kín đáo, thành thực, nội tâm, nhưng cũng không có nghĩa hắn là người đàn ông không biết hưởng thụ cuộc sống, không biết vui chơi giải trí, hắn thích bất cứ chuyện gì đều thành thạo, hắn cũng đủ khả năng để làm được.

Chỉ là, về sau hắn mất đi cái hứng thú đó, đương nhiên cũng không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ này.

Hắn mất hứng thú, ăn vào vô vị, cũng không cần tận lực làm dáng cho người khác xem.

—

Quá thật, hắn vẫn là người đàn ông tương đối chủ động.

“Không còn sớm nữa, chị Hứa cũng nên đi tiếp các vị khách khác đi.”

Ủy Hành Văn nhàn nhạt mở miệng, xoay người, nghiêng người đi qua Hứa Tuệ, sai bước đi về phía cửa.

“Áy này! Ủy thiếu! Ủy thiếu!” Chị ta trợn to hai mắt, vội vàng gọi. Trong lòng chị không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ đầu năm nay đàn ông đều “thật thà” như thế sao?! Hứa Tuệ này không tin! Chẳng lẽ Nhiệm đại tiểu thư có mặt lực lớn đến vậy, vợ chồng họ cực kỳ ân ái đúng như tin đồn, hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn?!

... Không, chị không tin! Chị tung hoành nhiều năm trong nghề như vậy, chưa từng thấy lăng từ có thể quay đầu trở về?! Huống chi còn là một người có tướng mạo và quyền thế đều được ông trời ưu ái!

“Chị... chị Hứa...”

—

Tại cửa, Ủy Hành Văn còn chưa kịp phản ứng gì cánh cửa đã được mở ra.

Khuôn mặt thanh lệ, gương ngọc, dò xét tiến vào, hắn vừa cúi đầu đã thấy quần áo cô không chỉnh tề, trên cổ còn có vết cào rõ ràng, hồng hồng, vô cùng nổi bật trên làn da của cô, khỏe mắt cô vẫn còn dấu vết của những giọt nước mắt đã khô, đôi mắt long lanh còn lóe lên tia kinh hoàng và ảm đạm.

Trái tim hắn không khỏi cứng lại, tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Anh, xin chào.” Cô sợ hãi gật đầu với hắn, lúc ánh mắt nhìn về phía Ủy Hành Văn có vẻ thất thần.

... Cô chưa từng thấy người đàn ông nào như hắn, xuất sắc gần như người chỉ xuất hiện trong giấc mơ.

“Mặc quần áo gọn gàng vào, bộ dáng gì thế này?!” Hấn không tự chủ được, giờ tay kéo căng quần áo giúp cô, thanh âm trầm thấp nói.

Cô không có ý thức lùi về phía sau, sau đó len lén liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của người đàn ông trước mắt, trái tim vừa động, cô lại không thể không chế bản thân tiến một bước nhỏ về phía trước.

Thấy cảnh tượng đó, trong mắt Hứa Tuệ hơi híp lại, có vài phần tự tin cười cười, chị ta cũng biết, đầu năm nay đàn ông không thích con gái, mèo không trộm thịt cá là không thể không có.

“Y Y này, cô nói xem cô lại gặp chuyện gì, có phải lại chọc ông chủ đại gia tức giận rồi không?! Vừa tới chẳng được vài ngày mà đã đắc tội với khách, cô còn muốn nhận tiền không!” Chị vội vàng đuổi tới bên cạnh họ, chỉ vào mặt cô gái kia gầm nhẹ.

“Em... Em đương nhiên muốn tiền! Chị Hứa, chị cũng biết, em rất cần tiền! Nếu không... Nếu không em cũng sẽ không...” Cô càng nói càng nhỏ, mang theo uể oải và bối rối.

Nghe vậy, hấn khẽ nhíu nhíu mày, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía cô gái lúc này đang nhút nhát.

“Aiz, cũng không phải chị Hứa này không giúp cô, cô xem, lần vào chỗ chúng ta này, có ai không phải làm chuyện đó chứ! Cô cứ nhìn một chút đi, chị Hứa bảo đảm, chỉ cần cô ngoan ngoãn, tiền cô cần dĩ nhiên sẽ đến tay cô! Vì em trai và mẹ của cô, có cái gì cô không thể làm chứ?! Nếu như đã đến chỗ này của chị, cũng đừng dè dặt nữa!”

“Em... Em... Em biết rồi.” Cô cắn môi, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ bừng lại có thêm vẻ động lòng người.

Cô hít sâu một cái, gạt gạt đầu, thoáng nhìn về phía Úy Hành Vân, ngu ngơ nhìn vào đôi mắt tĩnh mịch của hấn mấy giây.

Xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

—

Giọng nói nhàn nhạt, hàm ẩn cảm xúc trước kia chưa từng có.

Hứa Tuệ nghe vậy, trên mặt che kín nỗi vui mừng: “Úy thiếu, sao vậy, không về nhà với Úy phu nhân và tiểu thiếu gia à?”

Úy phu nhân?! Tiểu thiếu gia?!!!

Quay lưng lại với họ, trên mặt cô tràn đầy khiếp sợ và thất lạc, nước mắt không tự chủ được lại chảy tràn mi.

Hấn có một người vợ?! Cô gái như thế nào có thể may mắn có được hấn?!

Có địa vị ngang hàng với hấn ư? Cũng là người có tiền như hấn ư?!

Hấn có con trai, người đàn ông còn trẻ trung rực rỡ như vậy mà đã sớm có một đứa con?!

Cô gái kia chiếm được tất cả hạnh phúc, tất cả những người như cô ấy mới có được một gia đình!

Trong lòng cô bất giác dâng lên sự ghen ghét, đố kỵ và không cam lòng, cô biết rõ mình nên rời đi, nhưng cô không thể nhúc nhích nổi.

Cô, không muốn rời đi...

Trên đời này có rất nhiều chuyện không công bằng, tại sao cô không có gia thế tốt đẹp, tại sao cô gái kia được gặp hấn sớm hơn cô?

Người đàn ông xuất sắc như vậy, người nhỏ bé, chật vật như cô cả đời cũng đừng mong tiếp xúc, cô muốn thử xem, có phải cô gái kia thật sự rất tốt, có phải thật sự không thể bị thay thế.

Úy phu nhân... mấy chữ thật hạnh phúc.

“Chị Hứa, chị có thể đi, tôi sẽ dẫn cô ấy đi.”

Hấn tôn trọng lời trái tim mình, muốn mang cô rời đi, vết cào mờ mờ đỏ đỏ trên cổ kia vẫn lơ đãng xẹt qua đầu hấn.

“Vậy... Úy thiếu, tiền này...”

Hấn lãnh đạm cười một tiếng, khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt lộ ra nụ cười trào phúng: “Sao, còn không muốn đi?”

“Tôi biết, đương nhiên biết rồi, Úy thiếu muốn, tôi có thể không tuân theo sao?!” Hơn nữa, người có tiền nhất cái thành Bắc Kinh này, có thể không có tiền cho chị sao!? Một khoản giao dịch, đảm bảo lãi cao chứ không thiệt thòi. “Xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên.”

Hứa Tuệ khom khom lưng, vội vàng đẩy cửa rời đi.

—

Trong đại sảnh thoáng cái đã trở nên yên lặng, cô chậm rãi xoay người, có chút kích động, có chút khiếp đảm nhìn về phía hấn.

—

“Ủy... Ủy thiếu.”

“Em tên là gì?”

“Du... Du Hường Y.”

Hắn ni non lập lại tên cô, đến gần cô, lặng lẽ nhìn cô mấy giây, sau đó cúi đầu lên tiếng:

“Trái tim tôi không thể động tới, em là người đầu tiên.”

“Em...” Vợ của hắn chưa từng làm hắn động tâm ư? Trong lòng Du Hường Y có chút vị ngọt ngào, cô hơi ngây ngốc cười cười, cô nghĩ, họ sẽ ở bên nhau rồi.

“Đi thôi, tôi sẽ giúp em.”

Nghe vậy, cô đuổi theo bước chân hắn, tay không khỏi kéo cánh tay của hắn.

Cô nghĩ, đây cũng coi là nhất kiến chung tình, hắn, cô.

Cho dù hắn có vợ, có con trai, nhưng cô nghĩ, cô cũng là con gái, cô cũng có thể làm được.

Cô dựa vào hắn, hắn nhìn cô gái mảnh mai động lòng người bên cạnh, ánh mắt đột nhiên bị mê hoặc, trước mắt bắt gặp hiện lên rõ ràng gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tinh xảo, cô gái đó vĩnh viễn không có một mặt yếu đuối động lòng người như vậy được.

Hắn không tự chủ mấp máy môi, hoàn hồn nhìn cô gái đang dựa sát vào mình.

Không hiểu sao lại nhớ tới nhiều năm trước, mẹ hắn đặt một chậu hoa thủy tiên bên cạnh đàn Piano, những bông hoa nhu nhược mềm mại, hắn và mẹ mình đã từng cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, đáng tiếc cuối cùng nó vẫn bị khô héo, họ đều yêu thích loài hoa mềm yếu duyên dáng đó, hắn nghĩ, hắn cũng yêu người con gái như vậy.

Hắn còn nhớ rõ, giây phút nhìn thấy cô.

Trái tim vừa động, cứng lại, có chút rung động.

Đó được coi là tình yêu sao?

Coi là vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Từ giờ phút này bắt đầu bỏ qua

“*Dường như anh yêu một cô gái...*”

“*Người ấy... là chị dâu?*”

“*Không phải là Nhiễm Tô, là một cô gái khác.*”

“...”

Giữa đàn ông và phụ nữ luôn có người thứ ba xuất hiện, dù hôn nhân có trôi buộc hai người, cũng không thể tránh né ảnh hưởng bởi sự tồn tại của người kia.

Du Hường Y nghĩ, giờ phút này, cô thật sự là một cô bé Lọ Lem, bước vào một thế giới vô cùng cuốn hút làm người ta mê đắm.

Sau đó, sa vào không muốn bước ra, nếu như đây là nằm mơ, cô cũng muốn mơ mãi.

Biến thành hoàng hậu của hắn, sau đó xây dựng nên một gia đình hạnh phúc, cô muốn tranh giành, tâm tư cố chấp cho rằng, đó không phải ý định xấu, cô biết rõ, vào giây phút họ gặp nhau, có sự chung tình từ hai bên, cô... không nên thuộc về người thứ ba.

Cô thất thần cắn môi, âm thầm tự nói với mình, mình không hề sai.

“Vào đi.” Hắn mở cửa, quay đầu nhìn về phía cô, môi cô hơi nhợt nhạt, còn có vẻ lo sợ, quần áo mỏng manh cô mặc trên người thậm chí còn có vẻ đau đớn không nơi nương tựa.

Hắn khẽ thở dài trong lòng, dịu dàng dắt tay cô.

“Lạnh không?”

Úy Hành Vân lên tiếng đã tác động tới cô, thân thể Du Hường Y chấn động, cúi nhẹ đầu, nói: “... hơi lạnh.”

Thật ra, cô rất lạnh, cả người đang run rẩy, chuyển chuyển biến quá nhanh, mới vài phút trước cô còn phải đối mặt với một lão già bí ối, vậy mà bây giờ đứng trước mặt cô lại là một người đàn ông có thanh danh hiển hách của thành Bắc Kinh, cô sợ, sợ ao ảnh biến mất, hần lại trở về bên vợ, bên con trai hần, sau đó ném cô sang một bên, không buồn quan tâm ngó ngang.

Nếu hần chưa từng xuất hiện, cô sẽ không có niềm mong đợi, nhưng hôm nay hần thật sự đã xuất hiện, ngoài việc đi sát theo hần, nắm chặt hần, cô không muốn nghĩ gì nữa, nguyện từ bỏ tất cả...

“Vào đi.” Hần không tự chủ xoa xoa mái tóc cô, thấp giọng nói.

Nghiêng người cho cô vào, Du Hường Y rón rén đi vào phòng, đập vào mắt cô là nội thất được bài trí và thiết kế vô cùng xa xỉ, làm cô ghen hòng nhìn trần trối.

Đây là căn hộ cao cấp thuộc hạng nhất nhì thành phố, mỗi một thiết kế nội thất trong phòng đều được làm nên từ đôi bàn tay của những chuyên gia, tất cả đồ trang trí trong phòng đều là hàng thủ công nhập khẩu từ Italy, tinh xảo trang nhã, rất có phong cách.

Đây là một cung điện, trong mắt Du Hường Y, sức nặng của sự tôn quý trong căn hộ này đủ để làm cô ngất.

—

Cô chỉ có thể ngây ngốc đi theo Úy Hành Vân ngồi trên ghế sa lông, một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Nói một chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Hần ôn hòa hỏi, chống lại ánh mắt mất đi tiêu cự của cô.

“Em... Bố em mất khi em còn nhỏ, năm ngoài mẹ em mắc bệnh bạch cầu, bác sĩ nói nếu không phẫu thuật... Cũng chỉ sống được nửa năm...” Cô vịn vào bàn tay, cúi đầu nhìn sàn nhà, đôi mắt hơi đỏ lên, “Còn em trai em, nó còn nhỏ, không đủ tiền đóng học phí cho nó học trung học, khi bố em mất không để lại cho chúng em cái gì, tất cả chúng em đều phải tự làm, bây giờ chỉ có mình em mới có thể làm cái gì đó, chi phí cho mẹ em phẫu thuật quá cao, ngoài... ngoài cách đi kiếm tiền nhanh nhất ở ‘Dạ Sanh’ ra, em không thể nghĩ ra cách gì khác... Thật sự, thật sự không còn cách nào...”

Hần hơi thất thần yên lặng nhìn cô chăm chú, nhìn dáng vẻ mềm mại yếu đuối và khuôn mặt che kín nước mắt của cô, lướt qua cô, hần hoảng hốt nhớ tới cảnh vài năm trước mình đang nhìn mẹ nhắm mắt, mắt đi hồ hập tại phòng bệnh, từ khi hần có ý thức, hần nhớ mình chưa bao giờ khóc, từ nhỏ hần đã thể hiện mình khác với những bạn cùng tuổi, có đầu óc kinh doanh, đã trưởng thành dưới phương pháp giáo dục khoa học, càng có thêm lý trí kiên định và suy nghĩ hướng nội. Hơn nữa bố hần mất khi hần còn nhỏ, sinh lý từ biệt với hần chỉ là chuyện xưa, không đủ chân thật, cho đến ngày đó, hần nhìn thấy mẹ mình yếu ớt, nụ cười trên môi dần mờ nhạt, tiếng nói của mẹ ngày càng nhỏ, bàn tay nắm tay hần dần dần mất đi nhiệt độ và sức lực...

Hần trưởng thành, bận rộn với nhiều việc... việc học, bận rộn với việc.. việc làm ăn, bận rộn với việc... Phát triển sự nghiệp, khi đó hần chỉ cảm thấy tất cả khí lực đều muốn dùng để rong ruổi chốn thương trường, không dành nhiều thời gian cho mẹ, còn chưa kịp hiểu thuận với mẹ, sau đó, hần đã chiếm được tất cả những gì mình muốn, lại mất đi người mình cần quý trọng nhất.

Cảm giác mất đi người mẹ hần đã trải qua, từ đó khó quên.

“... Em bao nhiêu tuổi?”

Du Hường Y nhỏ giọng trả lời: “Hai mươi mốt.”

Nghe vậy, tim hần không khỏi đập mạnh và loạn nhịp, bốn năm, lúc ấy hần cũng ở tuổi này, hăng hái, nhiệt huyết, tựa như không điều gì có thể làm hần lưu luyến.

Ánh mắt hần dần quay lại, hoàn hồn nhìn về phía cô, thấy hốc mắt cô đỏ đỏ đang nhìn hần, phảng phất có chờ đợi, cũng có mong muốn.

“Sẽ không có chuyện gì... em yên tâm, anh đã nói anh sẽ giúp em là không nuốt lời.” Úy Hành Vân vô thức nhẹ giọng hứa hẹn, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Du Hường Y thất thần nhìn chăm chú vào gò má hoàn mỹ trên khuôn mặt tuấn tú của hần, không cách nào tự kiềm chế mà sa vào con người u ám không rõ nông sâu của hần, trái tim nhảy lên thật mạnh, không thể ức chế, cô không thể tự chủ mà dựa người vào ngực hần, nắm chặt vạt áo của Úy Hành Vân không muốn buông ra.

Cái ôm áp sát đột ngột làm hần không khỏi vui mừng, Du Hường Y ôm hần rất chặt, cô vẫn còn run rẩy, không hiểu sao hần lại nhớ tới cái ôm có chút hồ hững, lạnh nhạt, Nhiễm Tô rất ít khi chủ động ôm hần, cũng như hần cũng rất ít khi động tình với vợ mình, chỉ vì họ đều là những người rất lý trí.

Mà vào giờ phút này, không hiểu sao hần lại nhớ tới cái ôm của Nhiễm Tô, có một khoảng cách rất nhỏ, thanh thanh đạm đạm, hần còn chưa kịp cảm thụ, mà cũng không muốn cảm thụ, hần là hần, cô là cô, không biết tại sao, hần chưa từng đặt họ vào cùng một chỗ, cho dù họ đã sớm thành vợ chồng.

Cái ôm vào giờ phút này, thật ấm áp, thật tình cảm, làm hần thất thần mê hoặc.

Gió tay lên, Úy Hành Vân vuốt ve sợi tóc của Du Hường Y, rất nhẹ rất dịu dàng.

Nhận được hồi đáp, lòng Du Hường Y không còn thấp thỏm, hần tựa như kỷ tích trong cuộc đời cô, cô muốn nắm lấy nó thật chặt, cho dù là vợ của hần, cô cũng không muốn cho.

Cô nhẹ nhàng lui về phía sau, có chút thận trọng nhìn gương mặt hần, cô nhìn chăm chú vào đôi môi mỏng kêu gọi như đang chờ cô đến gần.

Môi họ tiến lại gần nhau, rất gần, rất gần.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên từ trong túi của hần, hần thu hồi tầm mắt, hôn một cái lên mặt cô, đi ra ban công nhìn thông báo cuộc gọi, ấn nút

nghe.

“... Nhiệm Tô.”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhàn nhạt, thông thả: “Hành Vân... anh đang bận à? Em có chuyện muốn nói với anh, đêm nay anh bận đến khi nào? Em chờ anh về...”

Hắn im lặng hai giây, trầm thấp lên tiếng: “Không cần chờ anh, Nhiệm Tô, hôm nay anh sẽ về rất muộn.”

Đầu dây bên kia cũng yên lặng mấy giây: “Được rồi, lúc khác nói chuyện.”

“Ừ.” Hắn lên tiếng.

Sau đó, hai bên treo máy cùng lúc.

Trong biệt thự tinh xảo sang trọng của Úy gia, Nhiệm Tô lẳng lặng đứng trên ban công phòng ngủ, có chút thất thần.

Cô nghĩ, mấy năm này hắn quá bận rộn công tác, hôm nay cũng vậy, thậm chí còn không kịp về sớm một chút để nghe tin tốt từ miệng cô.

Có điều ngày mai nói cũng được, cô chỉ muốn cho hắn biết sớm một chút.

Họ... sau mấy tháng nữa sẽ có một cô con gái đáng yêu.

Con trai họ cũng có một cô em gái khi nó năm tuổi.

Nhưng hắn nói, hắn sẽ về muộn, hắn không để cô chờ hắn...

Cô than nhẹ một tiếng, quay về phòng ngủ nằm lên giường, từ từ yên tĩnh nhắm mắt lại, trong đầu lại không khỏi tưởng tượng ra thể giới có bộ dạng của cô con gái nhỏ, có lẽ nó sẽ có ánh mắt của cô, sống mũi của hắn, đôi môi của cô, dáng người hoàn mỹ của hắn, mang theo nụ cười đáng yêu ngây thơ, thân thể nhỏ nhỏ rúc mình trong ngực họ...

Giờ phút này, Úy Hành Vân cầm điện thoại di động không hề biết vợ hắn muốn nói với hắn điều gì, cũng không biết đến cảnh tượng trong đầu vợ hắn.

Hắn chỉ cảm thấy bức bối và bất an, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh của Nhiệm Tô dường như còn lượn lờ bên tai hắn, hắn xoay người, chống lại một đôi mắt đang nhu tình nhìn hắn chăm chú.

—

Hơi ngắn ra, hắn ấn một dãy số.

“Anh? Sao thế, hôm nay không được em tiếp nên rất nhàm chán đúng không?” Đầu dây bên kia là giọng nói vui cười trêu chọc của Úy Mặc Hiên.

“Úy, Mặc, Hiên, em còn nói! Hẹn anh ra ngoài mà lại quên mất, chạy đến Châu Phi để săn bắn động vật hoang dã! Nhà nhiếp ảnh Úy đúng là quá nể mặt anh trai mình!” Úy Hành Vân hừ lạnh một tiếng, khước miệng về nên một nụ cười nhạt.

“Anh à... không phải em hiển thân vì nghệ thuật đó sao! Hơn nữa, đã lâu rồi anh không đến ‘Dạ Sanh’, em đây chỉ tạo cơ hội cho anh thư giãn thôi mà, đừng có cả ngày vui đầu vào phát triển sự nghiệp, Úy gia nhà chúng ta cũng đủ tiền rồi, cái gọi là khiêu chiến với công việc của anh em không thể hiểu nổi.”

“Dạ Sanh”... Du Hường Y...

Úy Hành Vân giãn đôi lông mày, ánh mắt u ám dần nhu hòa, thanh âm hơi trầm thấp mất tiếng.

“Úy Mặc Hiên.”

Đây là lần thứ hai anh trai gọi tên đầy đủ của hắn, ở đầu dây bên kia, lòng Úy Mặc Hiên vô thức nhảy dựng lên: “Anh?”

—

“Tình yêu, anh vẫn cho là nó không tồn tại trên thế giới này. Mặc Hiên, dường như anh yêu một cô gái.”

“Người ấy... là chị dâu?”

Úy Mặc Hiên âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc, rốt cuộc anh trai đã yêu chị dâu, đối với vợ chồng đã kết hôn bốn năm cũng nên có được tình yêu đó.

“Không phải là Nhiệm Tô, là một cô gái khác.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chồng cả đêm không về

Khi mỗi người phụ nữ phát hiện đàn ông có dấu hiệu bên ngoài, chỉ có một thói quen, đó chính là tự lừa gạt mình.

Hãy tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, đàn ông sẽ lừa bạn, nhưng nó sẽ không bao giờ lừa bạn.

Hắn nói, cô đừng chờ hắn về...

Hắn nói, đêm nay hắn sẽ về muộn một chút...

Ba rưỡi sáng, cô trần trọc tỉnh lại, cảm giác trống rỗng bên cạnh khiến cô không khỏi run lên, cô không tự chủ vươn tay sang chiếc gối bên cạnh, chỉ sờ được lớp không khí, hư vô đến đáng sợ.

Hắn nói hắn sẽ về muộn một chút, có thể hắn chưa nói, đêm nay hắn không về...

Cô đồng ý với hắn, đêm nay không đợi hắn, nghỉ ngơi sớm một chút, dù sao bây giờ cô cũng không chỉ là một thân thể nữa, có thể Nhiệm Tô không ngủ được, trong tiềm thức của cô luôn muốn đợi hắn về.

Cuộc hôn nhân này với họ có lẽ đều không phải xuất phát từ tình yêu, hai người họ đều là người lý trí, hiểu quyền mưu, tình yêu cho họ được quá ít và cũng là điều quá xa xỉ, nhưng cũng không có nghĩa là, cô sẽ không yêu hắn khi sống trong cuộc hôn nhân này, cô trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô lý trí, nhưng cô cũng là một người phụ nữ bằng xương bằng thịt, tính tình có lẽ sẽ không thay đổi, nhưng ít ra cô cũng muốn học trả giá tình cảm, cô cũng muốn thử cố gắng yêu chồng mình, gia đình đối với cô rất quan trọng, từ nhỏ cô đã nhìn cuộc hôn nhân tràn ngập trong khói lửa của bố mẹ mình, cô bình tĩnh, lạnh lùng đứng nhìn nhưng ở sâu trong lòng lại thầm khát vọng được yên bình.

Bốn năm, có một người chồng, có một đứa con trai, cô quý trọng tất cả những gì mình có.

Còn có cả cô con gái chưa chào đời của cô nữa... Cô xoa nhẹ lên chiếc bụng còn chưa lộ rõ của mình, khỏe miệng dậy lên từng nụ cười thần nhiên, bình yên, mềm mại mà đẹp đẽ.

Hôn nhân, cô luôn hy vọng đó là những năm tháng an bình.

Cho dù giữa họ không có câu chuyện tình yêu lãng mạn như trong sử thi, trong tiểu thuyết, nhưng hôn nhân tương kính như tân, hai bên tôn trọng, cô nghĩ, một ngày nào đó khi họ yêu nhau, sau đó làm bạn đi hết cả đời, mà thứ họ cần có lẽ chỉ là thời gian. *(tương kính như tân: nghĩa là kính nhau như khách)*

Từ khi được gả cho Ủy Hành Văn, Nhiệm Tô đã quyết định cố gắng yêu hắn, học cách làm một người vợ, một người mẹ tốt, tất cả cô đều cố gắng làm.

Mà yêu, muốn yêu Ủy Hành Văn thật ra rất dễ dàng, hắn là người đàn ông đầu tiên xâm nhập vào cuộc sống của cô, lòng cô rất khép kín, như có sức đề kháng với đàn ông, cô rất khó động tình, cô quen dùng lý trí để đối mặt, xử lý tất cả mọi chuyện, kể cả tình yêu, cho nên, để khiến cô động tâm là rất khó, nhưng, Ủy Hành Văn không giống vậy, hắn là chồng của cô, cô mở rộng nội tâm với hắn, cô học được cách quan tâm hắn, nhìn chăm chú vào hắn, nghĩ tới hắn.

Thật ra, có khi yêu chỉ là một loại quyết tâm và ý thức.

Khi bạn dồn mọi ánh mắt của mình vào một người, muốn sa vào tình yêu, thực ra rất đơn giản.

Quan trọng là, bạn đưa ánh mắt mình hướng về phía ai?

Nhiệm Tô, cô hướng mắt mình về phía chồng, sau đó, Nhiệm Tô yêu Ủy Hành Văn, có yêu nhiều không, cô không thể xác định, cô chỉ biết là, cô yêu, thật sự, rất rõ ràng.

Cô hoảng hốt nhớ tới câu nói mà mình đã nghe thấy ở đâu đó: “Nếu một người phụ nữ không yêu một người đàn ông, lại không cam tâm tình nguyện sinh con dưỡng cái cho anh ta, vất vả mang thai nuôi tháng, thấp thỏm mấy tháng để sinh một đứa bé, đối với phụ nữ, cần quyết tâm rất lớn...”

Khi nghe thấy con trai cất tiếng khóc chào đời, Nhiệm Tô đã thừa nhận với lòng mình, cô yêu chồng của cô — Ủy Hành Văn, tình yêu có lẽ không còn là thứ gì đó xa xỉ nữa.

Nhưng cô biết, trong mắt hắn, không có một chút tình ý nào, trong mắt của hắn có thương thức, có dịu dàng, có sẵn sàng, có tôn trọng, nhưng không có một dấu vết của tình yêu nào.

Có một số việc, không thể vội vàng, cô hiểu, cô sẽ không đòi sống đòi chết cầu xin hắn yêu thương mình, hy vọng hắn có thể cho mình một chút tình yêu bổ thí, cô không phải người phụ nữ như vậy, thuận theo tự nhiên, cô không thay đổi được tính tình có chút lạnh lùng của mình, nhưng cô luôn cố gắng để hắn chăm sóc gia đình này, bao gồm cả hắn nữa.

Có lẽ, tất cả mọi người đều không biết rằng người đứng đầu tập đoàn nước hoa, cao quý trang nhã trong mắt họ, trong lòng Nhiệm Tô lại là người yêu thích gia đình, dụng tâm chăm sóc thế giới của họ.

Cho dù công việc của Ủy Hành Văn phát triển cực mạnh, con mắt chỉ quan tâm đến sự nghiệp và thông tin tài chính cũng không rõ ràng, nhưng cô nghĩ một ngày nào đó hắn có thể thấy được những điểm tốt của cô, hắn sẽ phát hiện ra điều tốt ngoài về lạnh lùng của cô, cô nghĩ một ngày nào đó hắn có thể biết một chuyện:

Nhiễm Tô, là vợ của Ủy Hành Văn.

Mà không phải, Ủy Hành Văn có vợ là Nhiễm Tô...

Kim đồng hồ chạy qua con số “bốn”, con gió lạnh ẩm ướt đánh tới khe cửa chưa được đóng kín.

Hắn, vẫn chưa trở về...

Bốn năm nay, hắn quá bận rộn với sự nghiệp, báo cáo tài chính, lập kế hoạch dự án, nhiều việc chiếm hết thời gian của hắn, đôi khi hắn cũng về rất muộn, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, muộn như vậy, trễ như vậy, làm cô cảm thấy kinh hãi và thấp thòm

Cô vén chăn lên, cầm chiếc áo choàng hoa màu lam bên giường khoác lên đầu vai, chậm rãi đi đến bên cửa sổ sát đất, muốn đóng kín nó lại, không ngờ một chùm ánh sáng chiếu đến mắt cô, cô thấy hắn bước xuống từ trên xe, bước chân thong thả nhưng lại có khí thế vững chắc, tự tin, cô muốn gọi hắn, nhưng khi đèn đường ở vườn hoa của biệt thự chiếu qua khuôn mặt Ủy Hành Văn, cô lặng im, hai tiếng “Hành Văn” cứ mắc nghẹn trong cổ họng cô.

Nụ cười trên khóe miệng hắn, làm mắt cô mơ hồ.

Vui sướng, ôn tồn, ấm áp... trái tim Nhiễm Tô cứng lại, cô có thể dùng vô số lời để hình dung về mặt chồng mình giờ phút này.

Nhưng, cô thật sự, cô phát hiện, cô không thể nghĩ ra bất kỳ chữ gì để nói lên tâm tình của mình giờ phút này...

Bi thương? Khổ sở? Uể oải? Hay là thống khổ?

Tựa như tất cả đều không phải, cô chỉ cảm thấy lạnh, vô cùng lạnh, từ khi cô nhìn thấy về mặt hắn, cô thấy lạnh từ ánh mắt đến lòng bàn chân, trong lòng, sau đó trong xương, trong máu.

... Có lẽ, chỉ là cô quá nhạy cảm, đúng vậy chứ.

Cô tự giấu cười một tiếng, từ lúc nào vậy, cô đã học được cách tự an ủi mình?

Có lẽ, không phải là an ủi, mà là thực tế... Có lẽ không có chuyện gì hết... không xảy ra chuyện gì cả...

Ủy Hành Văn, trước khi kết hôn có vô số hồng nhan tri kỷ, cũng không phải cô không biết, chỉ có điều khi đó cô không yêu hắn, chỉ có điều khi đó, khi hắn quyết định kết hôn với cô thì cũng không còn hứng thú với những thứ đó nữa, hắn nói với cô, hắn cảm thấy không có ý nghĩa, hắn hỏi tâm...

Lúc ấy, cô cũng không hoàn toàn tin tưởng, chỉ nghĩ rằng, tất cả đều chưa bắt đầu, kết luận còn quá sớm, họ vốn là một đôi thích hợp nhất, thử ở bên nhau, bắt đầu cuộc sống mới, cô nghĩ, cô sẵn sàng mạo hiểm

Chỉ là, khi đó cô nghĩ, khi tất cả bắt đầu, cô nên làm gì?

Có lẽ, không có chuyện gì cả... cô chỉ tự dọa mình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đến chết tôi cũng không đợi anh thêm nữa

Cô cười nói: “*Sẽ không, anh yên tâm, em sẽ không còn chờ anh nữa, em sẽ ngủ thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt.*”

Từ hôm nay trở đi, hắn phản bội đã khắc vào tim cô, rất sâu, rất nặng.

Rất nhiều năm, hắn cũng không phát giác, trong lòng cô, ngày hôm nay hắn đã bị kết án tử hình.

Giữa lúc mơ hồ, khi cô thất thần, không ý thức, Ủy Hành Văn đã mở cửa tiến vào, bước chân vừa vang lên, cô đã quay đầu lại, nhìn qua đôi mắt nhu tình sâu xa của hắn.

Đó... nhu tình trước nay chưa từng có đó là đối với Nhiễm Tô cô sao?!

Tính nghi hoặc trong lòng dâng lên, cô thậm chí hận sự nhạy cảm của phụ nữ vào giờ phút này!

Bước chân có phần lao đảo bước nhanh về hướng Ủy Hành Văn, cô đứng trước mặt hắn, thật sâu ngắm nhìn hắn.

Thoáng chốc, hắn chống lại con mắt trong trẻo lạnh nhạt của cô, trái tim bỗng nhiên nhảy dựng, không rõ vì sao trong lòng lại nổi tính ghen tuông.

Cổ họng thắt chặt, hắn câu dẫn ra một nụ cười ưu nhã lãnh đạm, trước sau như một, trầm giọng nói: “Anh đã trở về... Nhiễm Tô, sao còn chưa ngủ? Không phải anh đã bảo em đừng chờ à?”

“... Anh đã về...”

—

Môi cô động đậy theo bản năng, có chút sững sờ lên tiếng, cô cũng chỉ biết chuyên chú ngưng mắt nhìn hắn, sau đó bàn tay không tự chủ được vẽ lên khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm của hắn, lướt qua chóp mũi thẳng tắp của hắn, cho đến đôi môi mỏng khẽ gọi, cô dừng lại hai giây, sau đó, nhón chân lên, ôm hắn thật chặt, tựa vào gáy cô hắn: “Anh đã nói vậy, nhưng em rất muốn chờ anh.”

Nói cho em biết, tất cả đều chưa xảy ra, có phải không?

Úy Hành Vân... anh hãy lừa em đi, được hay không, chỉ lừa em một chút cũng được.

Đúng vậy... Ai cũng có thể lừa gạt cô, nhưng cô không thể lừa gạt được chính mình.

Thân thể của hắn cũng không lừa được cô...

Hít sâu một hơi, cô nhanh chóng ngửi mùi hương từ ngực hắn, khứu giác nhạy cảm không thể tránh né đã cho cô tin tức xấu nhất.

... Hắn đã tắm rửa, đã không còn mùi thuốc lá, mùi bạc hà, hơi thở của hắn rõ ràng mang theo hương hoa của sữa tắm, hương chanh, hương thơm nụ hoa nhài, và... sự nhạy cảm chuyên nghiệp còn có thể cho cô thấy được hương hoa điều, nhưng giờ phút này cô không thể nghĩ ra cái gì...

Úy Hành Vân, anh tắm rửa ở bên ngoài xong rồi trở về?!

—

Trong cùng một lúc, cô đem đầu ngón tay vừa lướt qua môi hắn lên chóp mũi người trong một giây, một giây cũng đủ nói cho cô biết, môi hắn dính vào máy thành phần hóa học, rượu còn và chất dầu của son môi.

Cô hiểu sự thật, hắn vừa che đi dấu vết vừa cố ý để lại càng làm cho trái tim cô băng giá, cô hiểu:

Đêm nay hắn bề bộn nhiều việc, thật sự bề bộn nhiều việc...

Khi tất cả cũng bắt đầu, khi lòng hắn không thu lại, khi hắn không chỉ gấp díp thì chơi, còn đùa mà thành thật, cô muốn hỏi chính mình, cô có thể làm một vị phu nhân giàu sang không hề so đo điều gì hay không? Đắn đo danh phận, chưa từ bỏ ý định chiếm cứ địa vị cao?!

Ý niệm chợt lóe lên trong đầu cô, thay vào đó là cười khổ và xé rách đau đớn.

Cô không làm được, cô liều mạng cũng sẽ không làm được!

“Ly hôn” hai chữ trong nháy mắt cắm vào cổ họng cô sắp sửa bật lên, một giây sau trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt non nớt xinh xắn của cậu bé trai, nó hiện lên trong đầu cô cũng rất rõ ràng...

Con yêu, nếu như, con biết cuộc hôn nhân của mẹ chỉ có bốn năm, con có cảm thấy buồn cười không?!

... Hôn nhân của mẹ có thể chỉ có bốn năm, bởi vì vào lúc này đã kết thúc.

Nhưng con à, con của mẹ, con sẽ chấp nhận bố mẹ con kết thúc cuộc hôn nhân khi mà con còn chưa khôn lớn sao?!

Cô bắt đầu không thể kiềm chế cảm giác lạnh run, tất cả các tế bào trong cơ thể dường như đều hỗn loạn...

“Nhiệm Tô.” Gọi cô một tiếng, hắn hơi khó chịu đẩy cô ra, thậm chí còn có sự cứng rắn.

Trong mắt hắn đột nhiên thấy ánh mắt non mềm tự ti, bỗng, hắn muốn cách Nhiệm Tô xa một chút, nhưng trong nháy mắt khi hắn đẩy cô, đầu ngón tay hắn không hiểu sao lại quyến luyến nhiệt độ cơ thể cô, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, một giây đồng hồ, cảm giác kia chợt lóe lên, không dừng lại, hắn cũng không sờ tới bất kỳ nhiệt độ nào của cô, cô cách hắn một bước ngắn, lại tựa như gần trong gang tấc, xa tựa chân trời...

Nhiệm Tô cười lạnh buốt một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo, cô vẫn biết rõ, giờ phút này hắn thật sự không muốn đụng vào cô.

Hắn đang vì một người phụ nữ khác mà thù thân như ngọc?!

Sạch sẽ như ngọc? Sao cô lại không biết chứ? Lạnh lùng bật cười, vẻ mặt cô vẫn không thay đổi, không thể đoán ra cảm xúc.

“Nhiệm Tô, có phải em có chuyện gì muốn nói cho anh biết? Nói đi, muốn nói cho anh biết điều gì? Bận rộn mãi cũng thấy mệt mỏi, nói xong anh muốn đi ngủ.” Hắn cời áo khoác, trầm giọng hỏi thăm cô, hắn không để lộ tất cả những gì xảy ra đêm nay, không phải cố ý giấu giếm, mà là không cần phải nói gì, tin tưởng không có một người nào, không có một người đàn ông nào sẽ thẳng thắn nói thật với vợ mình rằng mình yêu một người phụ nữ khác.

Em mang thai... chúng ta sẽ có một cô con gái...

Cô đột nhiên không muốn nói gì, có lẽ sau này hắn sẽ biết, có lẽ họ thật sự sẽ chia ly vì một người phụ nữ khác, nhưng đột nhiên cô không muốn nói gì, càng không muốn nói với hắn, có lẽ, hắn cũng không sẵn sàng lắng nghe, tai hắn chắc hẳn càng hy vọng nghe thấy âm thanh khác của một người...

“Không có gì, em bỗng quên mất rồi, dù sao cũng không phải là chuyện quan trọng, anh mau ngủ đi, dù sao... anh cũng mệt mỏi.” Mấy chữ cuối cùng, cô phải cắn chặt răng.

Úy Hành Vân gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Em cũng đi ngủ sớm một chút, về sau đừng chờ anh, nghỉ ngơi thật tốt, đừng để quá mệt.”

Nghe vậy, cô ngẩn ra, nhếch môi tạo thành độ cong tuyệt mỹ, cười tươi như hoa làm hắn hoảng hốt, lại mang về thê lương băng lạnh.

“Sẽ không, anh yên tâm, em sẽ không còn chờ anh nữa, em sẽ ngủ thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt.”

Úy Hành Vân, Nhiệm Tô tôi đời này sẽ không đợi anh thêm nữa...

Giờ khắc này, Nhiệm Tô tôi thề.

Sẽ không chờ đợi anh ngoài đầu nhìn lại, cũng không mong đợi anh sẽ phát hiện ra điểm tốt của tôi, cũng không mong đợi anh có thể yêu tôi như tôi đã thử yêu anh.

Anh sẽ không, và tôi cũng không mong đợi gì nữa.

Con người khó khống chế tình cảm, nhưng chỉ cần tôi muốn, ít nhất tôi cũng có thể đào anh ra khỏi lòng tôi, máu tươi chảy đầm đìa tôi cũng không để ý!

Cho dù có một ngày anh cầu xin tôi, tôi cũng không có bất kỳ mong đợi nào với anh.

Cô nghĩ rằng, những lời này sẽ trở thành sự thật trong cuộc sống của họ những ngày sau đó, Úy Hành Vân ngày ngày chờ đợi khao khát cô đáp lại, nhưng chỉ nhận được sự bình tĩnh đối đãi của cô.

Lúc này, mùi thơm như có như không trên người hắn đâm vào ngực cô, khiến cô đau nhức, cô hận khứu giác nhạy cảm của mình, nếu như hôm nay cô vẫn chưa yêu hắn, cô có thể vẫn chỉ là một Nhiệm Tô trong trời xanh bình tĩnh, tâm như nước chảy, đối với bất cứ chuyện gì cũng tỉnh táo phân tích và đối mặt.

Có thể, trong cuộc hôn nhân của họ, cô đã không phải là cô nữa.

Hắn lại vẫn là hắn, Úy Hành Vân, anh thật sự rất lợi hại, anh dùng chính vũ khí của tôi để làm tôi bị thương, thậm chí còn không quan tâm, không hề hay biết...

Cô cười ra tiếng, phảng phất như trông thấy hình ảnh mẹ mình năm đó, chứng kiến bố mất mũi tràn đầy gió xuân, tay ôm tình nhân đã nổi điên hét chói tai.

Nổi điên, hét chói tai, Nhiệm Tô không làm, cô chỉ cần nhớ lại ngày đó cô ẩn núp trong góc, nhìn mẹ thất thố đẩy người phụ nữ đang lo sợ kia ra, thật đáng buồn, cũng thật nực cười.

—

Cô không muốn như vậy, nổi điên, hét chói tai, khóc thút thít thì có ích lợi gì, chẳng lẽ làm vậy mọi chuyện đều chưa xảy ra sao? Người phụ nữ kia sẽ chưa từng xuất hiện, bọn họ chưa từng ở cùng một chỗ?!

Sẽ không đau, cho nên, cô không khóc, cũng không nói, cô cười, cười đến mức dường như có thể đưa nước mắt chảy vào trong.

“... Làm sao vậy?” Hắn nghe thấy tiếng cười của cô, kinh ngạc nhìn về phía cô, thấy vẻ mặt không còn lạnh nhạt như trước mà là nụ cười tuyệt mỹ sáng chói, hắn bỗng cảm thấy mình không thấy rõ... Đây lòng không hiểu sao lại cảm thấy thất lạc và phiền muộn, tim hắn đập loạn mấy nhịp, tựa như không tìm được nơi hạ xuống.

“Không sao, anh ngủ trước đi, em đi xem con trai ngủ chưa?” Giọng cô không hề mang theo chút giận dữ nào, nhẹ nhàng cười với hắn, nhưng khi vừa xoay người, vẻ mặt cô đã không còn vui vẻ, bình tĩnh, lạnh giá.

Đáp một tiếng, Úy Hành Vân gật đầu, sau đó thay đồ ngủ, đắp chăn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc đó Úy Hành Vân không thể nghĩ được rằng, nhiều năm sau hắn sẽ vì ngày này mà vô cùng đau đớn, hắn thậm chí hận chính mình của ngày hôm nay, tâm tư không hề nhạy cảm, hận những gì hắn làm ngày hôm nay.

Sau vô số lần suy nghĩ, nếu như hôm nay hắn nhận ra điểm khác thường của cô, hiểu rõ tâm tư của cô, biết quan tâm đến cô, biết rõ chuyện hắn giấu giếm nhiều năm đã hoàn toàn bại lộ ngay ngày hôm nay, hắn có trực tiếp cầu xin cô tha thứ hay không, cầu xin cô cho hắn một cơ hội, nói cho cô biết từ nay về sau sẽ tuyệt đối không có người khác, cô có mềm lòng không, có thể chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn không, sau đó, tất cả sẽ như những gì cô muốn.

Hôn nhân, năm tháng yên tĩnh.

—

Đáng tiếc, hắn lại không muốn thừa nhận, cũng biết, tất cả không thể quay trở lại.

Ngày hôm nay, có một người bị kết án tử hình, kỳ hạn là cả đời.

Cho dù hắn liên tục không phát hiện, có lẽ chỉ là tù có thời hạn, mà có một người cũng không biết hắn từng phạm sai lầm, hắn còn có thể tránh né, còn có thể đào thoát.

Hắn liên tục cho rằng như vậy, liên tục nghĩ như vậy.

Có thể có một số việc một khi đã bắt đầu cũng sẽ không có ngày biến mất, hôm nay hắn không còn là Úy Hành Vân như bình thường, không phải là người đàn ông thương yêu trân trọng vợ mình.

Từ hôm nay trở đi, hắn phản bội đã khắc vào tim cô, rất sâu, rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tất cả mọi người đều biết người tình mới

Cái gì là danh phận vợ chồng? Khi một cô gái đứng bên cạnh chồng mình, người dư thừa chính là cô, dù cho cô mới là người vợ cưới hỏi đàng hoàng.

Yêu một người, nhất định là người thua, tôi và anh đều là người thua.

Chỉ khác ở chỗ, tôi, Nhiễm Tô động lòng với anh trước, mà anh động lòng với một cô gái khác trước.

Đại công tử Úy Hành Vân của Úy gia bên cạnh có một người phụ nữ, cung chiều không thiếu, giới thượng lưu ở thành Bắc Kinh ai cũng biết, câu chuyện cổ tích giữa hoàng tử và công chúa từ đó mà tan biến, do đó cô bé Lọ Lem bay lên đầu cành làm Phụng Hoàng, trong khoảng thời gian ngắn, chuyện đã được mọi người đồn thổi.

Vô số kẻ độc thân lo lắng cho vị trí thứ hai, vô số phụ nữ có chồng đều bóp tay tức giận thay cho đại tiểu thư Nhiễm gia, thì ra trên cái thế giới này thật sự không có cuộc hôn nhân nào hoàn mỹ như câu chuyện cổ tích!

Án ái đảm bảo trong bốn năm, sau đó, người đàn ông tìm thấy người tình mới, người phụ nữ chỉ còn vườn không nhà trống.

Thật đáng buồn, thật đáng tiếc.

Trên thế giới này, phụ lòng quá nhiều người, rốt cuộc là đàn ông sai, hay phụ nữ sai?

Người đàn ông có gia thế như Úy Hành Vân đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ nhân duyên lợi ích nào, sao có thể chịu được nửa câu nói không đúng của người ngoài?

Người đàn ông tuần dật phi phạm, người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, trong mắt người xung quanh đó hiển nhiên là một đôi yêu nhau say đắm, còn ai dám nhắc tới vị Úy phu nhân ở nhà ít tham dự hoạt động xã giao kia? Tại tiệc xã giao, vì những nhân vật nổi tiếng rất ít gặp Nhiễm Tô, hôm nay gặp được Du Hường Y ngược ngừng động lòng người, nên lại cảm thấy phẩm vị của Úy thiếu cũng rất tốt, có một cô bạn gái như thế, là đàn ông tự nhiên không thể bỏ qua, hơn nữa những người trong nhà có phụ nữ, ngoài nhà có phụ nữ cũng quá nhiều rồi, đối với hần xem ra cũng là chuyện thường, không có gì đáng ngại, thực sự không cần quá giật mình.

Vì vậy, trong hội trường sang trọng, tất cả đều ca múa mừng cảnh thái bình, không có ai ngạc nhiên, đứng cạnh Úy Hành Vân chính là người phụ nữ của Úy Hành Vân, về chuyện có phải phu nhân của hần hay không, không người nào dám hỏi, cũng không người nào quan tâm.

Chơi bởi, cần gì nghiêm túc, gặp dịp thì chơi, đều là những người có gia cảnh tốt, có ai không hiểu bí mật bên trong?

Chỉ là chuyện này bày ra trước mắt Úy Mặc Hiên cũng rất chói mắt, hần cũng kính trọng chị dâu của mình, một cô gái tâm tư thanh tịnh kín đáo như vậy, có thể quản lý được mọi chuyện của Úy gia, ôn hòa nhưng không mất uy nghiêm, hần nghĩ, Nhiễm Tô và anh trai hần là xứng đôi nhất, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, hần không tin anh trai hần không có chút tình cảm nào với chị dâu, anh ấy chỉ chưa nhìn kỹ chị dâu, còn chưa phát hiện thật ra cô gái phù hợp với mình nhất lại ở ngay trước mặt, chỉ cần với tay là có được!

Sở thích của anh trai hần luôn luôn thay đổi, hồi tâm bốn năm, nhưng hôm nay lại mang theo một cô gái bên cạnh, làm hần cảm thấy có chút đáng tiếc.

Chẳng lẽ, thật sự là như thế?!

“Anh, sao anh lại mang cô gái kia đến?!” Xã giao một lúc, Úy Hành Vân để Du Hường Y ngồi trên ghế sofa một lát, đến sân thượng thưởng thức ly rượu cùng Úy Mặc Hiên.

“Thế nào, em không muốn nhìn thấy Hường Y như vậy sao?” Úy Hành Vân nhủ mảy, khóe miệng tạo ra một độ cong khó lường. “Mặc Hiên, coi trọng chị dâu của em như vậy à? Năm đó mẹ như thế, hiện tại em cũng như thế?”

Mẹ hần năm đó chỉ mới nhìn đã chọn trúng Nhiễm Tô làm vợ của hần, mà em trai hần lại còn tán dương cô, cô dường như được tất cả mọi người yêu thích, mà hần, lại luôn không thừa nhận cái tốt của cô, có lẽ, trong tâm tính của hần còn có phản nghịch và ngang ngược không cách nào phai mờ, hần quen nắm chắc trong tay mọi chuyện cần thiết, mà cô chính là điều ngoài ý muốn hần không cách nào nắm chắc.

Hần chưa từng muốn lấy vợ sớm như vậy, mà cô lại đã trở thành vợ của hần.

Rõ ràng hần biết, họ là hai người rất thích hợp, lại cảm thấy thiếu cái gì đó, có lẽ, hần thật sự không thích những chuyện trở tay không kịp, tựa như hôn nhân của hần, sớm như thế, vội vàng như thế, mà Nhiễm Tô, vừa vặn ở bên trong.

“Anh, tin em đi, chị dâu thật sự rất thích hợp với anh, hãy tin ánh mắt của mẹ, chị dâu là một cô gái tốt, phụ nữ bên ngoài này có thể chơi, nhưng không thể làm huyền náo cho mọi người đều biết, nếu không mọi chuyện nhất định không thể xử lý được.” Úy Mặc Hiên thấy bộ dáng chẳng màng đúng sai của Úy Hành Vân mà lòng lo lắng.

Cười nhạt, vỗ vỗ vai em trai mình, Úy Hành Vân trầm giọng mở miệng, giọng điệu kiên quyết không cần người khác quan tâm: “Yên tâm, những người trong này đều là người không nói huyền thuyên, nếu có người như thế, anh cũng khiến hần không dễ mở miệng, nói nhiều phải trả giá đắt, họ đều biết phải làm gì.”

Nhiễm Tô sẽ không biết, cũng không cần thiết phải biết rõ, hần biết phần lớn thời gian của cô đều đứng trong phòng thí nghiệm điều chế nước hoa, nếu không là đến công ty làm việc, cô không có thời gian và cũng không có cơ hội tiếp xúc đến những nơi này.

... Tuy nhiên, sâu trong lòng hần có một chỗ, có một ý niệm luôn hiện hữu trong đầu, nếu như cô thật sự biết bên cạnh hần xuất hiện một người phụ nữ khác, nếu như chính mắt cô trông thấy bộ dáng thân mật khăng khít của hần với một người phụ nữ khác, cô sẽ thế nào?!

Sẽ khóc, sẽ khóc lóc la hét với hắn, hay là ngã vào trong ngực hắn nức nở ghen ngào?!

Nghĩ đến đây, tim hắn không khỏi thất lại, hắn hy vọng cô sẽ phản ứng như vậy, sẽ khóc, sẽ nháo, sẽ bắt lực thương tâm như bao người phụ nữ khác, nếu là như vậy... Có lẽ, hắn nghĩ, hắn sẽ không thể không chế mà ôm cô vào ngực, an ủi, dỗ dành.

Tuy nhiên, cô sẽ không như vậy, thậm chí ngay cả khổ sở cô cũng không!

Trong mắt thoáng hiện lên một tia u ám, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lau mặt mình mà không phát hiện điều gì.

Có lẽ, cô cũng chỉ biết dùng vẻ thờ ơ để đối mặt với hắn, không nhanh không chậm, thậm chí không quan tâm hắn phản bội sau lưng mình thế nào?!

Nhiễm Tô, Nhiễm Tô, nếu em biết, em sẽ phản ứng thế nào?!

Anh thật sự, đột nhiên rất muốn biết...

Nếu em khóc muốn anh quay đầu, nếu em lôi kéo anh để anh rời khỏi người phụ nữ khác... có phải anh sẽ buông tay, sau đó ôm em vào ngực nhìn đôi mắt hoảng loạn ướt đầm nước mắt, tràn ngập đau đớn và bất an mà trước giờ chưa từng có...

Nhưng, em sẽ không, anh biết, em luôn là như thế, bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, thờ ơ.

Đối với chuyện anh phản bội, chỉ sợ, em cũng sẽ không để ý...

Nhưng, em cũng sẽ không biết, cũng không cần thiết phải biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trói buộc tình yêu

Cô đã sớm không chỉ là một người phụ nữ, mà còn là một người mẹ, một người mẹ có một cậu con trai.

Nhưng sự phản bội, cô làm một người vợ, cả đời không quên.

Gió đêm rất lạnh, ướt lạnh đến đáng sợ.

Khuôn mặt hoàn mỹ như tượng của hắn thoáng có vẻ rét lạnh, mang theo hơi thở lạnh như băng.

Trái tim nhói đau lạnh cả người, thấp thỏm, sau đó vắng ngắt, Úy Hành Vân ngửa đầu uống nốt ly rượu vang đỏ, nghiêng người tựa trên lan can thiết kế tinh tế, bình tĩnh mà trầm giọng mở miệng: “Mặc Hiên, em không nên xem thường chị dâu của em, cô ấy rất kiên cường, cô ấy sẽ không để ý mấy lời về cô gái kia.”

Dứt lời, hắn xoay người lạnh lùng và dứt khoát, lưu lại phiến muộn, không ai biết.

“Anh!” Mặc Hiên cau mày gọi, nhìn đôi nam nữ thân mật cùng rời đi, hắn hơi trầm trọng thờ dài, “... Nhưng mà, anh à, có kiên cường đến mấy cũng vẫn là phụ nữ, em sợ chuyện sẽ vượt qua sự tưởng tượng của anh, em có dự cảm xấu... có cảm giác, cảm thấy rất tệ...”

Hắn xoay người rời đi, đặt ly rượu xuống, đi về hướng cửa chính của hội trường, vừa mới bước ra cửa chính, đã chạm mặt một khuôn mặt quen thuộc khiến hắn bỗng hoảng loạn luống cuống.

“Chị, chị dâu! Chị, sao chị lại tới đây, chị...” Hắn thở mạnh một hơi, vội vàng nhìn quanh bốn phía, chiếc xe trị giá hàng triệu tệ của Úy Hành Vân đã không thấy bóng dáng.

“Mặc Hiên, em cứ nói từ từ, không vội, chị cũng vừa tới, có một khách hàng cũ hẹn chị nói chuyện ở đây, đang định về không ngờ lại gặp em, vừa trở về đã tham gia vũ hội à?” nở một nụ cười nhạt, chiếc váy có dây lưng của cô có vẻ thanh lịch, mềm mại, gọn gàng.

—

“Chị, chị, vừa rồi chị có gặp người quen nào không?” Đầu óc vòng vo vài vòng, Úy Mặc Hiên chán chừ mở miệng thử dò hỏi.

Nghe vậy, đôi mắt Nhiễm Tô khẽ nhú lại, đôi mắt sáng xinh đẹp thoáng hiện một tia tăm tối, giả bộ tò mò hỏi: “Người quen à? Trừ em ra, chị không thấy ai quen cả, em nói người quen là ai?”

“Không có, không có, em chỉ hỏi vậy thôi, chị đi xe tới à? Nếu không em đưa chị về?” Nghe Nhiễm Tô nói xong, Úy Mặc Hiên thoáng bình tĩnh, thật may mắn...

“Không cần, lái xe của chị tới rồi, đang đợi ở bên đường, em cứ làm việc của mình đi.”

“Vậy... Được rồi.”

Úy Mặc Hiên hơi chán chừ gạt đầu, nhưng sau khi xoay người rời đi lại thấp thỏm nhìn lại về phía Nhiễm Tô một cái.

Hy vọng, tất cả có thể giấu giếm được, đó là tốt nhất.

Đứng ở chỗ cũ Nhiễm Tô không nhìn Úy Mặc Hiên, chỉ là lẳng lặng đứng đó, như đang suy nghĩ điều gì, nắm chặt tập văn kiện trên tay.

—

Người quen, cô thật sự không nhìn thấy, nhưng cô biết rõ Úy Mặc Hiên có ý chỉ ai, mọi người bàn tán xì xào, nhắc tới “người tình mới”, “vợ chồng”, “hôn nhân”, mặc dù không nói rõ, nhưng nếu cô thật sự không biết họ đang nói đến ai, thì quả thật cô không nhạy cảm chút nào, ánh mắt của họ, sao có thể che giấu được...

Cô lạnh lạnh bật cười, không nói được lời nào, chậm rãi đi về phía chiếc xe đã đậu từ trước.

Hôm nay cô không chỉ đi nói chuyện công việc, cô còn thuận đường đến khoa phụ sản của bệnh viện.

Bác sĩ nói, bốn tháng muốn phá thai thì quá nguy hiểm, hay là cứ sinh ra, tương lai sẽ có một cô con gái đáng yêu...

Cô biết, từ khi biết mình đang có một đứa con gái cô đã vô cùng mong đợi, thế nhưng hôm nay cô không biết mình có nên giữ lại cô bé không...

Cô nghĩ, cô và hân ngả bái, cô muốn rời đi, cô muốn buông tay, vô cùng muốn!

Hôm qua hai người nằm cùng trên một chiếc giường, cô lại không chịu nổi muốn nôn mửa, cô biết, đó không chỉ là nôn nghén, mà cũng bởi trong lòng cô có khúc mắc rất sâu.

Cô ngửi mùi ga giường hân ngủ, có hương vị của người phụ nữ khác, mạnh mẽ kích thích khứu giác của cô, lần đầu tiên cô hy vọng mũi mình không nhạy cảm như vậy, chỉ cần một chút mùi hương là cô có thể phân biệt được!

Tuy nhiên, rất nhiều buổi tối cậu con trai đáng yêu ngược đầu hỏi cô: “Mẹ, vì sao gần đây bố không hay về nhà? Con muốn cho bố xem bức tranh con vẽ, con muốn ngủ cùng bố...”

Cô còn nhớ rõ câu trả lời của mình: “Ngủ cùng mẹ không ngon à? Không phải con hay nói trên người mẹ có mùi thơm dễ ngủ sao, lúc trước con có thường đánh lấy bố đâu?”

Cô cố gắng mở miệng, đứt quãng nói: “... đúng, đúng, bây giờ bố thường không về nhà, mẹ sợ không còn nhìn thấy bố con nữa, mẹ muốn ôm bố ngủ, vậy bố con cũng không biến mất mấy ngày làm cho mẹ không nhìn thấy...”

Nhiễm Tô còn nhớ rõ, lúc ấy thấy lòng chột đau xót, cô không ngờ đứa con luôn hiểu chuyện của mình lại có ý lại bố mẹ như vậy, tình cảm với bố lại càng mạnh mẽ hơn... Vì sao, người đàn ông đó không bao giờ biết...

“... Vậy sau này mẹ sẽ ở bên con, được không, cho dù sau này bố không rảnh giúp con, mẹ cũng luôn ở bên con.”

“Nhưng mà, con muốn cả bố nữa... Mẹ, con cũng muốn bố ở bên, không để bố biến mất không thấy nữa...”

Về mặt quyết cường đáng yêu của con trai vẫn hiện lên rõ nét trong đầu cô, Nhiễm Tô còn nhớ những câu nói sau cùng của họ.

“... Con ngoan, chỉ cần bố thôi sao?”

“Chỉ cần bố... bố của con.” Bàn tay trắng nõn nà mập mạp của cậu bé viết lên giấy, trên giấy hiện ra mấy chữ Hán xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Úy Hành Vân” và “Úy Chỉ”

Năm chữ hiện ra rõ ràng trên giấy trắng.

Nhiễm Tô còn nhớ rõ, cô không thể nói thêm câu gì, ngưng mắt nhìn ba chữ “Úy Hành Vân”, cắn môi, rất nặng, rất sâu.

“Mẹ... Cũng muốn bố sao?”

Cô bật cười, đột nhiên kéo thân thể bé nhỏ vào lòng mình, ôm chặt lấy nó không muốn buông ra.

Bảo bối của mẹ, là con muốn, con muốn bố con.

Mẹ không muốn bỏ con, nhưng con lại không muốn bỏ bố con, kết quả... có phải là mẹ phải trói buộc cùng một chỗ với bố con?!

Bảo bối, có phải mẹ phải đợi con trưởng thành mới có thể đưa ra lựa chọn vì mình?

Hơi thở của cô rối loạn, lòng co rút đau đớn từng cơn, trong không khí dường như còn ngửi được một hương vị, là hương vị trên người hân xen lẫn với hương vị của một người phụ nữ khác.

“Con yêu...”

Vào lúc ấy, ngoài hai chữ đó ra, Nhiễm Tô không thể nói được gì.

Cô còn nhớ rất rõ lần đầu tiên bố cô kéo theo một người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt mẹ cô và cô.

Mẹ thất thố, phẫn nộ, hét chói tai, kéo cô sang một bên, cô nhỏ bé sợ hãi trốn vào một góc, mở to đôi mắt hoảng sợ đang liên tiếp chảy những giọt nước mắt như hạt đậu...

Cô đã nghĩ vô số lần, nếu không nhìn thấy cái gì thì thật tốt, nếu cô là mẹ của mình, nhất định cô sẽ không nói lời nào mà che mắt con mình, không để cho đôi mắt đó chứng kiến bất kỳ chuyện gì, bất kỳ chuyện đau khổ và hành hạ nào.

Sau khi trưởng thành cô đã từng thề, nếu như có một ngày như vậy, nếu như cô là một người mẹ, cô nhất định sẽ không bỏ mặc con mình ở một bên, không để cho đứa trẻ non nớt chịu đựng bất kỳ chuyện dơ bẩn nào của người lớn, cô sẽ dẫn con xoay người đi, mang con đi, nói cho nó biết không xảy ra chuyện gì cả, đau khổ chỉ một người phải chịu là được rồi, tại sao phải để đứa bé còn chưa hiểu chuyện biết rõ quá sớm, trên cái thế giới này có nhiều sự phản bội, nước mắt, thống khổ và tuyệt vọng như vậy sao?

Cô không muốn để con mình dễ tin vào những câu chuyện cổ tích, cũng không muốn từ nhỏ nó đã hiểu những chuyện không cần thiết.

Khi đó, Nhiệm Tô còn hiểu rõ hơn trước, cô là một người mẹ.

Không phải là một cô gái muốn đi thi đi, muốn buông tay liền buông tay.

—

Nhưng sự phản bội đó, cô cả đời không quên.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Che giấu tình yêu

“Úy Hành Vân... Trong lòng anh vẫn có cô ấy.”

Yêu có thể giấu thật sâu, cũng có thể phóng thích tự do, vật cực tất phản [1], tình cảm chân thành thật sự có lẽ không ai có thể phát giác, kể cả chính anh.

[1] vật cực tất phản: vật đi đến tột cùng ắt hẳn sẽ trở lại.

“Vân, đừng đi, đừng rời khỏi em nhanh như vậy...” Cô gái quyến luyến dựa vào tấm lưng cao dài của hắn, tay mang theo lưu luyến vuốt ve lồng ngực hoàn mỹ rắn chắc của hắn, cô vòng qua cổ hắn, nhìn vào đôi mắt hắn, mang theo nồng nặc chờ đợi. “Đừng đi, đừng đi với cô ấy, ở lại, được không anh?”

Khóe miệng hắn quệt ra một nụ cười gọi cảm đến tận cùng, khiến cho cô toàn thân vô lực, thoáng chốc hoảng hồn.

Khuôn mặt Úy Hành Vân để sát vào cô, ngưng mắt nhìn đôi mắt cô, cho là hắn thỏa hiệp, trong nháy mắt, Du Hường Y say mê nhắm mắt, chờ đợi kích động một giây sau. Tuy nhiên, mấy giây đã qua, xúc cảm ướt át mê người vẫn không hạ xuống, ngược lại làm cho cô cảm nhận được thêm phần lạnh lẽo.

Cô chần chừ mở mắt ra, lại một lần nữa nhìn vào con người u ám sâu không lường được của hắn, lòng cô bắt đầu không thể khống chế, cả người lạnh run, vẫn biết rõ đối với cô hắn không chỉ có một mặt dịu dàng che chở, thỉnh thoảng hắn lộ ra khí phách và vẻ khó lường làm cho cô có cảm giác vô cùng hoảng loạn, tựa như không hề có chỗ né tránh dưới ánh mắt hắn.

Cô không hiểu, rõ ràng cô thương hắn, mà hắn cũng yêu cô, vậy mà vì sao mỗi khi thấy được một mặt khác của hắn, cô lại có cảm giác thấp thòm bối rối, cô luôn không thể thích ứng với loại cảm giác đó, phảng phất như biểu thị rằng, Úy Hành Vân hẳn là người đàn ông mà Du Hường Y cô không thể khống chế và chinh phục, cô không dễ dàng khiến hắn rung động, tâm tư hắn sâu không lường được làm cho người dịu dàng đơn thuần như cô không thể lý giải, càng không thể cảm thụ, cô không muốn thừa nhận cảm giác mất mát nồng đậm đó, tuyệt không muốn!

Cô không muốn thừa nhận, tựa như cô chỉ có thể dựa vào sự chiều chuộng của hắn mà sống, không có nửa điểm ý nghĩa.

Đúng vậy, trong tiềm thức của Du Hường Y luôn cho rằng, hắn yêu cô, ít nhất, dựa vào phần yêu đó, cô luôn có thể nắm chặt hắn... Mặc dù, trong lòng mang nỗi khủng hoảng như có như không, nhưng cô vẫn có lòng tin, cô sẵn sàng xem nhẹ những bối rối và nhút nhát trong lòng mình.

Có chút thấp thòm thất thần, một lúc lâu cô vẫn không có phản ứng, mà Úy Hành Vân cũng vậy, không lộ ra vẻ mặt gì, ánh mắt ngưng tụ hơi lạnh khó hiểu.

“... Vân...” Cô e dè lên tiếng, khóe miệng cố gắng giương lên tạo thành một nụ cười, có vẻ dịu dàng động lòng người.

—

Nghe thấy tiếng cô, khóe miệng hắn nháy mắt đã thu lại vui vẻ, né tránh đôi mắt cô, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, anh không thích em nhắc tới cô ấy... anh cũng không thích có người thử dò xét anh, cho dù là em cũng vậy.” Giọng điệu nhàn nhạt, cất giấu sự tôn quý và lạnh lùng bẩm sinh.

Nghe vậy, cô cắn chặt môi, hơi run run nói: “Anh không thích cô ấy, anh không thích có người nhắc tới cô ấy, hay là không thích người ngoài như em nhắc tới vợ của Ủy thiếu! Vân! Tại sao mỗi lần em nhắc tới ‘cô ấy’ anh đều có phản ứng kịch liệt như vậy, trong lòng anh thật sự không quan tâm đến người vợ đó, hay trong lòng anh quá quan tâm đến, nên anh mới không muốn nói về cô ấy với người khác, cũng không muốn người khác nhắc tới cô ấy!”

Đối mặt với câu hỏi ngược đòn dập của cô, Úy Hành Vân không tự chủ muốn mở miệng, một giây sau lại không thể nói nên lời nào.

Thật ra, hắn vô thức muốn phản bác lời của Du Hường Y, nhưng vào lúc hắn lên tiếng, lại phát hiện trong đầu trống rỗng, chỉ có cái gì đó nén chặt trong lòng, có một loại

đau đớn không rõ, rất sâu, rất bất an, không cách nào khống chế.

Giờ phút này, chỉ cần hắn nói một câu, đối với Du Hường Y mà nói đều là tốt...

Thế nhưng, hắn không nói, thậm chí ánh mắt của hắn cũng không thay đổi, u ám làm cho người khác hoảng hốt.

Lòng cô run lên, thậm chí cảm thấy sắp không thở nổi, cô căn bản không thể khống chế ngôn ngữ của mình.

Úy Hành Vân... Là anh thật sự ghét vợ mình, hay anh coi vợ mình như bảo bối, không muốn bất cứ kẻ nào nói linh tinh về cô ấy!

—

Cô mơ hồ nhớ hồi đại học trong giờ học môn triết, giáo sư từng nói một câu: “Vật cực tất phản, mỗi người đối với mỗi sự kiện đều có cực đoan, càng là điều mình quan tâm càng dễ đi về phía cực đoan, không phải sai trái chính là tốt đẹp hoàn mỹ, không phải thật ghét tất nhiên là vô cùng yêu, không phải không quan trọng tất nhiên là vô cùng quan tâm...”

Vân, nếu như anh không phải thật ghét cô ấy, tất nhiên là vô cùng yêu cô ấy...

Lúc ấy, cô ngồi trong giờ học không thể hiểu hết ý nghĩa của những lời nói đó, hôm nay chỉ là trong nháy mắt, cô lại lập tức lĩnh ngộ hàm nghĩa trong đó, có thể cô không vui, cũng không hạnh phúc, một chút cũng không vui sướng...

Vậy em thì sao, nếu anh thật sự yêu cô ấy, tại sao anh nói anh động tâm với em, vì sao anh lại chiều chuộng em như vậy, vì sao họ đều nói, anh và em mới là một đôi trời sinh, tình ý ngọt ngào?

Người khác cũng thấy được tình yêu trong đôi mắt anh!

Úy Hành Vân, rốt cuộc là ánh mắt của chúng em quá nồng nặc, không nhìn thấu được tâm tư của anh, hay anh cất giấu tình yêu quá sâu, theo thói quen ẩn núp đồ đạc của mình, thậm chí ngay cả anh cũng không phát hiện ra?!

Trong lòng cô tràn đầy hoài nghi, nhưng lại không muốn thừa nhận, cô còn nhớ rõ đêm đó, khi ánh mắt họ gặp nhau, cô còn nhớ rõ trong mắt hắn có ẩn tình, cô còn nhớ rõ hắn xuất hiện trước mặt cô như một thiên thần, mang cô đến một thế giới mà năm mơ cô cũng không muốn rời đi.

Hắn nói với cô hắn sẽ giúp cô, hắn không nuốt lời, hắn mời bác sĩ nổi tiếng đến khám bệnh cho mẹ cô, thậm chí cho mẹ cô ra nước ngoài dưỡng bệnh, hắn thậm chí còn tài trợ cho cô và em trai hoàn thành việc học tập, tất cả bạn học đều hâm mộ cô có bạn trai dịu dàng và chu đáo!

Cho dù là nằm mơ, cả đời cô cũng không muốn tỉnh lại, cô không muốn trở lại cuộc sống trước kia, cuộc sống nghèo khó đáng sợ ấy cô không muốn tiếp tục trải qua.

Hắn là câu chuyện cổ tích của cô, từ nhỏ cô đã mong ngóng có một ngày như vậy, khi ngày ấy đến, cô làm sao có thể tin tất cả chỉ là ảo tưởng, cô chỉ là cái bóng trong ảo tưởng đó...

Cô không muốn sống cuộc sống nghèo khổ khi xưa, tuyệt không muốn, cô đã yêu thế giới mộng ảo xa xỉ này, cô không muốn trở về những ngày khi còn là cô bé Lộ Lem, cô càng không thể mất đi sự chiều chuộng của hắn, cô yêu hắn như vậy, ngay cả khi ở bên cạnh làm người tình của hắn, cô cũng không thể mất hắn, nếu không một khác cô cũng không sống nổi! Một khác cũng không muốn sống...

Du Hường Y tình nguyện vứt bỏ những nghi vấn phiền não, cô bỗng nhào vào lòng hắn, giống như là xin khoan dung, nói xin lỗi: “Vân, Vân! Xin lỗi, em sai rồi, đầu óc em nhất thời hỗn loạn nên nói vậy, anh tha thứ cho em được không, anh đừng coi là thật được không?!” Em, chỉ là em sợ anh rời bỏ em, em không có gì cả, chỉ còn lại anh, thật sự, cầu xin anh, đừng rời khỏi em được không?”

Đôi mắt cô đầm lệ, đau đớn, dựa sát vào người hắn.

Có thể trong thoáng chốc này, hắn kinh ngạc nhìn cảnh đêm qua cánh cửa sổ, lại không cảm giác được gì.

Gió thổi lạnh lùng, khiến hắn có chút tỉnh táo, rồi lại có chút trầm mê.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô, nghĩ tới rung động xẹt qua vào ngày đó, hắn giơ tay lên, vuốt ve sợi tóc của cô, nghĩ tới đóa hoa màu trắng cuối cùng khô héo, rũ xuống trong nước, đó là những bông hoa hắn tỉ mỉ che chở khi còn bé, từ nhỏ hắn đã cùng mẹ mình chăm sóc những bông hoa thủy tiên đó, hình ảnh bông hoa yếu ớt đã trở thành ấn tượng khắc sâu vào trí nhớ của hắn, sau khi bỏ hắn qua đời, mẹ hắn cũng bắt đầu bận rộn nhiều việc... sự nghiệp của gia tộc, không còn chăm sóc chúng cùng hắn nữa, mà hắn cũng bắt đầu dùng toàn lực cho việc học tập, sau đó ra nước ngoài học sâu hơn, những bông hoa không được ai tỉ mỉ chăm sóc cũng dần dần khô héo.

Du Hường Y, cô cho hắn ấn tượng tựa như đám hoa thủy tiên ấy, rất dịu dàng, rất yếu ớt, hắn muốn che chở cô, hắn nghĩ cô cũng chính là cô gái hắn muốn yêu...

“Hường Y.”

“Vân?” Cô lên tiếng, lưu luyến nắm cổ tay hắn.

“Anh đã đồng ý với một người hôm nay sẽ về nhà sớm, xem bức tranh người ấy vẽ.”

“... Đó là...” vợ của anh? Cô không dám mở miệng hỏi, sợ lại phải nhìn thấy đôi mắt sâu khó đoán của hắn.

“Là con anh.” Hắn nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói lại mang theo kiêu ngạo và chiều chuộng mà ngay cả hắn cũng không phát hiện.

Con trai...

Hai chữ con trai trong nháy mắt đã đập tạt lòng cô, niềm tin cô thật vất vả mới tạo dựng được cũng bởi vì hai chữ này mà âm thầm sụp đổ!

Cô cũng là phụ nữ, cô cũng có thể vì hấn sinh con đường cái, dựa vào cái gì người phụ nữ kia có thể lấy được nhiều như vậy?!

Không cam lòng trong nháy mắt đã hủy diệt cô, cổ họng cô run run, tay cũng run rẩy siết chặt góc áo hấn, nói: “Con trai... Vân, có thể sau này anh không chỉ có một đứa con trai... em cũng...!” Có thể sinh con trai cho anh...

Trên cổ tay trong nháy mắt truyền đến cảm giác đau nhức làm cho cô còn không nói hết lời, cô bị đau lên tiếng, có chút kinh ngạc lại có chút ít thương tâm nhìn về phía Ủy Hành Vân đang bóp chặt tay mình, đôi mắt hấn híp lại.

Hấn thông thả hạ xuống mí mắt, sau đó khoe miệng nhếch lên, khuôn mặt nghiêng nghiêng gần sát cô, nhẹ nhàng ấn xuống đôi môi hơi nhợt nhạt của cô.

Rõ ràng là động tác thân mật nhưng lại khiến lòng Du Hường Y nguội lạnh, nụ hôn của hấn rất nhẹ nhàng, cũng rất lạnh!

“Về sau, đừng để anh nghe thấy những lời như thế, nếu không...” Dừng một chút, trên khuôn mặt ưu nhã tuyệt đẹp của hấn vẽ ra một độ cong mê người, nhưng trong nháy mắt làm cho lòng người e sợ bị nhìn thấu, “... anh sẽ mất hứng.”

Rõ ràng không phải là lời đặc biệt quá đáng, ngữ điệu nhẹ nhàng không cao không thấp của hấn có vẻ kinh người, lạnh lùng.

Hấn không đợi cô kịp phản ứng, dứt lời liền đứng lên, sau đó cúi người hôn nhẹ lên tóc cô.

“Đi ngủ sớm một chút đi.”

“Đừng đi! Đừng bỏ em lại... Đừng bỏ em lại một mình... em sợ...”

Du Hường Y không còn kịp suy tư níu kéo tay hấn, không chịu buông ra.

—

Cô ngây ngốc ngắm nhìn hấn, bối rối giống như đêm đầu tiên gặp nhau, hốc mắt ẩm ướt đỏ đỏ, sau đó buông tay cúi đầu, trong lòng thấp thòm.

Xoay người nhìn qua cô, qua mấy giây, hấn than nhẹ một tiếng, xoa lên gương mặt của cô, lau đi một chút nước mắt.

“... Hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh tới.”

Nghe vậy, cô mừng rỡ ngẩng đầu, lại chỉ kịp trông thấy bóng lưng mạnh mẽ vững chắc của hấn.

Cái lạnh trong phòng đánh vào Du Hường Y, một lần lại một lần, lạnh đến mức lưng cô cũng thấy đau.

Giống như thoáng cái đã bị rút đi vô số sức lực, cô vô lực ngồi trên giường không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhìn hướng hấn rời đi, kinh ngạc ngu ngơ xuất thần.

Đột nhiên, cô cười khổ như mê muội, từng tiếng cười có vẻ suy yếu vô lực, cô bỗng dưng tóc mình như phát điên, ném gối đầu, điên cuồng mà giằng kéo chân mền, gào khóc.

Cứ như vậy vài phút sau, rốt cuộc, khôi phục yên tĩnh, cô ngơ ngác quay đầu nhìn ra cửa sổ, ánh mắt ngây ngốc, mở miệng lắp bắp, vài từ không thể nghe rõ:

—

“Ủy Hành Vân... Trong lòng anh vẫn có cô ấy.”

Vợ của anh, trong lòng anh thật ra luôn có cô ấy.

Em biết, em biết rõ.

Nhưng chính anh lại không rõ, mà em đến chết cũng sẽ không nói ra!

Bí mật của anh, bí mật ngay cả anh cũng không biết, em sao có thể cam tâm, em sẽ mang nó cho tới khi vào quan tài, cùng chết với em...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tình yêu là từng đợt luân hồi

“Con có lớn hơn nữa thì vẫn là con trai của bố và mẹ con.”

... Là con trai của Ủy Hành Vân và Nhiễm Tô.

Cuộc sống đầy đủ bắt nguồn từ gia đình, khi sống được hơn nửa cuộc đời con mới có thể thật sự cảm nhận được, thành tựu trong cuộc đời không quan trọng ở chuyện con có bao nhiêu vinh quang và tài phú, quan trọng nhất là, con có người nhà của mình: một người vợ yêu thương, một vài đứa con trai con gái đáng để tự hào.

“... trong lòng anh thật sự không quan tâm đến người vợ đó, hay trong lòng anh quá quan tâm đến, nên anh mới không muốn nói về cô ấy với người khác, cũng không muốn người khác nhắc tới cô ấy!”

...

Từng lời chất vấn giống như mới vừa hôm qua, giọng nữ ai oán vẫn vang lên bên tai Ủy Hành Văn, hắn đã không còn nhớ rõ khuôn gập từng làm hắn có ảo giác về tình yêu, nhưng vẫn còn nhớ rõ mấy câu đó làm hắn bất an sợ hãi, câu hỏi hắn không muốn trả lời, lại lặp đi lặp lại mấy ngàn mấy vạn lần bên tai hắn.

Mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, lòng hắn thấp thòem lo lắng, cảm thấy phiền muộn, mấy câu đó lại vang lên mấy trăm mấy ngàn lần bên tai hắn như thế!

Du Hướng Y à! Em còn rõ hơn cả chính anh!

Ủy Hành Văn... Vì sao năm đó mày lại không hiểu chính mình!

Tại sao không sớm thừa nhận điều không cam lòng, hôn nhân không thể khống chế, mày đã sớm là người thua! Thua thất bại thảm hại mà lại thủy chung không muốn nhận thua trước vợ mình, vì vậy, mỗi đêm đều phải tự mình đè nén, thống khổ và hối tiếc.

...

Tiếng chuông đồng hồ điểm qua sáu giờ, sương sớm tràn ngập căn phòng.

Hắn vốn ngủ không an ổn, thân thể lại đột nhiên chấn động, vô thức quay người muốn ôm thân thể ấm áp bên cạnh, nhưng một giây sau chỉ ôm được không khí hư vô, thật lạnh, thật xa cách, Ủy Hành Văn khẽ cười khổ, khóc miệng về ra một nụ cười miễn cưỡng.

Hắn đã thành thói quen, nhiều năm như vậy, cô dường như luôn dậy sớm hơn hắn, hắn sáu giờ tỉnh, cô tuyệt đối là năm rưỡi đã ở phòng khách, thậm chí có lúc hắn nghĩ, có phải là nếu hắn tỉnh lúc ba giờ, cô cũng có thể rời giường trước ba giờ, lẳng lặng dùng cơm ở phòng khách?

Là họ không ăn ý, hay là trời cao luôn có cách trừng phạt người đã từng phạm sai lầm mà không hề để lại dấu vết?

Hắn muốn vừa mở mắt ra hình ảnh đầu tiên nhìn thấy sẽ là khuôn mặt vợ ngủ bên cạnh mình, nhưng hình ảnh hắn nhìn được luôn luôn là căn phòng lạnh lẽo, hư vô.

Hắn vô số lần muốn chăm chú nhìn cô bình yên nhắm mắt, hàng lông mi dịu dàng thật dài, muốn khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu đến, đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh đẹp mềm mại của cô.

Tuy nhiên, hắn không làm được, sáng sớm họ luôn bỏ qua, những động tác giữa vợ chồng bình thường nhất đối với hắn mà nói lại trở thành hy vọng xa vời.

Buổi tối hắn từng nói với cô sớm mai thức giấc hãy đợi hắn cùng rời giường, về mặt cô vẫn tự nhiên trả lời: ngủ nhiều hơn em sẽ mơ thấy ác mộng.

Hắn yêu cô, càng muốn thương cô, qua nhiều năm như vậy, càng ngày hắn càng không miễn cưỡng cô, hắn chưa từng yêu cầu cô, nhưng trong lòng hắn luôn ôm vẻ chờ mong, chờ đợi cô sẽ cùng mở mắt thức giấc cùng hắn, hoặc là hình ảnh đầu tiên khi hắn mở mắt ra, là khuôn mặt cô vẫn bình yên say ngủ, chờ hắn quyền luyến cho cô một nụ hôn buổi sáng.

Đáng tiếc, liên tục không có, nhiều năm qua, hắn vẫn luôn không đợi được.

Có điều, hắn vẫn muốn đợi, chẳng phải họ còn có cả đời?

Mặc dù, trong giấc mơ nửa đêm, hắn luôn thấp thòem nghĩ hôn nhân của họ có thể kết thúc vào một ngày nào đó không?! Có thể một ngày nào đó cô sẽ đột nhiên biết chuyện năm xưa giữa hắn và một người phụ nữ khác, sau đó tất cả những gì hắn cần thận quý trọng đều sụp đổ trong khoảnh khắc?

Có thể, chuyện kia đối với những người gặp dịp thì chơi chỉ là quá khứ, cũng chỉ là một đoạn thời gian phủ đầy bụi.

Có lẽ, trong lòng tất cả mọi người, đó chỉ là một chuyện nhỏ xen giữa quan hệ vợ chồng, nhiều năm qua, đã không còn người nào nhắc tới, cũng không có người nào dám nhắc tới.

Qua nhiều năm như vậy, nỗi lòng thỉnh thoảng sẽ được an ủi, thế nhưng lại không thể lái đi một lòng thấp thòem, bất an, nó luôn đập nát tất cả tự tin ở trong mơ.

Tô Từ, Tô Từ của anh... Ủy Hành Văn gọi đi gọi lại tên cô trong lòng để thử khôi phục một lòng bất an.

Có lẽ, số mệnh đã định, cô vẫn là điều ngoài ý muốn của hắn, năm đó là cay đắng, hôm nay là ngọt ngào giữa ngăn cách, ngăn cách là tất cả những sai lầm năm xưa của hắn.

Qua nhiều năm như vậy, bao lần hắn bận tâm, thờ dài, trăm ngàn lần suy nghĩ.

Nhiệm Tô, Nhiệm Tô, tại sao em không phát hiện bên cạnh anh từng có một người phụ nữ khác, tại sao năm đó em không nhanh chóng lôi kéo anh, nói với anh không được phép đến gần bất kỳ một người phụ nữ nào, nói cho anh biết em mới là vợ của anh, nếu em biểu hiện một chút ghen tuông và buồn khổ, nếu lúc trước em gỡ bỏ tất cả bỏ bực lạnh lùng thờ ơ, ôm anh tuyên cáo chủ quyền, vậy anh sẽ không chút do dự buông tha cái gọi là tình yêu trong lòng mình mà ôm em, chỉ chọn yêu em?

Anh nên trách em cái gì cũng không biết, hay là nên tự trách mình không tỉnh ngộ kịp thời?!

Nhưng, anh có thể trách em sao? Anh không thể, em hiểu rất rõ em là người phụ nữ như thế nào, tính tình của em lạnh đậm, lạnh lùng chẳng qua đã thành thói quen nhiều năm, mà anh đây, khi đó, chỉ sợ cũng sẽ không vì em mà thay đổi bản tính ngang tàng của mình.

Nhiệm Tô, nếu cuối cùng không phải anh đẩy em ra xa theo thói quen, luôn theo thói quen không thừa nhận tình cảm chất chứa trong lòng với em, vậy, nhiều năm trôi đi, có phải lòng anh sẽ khá hơn một chút? Có phải lòng anh sẽ không phải chịu gánh nặng như vậy, nặng như vậy, làm nhiều năm qua anh không thờ nổi!

Hôm nay, anh đã nguyện thay đổi vì em, nguyện chỉ yêu em, nhiều năm như vậy, nếu em biết chuyện kia, anh sẽ không chút do dự nói cho em biết, anh còn đau đớn hơn em vì thật sự giữa chúng ta đã từng tồn tại một người phụ nữ khác, và điều đau khổ hơn chính là, anh càng hận mình năm đó, vì sao lại tự phụ với tình cảm như thế, vì sao lại xem thường hôn nhân như thế, nếu lúc trước không có tình yêu anh tự cho là đúng, thì có phải hôm nay anh sẽ thoải mái yêu em, không hề lo lắng tìm kiếm sự đáp lại từ em?

Giấu giếm nhiều năm, thấp thỏm sợ hãi gần như đè sập anh, tuy nhiên nếu như vậy có thể đổi lấy cả đời em “không biết”, anh cũng cam lòng.

Thật ra, anh không muốn để em biết, điều anh may mắn chính là, em cũng không biết, anh càng muốn, em cả đời cũng không biết...

Chúng ta còn có nửa đời, dù cho em không còn yêu anh cũng vậy thôi, chỉ cần em còn là vợ của anh, là đủ rồi.

Đủ rồi, hẳn còn có thể hy vọng xa vời những thứ gì, hẳn chỉ hy vọng xa vời, cô vĩnh viễn “không biết”.

Sau đó, tất cả đều tốt đẹp.

Một luồng nắng sớm nhẹ nhàng chiếu vào, hẳn như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm lên trần nhà, không tự chủ khẽ mở môi mông thì thầm: “... Tô Từ, Tô Từ, Nhiệm Tô...”

Hắn gọi tên cô, mãi mà không thấy mặt mũi.

Đột nhiên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy sức sống hiện ra trước mắt hắn, mang theo hình dáng tuấn mỹ của hắn khi còn trẻ, thêm chiếc kính gọng vàng lại có vẻ nho nhã tuấn lãng.

“Bố! Bố không thấy xấu hổ à, bao nhiêu tuổi rồi mà còn gọi thẳng tên mẹ, cũng không sợ người ta chê cười chủ tịch tập đoàn lại là người đa tình? Ha ha... nhưng mà, con thấy bố mình đúng là rất đẹp trai phong độ, hơn 40 tuổi rồi mà mị lực vẫn không giảm, mấy ngày hôm trước con còn nghe nói, người đến tuyển vào cái ghế thư ký đang bỏ trống của bố toàn là những cô nàng xinh đẹp trẻ trung hai mươi mấy tuổi, bố, bố không sợ mẹ con ghen sao?” Những lời trêu chọc thân thiết đến từ đứa con trai xuất sắc trong sáng của họ, Ủy Chí mặc bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt vô cùng tuấn đạt phi phàm.

Ủy Chí nói không sai, hôm nay Ủy Hành Vân đã hơn 40 tuổi mà so với lúc tuổi còn trẻ lại càng có thêm sức cuốn hút, hình dáng tuấn mỹ càng tỏa ra khí chất trầm ổn, đã không còn hiện ra vẻ ngoài ngạo ngược mà ngược lại càng thêm khí thế không giận mà uy, vô cùng ưu nhã, cao quý, ngoại hình thành thực tuấn mỹ của hắn càng lộ vẻ lôi cuốn.

Nghe vậy, đôi môi mỏng của hắn khẽ động, liếc mắt nhìn thân ảnh đơn độc đang ngồi ở phòng khách, tự giễu cười nhạt: “Con trai, nếu mẹ con ghen thật thì đã cãi nhau đập cốc đập chén với bố rồi, nói không chừng bố lại càng cao hứng”

Vô vai bố, Ủy Chí thích thú cười ra tiếng: “Bố, bố đừng nói đùa, tính tình của mẹ bố còn không biết sao, sao mẹ có thể làm như vậy! Có điều không “ăn giấm chua” không có nghĩa là không quan tâm đến bố, trong mắt con bố mẹ đúng là vợ chồng kiểu thương giới! Nhưng thoát nhìn là thấy nhiều ân ái!”

“Thật sao?” Ủy Hành Vân nhướn mày, không che dấu tâm tình vui sướng, hiển nhiên, lời của con hắn rất có ý nghĩa.

“Đương nhiên, bao nhiêu cặp vợ chồng trong thương giới không được mấy tháng liền ly hôn, bố mẹ có thể làm bạn nhiều năm như vậy mới làm người ta hâm mộ đấy!” Ủy Chí ôm vai Ủy Hành Vân cười nói.

Đó là lời từ trong lòng cậu, trong mắt cậu, bố mẹ mình là đôi vợ chồng ân ái hiếm thấy trong thương giới, mỗi lần chứng kiến bố yêu chiều vợ vô điều kiện, cậu đã cảm thấy hạnh phúc, mặc dù mẹ luôn lạnh lùng thờ ơ, nhưng ít ra mẹ cũng nguyện làm bạn bên bố nhiều năm như vậy, đủ để có thể thấy được trong lòng mẹ cũng quan tâm đến bố.

Lời của con luôn làm cho hắn nhẹ nhõm và thêm vài phần tự tin, Ủy Hành Vân xoa xoa gương mặt tuấn tú của con, khuôn mặt tuấn mỹ thành thực có vẻ hết sức thân thiết nhu hòa.

“Con bố thật đáng yêu.”

“Chủ tịch Ủy Hành Vân!” Ủy Chí chứng kiến hành vi của bố mình thì nhú mày, thấp giọng gầm nhẹ, “Con đã hai mươi tuổi rồi, bố có thể không coi con như trẻ con không!” Nếu để mọi người biết thiếu gia thừa kế tập đoàn ở nhà bị bố khen ngợi như trẻ con, thuận tiện xoa xoa mặt, thì sao cậu có thể đặt chân chém giết trên thương trường chứ!

“Con có lớn hơn nữa thì vẫn là con trai của bố và mẹ con.”

... Là con trai của Ủy Hành Vân và Nhiệm Tô.

Khóe miệng ưu nhã nhếch lên thật cao, Ủy Hành Vân vuốt ve đầu cậu vài cái, nhẹ nhàng thờ dài nói.

Nghe vậy, Ủy Chí cười một tiếng, gật gù đầu: “Được rồi, đi thôi, mẹ đang chờ chúng ta đấy.”

“Ừ, con trước đi đi, bố thay quần áo rồi ra.”

“Vâng.”

Nói xong, Ủy Chí xoay người, đi về phía cửa, vui vẻ mở miệng đếm một, hai, ba, bốn...

“Ủy Chí...”

Đó đó! Khẳng định lại là câu ấy...

“Con ăn trước với mẹ đi đừng chờ bố, đừng để mẹ con đi làm bị đói!”

Đồng thời, Ủy Chí nói thầm trong lòng: nhất định là để mình với mẹ ăn trước đừng chờ bố, đừng để mẹ đi làm bị đói...

Trong lòng thăm than, nhân vật truyền kỳ trong thương giới, Ủy Hành Vân, thật sự thua trong tay vợ mình...

Một lòng suy nghĩ, thời thời khắc khắc.

Bạn đang đọc truyện *Một Hài Vợ Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Vết thương trong lòng không có trên thân thể

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một hài vợ chồng

Tác giả: Thảo Môi
Editor: Tiểu Dương

<http://tieuduongtd.wordpress.com>

Chương 10: Vết thương trong lòng không có trên thân thể

"Mẹ, mẹ có yêu bố không?"

"... Chờ đến ngày con chính thức kết hôn, hãy hỏi lại mẹ."

Trên thế giới này, có người chờ đợi đoàn tụ, có người liên tục chờ đợi nhưng lại chia lìa.

Trước khi con quyết định nửa đời sau muốn đi cùng ai, hãy tự hỏi chính mình trước, đã từng làm tổn thương người mình muốn ở bên cả đời chưa?

Sáng sớm trời hơi lạnh, mùa xuân dường như không mang hơi ấm, mùa mang hơi ấm và chút lạnh làm cho phòng khách rộng rãi cao nhã có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Nắm chặt vào hoa văn màu vàng in trên áo choàng, Nhiễm Tô mặc chiếc váy dài màu lam nhạt, tôn lên làn da trắng nõn và vẻ thanh nhã thông dong của cô, cô chăm chú dở cuốn tạp chí trong tay, lẳng lặng đọc, cốc hồng trà còn tỏa hơi nóng đặt trên chiếc bàn cạnh cô, chiếc cốc sáng bóng tinh xảo phản chiếu dung nhan tươi sáng lạnh lùng của cô.

Quả thật, năm tháng đã chiếu cố cô, những năm gần

đây Nhiễm Tô càng ngày càng đẹp.

Không phải là vẻ đẹp hiện rõ bên ngoài, mà là một loại khí chất yên tĩnh như tranh, năm tháng chưa từng lưu lại dấu vết trên người Nhiễm Tô, ngược lại còn mài ra một loại ôn nhuận thanh nhã đặc biệt, đó là sức hút được thời gian mài dũa.

Cuộc sống những năm gần đây của Nhiễm Tô cũng giống như giờ phút này cô đang lẳng lặng đọc sách, cô làm bất cứ chuyện gì cũng không quá quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh, cô đã quen với cuộc sống tập trung và bình tĩnh, cô biết điều gì là quan trọng, cũng hiểu lòng mình không thể thay đổi những chấp nhất và cảm thụ, cô biết mình cần phải làm gì, cho tới nay đều là như thế.

Cô không muốn hành hạ chính mình, lúc trước nếu đã lựa chọn ẩn nhẫn vì con trai, cô liền lựa chọn làm tốt những gì mình phải làm, cho tới nay đều là như thế.

Những năm gần đây đứng bên cạnh Ủy Hành Vân, mặc dù cô không thể không chế cảm giác không thể chịu đựng nổi, hít thở không thông, đau đớn, những cảm giác đó đã khắc sâu vào tận xương tủy cô, nhưng nó cũng không ảnh hưởng đến tâm tình, đến cuộc sống của cô, khi ở một mình cô lựa chọn tốt với chính mình, bình tĩnh mà đẹp yên những gì khiến mình không thoải mái, không phải cô không ẩn nhẫn, cô cũng không phải người phụ nữ khóc suốt mướt tạt nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, trong lòng cô rất rõ ràng, cô đang đợi, đợi cái ngày mình chính thức có thể buông tay...

Tất cả đều có bắt đầu rồi, cũng luôn có kết thúc của nó.

Cô sẵn sàng thỏa hiệp vì những chuyện quan trọng, nhưng không có nghĩa là cô sẵn sàng thỏa hiệp vĩnh viễn...

Cô cũng chỉ biết, chẳng qua là khi mình không chỉ là một người phụ nữ mà còn là một người mẹ, chỉ có thể học được nhẫn nhịn và chờ đợi.

Cô nghĩ, một ngày nào đó, cô sẽ vì mình làm ra một quyết định đã muộn rất nhiều năm.

Đúng vậy, luôn có một ngày như vậy...

Mà hẳn, nửa đời sau... nửa đời sau Ủy Hành Vân hẳn làm cô thấy quá nặng, Nhiễm Tô thừa nhận, cô không đủ sức, cũng không nguyện nhận lấy gánh nặng.

Họ làm vợ chồng nhiều năm như vậy, Du Hường Y nói Ủy Hành Vân miễn cưỡng... Ai lại biết rõ, cô cũng

không có lúc nào là không miến cưỡng chính mình! Nửa đời sau, cô nghĩ, tốt nhất không ai nên miến cưỡng nhau nữa.

Hai bên đều tự sống hết một đời, sau đó, tất cả đều kết thúc, một lần nữa bắt đầu.

Hít vào một hơi thật sâu, cô lật sang trang kế tiếp, gương mặt tuấn tú quen thuộc lại có chút xa lạ hiện lên trên trang giấy.

Úy Hành Vân...

Sao ở đâu cũng thấy hần, chẳng lẽ số mệnh đã định họ phải dây dưa không ngừng? !

Cô muốn yên tĩnh xem tạp chí trước khi dùng bữa sáng, vậy mà ngay cả chút yên cầu này, dường như trời cao cũng không cho cô toại nguyện, không muốn làm cho cuộc sống của cô an nhàn một chút, đưa gương mặt của hần vào trong tầm mắt cô.

"Sức hấp dẫn của chủ tịch Úy không giảm, làm tâm hồn thiếu nữ phải rục rịch!"

Cùng với dòng tiêu đề to đó là gương mặt tuấn tú thành thực phi phạm của hần, không khỏi khiến người khác chú ý, nhiều năm nay, thoát nhìn hần đúng là càng ngày càng có sức hấp dẫn, lúc tuổi còn trẻ tà mị thỉnh thoảng lộ ra phong lưu đã bị sự chững chạc cơ chí và kín đáo thay thế, so với nhiều người đàn ông trong thương giới, quý tộc đúng là còn có sức hấp dẫn các cô gái.

Nhàn nhạt đánh giá trong lòng, nhưng trong lòng cô vẫn không có một chút gọn sóng, không ngờ tạp chí bây giờ còn không quên khai quật những tin giải trí nhảm nhí, cho dù là thương nhân, chỉ cần anh có tiền có thế và ngoại hình xuất sắc, thì dù đã trung tuổi và sớm có vợ cũng có thể khiến vô số người chú ý.

Khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười trào phúng, bên tai chợt nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cô để xuống tạp chí, xoay người, nhìn con trai với khí thế hiên ngang lại ôn tồn tao nhã trước mặt, nụ cười sâu hơn, ngay cả đáy mắt cũng lộ vẻ nhu hòa vui vẻ.

"Đến đây, chúng ta ăn cơm đi." Cô cười đi đến bàn ăn, sau đó ngồi xuống.

"Mẹ, bố còn chưa tới..." Úy Chí kéo ghế ra ngồi, nói.

"Mẹ biết rồi." Cô trước giờ vẫn không để ý hần có tới hay không, cô chỉ thấy con trai mình, cũng chỉ nguyện chăm chú nhìn con trai mình, người khác cô đều mặc kệ... Huống chi, từ rất lâu rồi hần đã nói cô không cần chờ hần trở về, mà cô cũng đã từng thề rằng, đời này cô sẽ tuyệt không chờ hần thêm giây phút nào nữa!

"Bố bảo con ăn với mẹ trước, đừng để mẹ đi làm bị đói, mẹ, mẹ thấy bố có dụ dằng sẵn sóc mẹ không!" Úy Chí bật cười nói.

“...” Cô chẳng nói đúng sai chỉ khẽ cúi đầu, sau đó chuyên chú ăn cơm, thật bình tĩnh, rất chuyên tâm.

Đối mặt với phản ứng thờ ơ của mẹ, Ủy Chí cũng không biết có điều gì khác thường, cậu đã quen rồi, cũng không còn cảm thấy mẹ phải mừng rỡ khi được bỏ sân sóc, dù sao đây là chuyện thường, hơn nữa trong mắt cậu, đôi vợ chồng trong thương giới có thể tương kính như tân, bình đạm như bố mẹ mình quá ít, hơn phần nửa đều là tranh đoạt gia sản, có thể còn không đội trời chung, đều tự bảo vệ lợi ích của mình. Ngoài công việc họ làm cùng nhau, nếu như nói đây đối với vợ chồng cũng không tính là ân ái, vậy thế nào mới được coi là vợ chồng?!

Ăn cơm thật bình tĩnh, qua một lúc lâu, Ủy Hành Vân đi vào phòng khách, bộ vest Armani màu xám tro khoác lên người hần tôn lên thân thể cao lớn rắn chắc, tạo ra khí thế bức người, chừng chặc và mang theo sức hấp dẫn của đàn ông.

Nhìn vợ và con trai ăn cơm, hần cảm thấy trần ngập ảm áp và bình yên, nhiều năm qua chỉ cần nhìn họ, cũng đủ làm hần an tâm thoải mái, loại cảm giác đó hần không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ biết mình đã không còn cách nào từ bỏ.

“Anh tới rồi.” Hần nói và đi đến chỗ ngồi cạnh Nhiễm Tô đang yên lặng ăn cơm, ôm nhẹ bả vai mảnh mai của cô, hần hôn xuống tai cô, cô hơi né tránh làm hần càng nhích lại gần, ngửi mùi thơm nhẹ nhàng trên người cô, hần lại từ từ ngồi xuống. “Yên tâm, con trai không nhìn thấy, đúng không?!”

“Vâng, vâng, vâng, con trai không nhìn thấy một đôi cha mẹ không biết xấu hổ trình diễn ân ái!” Có chút tức giận trùng mắt, khóe miệng Ủy Chí lộ ra nụ cười xán lạn, bắt đầu đi chống lại tầm mắt đắc ý uy hiếp của bố.

Lặng lặng thờ dài trong lòng, cô nhanh chóng ăn xong miếng cơm cuối cùng, sau đó nhẹ nhàng tránh ra khỏi ngực hần, nghiêm túc nhìn về phía cậu con trai đang vui cười: “Ủy Chí, trước khi đi nhớ đến phòng tìm mẹ.”

Nghe vậy, Ủy Chí vô thức kinh ngạc, mẹ cậu không hay gọi cả tên cậu như thế, bình thường đều gọi một chữ “Chí”, khi vui vẻ trêu chọc cậu còn gọi to nữ danh của cậu “Cục cưng”, chỉ khi nào vô cùng nghiêm túc mới gọi cậu như vậy. Mẹ cậu đã lâu không gọi cậu như vậy, lần này sẽ vì chuyện gì?

Trong lòng cảm thấy lạnh lạnh, cậu rất kính yêu mẹ mình, giờ phút này nghe thấy lời nói của mẹ, đột nhiên thấy có chút khản trương, bất an nhìn bố đang ngồi đối diện, đối phương cho cậu ánh mắt lực bất tòng tâm làm cậu cảm thấy uể oải.

Cậu biết, chỉ cần có liên quan đến mẹ, bố sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.

Thờ dài một cái trong lòng, cậu nhận mệnh đi theo Nhiễm Tô vào thư phòng.

Thấy mẹ nhìn mình mà không muốn nói gì, cậu chân chừ khẽ gọi: “Mẹ...”

“Diên Vĩ, bách hợp, cúc vạn thọ, cam Trung Quốc, thủy tiên, đàn hương, bạc hà, còn có hồ phách và đuôi hươu...”

Là ‘Vĩnh Hằng’, con còn muốn mẹ nói bao nhiêu nữa? Tối qua con cả đêm không về, sáng trở về lại mang theo mùi nước hoa, con trai, là ai để mùi Vĩnh Hằng trên người con, con không ngại nói cho mẹ biết chứ.”

“Mẹ, con đã tắm rồi...” Lời nói rõ ràng và lạnh nhạt truyền vào tai Ủy Chí, cậu kinh ngạc, lại thờ dài nói, nhưng có thể trách ai, ai bảo mẹ cậu là người điều chế nước hoa có khứu giác nhạy cảm trong cả nước, dù chỉ có một chút mùi dễ lại cũng làm mẹ cậu nhận ra “Mẹ, mẹ cũng biết chuyện này rất bình thường mà, giữa nam nữ gặp dịp thì chơi, nam nữ hoan ái, con...”

Cô đương nhiên biết con trai mình được nhiều cô gái hoan nghênh, cũng biết con trai tuổi này sẽ không thể nào thuần khiết như tờ giấy trắng, cô không phản đối cậu có cuộc sống bình thường, nhưng...

“Đó không phải là mùi mà trên thân người con trai ngày mai đính hôn nên có! Con trai, chắc hẳn mùi vị này không phải vị hôn thê của con lưu lại, mùi trên người Phi Dao không như thế.”

“Mẹ, hôm qua chúng con thật sự đã nói lời chia tay rồi, con chọn Phi Dao, con nhất định sẽ đối tốt với cô ấy.”

“Kể cả trước ngày đính hôn ngủ trong ngực người con gái khác?!” Hơi híp mắt, cảm thấy bức mình, Nhiễm Tô lạnh giọng hỏi. “Người vợ này là con chọn, không phải bố mẹ ép con, mặc dù mẹ thật sự hy vọng con sớm lập gia đình, nhưng cũng không ép con vội và kết hôn, là con nói với mẹ con muốn kết hôn, là tự con đưa cô gái kia về nhà! Hôm nay thì sao? Con qua đêm với cô gái khác trước ngày đính hôn, nếu Phi Dao biết, nó sẽ nghĩ như thế nào?!”

“Cô ấy sẽ không! Cô ấy sẽ không biết! Con sẽ không để cho cô ấy có cơ hội biết!”

Nhiễm Tô liên tiếp hỏi những câu nhạy cảm làm Ủy Chí cảm thấy hoảng hốt, cậu vội vàng lại kiên định phản bác.

Nghe vậy, Nhiễm Tô vô thức lao đao vài bước, nhếch đôi môi gần như trắng bệch, ánh mắt hơi lơ lửng cùng phiền muộn.

“... Con thật xứng là con trai của hần.”

Con trai của Ủy Hành Vân! Dù trên người con chảy một nửa dòng máu của mẹ, dù con từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện lại nhu thuận, dù mẹ toàn tâm toàn ý giáo dục con, nhưng vì sao trong chuyện tình cảm con lại xử lý giống hần như đúc! Là con giống bố con, hay đàn ông đều như vậy, đều tự cho mình là đúng, đều tự cho mình may mắn, đều làm như không trông thấy người phụ nữ bên cạnh mình, đều không biết yêu thương người ngay trước mắt mình?!

“Mẹ... Mẹ không sao chứ?!”

Thấy mẹ khác thường, không hiểu sao Nhiễm Tô lại thất thố, Ủy Chí đến gần mẹ, muốn đỡ mẹ đang đứng không vững.

“... Đứng, đừng đứng vào mẹ!” Trong nháy mắt hoảng hốt, cô như nhìn thấu qua khuôn mặt cậu một khuôn mặt khác vô cùng quen thuộc, làm cô bất giác kháng cự, Ủy Hành Vân...

“Mẹ! Mẹ rốt cuộc làm sao vậy?!”

Thoảng lấy lại tinh thần, tim Nhiễm Tô đập mạnh và loạn nhịp ngưng mắt nhìn Úy Chí, hít sâu một cái, khôi phục bình tĩnh.

“Mẹ không sao.” Cô nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó nhìn sâu vào Úy Chí, thông thả đi đến trước Úy Chí, thân hình mảnh mai mềm mại của cô có vẻ nhỏ bé trước cậu con trai trưởng thành, nhưng Úy Chí lại có cảm giác vô cùng an toàn.

Nhiễm Tô duỗi ra hai tay ôm thật chặt con trai, vỗ nhẹ phía sau lưng cậu, giống như khi còn bé an ủi cậu, nhẹ nhàng nói: “Úy Chí của mẹ trưởng thành rồi, mẹ chỉ hy vọng con không phụ cô gái tốt đáng để con yêu, các con đã ở bên nhau, con đã hứa hẹn hôn nhân với cô ấy thì phải phụ trách tới cùng, kể cả trả giá lòng trung thành.”

“Mẹ, con biết.” Úy Chí ôm Nhiễm Tô, thờ dài khàn khàn nói, “Con sẽ tốt với cô ấy như bố đối với mẹ.”

Lời của hắn vừa dứt, lòng Nhiễm Tô cứng lại, khẽ thờ dài, lui người ra, “Đi làm đi, không còn sớm.”

Hơi kinh ngạc nhìn mẹ rời khỏi mình, Úy Chí cảm thấy trong lòng có cảm xúc không giải thích được, không chế không nói mở miệng:

“Mẹ, mẹ thật sự yêu bố sao?”

Nghe thấy câu hỏi đột ngột của cậu, Nhiễm Tô chống lại ánh mắt có đôi chút hồ nghi của Úy Chí, cô nở nụ cười thả nhiên, lãnh lạnh, nhạt đến mức chỉ thoáng một cái đã qua, chậm rãi xoay người, lông mi cong dài tạo thành cái bóng trên khuôn mặt thanh tịnh của cô.

Cô nhẹ nhàng mà rõ ràng mở miệng:

”Chờ đến ngày con chính thức kết hôn, hãy hỏi lại mẹ.”

Chờ đến ngày đó, mẹ sẽ rõ ràng nói ra đáp án, cũng sẽ thực hiện lựa chọn mà mẹ liên tục không thể làm

—

Ngày nào đó, cuối cùng sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phản bội cô ấy thì đừng yêu cô ấy

“Bố, có chuyện gì làm bố phải hối hận không?”

“Có, đương nhiên là có, cho nên bố không muốn sau này con hối hận.”

...

“Nếu như con yêu cô ấy, thì đừng phản bội cô ấy, nếu như con đã từng phản bội, nhớ rõ ngàn vạn lần đừng yêu cô ấy.”

Tình yêu của con, chính là sự trừng phạt, đau buồn và dày vò nhất con dành cho chính mình.

Yêu, khó nói ra như vậy sao?

Cho dù là đối với con trai của mình, cho dù đối với người chồng làm bạn bên cạnh bao nhiêu năm cũng khó khăn như vậy sao?!

Mẹ, có phải mẹ vốn không yêu bố, thật ra mẹ yêu người khác đúng không?

Mẹ, con tin mẹ không phải người như vậy, con nghĩ mẹ không giống vậy, con không muốn tin mẹ cũng giống như những người vợ của vô số nhà giàu có khác, ở bên ngoài, có quá nhiều dây dưa và tình cảm với người khác...

Lòng không khỏi rung động, tâm tư không cách nào bình phục rối loạn.

Trong đầu cậu thoáng hiện lên ý niệm mà chính cậu cũng thấy đáng sợ, có khả năng không?! Thật sự có khả năng sao?!

Trong đầu cậu bất giác hiện lên thân ảnh bởi bạn với mình từ nhỏ đến lớn, khi ở bên cạnh cậu, thân ảnh đơn bạc thanh nhã vĩnh viễn làm cậu cảm thấy cô đơn, khi cậu bất lực sẽ luôn trấn an cậu, khi cậu phải đối mặt với những lựa chọn sẽ khinh lệ và từng hờ hững cậu...

Trong mắt cậu, mẹ là người phụ nữ bình tĩnh thông dong, đối mặt với cậu, vĩnh viễn có được trạng thái tốt nhất, làm cậu cảm thấy bình tĩnh và yên tâm.

Cậu còn nhớ rất rõ, trong đôi mắt ngày bé của mình, mẹ chính là người phụ nữ xinh đẹp và vĩ đại nhất. Chỉ cần có mẹ, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh bình yên của mẹ liền khiến lòng cậu cảm thấy ấm áp và yên tâm.

Rồi, cậu lớn dần theo năm tháng, mẹ vẫn là nguồn suối bình yên trong lòng cậu, giống như một chỗ để ý lại vĩnh viễn không thay đổi, giờ đây cậu hoàn toàn có thể một

mình đảm đương nhiều việc lớn, rong ruổi sát phạt trong thương giới, quyết đoán và cường ngạnh như bố cậu, có lẽ sau này cậu sẽ trở thành một người bố, thậm chí là một người ông, nhưng tất cả đều không thay đổi tình cảm và cảm giác muốn ý lại của một đứa con trai với mẹ mình.

Nhưng, hôm nay, cậu không chắc chắn lắm, có lẽ không phải là không chắc chắn mà là có nỗi thấp thòm không thể tiêu tan.

Úy Chí đột nhiên ý thức được, thái độ của mẹ đối với tình yêu, đối với bố lãnh đạm đến mức nào, trước tình cảm không thể kềm chế của bố, dường như mẹ không quen, càng giống là... không hợp tác!

Trời! Trong tích tắc, cậu đã cảm thấy khổ sở và bị thương thay cho bố mình, nhiều năm bị đối xử vắng lạnh, cậu đột nhiên cảm thấy hình ảnh bố không lúc nào là không ôn tồn sẵn sàng trước thái độ lãnh đạm của mẹ thật đáng buồn...

Nhiều năm qua vẫn kiên trì, thủy chung không ngừng yêu thương người mẹ không có lòng hợp tác, bố, thật sự có đáng giá không?

Mẹ thật là tốt, nhưng nếu người mẹ yêu không phải là bố, vậy phải làm sao?

Nếu mẹ thủy chung vẫn không yêu bố, bố nên làm gì bây giờ, dù phải trả giá tất cả cũng mặc sao?!

Những câu hỏi đáng sợ lần lượt quanh quẩn trong đầu, trong lòng Úy Chí, cậu không có cách nào khắc chế cảm giác run run, nhìn mẹ quay lưng lại, cậu đứng nghiêng ở sau, ngưng mắt nhìn gò má có chút thất thần, cậu rất muốn hỏi mẹ: mẹ, giờ phút này mẹ đang nghĩ đến ai? Rốt cuộc là nghĩ tới bố, hay là nghĩ tới một người đàn ông khác mẹ thật lòng yêu?

Khắc chế hít vào một hơi, cậu cố giữ vững trấn định, thật sâu nhắm lại mắt, hơi run run nhẹ nhàng mở miệng: “VẬY... MẸ, CON ĐI RA NGOÀI TRƯỚC...”

Thân ảnh kia không có bất kỳ phản ứng gì, phảng phất còn đang trầm tĩnh trong suy nghĩ của mình, Nhiệm Tô lẳng lặng thất thần nhìn qua ngoài cửa sổ, có vẻ bình tĩnh mà mông lung...

Mấp máy môi, Úy Chí xoay người vận nắm cửa, lòng bàn tay hơi trơn, lúc này cậu mới phát hiện ra trong lòng bàn tay mình đã ẩm ẩm một lớp mồ hôi.

Mùa xuân năm nay, lại càng ướt lạnh hơn năm trước...

“Bố?!”

Úy Chí đóng cửa thư phòng, trong lòng còn hoảng hốt, tầm mắt còn mông lung xoay người nhìn Úy Hành Vân đang ngồi trên sa lông nhìn cậu, bình tĩnh ngắm nhìn bố với đôi mắt u ám khó đoán, lòng Úy Chí bỗng run lên, muốn nói lại không nói ra được, háng giọng, hỏi, “Bố... bố đang đợi con? Có chuyện muốn nói với con ạ?”

Cậu không thể... Trong lòng có một âm thanh mơ hồ đang nhắc nhở cậu, đúng vậy! Cậu không thể chỉ nhìn mẹ ở bên ngoài mà đã nói ra đáp án với bố, càng không thể nói trăm ngàn lời hoài nghi trong lòng ra với bố! Trả lời như vậy quá lập lờ nước đôi, khiến lòng người hoài nghi, cũng làm cho người ta sợ hãi, cậu không thể nói cho bố, tất cả đều không thể nói! Cậu sợ bố mình không chịu nổi, càng sợ mình hiểu lầm người mẹ mình luôn kính yêu nhất.

Có lẽ, tất cả chỉ là do cậu nghĩ ngợi lung tung mà thôi...

“Con rất lo lắng?” Lời nói nhàn nhạt mang theo sự ưu nhã vui vẻ, Úy Hành Vân kéo kéo chiếc cà vạt sang trọng màu xám, hần vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh, “Ngồi đi, con trai.”

Nghe vậy, Úy Chí gật gật đầu, nghe lời ngồi xuống, thấy hơi sợ Úy Hành Vân đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi giữa mẹ và mình.

“Mẹ con nói con đúng không? Chuyện này đúng là con làm không thỏa đáng, mẹ con nói con đôi câu cũng không quá đáng, chớ lo lắng, con trai, con thật sự không nên quá dung túng cô gái kia...” Đầu mày cau lại, Úy Hành Vân không đồng ý nói, tiếng nói cứng rắn lại khàn khàn như đang sợ quấy nhiễu người trong thư phòng.

“Ah?!” Nín thở chờ đợi lời của Úy Hành Vân, Úy Chí sợ là nội dung cuộc nói chuyện giữa mẹ và mình, bố có nghe thấy hay không cũng không liên quan, cậu lại đột nhiên kinh ngạc gằm nhẹ, không rõ tình huống.

“Kêu cái gì! Hôm qua mẹ con ngủ không ngon, con đừng la hét khiến mẹ con ngủ không yên ổn!” Thấp giọng trách cứ, Úy Hành Vân vội vàng nhìn cửa thư phòng, trong mắt có nhu tình và thương tiếc không cách nào che dấu.

Nhìn vào mắt Úy Chí, trong lòng đột nhiên cứng lại, dâng lên một chút phiền muộn khổ sở.

Bố... Bố có biết mình cẩn thận che chở một người vợ đối với chuyện bố có yêu hay không cũng chẳng quan trọng không? Bố có biết mẹ căn bản không yêu bố, có lẽ người mẹ yêu là người đàn ông khác... Có lẽ... Quá nhiều có lẽ làm cho cậu không biết nói từ đâu, làm thế nào để nói ra?

“Đang suy nghĩ gì? Đang nghĩ cô gái kia có còn là vị hôn thê của con?” Nhìn chăm chú vào Úy Chí rõ ràng đang mang tâm trạng không yên, Úy Hành Vân có chút tức giận giương cao lông mày, “Con trai, bố hy vọng con biết được con là người ngày mai sẽ đính hôn, tương lai không lâu sẽ phải kết hôn, con còn muốn dây dưa không rõ với cô gái kia sao?!”

Nghe vậy, Úy Chí lấy lại tinh thần, ý thức được lời nói của Úy Hành Vân, cậu vô lực thở dài, nói: “Bố, con biết nên làm thế nào, mẹ đã nói rồi, sao bố lại nói nữa, vừa rồi con đã bị giáo huấn một trận!”

Nhớ tới Nhiệm Tô, trong mắt Úy Hành Vân lại bùng lên một chút vui vẻ, “Đáng đời! Con thật sự nên bị mẹ con dạy dỗ cẩn thận! Mẹ con vốn không có hứng thú với những tin tức giải trí, nhưng chuyện con đính hôn vào ngày mai đã sớm huyền nào sôi sục trong giới nhân vật nổi tiếng, bố cho là con đã quyết định lập gia đình cũng sẽ biết chừng mực, không ngờ con chẳng những không biết chừng mực, mà cả đêm qua còn không về nhà, chỉ thể thôi cũng đủ biết tối qua con qua đêm ở đâu!”

“Bố...”

Lời trách cứ của Úy Hành Vân và lời chất vấn của Nhiệm Tô trong nháy mắt đã chất chồng trong lòng Úy Chí, cậu lập tức thấy thấp thòm, rối loạn, không nói nên lời, chỉ có thể kêu một tiếng.

“... Trước ngày đính hôn ngủ trong ngực người con gái khác, nếu có một ngày Phi Dao biết rõ, con có nghĩ tới hậu quả không?!” Nếu là... Có một ngày “cô ấy” biết rõ... Ủy Hành Văn nói nói, lại không tự chủ chạm vào nỗi đau không thể phòng bị trong lòng, một giây đồng hồ, gần kề trong nháy mắt, trái tim co rút lại, kéo đau mà trầm trọng.

“Bố, thật ra, con chưa nghĩ đến... Con còn chưa kịp nghĩ liền...”

Cậu con trai luôn hằng hái lại nói ra lời run run lộ ra mấy phần chán chừ không yên.

Một câu “con chưa nghĩ đến” đã thấm vào ngực khiến Ủy Hành Văn nhói đau, sít sao níu lấy cảm xúc hần không cách nào bỏ qua.

Đúng, con trai, con chưa nghĩ đến, bố con lúc ấy sao có thể nghĩ đến?! Năm đó nếu bố suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút đến hậu quả, suy nghĩ một chút đến con, suy nghĩ một chút đến mẹ của con, thì hôm nay bố cũng không phải sống trong nỗi khổ sở giày vò, bất an của chính mình, không cách nào an ổn, không cách nào giải thoát, nó như cái bóng cứ bám lấy mình đêm đêm ngày ngày...

“Bố biết, bố hiểu, con trai, bố chỉ muốn nói cho con biết, hôn nhân không giống chuyện làm ăn chúng ta nói trên thương trường, không giống công việc bận rộn ngày đêm của chúng ta, trên chiến trường thương giới, con vấp ngã còn có thể lại đứng lên, con làm sai thất bại còn có thể ngóc đầu trở lại một lần nữa! Hôn nhân không giống như vậy, nó không giống bất kỳ chuyện gì! Nếu như con phạm phải một sai lầm, dù chỉ là một thôi, con cũng phải dùng vô số thứ để lấp đầy nó, vĩnh viễn không có giới hạn dừng lại, không ngừng không nghỉ, ngay cả chính con cũng không biết khi nào mới là điểm cuối cùng!” Thông thả mà rõ ràng nói, Ủy Hành Văn khép hờ đôi mắt, khước mắt lại không tự giác hướng về phía thư phòng, ánh mắt lơ lửng mà sâu nảo, hình dáng thành thực hoàn mỹ vào thời khắc này để lộ ra một vết mờ tang thương. “Con trai, bố chỉ hy vọng con có thể suy tính hậu quả không phải hối hận...”

“Bố, có chuyện gì làm bố phải hối hận không?”

Không ý thức, Ủy Chí tựa như bị quanh quẩn trong hơi thở bị thương giữa họ, cậu thấp giọng rên rỉ hỏi, bắt đầu nghĩ mình đã sai thật rồi.

Chỉ là một buổi tối tạm biệt, cậu vốn tưởng rằng sẽ không có bất cứ quan hệ gì, nam nữ ân ái, chuyện quá bình thường, tuy nhiên khi nghe lời của bố mẹ, cậu đột nhiên cảm thấy không rõ.

Nghe được câu hỏi của con trai, Ủy Hành Văn giật mình, thần sắc có chút hoảng hốt, sau đó thật sâu nhắm mắt lại, phảng phất như phải dùng khí lực rất lớn, ngữ điệu trầm trọng như con thú bị vậy hăm:

“Có, làm sao có thể không có chứ, cho nên bố mới hy vọng sau này con không phải hối hận...”

Hy vọng con không hối hận giống bố, dù cho vô cùng đau đớn vẫn không thể không một mình cam tâm tình nguyện liếm láp miệng vết thương, hần cũng đâm một dao lên người mình, miệng vết thương vĩnh viễn không cách nào khép lại.

“...”

Ủy Chí ngưng mắt nhìn về mặt buồn bã của bố, đột nhiên không biết nên đáp lại thế nào, đã nhiều năm như vậy, khuôn mặt thành thực hoàn mỹ vẫn mang sức hấp dẫn, nhưng lại có thêm vẻ u sầu và thể lương không thể nói nên lời, đó là dấu vết tích lũy của năm tháng, hay là chất chứa của tâm tình gì khác?!

Đột nhiên, như nghĩ đến cái gì đó, Ủy Hành Văn phút chốc ngừng đầu nhìn thẳng Ủy Chí có chút hoảng hốt, một hồi lâu, hần lại trở lại như bình thường, môi mông nhấp nhẹ, từ ái vuốt tóc Ủy Chí, thấp giọng nhẹ nhàng hỏi: “Con trai, nói cho bố, con có yêu cô gái ấy không? Có yêu vị hôn thê của con không?”

Nghe vậy, Ủy Chí giật mình, có chút chần chờ nhìn qua Ủy Hành Văn, mấp máy môi, mấy giây sau mới thấp giọng trả lời: “Con không rõ, chỉ đến mức thích thôi, vẫn chưa tới yêu.”

“Vậy thì đừng yêu! Con trai, cả đời này cũng đừng yêu cô ấy! Nếu như hôm nay không yêu, vậy cả đời này cũng không chọn yêu cô ấy! Nếu không... con nhất định sẽ vì chuyện ngày hôm qua mà cảm thấy hối hận không kịp!”

Không yêu, cũng sẽ không vì chuyện có lỗi với cô ấy mà đau khổ, không yêu, cũng không vì một lần có lỗi với cô ấy mà thống hận mình cả đời!

Loại cảm giác này quá khó chịu, con trai, chỉ khi con không yêu cô ấy, con mới không phải gánh chịu cái gọi là hậu quả, nếu không, hậu quả đó đủ để phá hủy hy vọng của cuộc đời con!

Ủy Chí, con trai của bố, bố không hy vọng tương lai con thống khổ, không hy vọng con giống bố phải chịu nỗi thống khổ không thể chịu đựng! Không giây phút nào không chịu quả đắng mình tạo ra!

“Bố, ý của bố là...”

“Nếu như con yêu cô ấy, thì đừng phản bội cô ấy, nếu như con đã từng phản bội, nhớ rõ ngàn vạn lần đừng yêu cô ấy.”

Tình yêu của con, chính là sự trừng phạt, đau buồn và dày vò nhất con dành cho chính mình.

Số mệnh đã định, Tô Tử, tình yêu của tôi, trở thành sự trừng phạt cho chính tôi.

Plato hỏi Socrates: hạnh phúc là gì?

Socrates nói: ta yêu cầu con đi xuyên qua bãi ruộng hoang, đi hái một đóa hoa xinh đẹp nhất về, nhưng có một quy tắc: con không thể quay trở lại, hơn nữa con chỉ có thể hái một lần.

Vì vậy Plato làm theo.

Hồi lâu sau, ông cầm một đóa hoa xinh đẹp nhất trở lại.

Socrates hỏi ông: đây là đóa hoa xinh đẹp nhất?

Plato nói ra: khi con đi xuyên qua ruộng hoang, con thấy đóa hoa xinh đẹp này, con liền hái nó xuống, cũng nhận định nó là đẹp nhất, hơn nữa, sau đó con lại trông thấy rất nhiều đóa hoa tươi đẹp khác, con vẫn kiên trì tin tưởng đóa hoa mình hái chính là đóa xinh đẹp nhất mà không hề dao động. Cho nên con đem đóa hoa xinh đẹp nhất mà mình hái lại đây.

Lúc này, Socrates hàm ý sâu xa nói: đây, chính là hạnh phúc.

Plato, khoảng 427–347 TCN, là một nhà triết học cổ đại Hy Lạp được xem là thiên tài trên nhiều lĩnh vực, có nhiều người coi ông là triết gia vĩ đại nhất mọi thời đại cùng với Socrates là thầy ông.

Tôi cũng nghĩ, muốn hôn nhân và hạnh phúc đi đôi với nhau, thì trên thế giới này có thể còn tiếc nuối và tiếc hận?

Nếu một người đàn ông cưới một người phụ nữ, mặc kệ cô ấy có phải người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian hay không, chỉ cần anh ta chấp nhận cô ấy, tựa như Plato nhận định đóa hoa kia vậy, kiên trì cho rằng vợ mình chính là người phụ nữ đẹp nhất, hơn nữa cho dù sau này anh ta gặp được rất nhiều đóa hoa xinh đẹp cũng không hề dao động, hôn nhân cũng có thể đâm lao phải theo lao, cũng có thể hạnh phúc ngày qua ngày...

Đáng tiếc, rất nhiều người không nghĩ như vậy, rất nhiều người đàn ông không nghĩ như vậy.

Cả đời chúng ta có thể gặp được một người tốt hơn một người, đàn ông cũng có thể gặp được một người phụ nữ tốt hơn chúng ta, mà phụ nữ cũng có thể gặp được một người đàn ông tốt hơn một người đàn ông...

Tính như vậy, đồ tốt vĩnh viễn không có điểm dừng lại, không phải chúng ta không nên kết hôn, gặp được một người tốt hơn một người liền buông tha lựa chọn của mình? Sau đó liên tục liên tục tái diễn?

Hiển nhiên, không thể nào.

Mà điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là nhận định lựa chọn của mình, hơn nữa cả đời đều không lay chuyển được.

Chỉ cần hai bên chúng ta đều nghiêm túc muốn đi cùng nhau cả đời, hai người đều ôm cùng một tín niệm, vậy tuyệt đối sẽ không có cái có “tính tình không hợp” hoặc là “duyên phận không đủ”.

Quan trọng nhất, chỉ là bạn có lòng hay không mà thôi.

Quan trọng là, bạn giữ vững nhận định của mình, hơn nữa nguyện ý nhận định cả đời, đến chết cũng không đổi!

Chẳng bao lâu sau ở nơi nào đó nghe được một câu nói: “Đàn ông phải chống lại hấp dẫn, phụ nữ phải chịu được cô đơn.”

Có thể kết cấu sinh lý và tâm lý của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, nhưng rất nhiều phụ nữ có khả năng chịu được cô đơn thậm chí hưởng thụ cô đơn, còn đàn ông có thể chống lại sự hấp dẫn lại rất ít!

Mà cũng có chị em nói với tôi: “Phần lớn đàn ông có thể chấp nhận phụ nữ có tinh thần “ở bên ngoài”, nhưng lại không thể chấp nhận thân thể “ở bên ngoài”; phần lớn phụ nữ có thể chấp nhận đàn ông có thân thể “ở bên ngoài”, nhưng lại không thể chấp nhận tinh thần “ở bên ngoài”.”

Dựa trên góc độ bình tình hợp lý mà xem xét, đại khái là như thế.

Nhưng tôi tin, phần lớn mọi người đều khó có thể chấp nhận tinh thần hoặc là thân thể phản bội, có rất nhiều người chỉ cần là “ở bên ngoài” liền không thể tha thứ, mà người như câu nói kia thật ra cũng có.

Rất lạ là, tôi đã từng xem qua rất nhiều chuyện vợ cả đầu trí đầu dũng với người thứ ba giành chiến thắng đưa được người chồng trở về, rất nhiều người đều khen vợ cả lợi hại, mấy từ như “thông minh”, “trí tuệ” giống như vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ, thậm chí đến cuối cùng, vợ cả sẽ nói, cô ấy biết rất nhiều người sẽ không tha thứ cho hành vi của chồng như cô ấy, nhưng cô ấy cảm thấy nguyên nhân là bởi, cô ấy cảm thấy không có một người nào, không có một người đàn ông nào là không bị hấp dẫn trước một cô gái xinh đẹp trẻ trung lột sạch quần áo trước mặt mình, cho nên cô ấy cảm thấy đó là bình thường. Cô ấy so sánh đàn ông ngoại tình với lò nướng, cô ấy nói: “Một cái lò nướng nướng ra một cái bánh ngọt nết, bạn ném cái lò nướng đi, hay là ném cái bánh ngọt nết kia đây?”

Quả thật, đương nhiên cô ấy lựa chọn ném cái bánh ngọt, mà không phải lò nướng, không phải là người đàn ông kia!

Tôi xem xong, chẳng biết tại sao, cảm thấy có chút buồn cười lại thật đáng buồn, tôi không biết có bao nhiêu người đồng ý với những lời này, có lẽ sẽ có rất nhiều người cảm thấy tôi không đồng ý là có vẻ dè dặt không biết tùy cơ ứng biến.

Cũng không biết tại sao, tôi đã cảm thấy buồn cười, lý do này, hoặc là cái ví dụ này căn bản không chuẩn xác!

Nếu như cái lò nướng nướng ra cái gì đó nát, tôi có lý do tin rằng, nó hỏng! Phá! Vô dụng! Giữ lại làm đồ trang trí ư?

Nếu như, có một người đàn ông rất đẹp lột sạch quần áo đứng trước mặt tôi, tôi tuyệt đối có thể chống lại sự cám dỗ!

Tại sao đàn ông không được? Tại sao chồng mình không được?!

Là bởi anh ta là động vật có kết cấu sinh lý và kết cấu tâm lý không giống chúng ta sao?

Vậy cũng tốt, tôi nghĩ mình không làm được loại động vật nam nữ ngang hàng đó.

Có lẽ chúng ta sẽ thương tâm, sẽ khổ sở, sẽ không bỏ được, nhưng rồi cuộc sống khá giả có một ngày anh ta nói với bạn: “Nếu em đã tha thứ cho anh lần thứ nhất, tại sao không thể tha thứ cho anh lần thứ hai, lần thứ ba?”

Khi đó, mới là sấm sét giữa trời quang phải không nào.

Tôi có thể đón chịu một người đàn ông không yêu tôi nhưng biết rằng phải tôn trọng hôn nhân, tôi cũng sẽ tuyệt đối không tin một người đàn ông yêu tôi lại thỉnh thoảng nằm trong ngực người phụ nữ khác!

Nếu như yêu đủ sâu đậm, nếu như người đàn ông đó thật sự tốt, thì anh ta tuyệt đối có thể chống lại sự cám dỗ. Không phải nói phải nhẹ nhàng linh hoạt, mà là khi một người đàn ông hiểu được kết quả của việc tiếp nhận cám dỗ, vậy anh ta liền tuyệt đối không bỏ mặc chính mình, bởi vì anh ta hiểu cái gì là lấy hay bỏ! Là muốn một cuộc ân ái hoa trong gương, trắng trong nước, hay là một cuộc hôn nhân hòa thuận hoàn nạn có nhau, tôi tin rằng, một người đàn ông tốt sẽ biết cái gì phải bỏ mới là đúng...

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, tại có chú ý, nên sau đó tôi thấy một câu chuyện, là lăng mạn cũng rất có tích, nhưng mà nó khiến cho tôi lẩn lộn khó ngủ.

Một cô gái, cũng giống rất nhiều nữ chính trong các câu chuyện tiểu thuyết, gia đình cô ấy khó khăn, không đủ khả năng học đại học, vì vậy lựa chọn bán đứng sự trong sạch, một người đàn ông, là con cưng của trời (*kiểu như có cả vẻ ngoài đẹp và quyền thế...*), có vợ có con, gặp phải cô gái, vì vậy hai người soạn ra một bản nhạc tình yêu lăng mạn hoành tráng.

Cô gái kia biết rõ anh ta có vợ có con, nhưng vẫn lựa chọn ở bên cạnh anh ta, cô ấy nghĩ có một ngày anh ta sẽ ly hôn rồi cưới mình.

Mà anh nam chính kia cũng bồi hồi có nên ly hôn để cưới cô nữ chính hay không, ... Đương nhiên, cuối cùng kết cục tất nhiên là, người có tình sẽ thành thân thuộc, không chiếm được người yêu đương nhiên là lui sang một bên, cho dù là bạn gặp được người đàn ông này trước, cho dù bạn thành vợ của anh ta trước, cho dù bạn có con với anh ta cũng phải nhường đường vì tình yêu đích thực của anh ta!

Tôi không ngủ được, thật sự, suốt vài ngày ngực tôi tím, tôi cho là mình sẽ cảm thấy cảm động, sẽ cảm thấy một cô gái đáng thương như vậy gặp được một người đàn ông như thế là rất hạnh phúc. Nhưng không hề, tôi cảm thấy thật khó chịu, cảm thấy buồn cười, cô, một cô gái có hoàn cảnh gia đình khó khăn đi ra ngoài làm công việc đó tôi cũng đồng tình, nhưng khi tất cả giải quyết đều trông cậy vào một người phụ nữ có chồng, tôi cảm thấy có chút quá mức, cho dù người khác không yêu, chỉ là người ta là vợ chồng hợp pháp, ngoại trừ tình yêu còn có trách nhiệm! Chẳng lẽ tình yêu thật sự cao như vậy? Làm cho tất cả đều chỉ có thể nhường đường cho nó?! Kể cả gia đình, trách nhiệm?

Vợ của anh ta thì sao? Không lý do mà bị trục xuất, tàn phá tất cả cố gắng và sự hy sinh của một người vợ?

Lòng tôi có tiếc nuối và không cam lòng, vì vậy tôi viết xuống đại cương “Một hồi vợ chồng” vì vô số ngày đêm mất ngủ, sau đó khai bút viết một chương lại một chương...

Quả thật, nam chính của tôi cũng không phải người đàn ông tốt, hẳn là người không ai bì nổi, tính táo tự phụ, hẳn còn không biết cái gì nên lấy cái gì nên bỏ, cho nên tôi hy vọng cho hắn biết cái gì là dạy dỗ, tôi cũng hy vọng hắn có thể làm tốt hơn, bởi vì nếu không có cái giả thể thâm, ai có thể biết hai chữ “quý trọng” viết như thế nào?

Nữ chính của tôi không phải là một tiểu cô nương đáng thương đơn thuần người gặp người yêu, cô ấy có vẻ lạnh lùng nhưng có sự dịu dàng của riêng mình, tôi tiếc thương cô ấy, càng ưa thích cô ấy, bởi vì cô ấy có thể giúp tôi thực hiện nguyện vọng trong lòng tôi, thực hiện điều mà tôi không cam lòng.

Thật ra tôi đau lòng cả hai người họ, tôi không để họ yêu nhau khi bắt đầu phản bội, bởi vì trong mắt tôi đó mới thật sự là điều đáng buồn! Bắt đầu yêu nhau khi hôn nhân hủy diệt so với không yêu hôn nhân tan vỡ càng đáng buồn càng thể thâm!

Cho nên, tôi để họ bắt đầu từ xa lạ, để cho họ không có đoạn thời gian yêu nhau, cũng làm cho nam chính ngoại tình bình thường mà không phải là phụ lòng và quá đáng.

Một hồi vợ chồng, tôi hy vọng chỉ có một hồi, mà không phải quá nhiều, tôi hy vọng mỗi một đoạn hôn nhân đều có thể ôm nhau đến khi vào quan tài.

Ngày nay chúng ta, rất nhiều người không tin vào tình yêu, càng không tin vào hôn nhân, chúng ta có sợ hãi có thấp thỏm có hoài nghi.

Nhưng, tôi nghĩ, luôn có người đó, người khiến cho bạn cam tâm tình nguyện nếm thử tất cả quá trình.

Nếu tồn tại một người, có thể làm cho bạn nói với anh ấy: “Em không tin tình yêu, không tin hôn nhân, nhưng em tin anh.”

Vậy thì, Thảo Mối xin chúc phúc cho bạn, bởi vì chỉ cần có một người như vậy, tình yêu và hôn nhân đều không phải là vấn đề.

Hôn nhân hoặc tình yêu, cuối cùng có thể, năm tháng bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tình yêu của anh tôi không muốn

“Úy Hành Vân anh nguyện cưới Nhiễm Tô em làm vợ, cả đời, không chia lìa không rời bỏ, không oán không hối hận.”

“Úy Hành Vân, em không muốn.”

Ngày lễ tình nhân mười bốn tháng hai

Buổi lễ đính hôn của cậu thiếu gia tập đoàn lớn, Ủy Chí, xa hoa sáng chói, làm người ta phải lưu luyến, ngọn đèn sáng ngời trang điểm thêm cho thời khắc lãng mạn người này, hoa tulip Hà Lan màu hồng phấn phủ kín cả hội trường, bách hợp trắng tinh khiết tỏa lộ hương thơm

Danh từ, danh nhân, danh trù, danh hoa. Mĩ thực, mĩ nhân, mĩ hảo.

(rượu ngon nổi tiếng, người nổi tiếng, đầu bếp giỏi nổi tiếng, hoa đẹp đắt giá, đồ ăn ngon, người đẹp, tốt đẹp)

Nhân vật nổi tiếng trong thương giới tụ tập một chỗ, long trọng cao sang, trong thành phố, thậm chí trong nước, ngoại trừ Ủy gia, đúng là không ai có thể có quyền thế và tài lực như vậy.

Hôn lễ xa hoa lại xin miễn tất cả cuộc phỏng vấn, các con đường quanh khách sạn đều được duy trì kiểm soát chặt chẽ, hiển nhiên buổi lễ đính hôn cao quý gần như hoa lệ này không hề muốn tứ phương tán dương, chỉ mời gia đình bạn bè, thế giao bạn tốt tụ hội, một yến hội hoa lệ bằng bạc đến cao nhã xa hoa.

Đang lúc mọi nhân vật nổi tiếng đều háo hức mong chờ, yến hội thoáng cái đã tắt phụt đèn điện, rơi vào bóng tối, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng lóe lên, chỉ thấy sáng chói dưới ánh đèn, Ủy Chí mặc bộ vest sang trọng của Italy màu bạc, nở nụ cười ôn hòa tuấn đạt, chân thành đi đến giữa yến hội, ánh mắt dịu dàng quét qua toàn trường, sau đó nhẹ nhàng ưu nhã vuốt cằm, cất cao giọng nói:

“Hoan nghênh các vị tới tham gia buổi lễ đính hôn của Ủy Chí tôi, dưới sự chứng kiến của mọi người, Ủy Chí tuyên thệ, tôi nguyện cưới Diệp Phi Dao, Diệp tiểu thư làm vợ của tôi, ngày hôm nay, tôi nguyện trao chiếc nhẫn đính hôn cho cô ấy, hứa hẹn vào tháng mười hai năm nay chính thức cưới cô ấy làm người vợ hợp pháp của mình.”

Âm nhạc tươi vui và triền miên vang lên, giã trên tấm thảm đỏ tươi trang nghiêm, Diệp Phi Dao hít sâu một hơi trong bóng tối, một bộ váy cưới trắng muốt làm nên từ bàn tay nhà thiết kế Trung Hoa.

Tay, lộ vai, trước ngực phủ kín đường viền hoa trắng, làn váy màu trắng ngà xếp tầng tầng lớp lớp.

Vòng tay mảnh khảnh và hoa tai khéo léo tạo vẻ thanh thiện mà ưu nhã, mái tóc búi lên cài khăn màu trắng ngà càng tăng thêm sự lãng mạn, lộ ra cá tính đặc biệt của mình.

Rốt cuộc, cô nhẹ nhàng hé miệng cười một tiếng, từ từ đi về phía Ủy Chí, người con trai tuyên bố muốn dắt tay mình cả đời.

Đang lúc mọi người hò hét hâm mộ, dưới ánh đèn xinh đẹp biến ảo, Ủy Chí nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của cô, tuyên thệ họ đã kết hợp.

Vì vậy, kết thúc buổi lễ.

Ở một góc, hần và cô đứng chung một chỗ, lẳng lặng, không lên tiếng, chỉ là yên tĩnh đứng đó thưởng thức tư vị.

Giờ phút này, không ai chú ý tới người làm cha mẹ là họ, kể cả nhân vật chính, con trai họ.

Trong cả quá trình ấy, trong mắt Ủy Hành Vân, hần chỉ nhìn thấy cô, cũng chỉ nhìn qua cô, vợ của hần — Nhiễm Tô.

Hoảng hốt nghe con mình thông dong mà bình tĩnh tuyên cáo lời thề, hần không tự chủ được hồi tưởng đến nhiều năm trước, hần cũng từng đứng ở chỗ này, cũng từng đứng ở chỗ này thề từ nay về sau ở bên cô cả đời, mãi mãi không rời.

Hần cố gắng hồi tưởng, lại không nhớ rõ ánh mắt và dáng vẻ cô khi đó, khi đó cô là như thế nào, thấp thòm mong đợi giống mọi cô dâu khác, hay là vẫn giữ tính cách của mình, cho dù sống dưới cuộc hôn nhân đặc biệt, về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng?

Hần mơ hồ thấp thòm, lại có chút ít tâm tư rối loạn, hần thề mà không nhớ rõ...

Khóe miệng tạo ra nụ cười cay đắng, hần hiểu, mình không phải là không nhớ rõ, mà là vốn không nhớ kỹ bộ dáng cô, ánh mắt cô, động tác của cô khi đó, hần không thấy cô, thậm chí còn không cẩn thận đưa mắt nhìn một cái, vậy sao có thể nhớ được phản ứng và vẻ mặt cô khi đó?

Dù cho, hôm nay hần cố gắng hồi tưởng, vô cùng cố gắng muốn nhớ rõ từng chi tiết, nhưng... Cái gì cũng không có! Thề nhưng không có gì cả!

Dưới ánh đèn vàng hơi âm u, gương mặt tuấn mỹ thành thực của hần có vẻ hơi xanh xao, hần nhai kỹ tư vị không thể nào ức chế dưới đáy lòng, ngắm nhìn dung nhan bình tĩnh mà thanh nhã bên cạnh, không khỏi có chút thất thần.

Tô Từ... Anh vô cùng hy vọng mình nhớ được khi đó, nhớ cuộc sống của hai người chúng ta, nhớ tất cả thần thái và vẻ mặt của em, anh vô cùng hy vọng mình có thể nhớ được, mỗi một câu nói, từng điều ám chỉ của em!

Nhưng, anh thật sự không nhớ rõ, Ủy Hành Vân anh không nhớ nổi một hình ảnh nào!

Rất tệ, phải không?

Anh cũng cảm thấy như vậy, nếu như có thể, anh thực hy vọng khi đó mình nhìn em thật kỹ, bất kỳ biến hóa nào trên gương mặt em cũng không bỏ qua!

Anh thật sự có thể làm được, một chút cũng không buông tha, mỗi một phút mỗi một giây đều nhớ rõ!

Đáng tiếc, ngày đó đối với chúng ta mà nói đã quá xa vời, hôm nay anh có thể làm được, cũng cố gắng muốn làm, mà khi đó dường như anh chẳng làm được gì cả...

Cũng không phải hần không nhớ được cái gì, điều hần hối tiếc chính là không nhớ rõ ràng, lại nhớ rõ khi đó mình bức mình đến mức nào, hần nhớ rõ khi đó mình chỉ còn chờ cha xứ nói xong tất cả lời nói, sau đó dễ dàng nhận nhận nói ra câu “Con đồng ý”.

Cũng chỉ là kết hôn thôi, khi đó hần chỉ cảm thấy mình còn là chính mình, mà Nhiễm Tô cũng là Nhiễm Tô, họ chỉ muốn ở cùng một chỗ, ở cùng một phòng, chỉ như thế mà thôi, hần căn bản không cho rằng, đó là cuộc sống, sống cùng nhau, làm bạn cùng nhau, thậm chí là già đi cùng nhau.

Hắn là hắn, cô cũng là cô, khi kết hôn họ cũng là hai người.

Khi đó kết hôn với hắn, cũng chính là một tuồng kịch, một hồi sự việc xen giữa.

Tuy nhiên, Tô Từ, hôm nay anh vô cùng hy vọng em là của anh, mà không chỉ là của chính em.

Hôm nay anh vô cùng hy vọng em có thể tiếp nhận anh, để cho anh trở thành của em.

Anh vô cùng hy vọng, hôn nhân của chúng ta không chỉ là sự việc xen giữa, mà là một khúc đi đến kết thúc.

Nhiễm Tô, khi đó tại sao Úy Hành Vân anh không nghĩ tới, hôm nay anh sẽ quan tâm đến đoạn hôn nhân này hơn cả em!

“Nhiễm Tô...”

Hắn không tự chủ thờ dài khẽ gọi, dịu dàng khàn khàn gọi tên người bên cạnh, mà người nọ lại không có bất cứ động tĩnh gì, như đang trầm tĩnh trong suy nghĩ của mình, ngưng mắt nhìn vào trung tâm yến hội, thất thần yên tĩnh.

Từ xa xa truyền đến bên tai câu tuyên thệ của con trai và người vợ tương lai: “... Con đồng ý.”

Hắn không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, nhìn chăm chú vào gò má thanh nhả, thanh tịnh bên cạnh, trong con người lưu chuyển sự mềm mại không thể nói nên lời và cũng không dễ dàng nhận ra. Bàn tay thon dài của hắn dè dặt chạm vào bàn tay trái an tĩnh của cô, cảm giác được tay cô nhẹ nhàng co rút lại, hắn vô thức nắm chặt, như là sẽ không buông ra.

Bàn tay ấm áp đột nhiên đụng chạm tới cái lạnh lạnh của cô, hắn mới giật mình phát hiện tay mình đã đỏ mủn hồi từ lúc nào.

Thì ra là, Úy Hành Vân hắn còn khản trương hơn so với mình tưởng tượng.

“Tô Từ...” Trầm thấp thận trọng mà dịu dàng, tiếng nói của hắn khàn khàn mang theo từ tính.

Úy Hành Vân không nói lời nào xoay đôi vai mảnh mai mềm mại của cô lại, đem tầm mắt hoảng hốt của cô nhìn về phía mình.

“Nhìn anh, Nhiễm Tô.”

Ánh mắt Nhiễm Tô thanh minh bình tĩnh, khóe mắt cong lên mỉm cười, làm như đang nghi hoặc hành vi của hắn.

Hắn hít một hơi thật dài, nghiêm túc mà thoáng khản trương ngắm nhìn đôi mắt cô.

Rốt cuộc, sau một lúc lâu, hắn không hề chớp mắt nhìn cô, cố gắng trấn định khẽ mở môi mòng.

“Nhiễm Tô, anh đồng ý...”

... Là thật sự đồng ý, anh thề.

Úy Hành Vân anh nguyện cưới Nhiễm Tô em làm vợ, cả đời, không chia lìa không rời bỏ, không oán không hối hận.

“...”

Nghe vậy, cô thoáng nâng mắt lên, có chút kinh ngạc và kỳ lạ, kinh ngạc nhìn hắn giờ phút này vô cùng nghiêm túc, Nhiễm Tô vô thức mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh.

Lòng cô run lên, sau đó trở lại bình tĩnh.

Trong nội tâm quanh quẩn càng nhiều kinh ngạc và kỳ lạ, nhưng không có cảm động và rung động như Úy Hành Vân nghĩ.

Rốt cuộc giờ phút này nói ra lời muốn nói, khóe miệng Úy Hành Vân giương cao lên một độ cong mê người tuấn mỹ, hắn bước về phía trước một bước, làm cho cô còn chưa kịp lui về phía sau liền bị kéo vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của hắn, hai bên dính sát không ngờ như thế, như là nương tựa gắn bó với nhau.

Cầm cửa hắn chống lên đỉnh đầu cô, dịu dàng mà quyến luyến mê nheo.

“Tô Từ, Tô Từ... Tô Từ...”

Từng tiếng nhẹ nhàng ní non gần như chỉ hắn mới nghe thấy, Úy Hành Vân lắng lắng ngửi mùi hương thơm mát của cô, lòng tràn đầy nhu tình và đắm chìm.

Chôn trong ngực hắn không thể nhúc nhích, ngực cô khẽ thấy đau, loại đau đón hít thở không thông đánh tới trong nháy mắt...

Khi hắn không nhìn thấy, chỗ mà con mắt không cách nào nhìn đến.

Nhiễm Tô cắn chặt môi, đôi môi mấp máy không tiếng động, tuyên thệ một câu mà hắn không thể cảm nhận:

“Úy Hành Vân, em không muốn.”

Đối với anh, may mắn cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tôi biết tôi yêu anh

““

,

‘

”

Lòng hần lạnh lẽ nhớ tới câu: “Anh đang tìm em, anh nghĩ mình đã tìm được đường về nhà rồi.”

Úy Hành Vân: những gì anh làm nhiều năm nay chưa đủ phải không? Nếu em muốn anh làm tốt hơn, chỉ cần em cho anh một chút đáp lại, một chút thời cũng được...

Vì sao nhiều năm như vậy, anh vẫn không tìm được em?

Ngực của hần rất ấm áp, càng ngày càng ấm áp càng nhu hòa, nhiệt độ cơ thể nóng rực tựa như một lòng muốn hòa tan cái băng lạnh vô hình của cô, nhưng không biết tại sao, qua nhiều năm, cô dựa vào hần càng gần càng cảm thấy lạnh, lần sau càng lạnh hơn lần trước, cái lạnh buốt từ lòng bàn chân trong nháy mắt lan ra toàn cơ thể cô chỉ bởi nhiệt độ nóng rực của hần.

Rõ ràng hần rất ấm áp, rõ ràng nhiệt độ cơ thể cô cố định, vậy mà cô vẫn cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương.

Hơi thở của hần càng nóng sẽ khiến cô càng cảm thấy lạnh...

Không có lý do gì, không có đạo lý, thậm chí ngay cả bác sĩ cũng nói, cô rất bình thường, không thể tìm ra nguyên nhân.

Bị cưỡng bách chôn trong ngực Úy Hành Vân, Nhiễm Tô lẳng lẳng hé miệng chưa xốt cười một tiếng.

Đúng vậy, cô có bệnh, một loại bệnh phòng chữa không hết!

Bỏ tay luống cuống, tích lũy từng ngày từng tháng!

Rõ ràng hần vuốt ve tóc cô dịu dàng quyến luyến, hần chống cằm lên đỉnh đầu cô, hơi thở nóng ran nhẹ nhàng như lông vũ, từng cử động đều yêu chiều thâm tình trong mắt những người khác.

Ai cũng không thể bỏ qua những lưu chuyển mềm mại, chân tình trong ánh mắt của người đàn ông xuất sắc, cao lớn thành thực, động tác ngạo mạn mà lại cẩn thận, giống như ngay cả một sợi tóc của cô gái trong ngực cũng không muốn làm tổn thương, tỉ mỉ che chở, cất giấu như báu vật.

Lần này vào giờ phút này, chỉ cần lơ đãng thoáng nhìn thấy động tác của đôi vợ chồng đó, tất cả mọi người đều thờ dài nhẹ nhõm dưới đáy lòng, đây là một cuộc hôn nhân như thế nào chứ! Chồng lại thử thách của thời gian, trải qua nhiều năm tháng, vẫn yêu nhau như trước.

Vợ chồng mấy năm, luôn luôn ân ái, hôm nay con trai trưởng thành lấy vợ, họ vẫn cận kề gần bó, dường như chưa từng chán ghét nhau.

Tất cả mọi người ở đây hôm nay, sao còn có thể nhớ được, người đàn ông yêu vợ như mạng này từng dẫn theo một cô gái làm cho người ta cực kỳ hâm mộ, xuyên qua buổi tụ hội vui vẻ, hình tượng một đôi tình nhân đẹp đẽ nữ mềm mại nam tuấn mỹ đã sớm không tồn tại nữa, nhiều năm như vậy, họ chỉ nhìn thấy hình ảnh đôi vợ chồng này gần bó làm bạn, hài hòa ân ái, cũng chỉ nhớ rõ hình ảnh vô số lần họ như bây giờ.

Thời gian đúng là một điều kỳ diệu, nó có thể vô hình làm thay đổi tất cả trí nhớ và ý tưởng của mọi người.

Tất cả đều sẽ qua đi, sai, đúng, xấu, tốt.

Điều kiện tiên quyết là, chỉ là như vậy trong mắt người khác.

Mỗi người đều có những chuyện mình không thể quên, bạn có, tôi có, hần cũng có. Thời gian trôi qua, năm tháng thay đổi, ai còn có thể nhớ rõ ai đã từng, ai sai lầm? Người ngoài không quan tâm, cũng không nhớ được, cũng không thể chính thức biết được đôi vợ chồng đang lặng lẽ ôm nhau trước mặt họ có thật là tôi anh anh tôi hay không, trong hoạn nạn vô cùng ân ái giúp đỡ nhau.

Ai cũng không đành lòng quấy rầy thế giới vợ chồng của hai người họ, ca khúc du dương lãng mạn vang vọng trong đại sảnh hoa lệ cao nhã, dưới ánh đèn mờ mờ, có giọng nữ nhẹ nhàng của ban nhạc trên sân khấu:

” “

‘

...

‘
‘
”

Ca khúc chậm chậm xa xa quanh quẩn bên tai Ủy Hành Vân, hần bắt giác thương thức ca từ, chợt nghe thấy một câu cuối cùng: ““

,
‘

“, hai tay không tự chủ được co rút lại, hần có chút mất hồn lại mê ly càng ôm sát thân thể mảnh mai mềm mại của Nhiễm Tô, hần hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt, nơi nơi đều là tiếng ca ấy, mềm mại làm hần an tâm buông lỏng hơi thở, không tự chủ, lòng hần lặng lẽ nhớ tới câu: “Anh đang tìm em, anh nghĩ mình đã tìm được đường về nhà rồi.”

Nhiễm Tô, anh đang tìm em, một mực tìm em, anh muốn về nhà, chỉ cần em cho anh một chút phản ứng, một chút công nhận, cho dù chỉ cần một chút thôi, anh nghĩ mình cũng có thể thật sự về đến nhà, có thể tìm được đường về nhà, nhà của hai người chúng ta.

Em là nhà của anh, đúng là anh không tìm được em, làm thế nào cũng không tìm được em!

Anh yêu em như vậy, mỗi ngày trôi qua lại yêu em nhiều hơn, tại sao em làm thình như không hay biết, không để cho anh một chút đáp lại?!

Tô Từ... Em nói cho anh biết, tại sao...

Anh thật sự rất muốn hỏi em, là Ủy Hành Vân anh những năm nay còn làm chưa đủ? Là em vốn không có lòng, hay là lòng em đã sớm dành cho người khác, không có chỗ cho anh?!

Nhưng, Tô Từ, có mực cười không? Anh không dám hỏi em, qua nhiều năm như vậy anh cũng không dám hỏi em, anh sợ đáp án của em là phủ định, càng sợ mình không tiếp thụ được! Ủy Hành Vân anh cho tới bây giờ không muốn có một ngày sẽ có chuyện làm anh sợ hãi, cho dù trên thương trường thua người không còn đồng nào anh cũng có thể trấn định tinh táo, nhưng đối mặt với em, anh không dám!

Nhiều năm như vậy, càng ngày anh càng rõ, càng hiểu, mình đã không thể lui, một bước cũng không thể lui, nhưng còn em? Em lại ở nơi nào? Là đang nghĩ không muốn tới gần bên cạnh anh, là đang trên bờ trào phúng nhìn anh luống cuống lại bất lực, hay là em vốn không quan tâm anh giây giụa, anh thấp thỏm bất an, trải qua cuộc sống của mình?

Nhiễm Tô, em thắng, Ủy Hành Vân anh đời này thua bởi em, sau đó vĩnh viễn cũng không thể và cũng không muốn xoay người.

...

“Ngại quá, tôi nghĩ mình quá rầy.” Một tiếng cười khẽ, một người phụ nữ mặc lễ phục đơn giản màu mận chín rất thủy mị thướt tha nháy nháy mắt, đẩy đẩy Ủy Hành Vân, báo cho hần biết một tiếng, sau đó đẩy bàn tay hần vẫn đang bám trên người Nhiễm Tô ra, cười đùa gợn lên ly rượu đỏ, nghiêng đầu cười nói, “Ủy đồng, không ngại cho tôi mượn vợ của ngài chứ?”

(Đồng: Tiếng gọi tắt của đồng sự (ủy viên ban giám đốc) hoặc đồng sự trưởng (giám đốc))

“Tur tiểu thư, cô đến muộn.” Thấy đó là bạn tốt của vợ, hần khôi phục thần thái ưu nhã tự nhiên, dung nhan tuấn mỹ phi phạm lại mang khí thể hiện ngang dưới ánh đèn, vừa rồi lộ ra mấy phần yếu đuối và nhu tình dường như đã thu hết vào trong lòng, lãnh đạm mà lễ phép gật gật đầu, tầm mắt của hần như lưu luyến, dừng lại mấy giây trên người Nhiễm Tô, cười nhạt, nói: “Các em cứ từ từ tán gẫu, anh đi xã giao, rất nhanh sẽ trở lại.” Nói ngắn gọn, thanh âm theo bản năng trầm nhẹ, đương nhiên là nói với Nhiễm Tô.

(Tur tiểu thư: chính xác hơn là họ Ti, nhưng cũng có nghĩa là Tur, để Tur nghe hay hơn.)

Cô không nhìn về hướng hần, chỉ nhàn nhạt gật đầu ý bảo đã biết.

Để các cô từ từ tán gẫu, mình thì rất nhanh sẽ trở lại làm cái gì? Không yên tâm như vậy sao?!

Nghe vậy, Tur Tinh lại kinh ngạc giương cao lông mày, gương mặt thành thực sáng rỡ cười bất đắc dĩ lộ ra vài phần toan tính: “Ủy Hành Vân bây giờ càng ngày càng lè mề, Tô Từ, chẳng trách bây giờ tất cả cô gái đều hâm mộ ghen tị với Ủy phu nhân, nghe nói gần đây thư ký bên cạnh anh ấy đều là những cô gái hai mươi mấy tuổi, hơn nữa mấy ngàn mấy vạn sơ yếu lý lịch đang chen lấn vào hòm thư của tập đoàn khiến nó sắp nát đến nơi rồi, ông anh này đúng là càng già càng có sức hấp dẫn, cậu không lo lắng sao được?”

Nhiễm Tô bật cười, khoe miệng hiện lên vài tia trào phúng vui vẻ, nhấc bộ lễ phục tơ lụa màu cam, xoay người đi về phía sau vài bước, khom lưng ngồi xuống chiếc ghế gỗ khắc hoa ngoài ban công.

“Tất cả mọi người cho là tớ sẽ lo lắng, tớ sẽ để ý, nhưng cậu biết, tớ sẽ không.”

Cô nhàn nhạt nhìn Tur Tinh ngồi xuống theo mình, giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh.

Một người và mấy trăm người có gì khác nhau, một lần và hai lần phản bội lại có gì không giống nhau? Nếu đã từng có lần thứ nhất, cô cũng không quan tâm có lần thứ hai, hoặc là lần thứ ba, ở trong lòng cô, những thứ này vốn không có gì khác nhau?

Nghe được câu trả lời nhạt như nước đó, Tur Tinh thu lại nụ cười trên mặt, từ từ thả người về phía sau, mở ra hai tay, có phần tự nhủ nói: “...”, thật là một ca khúc để nghe, tớ nhớ rất nhiều năm trước khi cậu kết hôn cũng có bài này. Tô Từ... cậu có nghĩ, có lẽ nhiều năm như vậy, anh ta đã yêu cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chết trong tuyệt vọng của tình yêu

“Chuyện kia cậu muốn giấu giếm anh ta bao lâu? Tô Từ, cậu thật ác độc, không phải cậu không muốn cho anh ta biết, cậu rõ ràng hơn bất cứ ai, chuyện đó anh ta biết càng muộn sẽ càng thống khổ. Tô Từ, bình lặng sống qua ngày không được sao?”

“Tur Tinh, cậu cũng biết, trí nhớ của của tớ từ trước đến nay đều rất tốt...”

Cô tựa như người đi lại rất nhiều lần qua sa mạc, bão táp, ánh mặt trời chói chang đều đã trải qua, khô khốc đã thành một thói quen, cho dù trước mắt thật sự xuất hiện ốc đảo, cô cũng không có sức lực càng không mong đợi tìm tòi, chỉ muốn sớm một chút kết thúc cái loại hành hạ này, cho dù chết trong sa mạc cũng là tốt.

“Úy Hành Vân” yêu “Nhiễm Tô”?

Tại sao cô nghe giống như chuyện nực cười nhất thế gian, không chân thực, không thực tế...

Nhiều năm như vậy, trong đầu cô, Úy Hành Vân và hai chữ tình yêu, có thể liên quan tới tất cả phụ nữ trên thế giới này, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không là cô, cô cũng không muốn sẽ chính là mình!

Sớm đã mất mong đợi, tình yêu này đến, hoặc là đi, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để quan tâm.

Huống chi, cô không tin hán sẽ yêu mình, hán tốt, hán dịu dàng, trong mắt cô nó không rõ ràng, giống như là bọt biển vậy, mộng ảo mà hư vô.

Cô không thể nào tin nổi hán, càng không cách nào làm cho mình nghĩ hán yêu hay là không yêu.

Một lần gió đêm ướm lạnh bay qua, Nhiễm Tô theo bản năng nắm chặt chiếc áo choàng màu trắng, cũng tựa lưng vào ghế như Tur Tinh, sau lưng cảm thấy man mát, cô nhắm mắt lại, chẳng nói đúng sai trả lời: “Sau đó thì sao?”

Tur Tinh quay mặt sang nhìn về phía khuôn mặt nhiều năm rồi vẫn lãnh đạm trong suốt, không có dấu vết của năm tháng, ngược lại tăng thêm một phần ôn hòa thanh nhã.

Bạn tốt nhiều năm với nhau, cô hiểu ý của Nhiễm Tô, là cô đang nói: cho dù như thế thì thế nào, sau đó thì sao, không có sau đó.

Tur Tinh biết rõ cô chưa từng nghĩ đến chuyện Úy Hành Vân có yêu mình hay không, có lẽ, đối với Nhiễm Tô, yêu mình hay không yêu mình cũng như nhau cả thôi, nếu đã không thể nào thay đổi thì cần gì phải đi suy đoán, đi để ý?

Tuy nhiên, đã nhiều năm rồi, hơn nữa vừa rồi ở phía xa nhìn chăm chú vào họ, cô không thể đánh giá sai ánh mắt sâu đậm thoáng buồn và quyến luyến của Úy Hành Vân, chân tình ấy ngay cả người đàn ông sâu không lường được như Úy Hành Vân cũng không che giấu được, không thể nào là giả.

Có lẽ, yêu, lại xen vào với thời gian.

Hồng câu đó đã thành thâm căn cố đế.

(Hong câu: cũng có nghĩa là khoảng cách; sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán – Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng.)

Nhưng...

“Nhưng, Tô Từ, nếu cậu thử để mình tiếp nhận hán, có lẽ các cậu có thể hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

Một người đàn ông đã biết cách quý trọng hôn nhân, một người đàn ông yêu vợ như sinh mạng, cẩn thận nắm giữ, hôn nhân như vậy đủ để tốt đẹp hạnh phúc.

Tiếng thờ dài của Tur Tinh vang lên bên tai Nhiễm Tô, cô cười cười, rất nhạt, rất lạnh, như mây trôi nước chảy, dường như chuyện có vẻ rất đúng mà Tur Tinh nói không liên quan gì đến mình.

Cô cảm lấy ly thủy tinh Tur Tinh đặt ở lan can, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng lay động bên trong, tim đập mạnh và loạn nhịp giống như đang nhớ lại chuyện gì, thoát nhìn lại như đang thưởng thức màu sắc của rượu trong chiếc ly.

Không đếm xỉa tới, lạnh nhạt tự nhiên.

Mãi không nghe thấy tiếng đáp lại của Nhiễm Tô, Tur Tinh có chút nghi hoặc ngưng mắt nhìn cô, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào thần sắc bình tĩnh như nước của Nhiễm Tô, qua một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía thân ảnh thành thực cao ráo bên trong. Úy Hành Vân lúc này đang tảo nhả nâng ly rượu, theo thói quen, khóe miệng ưu nhã tươi cười nói chuyện với mọi người, ánh mắt lại không để lại dấu vết thỉnh thoảng nhìn về phía các cô.

Trong lòng không hiểu sao thấy lạnh cả người, cô quay đầu nhìn Nhiễm Tô bình tĩnh không tiếng động thưởng thức rượu, cổ họng hơi siết lại, hỏi: “... Tô Từ, chuyện kia cậu muốn giấu giếm anh ta bao lâu?”

Phút chốc, ánh mắt hoảng hốt, rượu trong ly của Nhiễm Tô bắn ra vài giọt, chất lỏng màu đỏ thoáng cái đã thấm vào bộ lễ phục màu cam của cô, tim cô đột nhiên đập loạn nhịp, nhìn chăm chăm vào giọt rượu chói mắt trên váy, không lên tiếng, ngực phập phồng lại để lộ tâm tình giờ phút này của cô.

Chăm chú nhìn phản ứng của Nhiễm Tô, Tư Tình cắn chặt môi, bất đắc dĩ vừa buồn lạnh khề lắc đầu.

“... Cậu thật ác độc, Tô Từ, không phải cậu không muốn cho anh ta biết, cậu rõ ràng hơn bất cứ ai, chuyện đó anh ta biết càng muộn sẽ càng thống khổ.”

“Tô Từ, tớ nhìn ra anh ta thật sự để ý đến cậu.”

“Tô Từ, bình lặng sống qua ngày không được sao?”

“Tô Từ...”

“Tư Tình, cậu cũng biết, trí nhớ của tớ từ trước đến nay đều rất tốt...” Cô rút cuộc cũng ngắt lời bạn, tiếng nói trong trẻo mà lạnh nhạt, ngữ điệu bình tĩnh và sức nặng của lời nói không hề ti lệ với nhau, mơ hồ lộ ra mấy phần lạnh buốt tận xương tủy.

Cho nên, muốn quên cũng sẽ không quên được.

Úy Hành Vân, không phải là tôi không muốn, mà là tôi thật sự không làm được.

“Kể từ khi đứa bé đó mất cậu vẫn hận anh ta, đúng không?!” Hơi run run nắm đôi vai mảnh khảnh của Nhiễm Tô, Tư Tình nhìn vào ánh mắt lãnh đạm của cô, khàn khàn hỏi.

Khẩu khí lạnh lùng, Nhiễm Tô kinh ngạc thất thần cúi đầu nhìn dấu vết màu đỏ trên váy, trong tích tắc, trong mắt cô dường như thấy điểm màu đỏ đó không có giới hạn, một mảng màu đỏ rất lớn loang rộng ra, mặc kệ cô quệt lau thế nào, tựa như cũng không biến mất!

Loại đau nhức sâu tận xương tủy đó như thuốc tê phủ kín toàn thân, cô chỉ có thể sít sao ôm lấy mình, cảm giác được thân thể mình khẽ run rẩy.

“Tô Từ! Tô Từ!” Tư Tình thấy thế, ôm chặt cô, chớp mũi đột nhiên thấy cay cay, thấp giọng gọi cô.

Cố gắng khôi phục tâm trạng, Nhiễm Tô hít một hơi thật sâu, một hơi lại một hơi, cho đến khi lòng mình dần dần thả lỏng, cô buông xuống bàn tay vô thức nắm bộ lễ phục của Tư Tình, nhẹ nhàng cười yếu ớt, nói: “Không sao.”

“Tô Từ...”

“Tư Tình...” Đôi môi tái nhợt khẽ mở, cô còn chưa nói nên lời đã bị Tư Tình đưa tay bịt lại.

“Đừng nói nữa, đừng nói gì cả, Tô Từ, tớ biết, không được chính là không được, tớ không nên miễn cưỡng cậu.” Có lẽ là tớ thật sự vì tốt cho cậu, nhưng cái gì mới thật sự là tốt cho cậu, ngay cả tớ cũng không biết... Tư Tình thăm thò dài trong lòng, nhìn gương mặt thanh tịnh tái nhợt trước mắt, nỗi bi thương không thể nào ức chế dâng lên cô hòng

Nhẹ nhàng kéo tay Tư Tình ra, Nhiễm Tô nở nụ cười nhạt như có như không, hoảng hốt nhìn lại đôi mắt sâu đen đang nhìn mình từ trong đại sảnh, thanh âm gần như thờ dài nói: “Tư Tình, cậu hỏi tớ có hận anh ta không, nói thật, tớ chẳng hận anh ta chút nào, nên hận đã sớm hận rồi, nên yêu cũng đã sớm có yêu rồi, nhiều năm như vậy, cảm giác giữa tớ và anh ta chỉ còn lại thất vọng, nói đúng hơn, là tuyệt vọng, đối với anh ta tớ chỉ có tuyệt vọng, không có yêu càng không có hận, mà là tuyệt vọng không thể lái đi được.”

Tựa như người đi lại rất nhiều lần qua sa mạc, bão táp, ánh mặt trời chói chang đều đã trải qua, khô khốc đã thành một thói quen, cho dù trước mắt thật sự xuất hiện ốc đảo, cô cũng không có sức lực càng không mong đợi tìm tòi, chỉ muốn sớm một chút kết thúc cái loại hành hạ này, cho dù chết trong sa mạc cũng là tốt.

Úy Hành Vân, tôi thật sự không hận anh, nhưng tôi không cam lòng một mình thừa nhận tất cả, một ngày nào đó anh sẽ biết, tôi đã từng chịu nhiều đau đớn, mà thôi sau đó có lẽ anh sẽ đau đớn hơn tôi gấp ngàn vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Vợ chồng say rượu mất lý trí?

“Chúng ta là vợ chồng, em là một người phụ nữ, anh là một người đàn ông, tại sao lại không được?”

Bạn vĩnh viễn phải tin rằng, trên cái thế giới này không có người đàn ông nào thật sự say rượu mất đi lý trí, mà chỉ có đàn ông mượn rượu giả điên!

Rời khỏi khách sạn, kết thúc buổi tiệc ồn ào náo động, đêm lạnh như nước, bóng đêm đen kịt, trong không khí thất lạc mấy phần hơi thở cô đơn tịch mịch, trong xe hơi yên tĩnh cao cấp, không có ai lên tiếng, lái xe hết sức chuyên chú lái xe, ngồi sau lái xe là một đôi vợ chồng, cũng không có bất kỳ tiếng nói chuyện nào.

Nhiễm Tô trầm tĩnh im lặng nhìn phong cảnh lướt qua cửa sổ xe, cửa sổ hé mở thổi qua từng cơn gió lạnh lạnh, thỉnh thoảng cô nhắm mắt lại, dường như đang ở trong thế giới của mình, bình yên tĩnh lặng.

Đôi mắt thâm thúy của hắn mang theo vài phần mơ hồ, tầm mắt chưa từng rời khỏi cô, Úy Hành Vân chăm chú nhìn cô chứa đựng nhẹ nhàng vui vẻ tựa như vĩnh viễn sánh cùng trời đất, từng chi tiết, mỗi một động tác, hắn đều say đắm ngắm nhìn.

Ban đêm như thế này, hẳn cảm thấy an tâm, tựa như tất cả bụi bặm trong lòng chỉ cần đụng chạm tới thân ảnh của cô là có thể lắng đọng.

Mặc dù hôm nay nhìn con trai đính hôn, trong lòng lại có chút phiền muộn không thể giải thích được, nhưng nhìn cô, vợ của hắn, hắn luôn cảm thấy cái gì cũng ở bên cạnh mình, không mất đi cái gì cả, thật tốt.

Bỗng nhiên, cô lơ đãng quay đầu, chống lại nụ cười dịu dàng của hắn, không tự chủ thoáng nhú nhú mày.

Hắn vẫn nhìn cô, không nói lời nào, dường như nhìn cô như vậy, liền tiến vào mắt cô, tiến vào trái tim sương giá của cô.

Qua một lúc lâu, cô có vẻ bất đắc dĩ dời tầm mắt sang một bên, không có tiêu cự nhìn về phía trước, nhàn nhạt mở miệng: “Nhìn em làm gì? Có chuyện muốn nói sao?”

“Không tại sao cả, chỉ muốn nhìn em, nhìn em cả đời anh cảm thấy vô cùng tốt.” Hắn giương cao đôi môi mỉm cười gọi, mang theo ánh mắt như say rượu mà hết sức khó lường, mê người, gió thổi làm rối loạn sợi tóc, hơi thở thành thực nội liễm của Ủy Hành Văn mang theo chút cuồng ngạo hiên lộ ra bên ngoài mấy năm gần đây.

Nghe vậy, mắt Nhiễm Tô trầm xuống, cũng không đáp lời, thân thể dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt nằm yên, tựa như đang mệt mỏi.

Cô không muốn nói, cũng không muốn phát biểu bất kỳ ý kiến gì với những lời này.

Ủy Hành Văn, người anh nhìn đâu chỉ một mình tôi, loại lời nói thế này bao nhiêu người từng nói, anh biết không, tôi cũng không coi là thật, những lời ngọt ngào như vậy, tôi đã sớm không còn sức ứng đối rồi.

Cô lại mở mắt lần nữa, đột nhiên chống lại một đôi con ngươi đen nhánh gần đến mức cô không dám thờ.

“Ủy...”

Hắn hôn nhẹ lên môi cô một cái, đầu chống lên trán cô, cảm thấy hô hấp nóng rực dường như không thể tránh né hút vào trong cơ thể cô.

Cô dùng toàn lực lùi về phía sau, hắn lại như không có sức lực, đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên thân thể mềm mại mỏng manh của cô.

“Thả em ra, anh uống rượu say rồi.”

Cô cảm thấy lạnh, thân thể cảm thấy lạnh không thể ức chế run rẩy, lấy tay đẩy lồng ngực hắn ra nhưng không thể chống lại sức lực của người đàn ông, Nhiễm Tô tự giữ trấn định mở mắt nhìn hắn, giọng nói cố gắng duy trì ổn định.

“Ủy Hành Văn, anh say rượu rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát sẽ tốt hơn...”

“Anh biết, anh biết anh uống rượu say.” Cho nên, hắn muốn mượn rượu giả điên, có thể chứ?

Nhiều năm như vậy, hắn cực ít thân cận cô, chỉ cần cô lộ ra một chút khó chịu là hắn đã không muốn miễn cưỡng cô, hắn biết cô lạnh nhạt, yêu cực kỳ bình tĩnh, không thích và cũng không quen thân mật giữa vợ chồng, những năm này số lần họ thân mật rất ít. Hắn dùng rất nhiều sức lực vào công việc, thậm chí ngay cả con trai cũng không làm việc điên cuồng như hắn, trời mới biết đàn ông không có chỗ phát tiết, cũng chỉ có thể dùng sự nghiệp để tiêu hao tinh lực của mình, dù sao hắn cũng là người đàn ông bình thường, đặc biệt là khi mặt đối mặt với người phụ nữ mình yêu mến, sao có thể bảo hắn bình tĩnh, muốn hắn bình tĩnh đột nhiên xúc động?!

Hắn muốn cô, chỉ muốn một mình cô.

“... Tô Từ, khuya hôm nay con trai sẽ không trở về, chỉ còn lại chúng ta...”

Cũng chỉ có chúng ta.

Nghe vậy, cô hoàn toàn hiểu ý hắn, hiểu ý đồ của hắn, cô lạnh lùng hít không khí, tròng lớn hai tròng mắt, không cách nào không chế khẽ run lên, mùi rượu nồng nồng của hắn phả vào mặt cô, làm cô đau đầu, thân thể cũng không cách nào giữ bình tĩnh.

“Ủy Hành Văn, anh biết, chúng ta không còn trẻ nữa...”

“Nhưng chúng ta là vợ chồng, mà em là một người phụ nữ, anh là một người đàn ông, tại sao lại không được?” Hắn trầm giọng mất tiếng chối bỏ lời của cô, bàn tay nóng rực nhẹ nhàng phất qua sợi tóc hơi lạnh, sau khi chạm vào gò má mát lạnh của cô, quyền luyến vuốt ve, sau đó dời đến bờ môi có chút trắng bệch.

Nhiễm Tô thấy trong mắt Ủy Hành Văn có ngọn lửa không thể dập tắt, nóng rực như muốn hạ quyết tâm muốn đem cô cháy sạch không còn một mảnh.

Hô hấp của hắn xen lẫn mùi rượu nồng đậm, làm cho đầu cô trở nên hôn mê khó chịu.

Cố gắng làm cho thanh tỉnh, cô nắm chặt tay, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, truyền đến cảm giác hơi đau đau.

“... Ủy Hành Văn, anh đã đồng ý với em, sẽ không miễn cưỡng em!” Đối mặt với ý muốn chiếm đoạt rõ ràng trong mắt hắn, cô bị hắn dùng thân thể ép chặt không cách nào nhúc nhích.

Đây là bi ai, sức lực của đàn ông và phụ nữ cách nhau quá xa, cho dù cô có lãnh đạm, lạnh lùng thế nào, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nhắc nhở hắn lời hắn từng cam đoan với mình.

Về mặt này, phụ nữ vĩnh viễn là kẻ yếu.

“Nhưng Tô Từ... anh uống rượu say, em cũng biết, anh say, thật sự say rồi, anh cũng không biết mình đang làm cái gì...”

Tiếng nói của hắn mang theo nồng đậm ham muốn, mất tiếng mà có từ tính, giữa con ngươi đen thâm thúy của Ủy Hành Văn giờ phút này chớp động ngọn lửa, nhìn sâu vào ánh mắt Nhiễm Tô, như là đang nhìn con mồi, không cách nào buông tha, chỉ có thể săn đoạt.

Rõ ràng hắn biết mình đang làm gì! Ánh mắt của hắn không có một tia đục ngầu, trong mắt chỉ có thân thể nhỏ nhắn đẹp đẽ.

Hắn không say, ngược lại cô bị mùi rượu trên người hắn phả vào khiến đầu đau muốn nứt ra, chân tay bị lồng ngực của hắn vây hãm, dần dần vô lực chết lặng. Ý thức còn tỉnh táo trong lòng cô hận không thể đẩy mạnh hắn ra, cho hắn một cái tát.

“...”

Già ngu, ăn vạ! Nhiệm Tô cô chưa từng nghĩ tới Ủy Hành Vân luôn luôn không ai bì nổi, tự phụ tỉnh táo cũng có thể nói dối trắng trợn như kẻ lru manh!

Trên thực tế, ngay cả Ủy Hành Vân cũng không không ngờ, hắn sẽ dùng một chiêu kém cỏi như vậy để đạt được mục đích của mình, đối mặt với cô, hắn có quá nhiều ngoại lệ, quá nhiều lúc không tự chủ được.

Giống như lòng hắn vẫn thủy chung để ý, trong cuộc hôn nhân này, hắn đã sớm không phải là hắn, mà cô lại vẫn là cô.

Hắn không biết, thật ra cô cũng thay đổi, họ đều không còn bộ dáng ngày trước nữa.

...

“Tiên sinh phu nhân, đến nơi rồi.”

Lái xe lão Vương rất biết ý nghề nghiệp không quay đầu lại, chỉ cung kính nhắc nhở một tiếng.

“Tốt.” Ủy Hành Vân nhận nhặt trầm thấp đáp một tiếng, chặn ngang bé Nhiệm Tô vẫn còn đang giãy giụa không ngừng, sai bước đi về phía cửa chính của biệt thự.

“Đêm nay, Tô Từ, anh đã chăm em”

Đầu cô hỗn loạn, giãy giụa néo cánh tay rắn chắc của hắn, nâng cái đầu choáng váng lên, lại nghênh đón cái hôn ướt át nóng rực của hắn, trong miệng nồng nặc hơi rượu khiến cô không thờ nổi, nóng rực mà lại khiến lòng cô lạnh buốt, đầu óc nóng lên.

Anh muốn em, coi như trẻ con ăn vạ, già điên anh cũng chỉ muốn em!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chúng ta sinh con nhé

“Anh là của em, Nhiệm Tô, anh cho em biết, em không thể không muốn anh!”

Ủy Hành Vân: anh muốn trời chặt em lại, cho dù dùng con cũng được, anh muốn em biết, anh muốn em, anh càng hy vọng em có thể muốn anh!

Gió lớn nổi lên ngoài biệt thự, mây đen che lấp, tiếng sấm đột nhiên rầm rầm đánh xuống mặt đất, giống như đang đáp lại tâm tình Nhiệm Tô giờ phút này, cô kinh hãi, quay đầu lại chỉ nhìn thấy mỏng lung, cửa sổ trong phòng ngủ bị gió lớn thổi bật mở, bành bạch rung động, giọt mưa thừa thốt đổ xuống.

Đáy lòng bật lên một âm thanh khi suy nghĩ của cô đang mơ hồ: “Chẳng lẽ đêm nay thật sự không tránh thoát?!”

Giữa lúc suy sụp, cô cố gắng mở mắt ra, đột nhiên ngã vào một đôi mắt sâu đen giống như mãnh thú, giờ phút này bùng lên hai ngọn lửa.

Cổ họng cô khô khốc, vẫn không cam lòng giãy giụa trong ngực hắn, có thể sức lực của cánh tay hắn quá lớn, vây hãm khiến cô không thể nhúc nhích.

Rất lạnh! Mưa dần nặng hạt bắn tung tóe vào trong phòng, đầu cô đau buốt, có cảm giác giọt nước lạnh lẽo kia chạm đến da thịt mình, hơi thở ẩm áp của hắn làm cô càng thấy ớn lạnh.

Không muốn, Ủy Hành Vân, tôi cầu xin anh!

Cô nín chặt môi, nín chặt cổ áo của hắn, đôi mắt xưa nay luôn trong treo bình thản lộ ra vài phần mâu thuẫn cầu xin.

Ném cô vào chiếc giường to lớn mềm mại, cô không thể khống chế, nặng nề ngã xuống giường, vừa định cố gắng đứng dậy lại bị lồng ngực rộng lớn của hắn ép chặt.

“Không... Muốn...” Cô cắn đôi môi khô khốc, cổ họng xiết chặt, nói ra hai chữ gần như không phát ra âm thanh.

Hắn không buông tay, chỉ chăm chú nhìn cô từ phía trên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hơi lạnh của cô, khàn khàn dịu dàng ní non: “... Đừng sợ, Tô Từ, đừng sợ, em biết anh sẽ không làm tổn thương em, anh không bỏ được, thật sự... Tô Từ, anh muốn em, anh chỉ muốn em mà thôi.”

Lúc hắn nói tóa ra một đám sương, hơi thở nồng nặc mùi rượu theo không khí xâm nhập vào mũi cô, đầu cô vốn đau nay càng khó chịu hoảng hốt, dường như cô không thấy rõ mặt hắn, chỉ thấy đám sương mù lơ lửng, lắc lư trước mắt cô.

Cô thở sâu, cố gắng thờ bình tĩnh dưới lồng ngực hắn, cố gắng mở mắt ra muốn nhìn rõ hắn, ánh mắt cô mang theo lớp sương, nhưng vẫn không giấu được vẻ lạnh lùng,

cô chuyên chú nhìn hắn, lắc đầu, ánh mắt tràn đầy mâu thuẫn và khó chịu, cô không muốn, cô tuyệt không muốn.

Cô không nhìn rõ, Ủy Hành Văn lại thấy rõ ràng tường tận, hắn thấy rõ ý muốn biểu đạt trong mắt cô, hắn nhìn thấy ánh mắt cô có ý muốn phản đối, ngón tay dài nhỏ của cô thậm chí còn捏 đau cánh tay hắn, nhưng hắn không muốn buông tay, thỉnh thoảng hắn cũng muốn thô lộ, thỉnh thoảng hắn cũng muốn quyết tâm làm tất cả những gì mình muốn.

Hắn yêu cô, thương cô, không muốn tổn thương cô, không đành lòng nhìn cô khổ sở, giờ phút này, đầu óc nóng lên, tâm tư xót xa làm hắn càng rõ ràng, hắn không thể buông cô ra, cũng không muốn buông ra.

“Tô Từ... Đừng nhìn anh như vậy, đừng từ chối anh, tôi nay anh không muốn buông em ra!”

Hắn cúi đầu trầm thấp nói, môi của hắn gần lên ánh mắt cô, dừng lại trên hàng lông mi cong dài của cô, mắt của cô vì động tác rất nhẹ của hắn mà khép lại, ánh mắt dường như có thể làm hắn đau đớn tới mức cũng không buồn về phía hắn.

Hắn sợ nhìn thấy ánh mắt đỏ của cô, trong mắt cô bao hàm quá nhiều khoảng cách và sự lạnh lùng làm hắn không cách nào thừa nhận, hắn không cách nào đáp ứng yêu cầu của cô, chỉ có thể che lại ánh mắt thanh tịnh bức người đó, cúi đầu cầu xin vào tai cô.

“Tô Từ, Tô Từ... Nhiệm Tô, em là của anh, anh muốn em vĩnh viễn cũng sẽ là của anh.”

Tiếng nói trầm thấp mang theo nồng nặc ham muốn tuyên thệ bên tai cô, Nhiệm Tô muốn mở mắt, lại bị bàn tay nóng bỏng của hắn che phủ, chỉ đành nhắm lại hai tròng mắt, cảm thấy lúc này mình không thể tránh thoát, cô chỉ sit sao bắt lấy cái chân đơn dưới thân, sit sao nắm trong lòng bàn tay.

Đầu cô đau như muốn vỡ ra, toàn thân lạnh buốt, lại có thể cảm nhận rõ ràng mỗi một động tác của hắn, trôi buốc trên người cô bị trút đi từng lớp từng lớp, từng đợt ớn lạnh xâm nhập, cơ thể nóng rực và mạnh mẽ của hắn muốn bao vây toàn thân cô.

Trong thoáng chốc, hắn dùng lực kéo tay cô, làm tay cô rời khỏi chiếc chăn, cảm giác bàn tay trực tiếp chạm vào da thịt vẫn hoàn mỹ như xưa của hắn, giống như nhiệt độ trong nháy mắt truyền đến lòng bàn tay cô.

“... Ủy Hành Văn anh cũng là của em, Tô Từ, có cảm thấy không, anh ở trong tay em.”

Vẫn ở đó, luôn chờ em nắm chặt, vĩnh viễn không buông tay.

Trong tích tắc, cô như bị bóng muốn rút tay về, hắn lại cầm tay cô không cho cô tránh né.

“Anh là của em, Nhiệm Tô, anh cho em biết, em không thể không muốn anh!”

Cầu xin em... Cầu xin em đừng không quan tâm đến anh...

Hắn khàn khàn trầm trầm bá đạo tuyên cáo, Nhiệm Tô bị hắn che lại đôi mắt nên không nhìn thấy, giờ phút này trên thân thể nhỏ nhắn mảnh mai của cô là hắn, trên nét mặt toát ra vẻ yếu ớt không hề giống tiếng nói.

Ủy Hành Văn trước sau như một uy nghiêm ưu nhã, thành thực nội lẫm trên khuôn mặt tuấn mỹ không thể che giấu một phần mềm yếu, như một bé trai đang cầu xin được nhận nuôi và quan tâm.

Hắn vẫn chờ cô, chờ cô có thể có hơi chút mềm lòng mở miệng đáp lại hắn, chờ một câu nói của cô có thể làm hắn an tâm.

Chỉ cần một câu, một động tác cũng tốt, là hắn có thể thoả an tâm buông cô ra vì lúc này cô không muốn, dịu dàng săn sóc mà mặc lại từng chiếc quần áo cho cô, nhẹ nhàng nói cho cô biết, hắn thật sự muốn cô, nhưng hắn không thể không quan tâm đến cảm thụ của cô...

Thật sự, chỉ cần một chút như vậy là đủ rồi.

Chống cánh tay vòng lấy thân thể cô, hắn ở phía trên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng của cô, môi cô khẽ run nhưng vẫn không phát ra chút âm thanh nào.

Lòng hắn dần dần chìm xuống, nặng nề khiến hắn gần như không thở nổi, giống như bị ngã vào vực sâu.

Nội tâm hắn lúc này không biết tràn ra tư vị gì, duy nhất có thể làm cho hắn bình phục nội tâm, là nghĩ tới cô: Nhiệm Tô ít nhất vẫn còn ở trong ngực của hắn, ít nhất họ còn là vợ chồng, hôm qua hôm nay cô không có phản ứng đều không có vấn đề gì, luôn có nhiều ngày mai cô sẽ cho hắn đáp án, hắn nghĩ, có lẽ những gì hắn làm được chẳng phải tốt, có lẽ cô không phát hiện hắn yêu cô, hắn tốt với cô...

Hắn sẽ đợi, nếu đã đợi nửa đời người, hắn vẫn có thể đợi thêm nửa đời nữa!

Tô Từ, em nói, có phải đến trước lúc chết sẽ có một ngày em cho anh đáp án, cho anh đáp án mà anh muốn?

Tô Từ, em nói cho anh biết, em sẽ muốn anh, trong lòng em không có người khác...

Trong nháy mắt khi hắn mất tập trung, đầu ngón tay lạnh buốt của cô nhanh chóng thoát khỏi sự kìm chế của hắn, trở lại động tác lúc đầu.

Siết chặt chiếc chăn, cũng không chạm vào hắn.

Tìm hắn co rút từng đợt, không khắc chế được lồng ngực phập phồng, ngắm nhìn hai gò má ửng hồng và vẻ mặt vẫn thờ ơ không có chút biến hóa nào của Nhiệm Tô, lòng hung ác nổi lên, cần cần đối mỗi gọi cảm khô khốc, giữa một tiếng sấm sét vang dội không thể cưỡng chế xông vào cơ thể lạnh lẽo của cô.

Cô đè nén tiếng kêu, bàn tay vẫn siết chặt chiếc chăn.

Đây là động tác quen thuộc của cô khi ân ái với hắn, mỗi lần nhìn chăm chú vào bàn tay trắng trẻo nổi lên gân xanh, sít sao cảm lấy ga giường không chạm vào hắn, mỗi lần chỉ có một tiếng hét, hắn chỉ nghe thấy cô đè nén thờ dốc, rất thấp rất nhẹ rất khắc chế. Mỗi lần hắn luôn cảm thấy hô hấp cứng lại, lòng không hiểu sao chảy ra trăm trọng thất lạc và phiền muộn. Cho dù là vào thời khắc này, toàn thân hắn nóng rực chìm trong thế giới ham muốn, hắn vẫn không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Cô thật sự không thích những việc này, hay là cô vốn không thích thân mật cùng người chồng này?

Hắn thật sự tệ như vậy sao?

Hôm nay con trai đã trưởng thành, không lâu nữa sẽ chính thức thành gia lập nghiệp, mà họ thì sao, họ sẽ trở nên như thế nào?

Giờ phút này hắn không hề mừng rỡ tại thế giới của hai người, ngược lại đáy lòng thấp thỏm vọt lên từng đợt bất an.

Động tác của hắn không chậm lại, từng đợt thấp thỏm và lo lắng vẫn xâm nhập vào tim hắn trong lúc kích tình.

Bên ngoài tiếng sấm ngày càng lớn, tiếng mưa rơi rõ ràng, hắn và cô thân mật phải không có khoảng cách, tuy nhiên hai bên lại thờ dài đắm chìm trong thế giới của mình.

Sau cuộc ân ái, toàn thân cô cứng ngắc, đầu choáng váng, mặc hắn thân thiết ôm chặt vào trong ngực, dường như muốn cô tiến vào thân thể hắn.

Yên tĩnh không tiếng động, bên ngoài đã không còn tiếng mưa rơi tầm tã, hắn rút cục mở miệng, kề sát gương mặt cô, để sát vào vành tai trắng nõn của cô, thấp giọng thuần phát ni non: “Tô Từ... Cho anh một đứa con nhé, chúng ta sinh thêm một đứa con gái em bảo có được không?”

Như em, tốt nhất là một đứa con gái giống em. Anh nhất định sẽ cung chiều con gái, yêu thương con, làm cho con có cuộc sống hạnh phúc hơn tất cả cô bé trên thế giới này, anh sẽ cho con trở thành một cô công chúa hạnh phúc, cho dù em mắng anh làm hư con anh cũng không quan tâm...

Nhiệm Tô, anh và em lại có một đứa con gái thì thật tốt, con có thể ở bên cạnh chúng ta, từ trong ngực em bắt đầu trưởng thành lập gia đình rồi sinh con, anh cũng có thể nhìn thật kỹ, che chở thật tốt, đền bù cho mấy năm Ủy Chí thiếu thốn tình thương của cha...

Thật tốt, sau đó chúng ta có thể cùng già đi, nhìn con trai con gái đều có được hạnh phúc, xem cô con gái chúng ta nuông chiều sống hạnh phúc vui vẻ.

“...” Khi hắn vừa dứt lời, cô dường như tỉnh táo trong nháy mắt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ánh mắt mong đợi khát vọng của hắn, ánh mắt lạnh như băng giá, bỗng nhiên, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, cô nở nụ cười, cười đến vô cùng tuyệt mỹ thể lương, hàm chứa châm chọc và âm lạnh hắn không thể nhìn thấu.

Cô đột nhiên xuất hiện hai lúm đồng tiền hiếm thấy làm lòng hắn thoáng chốc sụp đổ, trở nên nhu hòa mà ngọt ngào, thâm tình vuốt ve khuôn mặt của cô, hắn gần như ni non nói nhỏ, giống như sợ nụ cười này tiêu tan như giấc mơ, lòng nhảy nhót dè dặt hỏi: “Tô Từ, em đồng ý?”

Không nói gì, cô vẫn đang cười, cười tươi như hoa, vô cùng xinh đẹp, cô nhìn ánh mắt vui mừng của hắn, vờn tay, đột nhiên ôm sát hắn.

Đụng chạm vào nhiệt độ trên cơ thể cô, hắn mới giật mình đây không phải là mơ.

Hắn nở nụ cười nhu hòa, trong lòng ấm áp, vòng tay ôm lại cô, trên vai đột nhiên dâng lên cảm giác đau đớn lan tỏa toàn thân, hắn có thể cảm thấy hàm răng của cô không chút lưu tình đâm vào thân thể hắn, nhẹ nhẹ đau đớn ăn mòn trái tim hắn.

“Tô Từ?!”

Cô cắn hắn, Nhiệm Tô cắn mạnh hơn, dường như có thể làm hắn mất một miếng thịt.

Cô cho rằng hắn sẽ đẩy mình ra, nhưng hắn không làm vậy, hắn tựa như không muốn biết nguyên do, chỉ là làm theo ý nghĩ vừa nảy, ôm chặt cô, nhịn đau, an ủi vỗ vỗ lên lưng cô, khẽ mất hàm chứa nụ cười yếu ớt: “Giận anh sao? Xin lỗi, Tô Từ, hôm nay anh có thể làm đau em, nhưng sau này sẽ không...”

Về sau cũng sẽ không... Chỉ cần em không còn thờ ơ, chỉ cần em không vô thức kháng cự khi anh đến gần, mặc kệ em muốn thế nào anh cũng tùy em! Anh sẵn sàng để em cắn, cho em cắn cả đời!

Động tác dịu dàng của hắn làm cô không thể ức chế run rẩy, ở một góc hắn không nhìn thấy, cô nở nụ cười thể lương, tuyệt vọng đến lạnh lùng.

“Úy Hành Vân, em không sinh con được.”

Anh và tôi đời này đều không có con được nữa, tôi không có, mà anh lại càng không có.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Hắn yêu sớm đã bị trăm ngàn vết thương

Lời người đáng sợ, thêm mắm dặm muối, lúc này xem như cô thật sự cảm nhận được!

Rất nhiều năm về sau, Nhiệm Tô biết tất cả mới lặng lẽ phát hiện, họ một mực bỏ qua, vẫn luôn không còn kịp nữa, dù là cô, hay là Úy Hành Vân, họ đều đi theo quỹ đạo của mình, sau đó bị ai chỉ có thể đi về phía trước, không tìm được lý do quay đầu lại.

Họ cách nhau gần nhất là hai bên nam nữ, trong thời gian khoảng cách sai lầm lại thành gông xiềng giữa họ.

Con nhím và con nhím sưởi ấm cho nhau như thế nào? Đó là một vấn đề khó khăn.

Lúc tuổi còn trẻ, cùng là người kiều ngao, không chịu cúi đầu, không chịu nhận thua, cho đến một ngày nào đó, khi rốt cuộc có một người chịu cúi đầu, mới phát hiện, thì ra là năm xưa đã sớm chuyển đổi được mấy vòng, cuối cùng khó tìm về bộ dạng ngày trước.

Úy Hành Vân, anh sẽ không biết, trong mắt anh tinh táo tự hiểu, tôi lạnh lùng thờ ơ, trong miệng anh ni non không ngừng “Tô Tử” cũng từng yếu đuối, cũng từng khóc ở một góc, tôi cũng từng cố gắng nhu nhược nghĩ cho chúng ta cơ hội làm lại, nhưng những thứ này cuối cùng lại bị mài phẳng, đóng vảy, thậm chí đóng băng giữa những thất vọng liên tiếp.

Người nào có thể luôn kiên cường đến mức không chút động lòng, chỉ là rất nhiều năm trước, ở nơi anh không nhìn thấy, tôi đã sớm đánh mất bản năng khóc thút thít, một người không khóc nữa sao có thể thật sự yêu lại một người?

Năm tháng trôi đi như dòng nước chảy, chảy tới không chỉ là thời gian, mà còn có cảm giác yêu hận cùng hy vọng.

... ..

Trong nhà hàng mang phong cách phương Tây trang nhã yên tĩnh, khúc đàn vi-ô-lông truyền đến nhịp điệu duyên dáng, trên chiếc bàn ăn pha lê cao cấp có đặt giá nến tinh xảo màu sắc rực rỡ, khung cảnh tĩnh lặng, ngoài cửa kính chạm khắc hoa văn, có một dòng suối nhỏ nhẹ nhàng quét qua cửa sổ, chảy qua cây cầu gỗ nhỏ trang nhã, lắng lặng làm cho người ta cảm thấy bình tĩnh thoải mái.

Nhiệm Tô ngồi ở đằng kia, hít một hơi thật sâu, khoe miệng lộ ra chút vui vẻ nhạt nhẽo.

Đó là một buổi sáng đẹp trời, ngay cả ánh mặt trời cũng lười biếng mang đến sự ấm áp, hôm nay cô ra ngoài cùng con trai về vật thực, cũng tới để thả lỏng tâm tình, ít nhất việc này cũng tốt cho đứa con đang nằm trong bụng.

Nếu đã không thể dùng kỹ thuật, không thể dứt bỏ, thì điều duy nhất mà người mẹ là cô có thể làm là đối tốt với đứa bé trong bụng, bởi vì cô sẽ nuôi dưỡng đứa bé bước vào thế giới này, có lẽ sau này không phải tất cả mọi chuyện cô đều có thể khống chế, nhưng ít ra, giờ phút này cô nên có trách nhiệm vì con, làm một người mẹ tốt, bình phục tâm tình của mình, cho dù không có tình thương của cha, ít nhất còn có người mẹ là cô đây.

Quả thật, tư tưởng của cô vĩnh viễn tinh táo chu đáo, rõ ràng rành mạch, việc đã đến nước này, dù thế nào cũng phải làm xong trước mỗi một bước.

Lúc này, lý trí của cô không để cho cô suy nghĩ đến nửa điểm về người kia, cũng không muốn ảnh hưởng đến tâm tình, không muốn ảnh hưởng đến cục cưng của mình, cho dù thế nào, đứa nhỏ trong bụng mới là quan trọng nhất.

Có khi, cô cũng nghĩ, có lẽ cô có thể ích kỷ một chút, cái gì cũng không trông nom, cái gì cũng không để ý, cứ làm càn, cứ quyết liệt, cứ buông tay, thế nhưng sinh mạng trong bụng cô thỉnh thoảng lại cựa quậy, nhắc nhở cô, cô không chỉ là một người, mà còn có cục thịt nhỏ đang nằm trong bụng cô, bé trai đã thành hình cũng đã được sinh ra bốn năm kia mờ to đôi mắt nhu thuận như nước, nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, dùng bàn tay bé nhỏ mập mạp hưng phấn nói cho cô biết ngày hôm qua bố có bộ dạng thế nào, lại nhào vào ngực cô làm nũng không để cho cô đi làm.

Gần đây, dường như hần và con trai ở bên nhau nhiều hơn, cho dù bận rộn đến mấy hần cũng bớt thời giờ xem tranh của tiểu Úy Chí, nghe cậu bé kể những chuyện xảy ra ở trường mẫu giáo, nghiêm nhiên là một người cha mẫu mực.

Nhưng mỗi lần cô trở về cũng chỉ chạm mặt hần một hai lần, hần tựa như đang trốn tránh cô, tại sao, ngay cả cô cũng muốn bật cười, là sợ cô nhìn ra điều gì, hay là trong lòng có áy náy? Hai câu hỏi đó chỉ làm cô thấy buồn cười trong lòng, nghiêm túc mà nói, cô không có lòng tự tin tràn đầy cho rằng hần sẽ quan tâm đến cái nhìn và cảm thụ của mình, khó có được mấy lần ngủ cùng nhau cô đều nằm cách hần thật xa, hần tựa như cũng tận lực rời xa cô.

Thật ra là như thế, bây giờ họ có tiếp tục với nhau không cũng không cần thiết, cần gì chứ, đồng sàng dị mộng, đối với hần, có lẽ cái nhà này cũng chỉ là một khách sạn mà thôi.

(đồng sàng dị mộng: nằm cùng một giường mà mộng tưởng khác nhau, sống gần nhau nhưng không cùng một chí hướng.)

Nhưng đối với cục cưng ở trong bụng cô đau đớn suốt năm giờ mới lựa chọn ra ngoài, cô luôn không đành lòng, cô phải nói với tiểu Úy Chí của cô như thế nào đây, có lẽ ngày mai mẹ và bố con thích nhất sẽ tranh giành con, có lẽ ngày mai con sẽ có một người mẹ mới, hoặc là một người bố mới?

Con trai của cô sẽ không tiếp nhận, khi bàn tay nhỏ bé của nó khó khăn viết ra ba chữ, cô liền biết rõ, người kia chiếm vị trí như thế nào trong lòng nó. *(Tiểu Dương: ba chữ cậu bé viết là tên của hần)*

Thực châm chọc đúng không? Nhưng có lẽ đối với mỗi đứa bé trai, trong suy nghĩ nhỏ bé của nó, người cha cao lớn dù không thường ôm hôn nó thắm thiết như người mẹ, không thường thân mật theo nó cùng chìm vào giấc ngủ, nhưng chỉ cần mấy câu khen, vài câu khích lệ, cũng có thể khiến cho cậu nhóc hưng phấn sùng bái cả buổi.

Cô không muốn nhẫn nại, càng không muốn ích kỷ vung tay một cái liền rời đi sau đó chạy đi tìm cái gọi là hạnh phúc.

Huống chi, hạnh phúc thật sự là cái gì đây, cô có cười một tiếng, nhìn con của mình hạnh phúc yên tĩnh trưởng thành chẳng lẽ không phải hạnh phúc sao?

Cho dù, vì cái hạnh phúc này mà phải trả giá rất lớn, cô vẫn muốn làm một người mẹ, cô sẽ cố gắng học cách và thử nghiệm.

Úy Hành Vân, xin đừng để tôi không thể ở lại, không phải là vì muốn yêu anh, không phải vì hận anh như thế nào, không phải là vì muốn hành hạ anh như thế nào, cũng không phải là vì muốn bám bụng bám dạ, như vậy quá cực khổ, phí sức vì một người đàn ông phản bội mình, Nhiệm Tô tôi không làm được, tôi chỉ nghĩ được nhiều hơn anh, mà, giờ phút này trong đầu anh lại suy nghĩ cái gì?!

Lặng lặng nhìn chăm chú vào chén trà đã lạnh ngắt, cô không tự chủ nâng lên sau đó nhẹ nhàng uống.

Đột nhiên một trận gió xẹt qua, trong không khí thêm mấy phần cảm giác man mát, thì ra là có vài vị thiếu phụ *(phụ nữ đã có chồng)* trang điểm đậm, kỹ càng đi vào nhà

hàng, chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng giương cao giọng, cả tòa nhà dường như cũng vang động những lời nồng nhiệt trong miệng mấy người phụ nữ đó:

“... Ông chồng nhà tôi thật không biết thương người, mỗi lần trở về ngay cả một câu êm tai cũng chẳng buồn nói, hỏi han ân cần thì càng không cần nhắc đến, thật không biết lúc trước tôi thấy anh ta tốt ở điểm nào, không phải là cần đem phụ nữ có chồng chen lấn lên làm nhất sao, bây giờ cảm thấy thật không có ý nghĩa...”

“Ồ, nói đến chuyện đó thật đau lòng, ở Bắc Kinh này, xem chừng chỉ có Ủy thiếu mới có tư cách gánh vác hai chữ này, chị không thấy anh ấy dịu dàng săn sóc cô đó như thế nào sao, nói cái gì cũng đáp ứng, nếu tôi mà trẻ đi mười mấy tuổi tôi cũng xin báo danh!”

“Muốn tôi nói à, cô nàng kia thật không tệ, gia thế trong sạch, khéo léo động lòng người, dịu dàng nhu thuận lắm, so với Nhiệm tiểu thư khuê các đúng là chỉ có hơn chứ không có kém, nghe nói Nhiệm tiểu thư cả ngày đứng trong phòng điều chế nước hoa, nửa điểm tình thú cũng không có, hơn nữa, xuất thân từ danh môn ai không có tính tình của đại tiểu thư chứ, Ủy thiếu không cần cô ta cũng phải thôi...”

“Đúng, đúng, đúng vậy! Hôm qua tôi còn thấy hai người họ giao du bên ngoài đó, đúng là rất đẹp đôi, hôm qua tôi nghe anh chồng nhà tôi nói, Ủy thiếu đã hứa cho cô kia một danh phận rồi! Chẳng bao lâu nữa, Nhiệm đại tiểu thư sẽ phải khom người xuống đời! Ha ha, Hứa Tuệ, chị bảo có đúng không! Cô nương đó đi ra từ chỗ chị mà, nhất định chị biết!”

“... Còn không phải sao, lần đầu tiên hai người họ gặp nhau chính mắt tôi nhìn thấy, ánh mắt của Ủy thiếu sáng rực, tôi đã nói rồi, thiên hạ này có con mèo nào không trộm thịt cá chứ, đàn ông luôn ham thứ mới mẻ, huống chi là Ủy thiếu danh tiếng vừa có vẻ ngoài vừa có tiền tài, Nhiệm tiểu thư thật không có bản lĩnh, cô ta cũng chỉ chiêm được anh ta bốn năm, các cô hãy chờ xem, nhất định sẽ có kịch hay, nếu Du tiểu thư thành công, tôi đây sẽ càng mở mày mở mặt...”

Những tiếng cười hả hê và từng câu nói rõ ràng truyền đến tai Nhiệm Tô, chén trà cô cầm trên tay không khỏi run lên, rũ rịch, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười lạnh trào phúng.

Lời người đáng sợ, thêm mắm dặm muối, lúc này xem như cô thật sự cảm nhận được!

Ủy Hành Vân... anh thật tốt, anh thật là tốt! Anh yêu gấp bội thì chơi, anh yêu đùa mà thành thật, cần gì miễn cưỡng kéo tôi xuống nước, dựa vào cái gì mà tôi phải trả giá cho “câu chuyện tình yêu vĩ đại” của anh! Anh nói cho tôi biết, tại sao?!

Anh muốn yêu, anh muốn có tình yêu, các người muốn làm một đôi vợ chồng được người người hâm mộ ở bên ngoài, cần gì phải làm cho đồng nước bọt dơ bẩn đó bỏ nhào vào người tôi?! Vì tôi đang thật sự là vợ của anh?! Nhưng còn anh, anh coi tôi là vợ của anh sao, một ngày một giờ một phút, từng có sao?!

Cánh môi cô run rẩy, không cách nào khắc chế cái lạnh, trong đầu như có cái gì đó va chạm, lạnh như băng và đau đớn không cách nào ức chế mà trào ra.

Đột nhiên, trong bụng truyền đến cảm giác động cựa làm Nhiệm Tô dần khôi phục thần trí, đứa bé trong bụng dường như cảm nhận được tâm tình rối loạn của mẹ mình, đá đá hai cái, sau đó yên tĩnh nằm trong đó không hề cử động.

Cô thất thần sờ sờ bụng, ảm áp từ lòng bàn tay truyền đến trái tim cô, không tự chủ nở nụ cười nhàn nhạt, cô nghĩ, con gái của mình nhất định là một cô gái tốt khéo léo hiểu lòng người.

“Mẹ... con tới rồi, cục cưng rất biết điều rất thông minh đó! Nhà vệ sinh ở đây rất dễ nhớ, lần này con không lạc đường đâu!” Bàn tay mềm mại non nớt như bướm bướm nhào vào chân cô, hé ra khuôn mặt ngây thơ động lòng người, giọng trẻ con non nớt làm cho lòng cô ảm áp.

“Cục cưng ngoan, chúng ta trở về thôi.”

Cô kinh ngạc chăm chú nhìn tiểu Ủy Chỉ mấy giây, sau đó hít một hơi, gương mặt khéo léo điềm đạm lướt qua nụ cười vui vẻ bình thản, lôi kéo bàn tay nhỏ của tiểu Ủy Chỉ, đi về phía cửa.

Bạn Tiểu Ủy rất là hiếu động, nhìn trái nhìn phải, không cần thận dụng phải đảm người Hứa Tuệ.

Hứa Tuệ neho mắt, chỉ một giây đồng hồ liền nhận ra thân phận của Nhiệm Tô, còn mấy người bên cạnh vì chưa từng thấy Nhiệm Tô, cho nên tự nhiên cười nói rời đi.

Nhiệm đại tiểu thư, Nhiệm Tô, vợ của Ủy thiếu!

Buổi lễ kết hôn của họ năm xưa cũng không phô trương, chỉ mời vài đám bạn hữu thân thích tới dự, bởi vì ông chủ của “Dạ Sanh” là bạn tốt của Ủy thiếu, nên Hứa Tuệ chị đương nhiên cũng có một cơ hội hữu duyên gặp được vị Ủy phu nhân thần bí khó lường.

Chị vẫn luôn xem thường, chỉ coi cô là một người xuất thân danh môn, có tính tình tiểu thư, không có dung mạo xinh đẹp tính xảo, hôm nay còn mất đi trái tim của chồng.

... Chỉ là vừa rồi mấy chị em nói chuyện, vị Ủy phu nhân này có nghe thấy không? Nếu nghe được tất nhiên phải làm náo loạn lắm chứ, dù sao phụ nữ làm sao có thể chịu được người khác hâm mộ chồng mình và người thứ ba. Chuyện này mà làm ồn lên, dùng thân phận và bối cảnh của Nhiệm Tô, cho dù cô ấy không chấp chị, dù cho Ủy thiếu cũng chán ghét vợ mình, dù sao thân phận bất đồng, Hứa Tuệ chị nhất định không có quá ngon để ăn.

Trong lòng lập tức có suy tính, Hứa Tuệ khôn khéo nịnh nọt cười cười, có chút chần chừ mở miệng: “Ủy phu nhân, vừa rồi...”

“Xin lỗi, con tôi đụng vào chị, về chuyện vừa nãy, tôi cũng không nghe được cái gì, cũng không hy vọng sau này lại nghe thấy từ miệng của các chị.” Bất giác nắm chặt tay con trai, Nhiệm Tô vô thức hiểu Hứa Tuệ muốn nói cái gì, lập tức ra giọng lạnh lùng nói, về mặt thờ ơ lại ẩn giấu lực uy hiếp, ánh mắt lãnh đạm cao quý mà lạnh như băng.

Trong tích tắc, ánh mắt lạnh nhạt tôn quý ánh vào trong mắt Hứa Tuệ, may là chị ta đã từng tuổi này rồi nên trong lòng chỉ khẽ run vài cái.

... Đôi mắt và hơi thở này dường như chị đã gặp ở người đang giận dữ -- Nhiệm Tô cô có chồng là Ủy Hành Vân. Lạnh lùng mà lãnh đạm mang theo lực uy hiếp cực điểm, Hứa Tuệ không khỏi âm thầm thừa nhận, họ thật không hổ là vợ chồng, không khí áp bức họ mang đến đúng là giống nhau như đúc!

“Vâng, tôi biết rồi.” Chị đột nhiên cung kính gật đầu, sau đó cầm như hén.

Nhìn thân ảnh một lớn một nhỏ thong thả rời đi, Hứa Tuệ đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Nếu như chị không nhìn lầm, Ủy phụ nhân đang mang thai, dù mặc quần áo rộng thùng thình vốn không dễ nhìn ra được, nhưng đối với ánh mắt sắc bén của chị thì thật không khó, hơn nữa tất nhiên vừa rồi nghe được tất cả lời bàn tán của các chị, thế mà cô không để lộ ra một chút cảm xúc nào.

May là cô ấy, chứ nếu là chị, mình đang có bầu, chồng lại dẫn theo một người phụ nữ khác giao du vui vẻ, hơn nữa còn nghe thấy mọi người bàn tán, chị nhất định sẽ tức giận đến mức không làm loạn không nổi điên lên thì nhất định không bỏ qua!

Vậy mà người phụ nữ kia vẫn bình tĩnh, thần sắc như thường, lạnh nhạt thờ ơ.

Chịu đựng đến mức người thường không thể chịu đựng được, Nhiệm đại tiểu thư này thật sự không tầm thường...

Bỗng dưng, một loại bất an mơ hồ đánh tới, chị âm thầm suy nghĩ, có lẽ mọi chuyện sẽ không thuận lợi như chị nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cố chấp là thể thân của yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tình yêu không giây phút nào không tìm kiếm một loại thay thế, và một loại gửi gắm.

Con trai hần có đôi mắt sáng ngời thấu triệt, tình cảm toàn tâm toàn ý ỷ lại mà cô chưa từng cho hần.

“Bố...” Thân thể nho nhỏ thoáng cái đã tránh khỏi vòng tay cô, chạy về phía người đàn ông đang định ra khỏi cửa, mặc trên người bộ tây trang đơn giản mà hơn người, áo sơ mi màu xám nổi bật lên gương mặt hoàn mỹ đẹp trai của người nọ, ánh hào quang ngoài cửa sổ vô tình chiếu lên người hần một tầng ánh sáng rực rỡ, chói mắt mà vững vàng.

Cảm thấy hơi chói mắt, tay cô không tự chủ nắm chặt, kinh ngạc nhìn Ủy Hành Vân ôm tiểu Ủy Chí, trong lòng không biết đang có cảm giác gì.

“Cục cưng...” Ủy Hành Vân chuyên chú cười nhạt ôm lấy Ủy Chí, thân mật gọi tên mẹ của cậu bé, vỗ nhẹ mấy cái lên tấm lưng nhỏ nhỏ non nớt của cậu.

Cục cưng?! Mắt cô nhú lại, trong nội tâm không khỏi có thêm vài phần phiền muộn, tên mẹ đó vẫn là cô thường gọi, chẳng biết lúc nào người đàn ông này đã bắt đầu gọi con của họ như vậy.

Thì ra tình cảm của họ còn tốt hơn so với cô tưởng tượng...

Không biết nên khóc hay nên cười, Nhiệm Tô lẳng lặng đứng lặng im tại cửa, có chút hoảng hốt nhìn hai cha con khăng khít nói chuyện, cùng nhau vui cười, rõ ràng cô thấy trong mắt tiểu Ủy Chí có sùng bái và yêu thích, cũng thấy rõ trong mắt Ủy Hành Vân có dịu dàng và nuông chiều, trong nụ cười toát lên niềm kiêu ngạo và tự hào vì được làm một người cha.

Xem ra, là con trai của cô đã bị bắt làm tù binh trong lòng cha nó.

Đôi mắt đen sâu khó lường kia giờ phút này đối mặt với con trai lại lộ ra cảm xúc chân chính.

“Cục cưng, tới đây, bố con muốn ra ngoài.” Cô trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng lên tiếng.

Âm điệu nhàn nhạt xa cách làm lòng hần khẽ run lên, không khỏi giương cao mày, hần chống lại tầm mắt của cô, sau đó không tự chủ cuồng quit chuyển qua một bên.

Ánh mắt của cô quá lạnh nhạt, thanh tịnh khiến hần cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt đó dường như có thể chiếu rọi vào lòng thấp thòm của hần, gần đây mỗi lần đều khiến hần không thể nào nhìn chăm chú.

Hần không nhìn cô, một cái cũng không nhìn, không phải là không muốn, mà là không dám, không có dũng cảm.

Mà Nhiệm Tô thấy tầm mắt hần mắt tự nhiên chuyển qua một bên, khúc miệng kín đáo lộ ra nụ cười lạnh lùng vui vẻ, là hần khinh thường không muốn nhìn cô, hay là hy vọng nhìn thấy một người phụ khác trong cái nhà này?

“Nhưng...” Tiểu Ủy Chí không thể biết giờ phút này bố mẹ đang có sóng ngầm mãnh liệt, không hiểu lắc lắc cái đầu nhỏ, ánh mắt tò mò nhìn Ủy Hành Vân, lại đưa mắt nhìn Nhiệm Tô, căn cứ đôi môi mỏng xinh xinh, không cam lòng nhảy xuống cánh tay Ủy Hành Vân, đứng lại bên cạnh họ. “Thật sao, thật sao, vậy bố đi đường cẩn thận nhé.”

Dường như phiền muộn nhìn chăm chú vào cánh tay trống rỗng, Ủy Hành Vân kinh ngạc nhìn về phía tiểu Ủy Chí, cặp mắt đó sáng ngời trong suốt, bên trong cất giấu một ít lạnh lùng, cực kỳ giống Nhiệm Tô, mẹ của nó, giờ phút này nhìn đôi mắt ấy lộ ra mấy phần khát vọng và âm ỉ, lòng hần lại tràn tới bao nhiêu nhu tình là luyến tiếc, ở một nơi sâu trong đáy lòng còn có cảm giác sụp đổ.

“Không đi nữa, tối nay bố ở lại ăn cơm cùng con và mẹ được không?” Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hần nhìn thẳng vào mắt tiểu Ủy Chí, tay không tự chủ được xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú như ngọc mài thoa phấn của tiểu Ủy Chí, khi lướt đến hốc mắt của cậu bé thì nhẹ nhàng vuốt ve, dường như đang vuốt ve một bảo bối vô

cùng quý giá, thần sắc khê hoảng hốt.

Hắn rất cưng chiều con của hắn, yêu nhất là ánh mắt của nó, đây là điều trước đó hắn bỏ qua, đôi mắt này quá giống đôi mắt của Nhiễm Tô, khi ánh mắt thanh tịnh để lộ ý muốn ý lại, không hiểu sao đáy lòng hắn lại vô cùng mừng rỡ, rất dữ dội, rất vừa lòng, vừa lòng làm cho hắn cảm thấy vô cùng vui sướng.

Hắn dần cảm thấy càng ngày mình càng thích cưng chiều, càng yêu con trai, lại càng không muốn nó chịu ảm ức, không đành lòng nhìn ánh mắt đó lộ ra chút khổ sở và không vui.

“Tốt quá! Bó là tốt nhất! Hôm nay bà Lý làm rất nhiều đồ ăn ngon, bố nhất định sẽ thích! Mẹ nói có đúng không, mẹ!” Cậu bé lúi kếu Ủy Hành Văn, nhảy nhót không thôi, gương mặt tuấn tú động lòng người lộ vẻ thỏa mãn.

Mà loại thỏa mãn này cũng làm cho Ủy Hành Văn cảm thấy thư thái.

Đây là con trai hắn, là con trai hắn muốn cưng chiều...

Nghe thấy Ủy Hành Văn muốn ở lại ăn cơm, Nhiễm Tô không nói gì, đối mặt với con trai hân hoan vui sướng, tim cô hơi đập loạn nhịp, nhìn khuôn mặt nhu thuận hiểu biết vui vẻ và hưng phấn.

Thì ra con trai cô dễ lấy lòng như vậy, một bữa cơm cũng đủ để làm cho nó vui vẻ... Khóe miệng cô khẽ sở cười một tiếng, cũng không biết hình dung cảm thụ trong lòng mình như thế nào nữa.

Có lẽ xuất thân từ Ủy gia là gia tộc danh tiếng hiển hách, con trai có tính tình nhu thuận trầm tĩnh, ở bên ngoài cũng không thân với bạn bè cùng lứa, với thân phận của cậu bé, những người bạn nhỏ khác không phải muốn thân cận là có thể thân cận, cô biết rõ con trai mình thiếu hụt cảm giác an toàn, đôi khi ở trong sân vẽ tranh một mình, yên tĩnh không giống với tuổi của nó.

Mà bây giờ, tính tình của nó dường như vui tươi cởi mở hơn, loại cảm giác an toàn là do Ủy Hành Văn mang đến.

Giữa đàn ông và cậu bé có phải dễ dàng hòa hợp, hiểu ý hơn giữa phụ nữ và cậu bé, tựa như tình cảm bạn bè thân cận giữa đàn ông với nhau...

Có lẽ, cậu bé cũng không cần cô, người được gọi là mẹ này...

Có lẽ, cô suy nghĩ quá nhiều, con trai của cô chỉ cần một người cha yêu thương và cưng chiều nó là đủ rồi...

Đang mộng lung trong thoáng chốc, cảm giác ấm áp chạm vào cô làm cô khôi phục thần trí, thì ra là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, thân mật cọ cọ vào bàn tay hơi lạnh của cô, khuôn mặt tuấn tú với lúm đồng tiền nho nhỏ kề sát thân thể cô, có chút xấu hổ ngây thơ thấp giọng nói: “Mẹ, bố nói muốn ăn cơm cùng chúng ta đó, mẹ vui không?”

Con hỏi cô có vui không ư? Lòng cô mềm yếu, hốc mắt chua xót.

Đứa con trai còn nhỏ tuổi cũng đã để ý đến cảm thụ của mẹ, cậu nghĩ mẹ mình sẽ vui vẻ, dù sao bố thật sự rất ít khi ở bên họ, cậu luôn nhìn thấy thân ảnh cô đơn một mình của mẹ, trong lòng cậu luôn hy vọng mẹ mình có thể thường xuyên có bố làm bạn.

Cô nhìn đôi mắt ngây thơ ấm áp, gật gật đầu.

Con vui vẻ, mẹ liền nhìn con vui vẻ.

Mẹ biết, con không chỉ là con trai của mẹ, hay là của hắn, mẹ làm sao có thể tàn nhẫn để con phải lựa chọn khi còn nhỏ thế này?

“Ăn cơm đi.” Ủy Hành Văn mỉm cười, thân nhiên nói, kéo tay tiểu Ủy Chí.

Mà tay kia của tiểu Ủy Chí nắm chặt tay Nhiễm Tô, ba người cùng nhau ngồi xuống.

Vài phút sau, rất nhiều món ăn ngon đẹp mắt được bày trên bàn, bà Lý tới đây từ khi Nhiễm Tô gả chồng, trước kia đi theo mẹ của Nhiễm Tô, nhưng bà cũng không tới đây thường xuyên, mà chỉ đến làm cơm, liên tục hầu mẹ Nhiễm Tô còn đang ở trong bệnh viện. Mẹ Nhiễm Tô là con cháu của quý tộc nhà Thanh, đương nhiên có nhiều chú ý đến đồ ăn, tay nghề của bà Lý cũng rất tuyệt.

Nhưng bà Lý từ nhỏ đã giúp việc trong đại gia tộc, nên cũng biết chừng mực, bà không nói nhiều, luôn làm tròn bổn phận.

Bày hết món ăn liền yên lặng lui ra, chỉ chưa tới một giờ sau lại tới dọn dẹp.

Trong phòng cực kỳ trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng động đĩa.

Tiểu Ủy Chí cau cau hàng lông mày, gấp gấp thức ăn, đưa vào trong bát Nhiễm Tô: “Mẹ, gần đây mẹ thích nhất khoai tây sợi chua cay (1) đó!”

Nhiễm Tô kinh ngạc, liếc qua Ủy Hành Văn, chỉ thấy hắn giương mắt, sau đó rũ xuống, hiển nhiên không có chút nghi vấn nào.

Mím môi cười một tiếng, đáy lòng cô có cảm giác lạnh lẽo, khóe miệng khê đông lại.

Một người hàm chứa một bí mật, cẩn thận, sợ hãi bị phát hiện, cũng sợ người nọ chưa từng để ý và nghi hoặc. Mà bây giờ lại có cảm thụ như vậy, Nhiễm Tô xem như ném trái.

Mặc dù không biết kết quả như thế nào, nhưng lòng cô cũng từng nghĩ có lẽ hắn đã phát hiện, có lẽ hắn có thể tự biết hắn có một đứa con gái, phát hiện thân thể cô khác thường, cũng có thể ngay cả một cái liếc mắt hắn cũng không liếc nhìn cô, thì làm sao có thể phát hiện?!

Đúng là trò cười, khóe miệng cô nở nụ cười tự giễu, trong đáy lòng không khỏi trào phúng cuộc sống bị thương của mình.

“Cảm ơn, cực cung, cực cung cũng ăn đi.” Cô dịu dàng trả lời, sờ sờ mái tóc mềm mại của tiểu Úy Chí, vẻ mặt hoảng hốt.

“Cực cung, bố cũng muốn.” Úy Hành Vân nhìn thoáng qua Nhiệm Tô rồi ngấm nhìn tiểu Úy Chí, thanh âm êm dịu có vẻ như nổi tính trẻ con.

“Vâng, vậy bố muốn ăn cái gì ạ?” Tiểu Úy Chí bĩu môi, nháy nháy đôi mắt nhỏ trong veo hỏi.

“... Bố thử món khoai tây sơi chua cay cũng được.”

Nhàn nhạt nói, tiểu Úy Chí nhăn nhăn lông mày, cảm thấy hơi hậm hực.

Rõ ràng trên bàn có nhiều món ăn ngon như vậy, tại sao lại tranh món ăn với mẹ?!

Khoai tây sơi chua cay ngon như vậy sao? Sao hai người phải ăn giống nhau?

Bàn tay nhỏ bé của cậu gái gầy gầy, nhưng vẫn gấp đồ ăn đặt vào trong bát của Úy Hành Vân.

Chẳng biết tại sao, Úy Hành Vân cười cười, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Đột nhiên, có tiếng bước chân lo lắng vội vàng vang lên, chỉ thấy cấp dưới của Úy Hành Vân đi nhanh từ phòng ngoài vào, mắt thấy cảnh tượng lúc này, có chút lúng túng, đứng lại bên cạnh Úy Hành Vân, anh ta cung kính chào: “Tiên sinh, phu nhân, tiểu thiếu gia.”

Nhiệm Tô gật gật đầu, vẻ mặt thông dong bình tĩnh, tiểu Úy Chí thu lại nét mặt vừa rồi, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn lúc này mang vẻ cao quý và ưu nhã, bình tĩnh gật đầu với mẹ, ý bảo, mình trưởng thành trầm ổn không giống bạn cùng lứa tuổi.

Mà ánh mắt của Úy Hành Vân lại tỉnh mạch, lãnh đạm, mắt đi thỏa mãn và vui vẻ vừa rồi, thanh âm trầm thấp lãnh đạm hỏi: “Chuyện gì mà khẩn trương như vậy?”

Giống như bị không khí của một nhà ba người trấn áp, vội vàng lấy lại tinh thần, có vẻ muốn nói lại thôi, đến gần bên tai Úy Hành Vân thấp giọng nói: “Tiên sinh, ngài đã quên đêm nay ngài có sắp xếp, Du tiểu thư, cô ấy...”

“Bỏ đi! Đêm nay ở nhà, tất cả xã giao cậu thay tôi thu xếp lại.” Lạnh lùng nhanh chóng cắt đứt, Úy Hành Vân vội liếc mắt nhìn Nhiệm Tô, không dám nhìn nhiều phải thu hồi tầm mắt, chống lại ánh mắt của Từ Thư, ánh mắt tôn quý ưu nhã mang theo cảnh cáo.

“Vâng, em biết rồi.”

Thở ra một hơi, hần bước nhanh rời đi, ra đến ngoài biệt thự mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hần vốn tưởng Úy thiếu rất xem trọng Du tiểu thư, có việc gì cũng không quên mang theo cô ấy, liên tiếp vài ngày đều sống bên cạnh cô ấy, bộ dạng dịu dàng, yếu chiều không nói nên lời.

Cho nên lúc này Du tiểu thư đang la hét muốn hần nhắc nhở Úy thiếu thời gian, hần mới lấy can đảm đi nói cho Úy thiếu, không ngờ Úy thiếu lại vội vàng lạnh lùng cắt đứt!

Bên ngoài truyền lưu tiếng xấu về phu nhân của Úy thiếu, đúng là hoang đường, theo hần thấy, khí thái cao quý thanh nhã, thông dong bình tĩnh như vậy không phải tiểu thư xuất thân danh môn bình thường có thể có, hần vốn tưởng rằng Du tiểu thư đã đủ thanh lệ xuất chúng, không thể ngờ so với Nhiệm tiểu thư cũng chỉ là hạng đồ đệ mà thôi.

Lần này, lời bàn trong thành không phải là quá không chính xác rồi...

(1) *Mình tìm được hình ảnh món khoai tây sơi chua cay này (chị là phụ nữ mang thai nên thích món ấy).*

Trang này có cách làm món khoai tây đủ vị chua cay mặn ngọt, gần giống món đó nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Buông tay không hối hận là trò cười

“Hạ kỳ bất ngữ chân quân tử, lạc thủ vô hối đại trượng phu”.

(Hạ nước cờ mà không nói là chính nhân quân tử, buông tay không hối hận là đại trượng phu.)

Nếu như có thể, anh muốn hối hận một nước cờ, một quân cờ vừa đặt xuống đã sai, Ủy Hành Vân anh không muốn làm một đại trượng phu quang minh lỗi lạc, ai có thể, có thể cho anh một cơ hội đổi ý không?

Hai người không tiếng động lục tục đi tới phòng ngủ, hần trước cô sau, chỉ nghe thấy tiếng cửa gỗ ma sát với sàn nhà “Cạch cạch cạch”, hần mở cửa, cô bước vào gian phòng.

Một trước một sau, lẳng lặng nhìn hoa văn to màu đỏ trên chiếc ga giường, ánh trăng như nước, trong suốt sáng tỏ căn phòng, họ cũng không không chế được trái tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn phòng ngủ mang phong cách châu Âu với chiếc giường lớn, gió mát xâm nhập, lại có một loại phiền muộn không cần nói cũng biết.

“Ngủ đi.” Hần hơi thất thần khàn khàn nói, cách cô lui một bước, đi về phía bên phải giường.

Cô vẫn bình thản trầm tĩnh không lộ ra nét mặt gì, chậm rãi vén chăn bên trái giường rồi nằm vào.

Hai người đều ăn ý không hề đụng chạm tới nhau, lóp chần rất dày ngăn cách ở giữa, đủ để có thể thấy khoảng cách giữa họ xa thế nào.

Cô quần lóp chần, vuốt ve tiểu bào bối trong bụng, hít một hơi thật dài, sau đó lẳng lặng nhắm mắt lại, không phát hiện người bên cạnh đang hô hấp rồi loạn không có tiết tấu.

Hần nằm nghiêng, con ngươi đen sâu thẳm, âm u lại ngưng mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ như mất tiêu cự, lặng im không nói gì.

Không tự chủ được, hần lại nghĩ tới rất nhiều ngày trước, con trai đáng yêu nhu thuận cầu nhau với mình, cha con họ có một cuộc trò chuyện.

“Bố, mẹ thật là ghê đó, lần trước con quần quít lấy bố đòi bố dẫn đi tìm bùn chơi nặn hình người, lại bị mẹ phát hiện, còn nói con không ngoan ngoãn, sau này không cho con đụng vào những thứ bẩn như thế nữa.”

“Con trai, không phải bố đã tắm cho con rồi à, hơn nữa còn kì cọ rất sạch sẽ đó! Tại sao lại để mẹ phát hiện, chẳng lẽ là con nói dối mẹ?”

“Đương nhiên không phải rồi, con thông minh như vậy sao có thể dối mẹ được, bố, bố không biết mùi mẹ rất nhạy bén à! Tắm rửa rồi mà mẹ vẫn có thể ngửi được, mẹ nói bùn đất có mùi rất nặng, còn rất ẩm ướt, có mùi của cỏ non mới nảy mầm... Mẹ còn giễu cợt cục cựa, ai bảo con đi tắm cứ thích dính lấy mẹ, nếu mà cách xa một chút không chừng con có thể dối được mẹ một lần!”

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy lòng hắn như bị vật gì rất nặng đánh vào, từng tiếng nói ghé vào tai hắn khiến tai hắn ù ù.

Cô là nhà chế tạo nước hoa hàng đầu của tập đoàn nước hoa phát triển mạnh, được coi là người có “khứu giác tốt”, nhưng hắn không thể ngờ ngay cả mùi hương sau khi tắm cô cũng có thể ngửi được, hắn còn nhớ rõ khi đó trong lòng mình nổi lên từng đợt sóng lớn bất an, không thể bình tĩnh, trong đáy lòng chỉ còn lưu lại chút hy vọng nho nhỏ xa vời.

Hy vọng xa vời, trước đây cô không ngửi thấy, không phát hiện.

Hắn nghĩ sẽ không, cô không thường ra ngoài, thường đến những nơi nhất định, không ai dám nói huyền thuyên trước mặt vợ hắn, huống chi, nếu cô phát hiện không thể không có phản ứng khác thường... Cho dù cô không yêu hắn, lại có lý trí lãnh đạm, nhưng thân là một người vợ cô cũng không thể không có chút phản ứng nào!

Cho nên... Có lẽ cô còn chưa phát hiện, có lẽ như con trai hắn nói, cách xa một chút, cô sẽ không ngửi thấy gì.

Đó là tâm lý hèn nhát, nhưng hắn biết hắn thật sự hèn nhát, Ủy Hành Văn đã biết thế nào là hèn nhát sợ sệt.

Hắn cho là mình không quan tâm, không quan tâm Nhiệm Tô phát hiện ra, không quan tâm Nhiệm Tô phát giác, càng không quan tâm đến đoạn hôn nhân không có cảm tình này, thậm chí có khi hắn sẽ buồn cười nghĩ, nếu để cô thật sự biết hắn có một người phụ nữ khác, cô sẽ có biểu hiện không bình tĩnh hay gần như không có tâm tình, nhưng sau khi nghe chuyện con trai kể, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra là hắn quan tâm, so với mình nghĩ còn quan tâm hơn rất nhiều...

Hắn dĩ nhiên thấy sợ, thấy chột dạ, tâm tình đó lại có ở một người đàn ông hơn hai mươi năm ngồng cuồng kiêu ngạo.

Không hiểu, không cách nào nói rõ, hắn nghĩ hắn nên cách xa cô một chút, lại xa một chút, cách xa khứu giác của cô, tối nhất là không ngửi thấy cái gì.

Thậm chí hắn không thể nào nhìn cô quá hai giây, chỉ vì khi bốn mắt nhìn nhau, hắn sẽ cho rằng, cái gì cô cũng đoán được, trên người hắn để lại mùi của một người phụ nữ khác.

Thì ra, hắn không phải là người đàn ông không sợ trời không sợ đất, không phải luôn hăng hái tự tin nắm chắc phần thắng, hắn cũng sẽ chột dạ bất an vì việc mình đã làm.

Chột dạ là vì chuyện này, hay là sợ cảm thụ của người kia sau khi biết sự thật, đột nhiên, đáy lòng hắn trầm xuống, có một cảm xúc không rõ tên gọi ngổn ngang trăm mối, hỗn độn trong lòng hắn.

Nhẹ nhàng, cẩn thận xoay người, hắn nhìn sau gáy cô, sợi tóc đen nhánh quấn quanh chiếc chăn có cảm giác vô cùng quyến rũ, hắn nín thở ngưng mắt nhìn, khi thấy cô bắt an giật giật thân thể, nhanh chóng bối rối chuyển tầm mắt.

Như cũ, u nhả tĩnh mịch không tiếng động, ánh trăng mờ lung.

Tai hắn chỉ nghe thấy tiếng hít thở êm dịu của cô, một tiếng lại một tiếng.

“Nhiệm Tô... đã ngủ rồi à?” Nhiệm Tô, Nhiệm Tô, Nhiệm Tô... Không hiểu sao, hắn liền nhẹ nhàng gọi tên cô, gần như nói mê.

Người bên cạnh có lẽ đã yên giấc, một lúc lâu sau, không có hồi âm, không hề cử động.

Hắn tự giễu cười cười hành vi gần như ngớ ngẩn của mình, xoa cái trán, khước miệng cong lên tạo thành một nụ cười mắt nhắm mắt mà chính hắn cũng không cảm thấy, rốt cuộc sau vài phút thất thần, nhắm nghiền hai mắt lại, nghe tiếng hít thở lặng lẽ thông thả của cô rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Bóng đêm hơi lạnh, hương hoa ban đêm đón ánh trăng trong sáng nhưng lạnh lẽo nhảy vào trong phòng, trên sàn nhà màu đỏ sậm in lại từng mảnh ánh sáng xanh, hai thân ảnh nằm cách nhau thật xa không hề phù hợp, tiếng thở của hai người thấm vào trong phòng ngủ vắng vẻ như tiếng thở dài lặng lẽ, chột gần chột nóng.

Hôm sau, hắn tỉnh dậy, mở mắt ra còn chưa nhìn sang bên cạnh đã phát hiện, cô không còn nằm bên cạnh nữa.

Có cảm giác lạnh lẽo mát mát, hắn đứng dậy súc miệng rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề, đi xuống cầu thang dài làm bằng gỗ, đập vào mí mắt chính là khuôn mặt Nhiệm Tô đang lẳng lặng ăn cơm, và bộ dáng con trai đang làm nũng bên cạnh cô.

Không hiểu sao tâm tình rất không thoải mái, hắn nở nụ cười vui vẻ chân thật, ngồi vào chỗ của mình bên cạnh con trai.

“Bố!” Tiểu Ủy Chí cười cười nhào vào lồng ngực đầy rộng rắn chắc của hắn, cọ cọ vài cái.

Thời gian buổi sáng không nhiều, tốt đẹp giống như sương sớm buổi sáng, qua mấy giờ liền bốc hơi khô khốc.

Hắn hiên ngang cao ráo lẳng lẳng đứng bên cạnh cửa, gương mặt ưu nhã tuấn tú chói mắt lộ ra vài phần lưu luyến, hắn hôn hôn hốc mắt mềm mại của tiểu Ủy Chí, lưu luyến mấy phen, sau đó liếc qua Nhiệm Tô đứng cách mình vài bước, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, giọng nói có chút dịu dàng: “... Anh đi trước.”

Giữa lúc mờ mịt, tim hắn đập loạn nhịp chăm chú nhìn đôi mắt trong trẻo của tiểu Ủy Chí, làm cho tiểu Ủy Chí thấy lòng ngứa ngáy, có cảm giác là lạ, cứ như không phải bố đang nhìn cậu!

Rốt cuộc hắn bình phục tâm tình, thu hồi tầm mắt, xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu Ủy Chí hai cái, lại không tự chủ thoáng nhìn qua gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Nhiệm

Tô, sau đó xoay người sai bước rồi đi.

Úy Hành Vân giờ phút này, có lẽ tuyệt đối không nghĩ tới, đây cũng là lần cuối cùng hắn nhìn cô con gái nhỏ còn chưa được sinh ra của mình, hắn tâm tâm niệm niệm, bảo bồi giống Nhiễm Tô mà hắn muốn cung chiều đến mức tận cùng, thật ra đã tồn tại, nhưng hắn lại còn chưa kịp biết tới, chỉ có thể dùng lời tạm biệt cuối cùng không tiếng động.

Bảo bối, nếu bố biết rõ sự tồn tại của con, bố có thể thề, tuyệt sẽ không chỉ nhìn con một cái liền đưa con rồi đi, nhưng hãy tha thứ cho bố, công chúa của bố, bố không biết, giờ phút này bố vốn không biết, mà mẹ của con còn chưa kịp thẳng thắn nói với bố, con đã không còn.

Không thể phủ nhận, chúng ta đều bỏ lỡ thời gian tốt nhất.

Một bước sai, từng bước sai, sau đó cả bản đều thua.

“Hạ kỳ bắt giữ chân quân tử, lạc thủ vô hối đại trượng phu”.

(Hạ nước cờ mà không nói là chính nhân quân tử, buông tay không hối hận là đại trượng phu.)

Nếu như có thể, anh muốn hối hận một nước cờ, một quân cờ vừa đặt xuống đã sai, Úy Hành Vân anh không muốn làm một đại trượng phu quang minh lỗi lạc, ai có thể, có thể cho anh một cơ hội đôi ý không?

Bảo bối, nếu như con có thể chờ bố một chút thì thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giao đấu ngay từ cái nhìn đầu tiên

Du Hương Y: không có ai biết hơn em, trong mắt anh là em, trong lòng của anh lại là người bên gối của anh.

Nhiễm Tô, lần đầu tiên nhìn thấy chị, tôi đã biết, thật sự là chị, trong lòng anh ấy là chị.

“Nhiễm tiểu thư, tôi không muốn anh ấy tiếp tục lừa chị, người anh ấy yêu là tôi.”

Dòng chữ màu đen viết bằng bút máy hiện rõ trên tờ giấy trắng mỏng.

Là khiêu khích, không thể nghi ngờ.

Thậm chí còn kèm thêm địa chỉ, đó là một nhà hàng Tây xa xỉ lừng danh.

Có phải có người đàn ông quyền thế làm chỗ dựa, ngay cả khí thế cũng cao hơn?

Miệng cô giương cao thành nụ cười lạnh buốt, giễu cợt, trên gương mặt tinh xảo lạnh nhạt vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng.

Đây là một cuộc hẹn, cô vốn không muốn đến, không phải sợ cũng không phải hốt hoảng, mà là cô cũng không có nhiều thời giờ để đi cãi nhau với cô gái kia, nhưng điều này không có nghĩa là cô ta có thể giương oai trước mặt cô.

Úy Hành Vân, anh có biết hôm nay tôi nhất định phải đối mặt với anh sẽ tạo thành hậu quả thế nào không, chuyện đào hoa của anh, tình yêu của anh, người đàn bà của anh, dựa vào cái gì mà muốn tôi phải đi chịu trách nhiệm?!

Nhưng cô có thể nói gì, chỉ cần cô còn là Úy phu nhân một ngày, cô muốn tránh cũng không thể tránh được.

“Lão Vương, đi chuẩn bị xe.”

Cô thân nhiên nói, khóe môi yên lặng nhếch lên cười vui vẻ.

Có phải vì cô chuyên tâm với công việc, không thích xã giao, cho nên để mọi người hiểu lầm cô là người phụ nữ không có móng vuốt, không có gai?

Quả thật, cô không thích gay gắt, không thích tranh chấp, nhưng nếu thật sự muốn, thì ai có thể là đối thủ của đại tiểu thư từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình có mối quan hệ bất hòa?

Du tiểu thư, cô có biết chuyện tôi từng trải qua so với chuyện tốt cả đời cô cũng nhiều hơn không, chỉ dựa vào lý do “yêu” ngây thơ ngu ngốc như vậy, sao có thể đứng vững mà bước đi ở thế gia trong cái thành Bắc Kinh danh tiếng hiển hách?

Gió nhẹ mùa xuân hơi ngọt ngào, phất qua gò má lạnh lẽo thờ ơ của cô, lông mi lạnh đậm rủ xuống, khóe miệng như có như không một nụ cười làm lòng người kinh hãi, vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.

Hôm nay, giờ mới bắt đầu.

...

Trước cửa sổ buổi trưa, thái dương xán lạn, ánh nền lóe lên, mùi hương thoang thoang lãng mạn tự nhiên.

Hoa văn màu nhạt mộc mạc duyên dáng, phối hợp với một chuỗi đá quý màu xanh lam được gọt giữa hoàn mỹ, đôi mắt thanh tịnh của cô nhìn quanh trong sảnh một lần, một lần đã nhìn thấy cô gái ở gần cửa sổ, lo sợ bất an xoắn chiếc khăn trong tay, dù cho khuôn mặt dịu dàng mềm mại có vẻ trấn định, nhưng thỉnh thoảng động tác trên tay kia lại tiết lộ sự bất an của cô ta.

Nhìn mặt mà nói chuyện, cô cũng không cố ý, nhưng nó đã sớm ở trong tiềm thức.

Nhiễm Tô cười nhạt một tiếng, ra là vẫn còn khăn trương, thì cô cần gì phải vội vàng đi lên đấu tranh anh dũng?

Hay là nói, phụ nữ làm người thứ ba luôn luôn chột dạ, cho dù trong miệng cô ta ba hoa chích chòe, miệng đầy tình yêu cao quý, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có điều lo ngại?

Nhẹ nhàng lác đầu, cô cười như không cười bỏ sang một bên những suy đoán chẳng liên quan đó, cất bước lảng lạng đi về hướng chỗ ngồi đằng ấy.

Đến gần chỗ ngồi của Du Hường Y, trong không khí đã bay tới mùi nước hoa đậm đặc khó chịu từ người cô ta, làm cho Nhiễm Tô không tự chủ được nhú mày, cô có thể phân biệt mùi thơm, nhưng cô cũng không thích bình thường có mùi gì đó đậm đặc khó ngửi phả vào mũi cô, chớp mũi của cô quá bén nhạy, nhạy cảm làm cho cô khẽ đau đầu.

Giờ phút này Du Hường Y cũng không phát hiện Nhiễm Tô đến gần, cô ta hơi thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng có chút thấp thỏm, là cô ta có ý thừa dịp lúc Ủy Hành Văn đi làm, gọi người đưa thư tay cho Nhiễm Tô, cô ta sợ Ủy Hành Văn sẽ biết chủ trương tự tiện của mình, cũng sợ Ủy Hành Văn sẽ tức giận, có lẽ trên thế giới này người biết rõ trong lòng Ủy Hành Văn có người nào, chính là cô ta, Du Hường Y.

Cô ta tuyên bố với từng người, người Ủy thiếu thanh danh hiền hách yêu là giai nhân gặp rủi ro cô, Du Hường Y.

Cô ta vô cùng tự tin viết cho Nhiễm Tô, nói cho cô biết, người hán yêu là cô ta, Du Hường Y.

Nhưng cô ta không thể kháng cự giọng nói bí ai trong đáy lòng, thành thực tự nói với mình, cô ta biết rõ, người trong lòng Ủy Hành Văn chính là phu nhân của hán, đại tiểu thư của Nhiễm gia — Nhiễm Tô. Có lẽ, cũng chỉ có một người như vậy.

Rất nhiều ngày trong mắt Ủy Hành Văn là Du Hường Y, cho là người trong lòng mình cũng là cô ta, mỗi lần cô ta nhìn vào đôi mắt đen không thể không chế và dõi theo của hán, lại đọc lên tên một người khác, người họ tên là Nhiễm Tô.

Một cái tên đơn giản nhưng không mất phần đẹp đẽ, trong lòng cô ta găm căn xé rách, không cam lòng thừa nhận, cô ta thật sự chỉ ở trong mắt Ủy Hành Văn, mà không phải ở trong lòng.

Có lẽ, chuyện trên thế giới này chính là như vậy, rất nhiều người vô đoán định luận nhiều chuyện chỉ trong một giây đồng hồ, cho rằng chỉ cần liếc nhìn là đã thấy toàn bộ, nhưng không biết cuộc sống ngày càng biến đổi, cảm động không phải là trong nháy mắt, mà là tích lũy tháng ngày, kể cả, tình yêu trong miệng mỗi người.

Thế nên, trong mắt Ủy Hành Văn, hán chấp niệm, niềm kiêu ngạo của hán, hán bẩm sinh đã ngông cuồng đều cho hán một giây kết luận, nhưng không biết có khi một giây đồng hồ lại đủ để hủy diệt cuộc sống mấy trăm mấy ngàn mấy vạn giờ.

Nhất kiến chung tình, tuyệt vời cỡ nào, ai có thể biết rõ sự tồn tại của nó có khi chỉ là ảo giác gặp thoáng qua. Đáng tiếc, con người sẽ không cam tâm tình nguyện thừa nhận sai lầm của mình, chỉ đành phải biện soạn liên tục để thành cái gọi là câu chuyện, đây cũng là bí ai.

Mà Ủy Hành Văn bí ai, Du Hường Y chỉ muốn thay hán tiếp tục bí ai, bởi vì đó không chỉ là câu chuyện của cô ta, mà còn là truyền kỳ của cô ta, là kỳ tích xuất hiện trong số mệnh của cô ta, làm sao cô ta có thể để mình biến mất, để mình trở lại bộ dạng khốn khổ nhếch nhác trước kia.

Hãy nhìn trên người cô ta hôm nay, một bộ sườn xám được thuê hoa tinh xảo, tuyệt đẹp từ đôi bàn tay chuyên gia, chiếc vòng cổ có gắn những viên kim cương, hôm nay cô ta đã cố ý chăm chút cách ăn mặc, tóc dài mềm mại thả xuống như thác nước, có vẻ như trong nháy mắt khí chất có thể bay vọt lên, cao quý diễm lệ.

Trong lòng cô ta tự nhiên mừng rỡ, câu chuyện bay lên đầu cành làm phượng hoàng, cô ta thật sự đã trở thành nhân vật chính, sao có thể để mình bị đẩy ngã xuống gốc cây, làm con chim nhỏ, con vịt xấu xí chịu đủ cười nhạo, khinh bỉ?

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn về cao quý vượt quá tự nhiên của Nhiễm Tô, lòng cô ta thoáng cái đã ngã vào đáy vực, xấu hổ không thể nói ra lời đánh tới như sức mạnh dời núi lấp biển.

Đó là sự khác nhau giữa bẩm sinh và cố ý học theo.

Cô ta có chút hoảng hốt nhìn qua khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng và lãnh đạm, sợi tóc thanh nhã nhẹ nhàng rủ xuống, nụ cười nhạt nhẽo nhưng không mất ung dung bình tĩnh.

Đó chính là người phụ nữ kết hôn bốn năm với Ủy Hành Văn, đã có một đứa con trai, đại tiểu thư của Nhiễm gia, Nhiễm Tô sao?! Thoạt nhìn trẻ tuổi nhưng không non nớt, thành thực lại không thiếu linh khí, không đẹp trẻ trung kiểu như Du Hường Y, mà Nhiễm Tô có một phần đẹp yên lặng và lảng động của người đã làm mẹ.

Cô ta hơi bối rối xê dịch thân thể, trên mặt vẫn là vẻ xinh đẹp với nụ cười xinh đẹp, nhìn Nhiễm Tô gật nhẹ đầu.

“Nhiễm tiểu thư.”

Cô ta không gọi cô là Ủy phu nhân, cô ta gọi cô là Nhiễm tiểu thư, Du Hường Y mở miệng trước chỉ muốn lấy lại chút khí thế mờ mẫn.

“Du tiểu thư.” Lễ phép thăm hỏi, Nhiễm Tô thần nhiên dựa vào thành ghế, hai tay giao nhau, nhàn nhạt nhìn lại Du Hường Y.

Vậy là, không có lời nào nữa, hai bên ngưng mắt nhìn nhau, tựa như chỉ chờ đối phương nói chuyện, hoặc như đang trong trận đấu, không chịu dễ dàng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vực Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Cô ấy là vợ của anh

Nghe câu chuyện lãng mạn về chồng mình và một người phụ nữ khác, thì ra lại vô cùng êm tai như thế, càng nghe cô càng thấy buồn cười.

Úy Hành Vân... cho tới bây giờ yêu vẫn là chuyện trong nháy mắt, vì trong chớp nhoáng này, anh mất tôi, và tôi cũng mất anh.

Trong sảnh, tiếng đàn thông thả, mùi thức ăn xông vào mũi, ánh mặt trời tùy ý, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong phòng không phải là ấm nóng mà là lạnh, hơi lạnh rơi xuống như bóng ma, ngay cả thân ảnh ngồi đối diện, không khí mỏng manh, im hơi lặng tiếng.

Du Hường Y cho rằng Nhiệm Tô sẽ phát tác, sẽ mở miệng hỏi cô ta nguyên do, như vậy cô ta có thể theo bậc thang, đi từng bước từng bước một.

Nhưng người nọ trước mặt, lại thoải mái ngồi yên tĩnh, không có chút khác thường nào.

“Xin hỏi hai vị tiểu thư muốn dùng gì, gan ngỗng Pháp, bánh phở mai, hay là...”

“Một ly sữa, cảm ơn.” Cô nhàn nhạt nói trước với người phục vụ.

“Không ăn thêm gì sao? Dù sao... tiền chúng ta dùng là của cùng một người.” Dịch ý trong nháy mắt mà đến, Du Hường Y đủ mãnh liệt đủ mạnh mẽ muốn vận ngã thế cục.

“Không phải, tự tôi kiếm tiền, huống chi hôm nay tôi không muốn lãng phí nhiều thời gian.” Nụ cười châm biếm còn in trên khóe miệng, Nhiệm Tô cười cười, giống như tùy ý hồi đáp.

Nghe Nhiệm Tô trả lời, qua nửa giây Du Hường Y mới kịp phản ứng, cảm thấy quýnh lên, bất chấp kế hoạch cái gì mà biết thời biết thế, chỉ đành phải đi thẳng vào vấn đề, cúi đầu, nhắm mắt, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên đau đớn không nơi nương tựa, giống như lúc này đang bị Nhiệm Tô bắt nạt, nhẹ nhàng khóc sút sùi.

“... Có lẽ chị không tin, nhưng lần đầu tiên chúng em nhìn nhau đã yêu nhau, khi đó hoàn cảnh gia đình em không tốt, bị buộc đến ‘Dạ Sanh’, vừa bị lão già hơn năm mươi tuổi động chân động tay, em vội vàng chạy thoát, sau đó liền gặp được Vân, anh ấy thật sự rất xuất sắc, người như vậy xuất hiện trước mặt em, anh ấy nắm tay em nói sẽ giúp em, sẽ không để em một mình, anh ấy nói sẽ ở bên cạnh em, thậm chí anh ấy còn giúp mẹ em chữa bệnh, giúp em trả học phí cho em trai em, chị biết không, khi anh ấy hôn em ôm lấy em, em đã quyết định, cho dù làm một người phụ nữ bị người người phi nhổ, em cũng cam tâm ở bên cạnh anh ấy...”

“Đã như vậy tại sao không hoàn toàn cam tâm đi, thế nào, muốn đứng trong đền thờ hay còn muốn danh phận?” Khóe miệng tràn ra vài phần trào phúng, cô nhàn nhạt cười giễu một tiếng.

Nhiệm Tô lạnh lạnh đặt câu hỏi làm trong đầu Du Hường Y có một khác căng thẳng, cô ta thờ phào nhẹ nhõm, thấp giọng cùng với ghen ngào cắn môi đỏ mọng, khuôn mặt vốn xinh đẹp động lòng người còn hơi đỏ lên, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra.

“Nhưng em không muốn nhìn anh ấy tiếp tục miễn cưỡng, miễn cưỡng làm một người bố, làm một người chồng, mỗi ngày ở cạnh một người mình không yêu, Nhiệm tiểu thư, nhất định chị không yêu, chị vốn không biết nhìn anh ấy khó chịu em đau khổ thế nào...”

Cô không yêu!? Cô ta nói cô không yêu sao?

Nơi nào cô không yêu, nếu như không có yêu, sao lại sẵn lòng sinh con dưỡng cái vì hắn, cô không yêu, thì sao khi người thấy mùi tinh dầu trên người hắn, mùi đinh hương và mùi rượu cồn liền cảm hận khừu giác trước nay vẫn nhạy cảm của mình, nếu như cô không yêu, tại sao vừa nãy khi cô ta nhắc tới câu “hôn em ôm lấy em”, trái tim tưởng rằng đã không thể đau đớn nữa lại như bị bóp nghẹt, xé nát đau nhức! Nếu như cô không yêu, vì sao khi nghe người nọ đặc biệt giúp mẹ người khác chữa bệnh lại cảm thấy chua xót như thế, thật tốt, hắn đã từng cùng cô đến thăm mẹ cô chưa?!

Cô không yêu, đúng vậy, nếu cô không yêu thì thật tốt, nếu không yêu, cô sẽ không đau lòng, sẽ không buồn nôn, sẽ không cảm thấy cả người không được tự nhiên!

Ở nơi không ai biết đến, cô lạnh cả người, nóng lên, vô thức vuốt ve bụng mình, chỗ đó tựa như cũng có chút bất an, khẽ truyền đến mấy phen đau đớn, cô nhắm lại hai mắt, điều chỉnh hô hấp của mình, rốt cuộc cũng bình phục.

“... Nhiệm tiểu thư, van cầu chị, buông tha cho anh ấy đi, từ trước tới nay anh ấy chưa bao giờ yêu chị, có lẽ chị cũng không còn yêu anh ấy, chị làm Úy phu nhân có ý nghĩa gì? Chúng em yêu nhau, thật sự, chẳng lẽ chị muốn anh ấy vì con trai mà miễn cưỡng ở bên chị, cả đời đều không vui, không thoải mái sao?! Như vậy có ý nghĩa gì!”

Du Hường Y nhìn Nhiệm Tô dường như không có một chút phản ứng nào, càng khốc lóc thâm thiết hơn, khóc đến tê liệt tim phổi rồi lại dè nén khiếp đảm, tay ôm lấy mặt, cứ như có vô tận oan ức, tui thân không thể giải tỏa.

May mà lúc này trong sảnh không có mấy người, bàn ghế sắp xếp không gần sát nhau, nên không ai biết rốt cuộc các cô đang làm gì.

Không tiếng động, vẫn là không tiếng động, đôi mắt đắm lệ của cô ta mơ hồ đánh giá Nhiệm Tô, đối phương chỉ hờ hững nhìn cô ta, thật giống như đang nhìn màn diễn kịch, bình tĩnh mà lạnh nhạt, không liên quan gì đến mình.

Cuối cùng, Du Hường Y không còn kiên nhẫn nữa, nuốt một ngụm nước bọt, lau vết nước mắt, cắn môi đỏ, vẻ mặt mềm mại đau đớn, vừa thấy đã thương, đi đến bên cạnh Nhiễm Tô, hít sâu một hơi quý xuống.

“Úy phu nhân, cầu xin chị thành toàn cho chúng em, chúng em yêu nhau. . . Nếu chị quan tâm tới anh ấy một chút, vậy thì chị nên để cho anh ấy tự do!” Tiếng cầu khẩn nhẹ nhàng, thân thể cô ta khẽ run lên, thật giống như vô cùng thành khẩn.

Một hồi lâu sau, thanh âm của Nhiễm Tô như bay tới từ nơi rất xa, lạnh lùng, lảng lảng: “Không phải cô bảo tôi không yêu sao, vậy ngại quá, nói cho cô biết, tôi không để ý đến anh ta một chút nào! Tôi chỉ muốn anh ta hoàn thành trách nhiệm của một người cha, tác dụng của anh ta cũng chỉ có một chút như vậy thôi, tôi muốn con trai tôi lớn lên trong môi trường lành mạnh, tôi không quan tâm người đàn ông cô yêu có vui vẻ hay không, vui hay không vui, Nhiễm Tô tôi cũng sẽ miễn cưỡng anh ta! Miễn cưỡng đến khi con trai chúng tôi trưởng thành mới thôi!”

“Chị. . .” Du Hường Y chợt ngừng đầu, thấp thòm lo âu nhìn về phía Nhiễm Tô lúc này đang đứng lên, một thân lạnh nhưng cao nhã.

Nhìn từ dưới lên cao, cô ta hoảng hốt nhìn Nhiễm Tô giương cao cằm, cao quý ưu nhã như vậy, dường như giống người đàn ông kia, hơi thở bẩm sinh, cô ta không thể nào đụng chạm, càng không thể nào khống chế.

“Nếu như, các người được. . .” Tiếng cười khê nhàn nhạt từ trên cao truyền đến, Du Hường Y vô thức ngưng mắt nhìn Nhiễm Tô.

Nhiễm Tô nở nụ cười, nụ cười thật sâu duy nhất từ lúc gặp đến giờ, tuyệt đẹp mà lạnh buốt, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm Du Hường Y lên, không để cô ta tránh né, tiếng nói trong trẻo lại lạnh buốt như băng:

“Chờ đến một ngày tôi không cần, tôi sẽ tặng anh ta lại cho cô.”

Không cần cô cầu xin, không cần cô quý, anh ta chưa từng thuộc về tôi, trước kia không, sau này lại càng không.

...

“Đúng rồi, ‘thuốc phiện’ của cô không tệ, là hàng chính hãng, nước hoa loại loại này đúng là chỉ người có thân phận cao sang mới dùng được, Du tiểu thư, thương thức của cô không tệ, nhưng có thể cô không biết, ‘thuốc phiện’ đúng là có ý nghĩa hấp dẫn, có thể làm cho đàn ông điên cuồng, ở nước ngoài, đây cũng là lựa chọn cao cấp đầu tiên của hàng triệu cô nàng.”

Nhiễm Tô bước ra một bước, dừng một chút, thần sắc tự nhiên nhìn về phía Du Hường Y đã đứng lên, nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy, Du Hường Y lui lại mấy bước, tầm mắt bối rối chuyển sang một bên, cắn môi không lên tiếng.

“Tính tiền.” Nhiễm Tô giơ lên tay, để tiền xuống, nhẹ giọng lễ phép nói, “Đây là tiền của tôi, tiền của cốc nước còn lại vị tiểu thư kia tự trả.”

Lễ phép khách khí, bình tĩnh thông dong, phân biệt rõ ràng.

Phục vụ ngay ra mấy giấy, sau đó gạt đầu.

“Tôi nghĩ chúng ta không quen, tôi không mời cô, cô cũng không cần mời tôi.”

Dứt lời, Du Hường Y chỉ có thể mặc trái tim đập loạn nhịp, không thể nói gì ngưng mắt nhìn thân ảnh đang rời đi xa dần.

Đó là vợ của anh, Úy Hành Vân, thì ra là như vậy. . .

Trong mắt cô ta rơi xuống một giọt lệ, lần này lại là thật.

Cô muốn, nhận thua, thế nhưng, cho cô thêm một cơ hội có được không, cô còn không muốn kết thúc sớm như vậy, cô không muốn coi ra một thân vinh quang xinh đẹp, thậm chí trở lại cái góc u ám. . . Đã đến thiên đường lại rơi xuống địa ngục, tàn khốc tới mức nào, cô không chịu nổi. . . cô không dám. . . Không thể. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sinh ly tử biệt cùng một ngày

Cô cho rằng ngày hôm nay đã gần kết thúc, lại không nghĩ rằng một đêm này vô cùng dài lâu và đau đớn như thế, đêm dài đằng đẵng làm cho cô cả đời không thể quên.

Màn đêm buông xuống, sao lốm đốm đầy trời.

Nhiễm Tô đóng kín cửa sổ sát đất mang con gió lạnh buốt vào phòng, có chút mệt mỏi nằm trên giường nghỉ ngơi.

Tiếng mở cửa ở dưới tầng và tiếng bước chân vội vã khiến lòng cô bất an, lông mày không khỏi chau lại, đôi mắt nhẹ chuyển động, nhưng không mở ra.

“Phu nhân!”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra tự tiện, cô bỗng đứng dậy, khi đang muốn hỏi, lại thấy quân gia thờ hồng học đi tới, sắc mặt lo lắng, đáng vẻ vô cùng vội vàng.

Thấy thế, Nhiễm Tô đột nhiên cảm thấy căng thẳng, có chút trầm thấp nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?!”

“Bà... Bà Lý nói ở bệnh viện đã xảy ra chuyện”

“Bệnh viện nào?!” Cô chợt thấy mơ hồ, không chút nghĩ ngợi bật thốt ra.

“Chính là, chính là bệnh viện của mẹ phu nhân, Tinh Thần...” Bệnh viện cao cấp chuyên trị bệnh tâm thần. Những chữ đằng sau không dám nhắc tới trước mặt Nhiễm Tô, ai chẳng biết phu nhân Nhiễm gia bị bệnh tâm thần, khi nổi điên lên thì không ai có thể khống chế nổi!

“Đi ra ngoài, tôi biết rồi.”

Dường như phải dùng tất cả sức lực, Nhiễm Tô hít một hơi thật dài, ánh mắt phức tạp, hơi thở trong trẻo lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

Về mặt Nhiễm Tô trấn định bình tĩnh, trong đầu lại càng không ngừng nghĩ ngợi, cô biết bà Lý chưa bao giờ là một người không biết đúng mực, để quân gia khẩn cấp tới báo với cô như thế này, nhất định không phải là phát bệnh bình thường...

Tâm tư luôn bằng phẳng bắt đầu rối loạn, Nhiễm Tô có chút khó nhịn lấy tay ấn vào lồng ngực mình, không cách nào ức chế dự cảm không lành.

Không thể nghĩ được gì nữa, Nhiễm Tô cầm lấy chiếc áo choàng màu vàng nhạt thêu hoa văn, bước chân hỗn loạn chạy xuống tầng.

Ngồi trên xe có rèm che, Nhiễm Tô cắn môi, không nói được lời nào nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, cô còn chưa vào phòng bệnh, đã thấy bà Lý chảy nước mắt chạy vội ra, thoáng cái đã đụng phải cô khiến cô lao đảo mấy bước.

“Đại tiểu thư... phu nhân...” Bà Lý cũng đã nhiều tuổi, nếp nhăn che kín trên mặt vừa có vẻ từ ái vừa mang nỗi buồn thương, bà không tự chủ lôi kéo tay Nhiễm Tô, ngập ngừng nói, “Hôm nay phu nhân vừa tỉnh dậy không biết bị làm sao, bình thường chỉ cãi lộn gọi tên tiên sinh, không ngờ hôm nay lại đập vỡ cái chén sứ trên bàn, cầm lấy mảnh vỡ, cầm lấy mảnh vỡ... Cắt vào cổ tay, không ai lay chuyển được bà ấy, nếu không phải được bác sĩ cứu chữa kịp thời, chỉ sợ sớm đã, đã sớm...”

Nhiễm Tô lạnh lùng hít thở, bàn tay nắm tay bà Lý không tự chủ khẽ run lên.

Cắt cổ tay tự sát, có chỗ nào giống biểu hiện của người điên...

Nhìn ra nghi hoặc trong mắt Nhiễm Tô, Bà Lý nước mắt ngang dọc gập đầu, cái lưng hơi gù không khỏi lay động: “Như cô nghĩ đó, đại tiểu thư, phu nhân tỉnh, bác sĩ nói phu nhân hoàn toàn tỉnh táo... nhưng họ nói cho dù hôm nay ngăn cản phu nhân tự hại mình, phu nhân vẫn vậy thôi. Cũng không sống lâu được! Suốt mười năm tâm tư lao lực quá độ, thân thể phu nhân đã suy tàn không chịu nổi... Bệnh viện bảo chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng...”

Lo hậu sự!

Trái tim mạnh mẽ đông cứng lại, như bị nước lạnh buốt đổ từ đầu xuống chân, gương mặt tỉnh táo lạnh nhạt của Nhiễm Tô mất đi khí sắc, bụng truyền đến cơn đau khe khẽ làm cô phải hít thở từng hơi một.

Người phụ nữ dịu dàng khéo léo cuối cùng đã tới ngày này sao?!

Người mẹ trong trí nhớ từng ôm cô hát tiếng Mãn Châu, người dắt tay cô trang điểm cho cô, kể chuyện về Thành Cát Tư Hãn cho cô nghe, người mẹ mất đi lý trí trong mắt cô, cuối cùng thật sự sắp rời đi...

“... Đã nhiều năm nay, tôi ở bệnh viện chăm sóc phu nhân, mười năm, hôm nay lần đầu tiên phu nhân nói với tôi ‘cảm ơn’... tôi là người nhìn phu nhân lớn lên, những năm này phu nhân quá đau khổ, tiểu thư, xin cô đừng oán bà ấy, bà ấy cũng là bất đắc dĩ.”

Người đang sống trong tình yêu, nào biết đúng sai.

Cô không trách mẹ mình, thậm chí Nhiễm Tô còn hy vọng cả đời mẹ có thể sống trong thế giới của mình, không tỉnh táo cũng sẽ không cảm thấy khổ sở và tuyệt vọng.

Có thể bà tỉnh táo, lại không nghĩ rằng, cả đời này cứ trôi qua như vậy.

Nước mắt chua xót bỗng chốc tràn ra khỏi mi, bi ai và đau thương bỗng chốc lan tràn khắp toàn thân Nhiễm, một loại thê lương không thể nói ra lời bao phủ lên người cô.

Đang lúc mông lung, dường như cô nghe thấy một giọng nói cực kỳ bình tĩnh nguội lạnh, thông thả hỏi: “Bố cháu đâu, ông ấy ở đâu, bảo ông ấy đến thăm mẹ cháu một lần cuối cùng cũng không quá đáng chứ.”

Nghe vậy, bà Lý có vẻ muốn nói lại thôi, âm thanh có vài phần chần chừ: “Tiên sinh, tiên sinh... vốn không liên lạc được với ông ấy! Hỏi mấy người bảo vệ không đi theo tiên sinh, họ nói là, nói là một tuần trước ông ấy đã ra nước ngoài tham dự hội nghị ngoại giao, ước chừng lúc này đã trở về, chỉ là, không biết bây giờ ở đâu, hơn nữa gọi điện thoại cũng không có ai nghe!”

“À, không biết?!” Sao lại không biết chứ?! Bảo vệ của quan to lại không biết Bộ trưởng của mình ở đâu sao, vậy thì còn ai biết, rốt cuộc là họ không thể nói, hay là Bộ trưởng của họ xấu hổ không muốn ai biết mình đang sung sướng hưởng thụ ở nơi nào!”

Rốt cuộc, cô không cách nào khắc chế phần nộ của mình, cười lạnh cao giọng hỏi ngược lại, gương mặt trong trẻo lạnh lùng giờ đã thiếu một phần trong trẻo lạnh lùng, nhiều hơn một phần ngọn lửa tàn bạo.

“...” Bà Lý khó mà nói cái gì, chỉ có thể nhìn Nhiễm Tô, thỉnh thoảng che mặt nghẹn ngào, khóc sụt sùi.

Bà nhớ rõ phu nhân lúc còn trẻ tỏa sáng quyền rũ, dường như cái gì cũng có thể giẫm nát dưới lòng bàn chân, nhưng cũng dịu dàng ôm ấp tình cảm, kiên quyết không sợ sệt, bởi vì người trong nhà phản đối, mà liều lĩnh bỏ trốn cùng tiên sinh, đợi đến khi nên nghĩa vợ chồng, một người hôm nay tinh thần u ám, một người giờ phút này đang phong lưu bên ngoài, thế lương đến mức nào?!

Ngắm nhìn khuôn mặt rất giống phu nhân trước mắt, dung nhan còn đẹp để hấp dẫn hơn, khí chất trong trẻo lạnh lùng bức người, tư thái bình tĩnh thông dong, đường tình yêu hôn nhân cũng nhấp nhô không mấy bằng phẳng.

Có lẽ tình cảm của đàn ông trên thế gian đại để cũng chỉ như vậy, chiếm được rồi sẽ xem thường, không chiếm được thì bỏ qua.

Nông cạn đến tận cùng là tình yêu, hay là người phụ lòng phụ bạc?

Bà kinh ngạc suy nghĩ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gọi lạnh buốt của Nhiễm Tô lạnh.

“Bà Lý.”

“Đại tiểu thư mời nói.”

“Truyền ý của cháu, phái mọi người của Nhiễm gia đi tìm bố cháu, cho dù đào sâu ba thước cái thành Bắc Kinh này lên, cháu cũng muốn trước khi mẹ mất được nhìn thấy ông ấy!”

Khi chất ung dung, cao quý, trong trẻo lạnh lùng hiển lộ giữa hàng lông mày của cô, Nhiễm Tô ưỡn thẳng người, ánh mắt lãnh đạm kiên định, sợi tóc có đôi chút lộn xộn không làm mất đi khí thế bẩm sinh của cô, đôi mắt lưu chuyển toát ra nồng đậm buồn bã và bi thương, trầm trọng.

Mẹ, con muốn ông ấy nhìn thấy mẹ, nhìn xem bao nhiêu đau khổ mẹ phải chịu đựng nhiều năm nay, con muốn ông ấy biết rõ, rốt cuộc ông ấy mất đi cái gì?!

Đây cũng là cơ hội duy nhất con thay mẹ cho ông ấy.

“Được, tôi đi ngay.”

Lau lau vết nước mắt, bà Lý vội vàng xoay người, qua mấy giây rồi lại quay đầu nhìn Nhiễm Tô, trong nội tâm không khỏi thờ dài... Phu nhân, tiểu thư cuối cùng cũng không giống bà, bi thương của bà khiến cho bà yếu ớt, mà bi thương của tiểu thư lại khiến cô ấy kiên cường rồi vô hình lạnh như băng.

Ngắm nhìn bà Lý rời đi, Nhiễm Tô xoay người, kinh ngạc nhìn cửa phòng bệnh lạnh lẽo âm đạm, cắn răng kìm nén, sắc môi nhợt nhạt, rốt cuộc nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào.

“Con, là Tô Tô?”

Nằm trên giường bệnh, gương mặt gầy yếu vô cùng vẫn có thể nhìn ra vẻ đẹp tao nhã ngày đó, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp khảm nạm trên khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, có cảm giác như vẻ đẹp sắp biến mất theo gió.

Đôi mắt Tô Từ Nhu vẫn còn mơ màng, tim đập loạn nhịp nhìn người đột nhiên xuất hiện, cô gái thanh nhã cao quý trước mắt làm bà không tự chủ được nghĩ tới khuôn mặt nhu thuận xinh xắn như ngọc mài thoa phấn, ngũ quan vẫn giống vậy, điểm khác biệt chỉ là khí khái và thần hình.

Đó là Tô Tô, trong nháy mắt đã trưởng thành! Đáng đáp đã thay đổi như vậy rồi!

“Mẹ... Mẹ...” Tiếng gọi khô khốc khó nén rung động, Nhiễm Tô giống như mộng du đi vào giấc mơ của mẹ, khi cảm lấy tay mẹ, thân thể ấm áp truyền đến lòng cô.

Mẹ của cô, rốt cuộc cũng tỉnh, nhưng cũng là một lần cuối cùng.

“Tô Tô, thật là con! Nhiều năm rồi, mẹ cũng không nhớ rõ là bao lâu, không ngờ con đã lớn như vậy, xinh đẹp như vậy, thông tuệ như vậy...” Bàn tay tái nhợt nổi đầy gân của bà lướt qua gò má ửng đỏ của Nhiễm Tô, khẽ miệng tràn ra nụ cười nhàn nhạt.

“Mẹ, là mười năm, mẹ sống trong thế giới của mình mười năm, mẹ, con đã trưởng thành, có thể bảo vệ mẹ.” Đúng vậy, thật sớm, thật sớm có thể bảo vệ mẹ, nhưng mẹ lại tình nguyện ngây ngốc trong trí nhớ của mình cùng người đàn ông không còn thật lòng với mẹ nữa, cứ như mọi chuyện chưa từng thay đổi.

“Đúng vậy, thật sự quá nhanh, mười năm, khi mẹ tỉnh lại mẹ tưởng rằng mình vẫn còn chờ bố con, chờ ông ấy về nhà giải thích với mẹ, cầu xin mẹ tha thứ, nói với mẹ sẽ không phạm sai lầm nữa, nhưng khi mẹ tỉnh lại đã hoàn toàn tỉnh táo, Tô Tô, người mẹ có lỗi nhất chính là con, mẹ thật là ích kỷ, mẹ cần phải bên con khi con trưởng thành. Nhưng mẹ sai rồi, mẹ chỉ nhớ tới lòng mình đang đau, nhớ tới thất vọng của mình, mà lại quên đi con gái của mẹ cũng đang nhìn mẹ và ông ấy...”

“Tô Tô, con không giống lúc còn bé, thật đó, khi còn bé con rất đáng yêu, lễ phép hiểu chuyện, nhu thuận thông minh, yêu nhất là bố, thích nhất cũng là bố, mỗi ngày con đều hy vọng bố mẹ hòa thuận vui vẻ ở bên nhau, nhưng bố mẹ lại chia tay không vui, Tô Tô, xin lỗi con... Thật sự xin lỗi con...”

Đôi mắt bà đắm luyến nhìn khuôn mặt tương tự mình, trong mắt bà đứa con gái nhỏ lớn lên chỉ trong một đêm, bà không biết rốt cuộc Tô Tô của bà đã phải trải qua những gì, đã trưởng thành như thế nào mà giờ phút này lại hình thành vẻ lãnh đạm lạnh lùng như vậy, gương mặt tinh xảo trải qua thời gian dài ngưng tụ thành tâm tính lạnh nhạt.

“Mẹ, đừng nói nữa, về sau sẽ tốt, sẽ khá hơn.”

“Không, để mẹ nói nốt, mẹ sợ không còn kịp rồi, Tô Tô, đời này bố con có lỗi với mẹ, nhưng mẹ lại có lỗi với con, con gái của mẹ, nếu như mẹ có thể sống một lần nữa, mẹ tuyệt sẽ không giống như trước để con thấy tất cả những gì không tốt giữa người lớn! Thế nhưng không còn kịp rồi, không kịp nữa rồi, mẹ mệt quá, Tô Tô, mẹ mệt quá, thật nhớ lúc còn bé vô tư không buồn không lo, đi theo bà ngoại học thêu, đi theo ông nội học cờ tướng...”

“Mẹ!” Nhiễm Tô nhìn đôi mắt mẹ vô lực dần dần khép lại, toàn thân run rẩy, nhào tới, nắm thật chặt lấy tay Tô Từ Nhu, vội vàng ma sát. “Mẹ, mẹ chờ một chút, bố sắp tới rồi, không phải mẹ luôn chờ bố về nhà sớm sao, bố đang trên đường về nhà rồi, chờ một chút được không, mẹ, đừng bỏ lại con sớm như vậy, đừng rời đi như vậy mà!”

Nước mắt đã không nén được, tim phổi đau đớn tê liệt như một thanh đao đâm vào lòng Nhiễm Tô, cô không ngừng lay động, kêu gọi người phụ nữ như đã ngủ say.

Dường như bà nghe được cái gì đó, chậm rãi mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt tràn đầy nước mắt của Nhiễm Tô, khúc miệng đột nhiên tràn ra một vòng men say, thanh âm nhẹ mà thấm thiết.

“Tô Tô... ông ấy sẽ không tới, mẹ biết, chúng ta chờ ông ấy mười năm, thật là ngu ngốc đúng không, con gái, mẹ si ngốc sống trong giấc mơ của mình cho ông ấy cơ hội mười năm, nhưng ông ấy chưa từng một lần tới gọi mẹ tỉnh lại... mẹ và ông ấy là yêu nhau mới ở bên nhau... mẹ, mẹ... Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy bố con, ông ấy vô cùng chói mắt, một thân quân trang đứng ở nơi sáng chói nhất, rời khỏi mẹ xa dần xa dần, mẹ chỉ có thể nhìn theo ông ấy, si ngốc chờ đợi một kỷ tích, con sẽ không biết khi ông ấy đi đến trước mặt mẹ, lòng mẹ có bao nhiêu kích động đâu, Tô Tô, ông ấy nói ông ấy yêu mẹ, muốn kết hôn với mẹ, chỉ cười một mình mẹ, trong nháy mắt, mẹ cực kỳ hạnh phúc...”

“Lần đầu tiên ông ấy nắm tay một người phụ nữ khác ở trước mặt mẹ, lòng mẹ vô vàng đau nhức, thật là nực cười, Tô Tô, lúc ấy theo bản năng bỏ con bỏ tay người phụ nữ kia ra, lòng mẹ còn đau đớn hơn trước, ông ấy cố ý làm mẹ cảm thấy thế giới của mẹ đều sụp đổ... Mẹ tin ông ấy, sẽ không có lần tiếp theo, lại không ngờ rằng ông ấy cho mẹ vô số lần... Mười năm, mẹ mệt quá rồi, mẹ muốn nghỉ ngơi, thật sự rất muốn, Tô Tô...”

Đó là một đoạn tình yêu lãng mạn được vô số người ca ngợi, vậy mà lại kết thúc thê lương u ám.

Bỏ trốn, kết hôn, sinh con.

Vợ chồng cùng thuyền, con gái thông minh ngoan ngoãn, vốn là một câu chuyện đẹp nhất, thế nhưng cuối cùng chỉ có thể kết thúc như vậy.

Thanh âm dần dần yếu dần, yếu dần, Tô Tử Nhu ní non nhẹ giọng mấp máy đôi môi khô khốc, hô hấp cũng chậm lại.

“Mẹ! Mẹ — —”

—

Gào thét điên cuồng, cô cảm thấy mình đã dùng hết tất cả hơi sức, chỉ có thể khóc ngất vào trước giường, nhìn khuôn mặt vẫn mang nụ cười yếu ớt, đông lại lạnh buốt.

Bố sẽ đến, bố sẽ trở lại! Nhưng rốt cuộc cô không thể nói ra lời, rốt cuộc không lừa được người phụ nữ kia, cửa phòng trống không, trên hành lang cũng không có bất kỳ tiếng bước chân nào!

Lạnh cóng cả người, Nhiễm Tô nức nở, không cách nào khắc chế run rẩy, cô cắn môi, rớm ra một tia máu.

“Mẹ... con còn chưa kịp nói, Tô Tô đã là mẹ rồi, mẹ cũng đã có một đứa cháu ngoại, nhưng không sao, con sẽ chăm sóc cho nó thật tốt, mẹ yên tâm... Yên tâm đi...”

Nhiễm Tô loạng choạng đứng dậy, lảo đảo tự nói, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Tô Tử Nhu, dịu dàng mà thân mật.

“Đại tiểu thư! Bây giờ...”

Bà Lý vọt vào, nhìn thấy Tô Tử Nhu đã ngủ yên giấc, không khỏi nắc nhen, thanh âm nghẹn ngào.

—

“Thế nào, không tìm được sao?” Tiếng nói khàn khàn, khóc khàn cả giọng vẫn có chút bình phục trấn định.

“Không được, không được, tất cả mọi người đều đi tìm, nhưng vẫn không tìm được, vợ bé của tiên sinh rất nhiều, địa chỉ khó tìm, tìm được cũng không cho chúng ta vào... Không ngờ, phu nhân vẫn không đợi được!”

Nhẹ nhàng cười giễu, nụ cười xinh đẹp có phần quý dị, Nhiễm Tô mở cửa sổ, mưa phùn ngoài cửa sổ bay vào phòng, hiu quạnh buồn đau.

“Bà Lý, bây giờ bà lập tức về Nhiễm gia, mang tất cả những gì có liên quan đến cháu và mẹ cháu đến đây, kể cả ảnh chụp, đồ đã từng dùng, giấy chứng nhận, chỉ cần mẹ cháu đã từng dùng, chỉ cần ảnh chụp có mặt mẹ cháu đều mang đến Úy gia, nếu là ảnh chụp chung với bố cháu, vậy thì cắt phần có mẹ cháu ra mang đi, nhớ rõ, mau chóng đưa đến tay cháu.”

Nghe vậy, ngẩng người mấy giây, bà Lý tròn to hai mắt, kinh ngạc.

Như vậy có được không?! Ngay cả một chút tưởng niệm cũng không để lại cho tiên sinh?!

“Đúng, nếu ông ấy không hối hận cũng được, coi như mười năm này, cả đời này mẹ cháu đã yêu sai người, nếu ông ấy hối hận, ngay cả một lần cuối cùng cũng bỏ lỡ, thì ông ấy có tư cách gì cầm di vật của mẹ cháu, nhìn vật nhớ người?!”

Bố, mười năm, mẹ đợi bố mười năm, lúc này đây, sẽ không còn ai đợi mười năm nữa đâu, lúc này đây, ngay cả một tấm ảnh chụp cũng không đợi bố nữa.

...

Một đêm thật dài, quá dài, dài đến mức khiến cho Nhiễm Tô sợ hãi khủng hoảng, cô về đến nhà vén chăn lên, co mình lại, sửa ầm cho chính mình.

“Thậm chí, anh ấy còn giúp mẹ em chữa bệnh...”

Trong đầu không khỏi không chế hiện ra lời nói đắc ý hà hê đó.

Cô nở nụ cười, cười đến toàn thân rét run, cô đây, một mình đối mặt với cái chết của người thân nhất, lại không có bất cứ ai ở bên cạnh gánh chịu, san sẻ cùng cô.

Úy Hành Vân, khi anh ở bên mẹ cô ta, anh có nghĩ tới không, hôm nay tôi đã phải trải qua những gì?!

Mẹ của tôi, anh đã từng cùng tôi đến thăm bà chưa, có cùng tôi đưa bà đi nốt đoạn đường cuối cùng không...

Úy Hành Vân, một mình tôi, một mình tôi đối mặt, một mình tôi bị thương, một mình tôi rơi lệ.

Anh lại đang ở nơi nào?!

Chôn mình trong cánh tay, thờ khê như không có tiếng động.

Trong con người nhìn thấy từng mảng máu đỏ nhuộm ra, một vòng lại một vòng, đâm đỏ mắt Nhiễm Tô, cắn chặt môi, cô chết lặng cảm nhận từng cơn đau đốn thấu xương tủy đánh tới thân thể.

Màu đỏ, màu đỏ, toàn là màu đỏ!

“Bảo bối, ngay cả con cũng phải rời khỏi mẹ sao...”

Trầm ngâm nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ trượt xuống làm nổi bật màu đỏ tươi.

Đêm nay dài đằng đẵng, dài đủ để làm cho người ta mất đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Anh không biết tôi đã phải trải qua những gì.

Tôi cũng không biết anh lại đang giãy giụa cái gì.

Cuộc sống sai lầm sâu như vậy, bỏ qua nhiều như vậy, anh muốn tôi làm sao biết được tình yêu của anh vẫn luôn ở đó.

Úy Hành Vân... ở nơi nào, ở đâu, anh có ở đó không...

Nặng nề trầm ngâm, kịch liệt thờ dốc, cô đắm chìm trong đau đốn thấu tận xương tủy không cách nào tỉnh táo, mảng màu đỏ lớn loang ra trên chiếc chăn mỏng kia đã làm cháy hai tròng mắt vô lực và trái tim chịu trăm ngàn vết thương của cô, hoàn toàn mất đi lý trí, cô hoảng hoảng hốt từng đợt, sự trấn định trước đây đã cách cô mà đi.

Chiếc đồng hồ báo thức đẹp đẽ vẫn chạy từng giây từng giây, âm thanh vô cùng rõ ràng trong đêm tối tĩnh mịch, từng tiếng lại đánh vào trái tim cô, giờ phút này Nhiễm Tô chỉ có thể vô lực nằm trên chiếc giường nhuộm đầy máu của mình, cố gắng giãy giụa, cô đau quá, thật sự đau quá, dạ dày cô cũng đau như từng cơn theo bụng dưới, không còn sức chống chọi, đau đốn và khó chịu xen lẫn, cô vốn không thể suy nghĩ gì, chỉ có thể nặng nề trầm ngâm, siết chặt chăn mền, gần như sắp ngất đi trên giường.

Yên tĩnh, máu tươi, phụ nữ, thờ dốc.

Sợ hãi kinh tâm, chiếc chăn màu trắng bị máu của cô nhuộm đỏ, phải chăng một người sắp chết, vùng vẫy giãy chết lại vô lực phản kháng.

Ban đêm ở Úy gia luôn tuân thủ yên tĩnh như vậy, từ trước đến nay người ở Úy gia vào buổi tối sẽ không chạy loạn khắp nơi, vì vậy giờ phút này, cho dù Nhiễm Tô đau đốn kêu to hơn nữa, cũng không ai biết phụ nhân của họ đang đi gần đến bên giới giữa sống và chết, tiểu thư còn chưa sinh ra của họ, giờ phút này đang dần dần rời khỏi thế giới, dòng máu ấm áp chảy ra dần dần lạnh như băng.

Đau đốn tê liệt tim phổi, đau đến mấy lần ngất đi, tầm mắt của cô cũng chậm chậm đục ngầu không rõ, cô nhớ tới một ngày bốn năm về trước, mình mặc trên người chiếc váy cưới, trong trẻo nhưng lạnh lùng thông dong rồi lại thấp thòm bất an, tâm tình chờ đợi xuất giá làm cô không biết phải làm sao, cô thấy người kia bước từng bước khí thế tới gần mình, khóe miệng giờ lên một nụ cười ưu nhã vui vẻ, mày kiếm mắt sáng, khí thế hiên ngang, cô không phân rõ trong nội tâm lúc đó vang vọng hàm trầm tư vị.

Cô gả cho hắn, trước đây, cô nhìn hắn, thật bình tĩnh, rất an tâm, không hề có tâm tình nào khác.

Dù cho, trước khi chính thức quen biết, ban đêm lơ đãng chệch đường ray, cô nhìn hắn, cũng phân rõ vẻ ngoài trầm tĩnh lạnh nhạt.

Có thể ngày đó, trong hôn lễ cô đặt tay mình vào bàn tay to rộng của người nọ, vết chai dày thô ráp, lại ấm áp làm cho cô rơi lệ, cô nhìn hắn, ngẩng nhìn người đàn ông sắp đi cùng mình cả đời, trong lòng có thấp thòm, bất an, nhưng cũng chợt có một tư vị mới không rõ tên gọi, rất nhiều ngày sau, cô mới hiểu chuyện gì gọi là tình cảm ân ái.

Nhưng thông minh như cô, sao lại không biết, tại giáo đường, nhìn hắn nhưng cũng không tập trung chú ý.

Cô nghĩ, không sao, họ đều non nớt còn không biết bộ dáng thật sự của tình yêu là gì, nhưng có thể trong cuộc sống sau này họ cùng nhau tìm kiếm cũng là tốt.

Sau đó, còn chưa kịp tìm kiếm bộ dáng thật sự của tình yêu, hành trình của họ lại có thêm một người, vì vậy, cô đã thấy được trên người kia.

Vô tình là đàn ông, bạc tình chính là chồng, nhưng lòng tàn nhẫn nhất lại là phụ nữ.

Từ trước đến giờ tình yêu luôn là một bi kịch biến ảo luân hồi, vội vã đến, vội vã đi, sai lầm có thể sửa chữa, nhưng đã lỡ thì khó tìm.

Vì vậy, Ủy Hành Văn, chúng ta cũng không biết, hóa ra tôi và anh rốt cuộc đã sai lầm càng lúc càng xa...

Cô sắp chết sao? Cô nghĩ, dường như rất nhanh, cô có thể cảm giác được thân thể dần dần lạnh buốt, không cách nào nhúc nhích, ánh mắt cô ngây ngốc nhìn trần nhà, ánh mắt nhìn chiếc đèn treo chói mắt lộng lẫy trên đỉnh đầu mà dần dần bùng tỉnh.

Máu vẫn còn chảy xuôi ở chỗ đó, cô có thể cảm giác được hạ thể vẫn không ngừng chảy ra chất lỏng và nhiệt độ.

Nhưng cô không làm được gì cả, một chút hơi sức cũng không có, cô muốn giãy giụa để đứng dậy, cô muốn cầu cứu, nhưng chỉ là lực bất tòng tâm, thân thể tựa như không nghe cô khống chế, giống như bị gắn dính trên chiếc giường hiu quạnh, để cho cô chờ đợi vận mệnh là cái chết sắp đến...

Có lẽ, hôm nay tính mạng của cô đến đây là kết thúc rồi.

Không có ai đến cứu cô cả, khóe mắt cô không khỏi trào ra một giọt lệ trong suốt, lướt qua gò má lạnh buốt, chảy đến khóe miệng của cô, tư vị mặn mặn khổ sở với cô đã chết lặng.

Tình yêu, cô không khỏi nhếch miệng cười yếu ớt, như có như không, như ẩn như hiện, nụ cười hư vô yếu ớt lại có vẻ mỹ lệ lạnh lẽo, nước mắt không thể nào không chảy càng đổ xuống như mưa, ngay cả nước mắt cũng không ngừng bị bức ra khóe mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đã tuyệt vọng không nhìn thấy giới hạn.

Nhưng giờ phút này, cô đau nhức đến mất lý trí, gần như không còn tri giác, vậy mà giữa đôi mắt vẫn nhìn thấy hắc, mơ thấy hắc, đôi mắt mê ly vô cùng hoảng hốt, cô cũng chỉ biết nghĩ tới người đàn ông đã xâm nhập vào cuộc đời mình, người đàn ông dùng cách không thể ngăn cản xâm nhập vào máu thịt của cô.

Luôn luôn, trên mặt tình cảm, cô đều là người kiêu ngạo, hắc đã sớm là một hạt cát trong mắt cô, nhưng rốt cuộc cô vẫn chỉ là một người phụ nữ, có đôi khi yếu ớt đến mức không chịu nổi đã kích, giữa biên giới sống chết, cô liều chết ôm lấy bụng mình, chỗ đó có cốt nhục đang từng giọt từng giọt mất đi nhiệt độ làm cho cô hết sức suy yếu bất lực.

Hóa ra, cô cũng không kiên cường như vậy, từ nhỏ cô cũng không phải là người có trái tim như băng đá, hóa ra khi cô yếu ớt vô lực cũng sẽ muốn liều mình buông tha tất cả kiên trì...

Kiên cường và kiêu ngạo trong nháy mắt đều biến mất hầu như không còn, vào giây phút đó cô không kịp suy nghĩ đến trong lòng còn hạt cát khúc mắc, cô chỉ muốn nhớ đến người đàn ông của cô lúc tuyên thệ, đến gần hắc, nắm đầu ngón tay thon dài của cô, truyền nhiệt độ cơ thể cho cô.

Hành Văn! Ủy... Ủy Hành Văn!

Cô và con của cô, còn có đứa con gái còn chưa sinh ra của họ...

“... Được... Văn” cánh môi khô khốc tái nhợt ni non, cô đột nhiên mờ mắt, dùng đầu ngón tay cấu mạnh vào bắp đùi còn đang run rẩy của mình.

Cố gắng duy trì tỉnh táo, toàn thân run rẩy bỏ ra khỏi vũng máu trên giường, thật vất vả và cô mới đến gần chiếc túi mình vô tình ném dưới đất, tay run rẩy tìm đi động, lúc này đi động có thể tích không nhỏ, Nhiệm Tô rất nhanh đã tìm được nó trong túi, khi cầm lên thoáng chốc máu đã nhuộm đỏ chiếc đi động, cô khó khăn gầy điện thoại, chịu đựng đau đớn kịch liệt, trong lòng có một tiếng trống rất to vang lên.

Hành Văn... Cứu em... Cứu con gái của chúng ta...

Hành Văn... Coi như cho chúng ta một cơ hội...

Ủy Hành Văn... Anh đang ở đâu?!

Cho dù anh đang ở đâu, mau trở lại, van cầu anh... Mau trở lại...

Chỉ cần anh trở lại, chỉ cần giờ phút này anh xuất hiện trước mặt em, em sẽ không trách anh cái gì, em có thể không để ý chuyện gì nữa, em có thể không cần biết điều gì, em có thể dùng cách nhu nhược lựa chọn quên đi tất cả, chỉ cần bây giờ anh xuất hiện trước mặt em!

Cầu xin anh...

“Ủy Hành Văn... Anh có ở đó không?!”

Thất thanh gào thét, Nhiệm Tô dùng hết sức lực hét lên, đó là một tiếng khẩn cầu và chờ đợi cuối cùng.

Không cầu anh quay đầu lại, chỉ cần anh trở lại, trở lại cứu lấy con của chúng ta.

Đột nhiên, giống như là đáp lại Nhiệm Tô, âm thanh sắc nhọn ở đầu bên kia xẹt qua đêm tối, làm ù tai cô, làm trái tim cô loạn nhịp.

Đầu kia giống như hư không, không người nào trả lời, thậm chí điện thoại còn không thông.

Cô ngậy người sững sốt hai giây, cảm giác tê dại không còn đau đớn nữa, trong tích tắc cô giống như con bướm bướm bị xé nát đôi cánh ngã xuống giường, không thể nhúc nhích được nữa.

Úy Hành Vân, anh không có ở đây, không có ở đây liền không có ở đây, cả đời này tôi cũng để anh không có ở đây.

Một mình, tôi vẫn luôn là một mình.

Đôi mắt mất tiêu cự, ngỡ ngác lộ ra tuyệt vọng, lạnh lẽo, cô cắn môi tràn ra tia máu trượt xuống độ cong trên khóe miệng.

Nhìn thấy mà giật mình, nhưng không đập vào mắt ai.

.....

Răng môi giao triền, tứ chi đầy dứa, trong phòng yếu điệu.

Hắn vừa bước vào cửa, Du Hường Y liền không thể chờ đợi được nhào vào trong ngực Úy Hành Vân, thẹn thùng mê người tìm kiếm cảm giác an toàn trong ngực hắn.

Đối mặt với nhiệt tình nồng nặc, tay Úy Hành Vân cầm lấy cặp tài liệu vẫn chưa để xuống, ánh mắt hít lại, Du Hường Y hôn nhẹ đôi môi gọi cảm của hắn như là không phát hiện hắn đang lãnh đạm, động tác vẫn phong tình mê người như trước.

Cô mặc bộ đồ bằng lụa rất mỏng, dán vào bộ đồ Tây của hắn, dịu dàng tựa như có thể tê liệt thành thu thủy.

Cô coi bỏ cúc áo của hắn, nhưng không bỏ qua né tránh chột lóe lên của hắn.

Đáy lòng cô bị thương mềm nhũn, lỗ chĩa chực khóc dừng lại động tác, si ngốc nhìn hắn, dường như đang lên án sự lạnh lùng của hắn.

“Em vội vàng bảo anh đến không phải nói có chuyện gấp sao? Nói đi.” Hắn sửa sang lại quần áo, để cặp tài liệu xuống, khóe miệng chứa đựng nụ cười như có như không, con ngươi đen nhàn nhạt nhìn cô, không có rung động.

Hắn cũng không rõ, bắt đầu từ khi nào, hắn đã mất đi phản rung động lúc đầu với cô.

Tình yêu, là không lâu dài sao?

Hắn bắt đầu hoài nghi kỳ hạn của tình yêu.

Cô hung ác nhẫn tâm, cắn cắn môi, vẻ mặt yếu ớt bất đắc dĩ, lôi kéo tay của hắn nói: “Vân... em có thai.”

Vô thức rút tay về, Úy Hành Vân lạnh lùng nhượng nhượng mày, đôi mắt u sầu không lường được lấp lóe.

Một hồi lâu, môi mòng rớt cuộc khê mờ: “Không thể nào.”

Lãnh đạm không giống phản ứng của người sắp làm bố nên có.

Trong mắt cô lúc này thật sự có lệ, Du Hường Y thậm chí mềm yếu quỳ xuống trước mặt hắn, ánh mắt đau thương, gương mặt xinh đẹp diễm đạm đáng yêu.

“Là thật, anh hãy tin em, em rất sợ, chưa cưới đã sinh con thật sự rất sợ, nhưng em vẫn muốn con của anh, cho nên, Vân... đó là con của chúng ta mà!”

Chưa cưới đã sinh con...

Hắn vẫn ngồi ngạo mạn, nhưng không xem nhẹ lòng mình vừa nảy chột lóe lên hoảng loạn.

Không phải là vui vẻ, mà là sợ hãi.

Hắn đang sợ cái gì, đáp án này ngay cả chính hắn cũng không dám đối mặt.

Du Hường Y nói, chưa cưới đã sinh con.

Hắn không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp Nhiệm Tô, đó là một lần ngoài ý muốn, nhưng không ngờ một lần ngoài ý muốn lại kéo dài lâu như vậy, nhiều ngày như vậy.

Khi còn trẻ hắn ngông cuồng, cô hỗn loạn và đơn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Tiểu Dương: Chương 26 vẫn là một phần nội dung của chương 25, chắc tác giả nhầm.

Cô và hấn thật sự gặp nhau cũng không phải bắt đầu từ khi mẹ hấn ngoan cường bức hôn, mà là một đêm chệch khỏi quỹ đạo.

Tối đó, hấn mất không chế và cô yếu đuối.

Sau này khi hấn biết, Nhiệm Tô thậm chí chẳng kiêng dè một người chưa lập gia đình đã sắp làm mẹ, cũng không kẻ khổ sở gì với hấn, rồi sau đó thần xui quỷ khiến, họ vẫn kết hôn, làm cho đứa bé được sinh ra thuận lý thành chương (*thuận lý thành chương: hợp với lý lẽ*)

Thậm chí ngay cả mẹ của hấn cũng không biết, họ từng có cuộc gặp gỡ điên cuồng tình cờ như vậy.

Mà bây giờ, cô gái trước mắt nói với hấn, chưa cưới đã sinh con.

Làm sao cô biết cái gì thật sự là chưa cưới đã sinh con, cô có sự che chở vô hình Úy Hành Văn hấn, làm sao biết đó là vết nhơ với danh môn thế gia, trong mắt có bao nhiêu khinh miệt, khinh thường.

Hấn từng thấy những vết sẹo trên thân thể Nhiệm Tô, khi đó, hấn chỉ cảm thấy đau lòng nhưng cũng không hiểu vì sao đau lòng, cuộc hôn nhân với Nhiệm Tô dù có con trước nhưng cũng chẳng phải thuận tâm ý của mình.

Úy Hành Văn khi đó hằng hái sao có thể nguyện ý vì mẹ mà cưới một cô gái hấn không có hứng thú, sao có thể vì đứa con trong bụng cô gái hấn không có cảm tình, mà chấp nhận cuộc hôn nhân đó!

Hôm nay, lần nữa nghe được mấy từ nhạy cảm ấy, hấn mới phát hiện, rốt cuộc bản thân mình đã cảm động hơn so với mình tưởng, hóa ra đau lòng khi đó cũng là vì đau lòng người kia.

Hóa ra, không chỉ là mẹ bức bách, mà còn có cả ý muốn chăm sóc và trách nhiệm trong lòng.

Nhiệm Tô, trong lòng anh em chiếm rất nhiều chỗ, ngay cả chính anh cũng không thấy rõ...

Cô cời quần áo nói: “Muốn em, Úy Hành Văn.”

Thần sắc hấn tự nhiên, lãnh đạm bình tĩnh.

“Úy Hành Văn, đã quá muộn, anh vì chị ta thủ thân như ngọc cũng chẳng ích gì nữa, anh đã dơ bẩn không thể nào tẩy sạch sẽ được!”

“Vậy thì sao, cô muốn làm Úy phu nhân?” Nhân nhặt hỏi ngược lại, con người đen của Úy Hành Văn chớp động làm cho không ai có thể phân biệt tâm tình phức tạp của hấn, khoe miệng khẽ nhếch, đầu ngón tay dịu dàng lại lạnh băng nâng cằm cô gái đang đau đớn trước mặt, thân mật ghé sát gương mặt của cô.

Hô hấp trầm trầm phả vào mặt Du Hường Y, rất nóng, lại làm cho đáy lòng cô bỗng dưng thấy lạnh lẽo.

Cô cũng biết không cách nào nắm được hấn, người đàn ông trước mặt này, cô cho rằng có thể dựa vào cả đời, nhưng dường như từ trước đến giờ cô không thể hiểu được.

Rất khó khăn, Du Hường Y lấy hết can đảm kiên trì nói ra khát vọng của bản thân: “Văn, đây là con của chúng ta, em không hy vọng con sinh ra đã trở thành con ngoài giá thú, em không quan tâm vị trí gì, nhưng dù sao chúng ta cũng phải suy tính vì con của chúng ta!”

“Không thể.” Lại là một câu trả lời chắc như chém đinh chặt sắt, hấn tựa như không hề nghĩ ngợi, chỉ rơi xuống một câu nói, lãnh đạm giống như băng, khuôn mặt cao quý tuấn mỹ nhìn qua Du Hường Y, tinh táo lại lãnh đạm.

“Tại sao, tại sao không thể! Văn, anh nói cho em biết, nếu như anh yêu em, nếu như chúng ta yêu nhau, tại sao không thể ở bên nhau, tại sao anh không muốn cưới em?”

Tại sao, rõ ràng họ là nhất kiến chung tình, rõ ràng trong nháy mắt họ đã bị đối phương hấp dẫn, tại sao, thậm chí hấn không hề nghĩ ngợi đã nói “Không thể nào”, không thể cưới cô, thậm chí cảm thấy họ không thể có con?!

“...” Úy Hành Văn kinh ngạc nhìn chăm chú vào Du Hường Y lúc này đang có chút thất thố, một hồi lâu, không hề nói một lời.

Tại sao, hai chữ đó cũng đập vào đáy lòng hấn, hấn tựa như nghe thấy lòng mình từng phát ra nỗi thấp thòm, bất an, ngăn trở tình cảm nào đó đang mãnh liệt hiện lên, vậy là cái gì, hai mươi mấy năm qua, hấn chưa bao giờ phát hiện loại tình cảm đó.

Đúng vậy, tại sao, tại sao hấn cho rằng mình yêu cô gái trước mắt này, tại sao khi cô yêu cầu danh phận, không chút nghĩ ngợi đã từ chối?

Nếu yêu cô, tại sao hấn không có chút dục vọng muốn cưới cô?

Vị trí đó... đã cho Nhiệm Tô, dù cho năm đó hấn cực không muốn, chẳng phải cam tâm tình nguyện, nhưng hôm nay nhớ tới mới làm hấn đột nhiên kinh sợ, hấn không hề muốn thay vị trí kia cho người khác.

Cho dù, cô gái này hấn từng nghĩ hấn đã yêu.

Nhiệm Tô, chính là Úy phu nhân của hấn, không thể lại có người khác...

Ý thức đó đã ăn sâu bén rễ giờ phút này lại hiện ra rõ ràng, làm cho hấn không khỏi trợn to hai mắt, khó có thể tiêu hóa.

Khuôn mặt anh tuấn, ưu nhã dường như đông lại tất cả suy nghĩ, nội tâm sôi trào nhưng vẻ ngoài vẫn bình thường, Úy Hành Văn vẫn ngồi trên sa lông như vậy, khuôn mặt kiêu ngạo hoàn mỹ thất thần ngẩng lên, ánh mắt u ám.

Quả nhiên, cô không thể nhìn thấu hắn, Du Hường Y vẫn ngơ ngác nhìn Úy Hành Vân thất thần, đau thương từng đợt đánh vào lòng.

Tại sao, Úy Hành Vân, anh nói cho em biết, là em thật sự kém vợ anh sao, vậy thì anh... Chỉ có thể là chồng của Nhiễm Tô?

Hắn trầm mặc không nói gì khiến cô kinh hãi, từ trước đến giờ cô vẫn có cảm giác thấp thòm lo sợ, sợ mình không xứng với người đàn ông này, người đàn ông vô cùng xuất sắc, đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, cho cô buổi thịnh yến hoa lệ không thể tưởng tượng, nhưng cô không thể không chế hấn, thậm chí còn luôn lo sợ khi đối diện với vẻ lãnh đạm của hắn.

Ngày nào đó, cô vĩnh viễn cũng không quên được, nhìn thấy bóng dáng đó thông thả rời đi, từng bước như nở hoa, thông dong kiêu ngạo, cô mới hoàn toàn hiểu mình thua ở đâu.

Chinh phục, một người phụ nữ cần phải chinh phục một người đàn ông, mà không chỉ có chỉ là làm cho người đàn ông đó ngưỡng mộ mình.

Có lẽ, cũng có thể nói là thuần phục, tựa như trước kia trên lớp đại học cô đã từng học tác phẩm nước ngoài “Tiểu vương tử”(Truyện Hoàng tử bé), yêu một người liền muốn thuần phục, chỉ có thuần phục người đó mới thật sự là yêu.

Giây phút đó, nhìn bóng lưng Nhiễm Tô chậm rãi rời đi, Du Hường Y mới hiểu, không phải cô và Úy Hành Vân gặp nhau quá muộn, không phải ông trời chọc ghẹo, mà là, ngay từ đầu cô đã không chinh phục được người đàn ông cao thâm khó lường trước mắt này.

Tình yêu nam nữ, giống như chiến dịch, cần là kỳ phùng địch thủ.

Cô, Du Hường Y, không phải là đối thủ của Úy Hành Vân.

Nhưng, Úy Hành Vân, em hận anh sao có thể để em trở lại khỏi điểm như vậy, làm tan vỡ giấc mơ của em.

“Úy Hành Vân, em có thai, em có thai, em có thai!!”

Toàn thân cô run lên, ni non từng câu, cố gắng chịu đựng hoảng loạn trong lòng, chống lại đôi mắt hắn, tràn ngập nước mắt.

Hắn rút cục đem tiêu cự dời về phía cô, đôi mắt đó từng làm hắn rung động, thế nhưng đôi mắt đen trắng rõ ràng ấy lúc này lại làm hắn hết sức bình tĩnh, không có chút rung động nào, ánh mắt của hắn rất sắc bén, dường như có thể nhìn thẳng vào đáy lòng hoảng loạn không thôi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Tình yêu, thật sự tồn tại sao?

Nếu như nó thật sự tồn tại, thì tại sao giờ phút này hắn không thể nhớ nổi cảm giác bị cô gái trước mắt này làm động tâm khi ấy.

Tình yêu, mi thật sự tồn tại trên thế giới này sao, vậy thì tại sao mi lại biến mất nhanh như vậy...

Rũ mắt xuống, hắn tỉnh táo bỏ ý nghĩ rối loạn trong đầu sang một bên, nhìn đôi mắt lấp lánh khóc của cô, mỗi mống lãnh đạm nhẹ nhàng mở miệng:

“Du Hường Y, con mắt của cô bán đứng cô, ở trước mặt tôi cô còn quá non.”

Ánh mắt hắn như lưỡi dao lẳng tri lòng cô, hóa ra chỉ cần hắn tỉnh táo, hắn sắc bén hơn bất cứ ai.

Đột nhiên, nghe được lời nói nhàn nhạt của Úy Hành Vân, cô chấn động toàn thân, ngu ngơ nửa giây, rồi chợt thất thần khóc rống, rốt cuộc đầu óc quay cuồng không thể không chế mà thổ lộ tất cả:

“Vân... Anh hãy tin em, em thật sự sẵn lòng sinh con cho anh, chỉ cần anh muốn, chúng ta có thể có rất nhiều rất nhiều đứa con! Nhưng Úy Hành Vân, anh không muốn đúng không?! Rõ ràng anh nói anh động tâm với em! Anh đã nói, anh đã nói như vậy! Thế nhưng cuối cùng thì sao, anh không muốn cưới em, thậm chí không muốn cho em một đứa bé! Anh thật sự không muốn cưới em hay là anh chỉ muốn người phụ nữ băng lạnh kia làm vợ của anh! Anh không tin em có con, thậm chí anh còn không muốn em có con của anh...”

“... Nhưng Úy Hành Vân, anh thật không công bằng! Rõ ràng anh thích Úy Chí, tại sao em đã nói với anh em có thai mà anh lại thờ ơ như vậy!?”

“Úy Hành Vân, anh không công bằng, anh không công bằng Du Hường Y em, không công bằng! Anh không quan tâm em có thai hay không, vậy mà lại cưng chiều đứa con vợ anh sinh cho anh! Vân, rõ ràng tất cả đều tốt, tại sao anh lại làm thay đổi tất cả... tại sao... em thật không cam lòng...”

Từng tiếng chất vấn và tiếng khóc, cô khóc đến choáng váng, nhưng vẫn kéo chặt tay hắn, không chịu buông ra, cô chỉ mong hắn công bằng một chút, bây giờ cô không mong muốn gì nhiều, cô chỉ yêu cầu một chút tình cảm xa vời!

Không công bằng, thì ra hắn không công bằng như vậy, hắn câu dẫn ra một nụ cười như có như không, dưới đáy lòng xôn lên một tư vị không rõ, trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt lạnh nhạt thanh nhã, lòng khẽ rung động.

Đột nhiên, cô lau nước mắt, cười đến ngọt ngào mà mỉa mai, khuôn mặt xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc lúc này vừa thấy đã thương, cô ở trước mặt hắn, cúi bộ đồ ngủ mỏng như cánh ve, tràn ngập thâm tình lại nhút nhát nhìn hắn, giống như đêm đó, lần đầu gặp mặt, bắt lặc lại động lòng người.

“Muốn em...”

“...”

Thì ra khi đầu óc chứa đầy một người, ngay cả giác quan cũng sẽ bị xâm lược, không cách nào bị khống chế bình tĩnh.

Tầm mắt không hề xoay chuyển, hắn vẫn nhìn cô gái trước mắt, chuyển chú, lại lặng yên như nước.

Chứng kiến phản ứng của hắn, Du Hường Y thờ dốc, không khỏi lao đảo vài bước, cắn môi, như phát cuồng nhào tới thân thể Ủy Hành Vân, siết sao ôm hắn.

“Anh muốn em đi, Vân, tại sao anh không quan tâm đến em?!”

Hắn cứ mặc cô ôm, không đưa tay, không lên tiếng.

Cô hôn hắn như phát điên, thần sắc của hắn lại càng hờ hững lạnh buốt.

Một hồi lâu, cô bỗng mất hết sức lực, si ngốc nở nụ cười, như nỗi điên phá vỡ mọi thứ.

“Anh không quan tâm em, thậm chí gần đây anh không đụng tới em một tí...” gào thét khóc lóc, cô giẫm cọt chính mình, cũng như giẫm cọt người đàn ông cao quý lạnh lùng trước mắt này. “Tại sao, tại sao Ủy Hành Vân, tại sao anh không muốn đụng vào em một tí, vì ai, à, chẳng lẽ là vì vợ của anh mà thù thân như ngọc, Ủy Hành Vân, anh tỉnh lại đi! Anh có giữ cũng đã bắn rồi! Là bắn! Không kịp rửa sạch nữa đâu!”

Bởi vì, chỉ có em biết rõ, chỉ có em biết rõ, vợ của anh đã sớm biết anh phản bội.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, Du Hường Y giật mình, Ủy Hành Vân kinh hãi lấy điện thoại di động từ trong túi ra, còn chưa kịp nghe máy đã bị Du Hường Y quăng xuống đất, hung hăng giẫm lên, điện thoại vỡ thành nhiều mảnh vụn trên sàn nhà.

“Đù rồi!”

Kinh ngạc nhìn điện thoại di động không thành hình trên sàn nhà, không hiểu sao, hắn cảm thấy căng thẳng, túm cổ tay cô, lạnh lùng nói với cô.

“Ủy Hành Vân, anh sẽ hối hận, đã không còn kịp rồi, a, anh muốn quay đầu cũng không còn kịp nữa rồi...”

Cô cười, cười như điên, cô không nói với hắn cô đã từng gặp vợ hắn, ngay từ đầu đã không dám, hôm nay là có ý giấu giếm, đúng vậy, em không nói cho anh biết, Ủy Hành Vân, em không có lý do giúp các người, cũng không còn lý do cho các người sống dễ chịu!

Em thua, nhưng em không muốn thua cả bản!

“Sẽ không ... Sẽ không, tới kịp, Du Hường Y, cô sai rồi, Nhiệm Tô vẫn là vợ của tôi!”

Chỉ cần cô ấy còn không biết, chỉ cần cô ấy còn không có phản ứng, Nhiệm Tô, anh muốn tin rằng, chúng ta còn có cơ hội!

Trong đầu như có gì đó nổ tung, sắc thái khó lường tinh táo hàng ngày của hắn đột nhiên trở nên khủng hoảng, bắt lấy cổ tay cô gái đang điên cuồng trước mặt như muốn nói chính mình.

“Du Hường Y, cảm ơn em, nhưng từ giờ đừng xuất hiện nữa.”

Dứt lời, hắn dời tầm mắt cười trào phúng một tiếng, cầm lấy cặp công văn, xoay người rời đi.

Lặng im nhìn thân ảnh cao to rời đi, cô giống như mất đi tất cả sức lực.

Hắn nói cảm ơn cô?! Cảm ơn Du Hường Y cô, người đàn ông xuất sắc lại vô tình, ngạo nghễ xuất chúng đó đã nói vậy, trong cuộc hôn nhân của họ, có lẽ Du Hường Y chẳng qua chỉ là một người khách qua đường, một người khách qua đường làm cho tất cả đều bắt đầu.

Không cam lòng bật cười, đột nhiên khuôn mặt tràn đầy nước mắt đau đớn giờ phút này lại lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Nhưng Ủy Hành Vân, anh không nên vui mừng quá sớm, người phụ nữ kia làm sao vui mừng được, chị ta đã sớm biết anh phản bội, sao có thể để anh sống yên ổn được!?

Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ, anh vì chị ta làm tổn thương tôi, chị ta cũng sẽ vì anh đã từng sai lầm mà làm tổn thương anh!

Nhiệm Tô, Ủy Hành Vân thủy chung vẫn yêu chị, nhưng chị có tin không, đều là phụ nữ, tôi sớm liền nhìn ra, chị sẽ không tin, dù thế nào cũng không...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đã tới chậm, anh không có ở đây

Trước đó không lâu, có một người phụ nữ gào hét tê liệt tìm phôi: Ủy Hành Vân, anh có ở đó không...

Giờ này ngày này, có người đàn ông mắt mát ni non: Nhiệm Tô, em đi đâu mà cười?

“Nhiệm Tô, thật ra cậu không cần như thế, nếu tớ nói cho cậu biết có một người đàn ông luôn chờ cậu, cậu có thể bỏ mặc tất cả đi chọn một người khác không?”

Tay nắm Nhiệm Tô đột nhiên buông lỏng một chút, Tư Tinh rũ mắt xuống hít sâu một hơi, sau đó nghiêm túc nói từng chữ rõ ràng.

Không tiếng động, Nhiệm Tô vẫn lấy tình chế động, cô trầm mặc nhìn Tư Tinh như có điều còn không rõ, muốn nói lại thôi, ánh mắt bình tĩnh không hề gợn sóng, đôi mắt mang vẻ mệt mỏi lại tĩnh lặng như nước nhìn Tư Tinh lúc này có chút khác thường.

“Cậu ấy tên là Tiết Nhĩ Nhiên.”

Tư Tinh bật ra mấy chữ, lại như dùng hết tất cả khí lực.

Khẽ nhượng mảy, không giống đang nghe chuyện của mình, giữa giữa sống chết vừa rồi dường như đã tan thành mây khói, Nhiệm Tô giờ phút này bình tĩnh không chỉ như nước đá, mà còn như dòng nước đã chết lặng không còn lưu chuyển, khóe miệng mặc dù khẽ nhếch cũng không thêm phần linh động, ánh mắt tĩnh lặng như hồ sâu, không cách nào nắm lấy.

Nhưng, Tư Tinh nghĩ, đây là những lời khuyên từ người bạn là cô, cho dù cô hiểu thật ra mình không nên nói bí mật trong lòng, cô muốn cất giữ cả đời cho người bạn tốt của mình, đó là sự ích kỷ của cô, nhưng giờ phút này, cô nghĩ không cần gấp gáp, cô không thể nghĩ tới cảnh Nhiệm Tô nằm trên vũng máu, dù thế nào cô cũng muốn hai người mình yêu mến có thể cố gắng một hồi.

“Cậu ấy... là em họ của tớ, cậu còn nhớ không, cậu bé ngày xưa hay theo đuôi chúng ta ấy, cậu ấy và tớ cùng trở về, tớ nghĩ nếu cậu ly hôn, cậu ấy nhất định sẽ sẵn sàng gánh vác tương lai của cậu và con cậu.” Vừa nói, Tư Tinh theo bản năng nhìn vào đôi mắt Nhiệm Tô, đôi mắt ấy trong suốt sâu thẳm, làm lòng cô bỗng thất lại. *(em họ ở đây là họ đáng ngoại)*

Cô ấy đúng là một người chị họ tốt, đem người đàn ông mình yêu mến cho người phụ nữ khác.

“Cậu yêu cậu ấy.”

Nhẹ nhàng và lạnh nhạt, Nhiệm Tô không hề chớp mắt chăm chú nhìn Tư Tinh, nhàn nhạt cười một tiếng.

“Tớ nhìn ra được.”

Tư Tinh vô thức muốn phản bác, Nhiệm Tô lại dùng mấy chữ khiến cho lời định nói của cô phải nuốt vào cổ họng, mặc dù cô cũng không biết nói gì phản bác lời Nhiệm Tô.

“Tô Từ, cậu vẫn không thay đổi, cậu luôn nhảy cảm như vậy...” Tư Tinh nở nụ cười bất đắc dĩ, đột nhiên mở ra hai tay ôm chặt Nhiệm Tô, đó là lời động viên của một người phụ nữ với một người phụ nữ, không ôn tồn như giữa đàn ông và phụ nữ, mà là thấu hiểu giữa phụ nữ với nhau. “Nhưng, Tô Từ, lòng tớ thương cậu, rất thương cậu, sống những ngày tháng mệt mỏi như vậy, tớ tha nhìn cậu ngốc một chút, còn tốt hơn cậu thông minh thế này, cái gì cũng cảm nhận được.”

Nghe vậy, Nhiệm Tô chợt chấn động trong lòng Tư Tinh, cánh tay ôm Tư Tinh không khỏi co lại.

Rất lâu, người khác nghĩ như vậy, trong lòng Nhiệm Tô cũng nghĩ như vậy, tại sao không ngu ngốc một chút, tại sao lại sớm phát hiện người kia phản bội như vậy, tại sao lại gửi được mùi tình đầu lạ và mùi của người phụ nữ khác trên người hân, tại sao không thể giả vờ cảm giác, tại sao không thể ngốc nghếch tha thứ mọi chuyện?

Nhưng, cô vốn không có cơ hội làm được, những người đàn ông khác ngoại tình, người vợ là người biết sau cùng, mà cô đây, gần như là người đầu tiên biết được, trốn cũng không trốn thoát, tránh cũng không tránh khỏi.

Hân không biết mình có sơ sót, khi hân quan tâm lo lắng nghĩ lại mọi chuyện, vẫn không thể nghĩ cô đã phát hiện ra điều gì, vì vậy, mỗi ngày hân thấp thòm lo sợ, né tránh cô, cũng đã bỏ lỡ cảm nhận của cô...

Úy Hành Vân, không phải tôi không muốn mình ngốc, cũng không phải tôi muốn biết cái gì, tôi chỉ không muốn làm một tượng gỗ để anh đùa giỡn, rồi cuối cùng phải nghe từ miệng người khác mới biết sự thật.

Có điều, Nhiệm Tô nghĩ mình cũng có thể giả vờ ngây ngốc... Bắt đầu từ hôm nay, không muốn tính toán, cũng không cần tính toán gì nữa, hân có cuộc sống của hân, cô có cuộc sống của cô, cuộc sống chất chồng không tương giao, chờ đến ngày đó, dù lâu dài, nhưng chờ tất cả bụi bặm bay đi, cô có thể lựa chọn điều mình muốn... Rồi đi sau đó không gặp lại nữa.

“... nếu không thể hồ đồ của đời, vậy cũng đành phải học thông minh một chút, Tư Tinh, tớ không mệt, thật sự, chẳng qua tớ cảm thấy tốt nhất cái gì cũng nên kết thúc. Tiết Nhĩ Nhiên, tớ nhớ cậu ấy, Tư Tinh, cậu không nên nhường người mình yêu mến cho người khác, dù là tớ cũng vậy.”

Nhiệm Tô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Tư Tinh, nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, đưa mắt nhìn Tư Tinh hồi lâu, sau đó cười cười, ánh mắt tĩnh lặng nhìn bạn tốt.

“Cậu nhìn tớ, Tư Tinh, lòng tham của tớ già rồi, già nua làm tớ cũng thấy sợ, tớ không có cách nào đảm nhận tương lai của một người, thậm chí có thể sẽ làm tổn thương cậu ấy, nếu cậu thật sự giao Tiết Nhĩ Nhiên cho tớ, một ngày nào đó cậu sẽ hối hận, cậu sẽ trách người bạn tốt này phá hủy người cậu yêu mến nhất.”

“Nhưng... tương lai của cậu sẽ có một người cam tâm tình nguyện gánh vác! Nhiệm Tô! Cậu hiểu không, bộ dạng cậu dính đầy máu rất đáng sợ! Tớ không muốn nhìn thấy cảnh đó lần thứ hai!”

Tư Tinh lắc lắc đầu, đã không biết mình đang chối bỏ cái gì, chỉ đành lời kéo cánh tay mảnh khảnh của Nhiệm Tô, kiên định nói.

“Nhưng cậu đã nghĩ tới chưa, tớ và con tớ có nguyện làm gánh nặng cho người kia không? Trước bỏ tớ sang một bên, còn con của tớ thì sao? Tớ biết, cậu nhất định sẽ

nói không thử làm sao biết được, nhưng cậu không biết rằng, trước đây mấy giờ, mẹ tớ mất, bố tớ còn không buồn trở về liếc mắt một cái, vừa rồi, đứa bé trong bụng tớ cũng rời khỏi tớ, mà tớ, chỉ còn con trai, nó yêu bố nó, nó chỉ nhận anh ta là bố, nó là bảo bối duy nhất của tớ, thậm chí có lẽ cũng là người thân duy nhất của tớ! Cậu bảo tớ sao có thể cam lòng để nó phải chịu một chút không vui. . .”

“Tur Tình, chờ đến ngày cậu có con, cậu sẽ hiểu vì sao hôm nay tớ nguyện ý trở về.”

Tiếng nói của Nhiễm Tô không vang nhưng lại thông thả tự động truyền vào tai Tur Tình, làm cho cô dần bình tĩnh, nhìn ánh mắt yên lặng hờ hững của Nhiễm Tô, cô nhìn ra, thậm chí có thể cảm giác được hàng lông mày của Nhiễm Tô hiu quạnh và đau thương.

“Tô Từ, cậu thay đổi, nhưng vẫn còn là cậu.”

Là một người mẹ, không còn là cô gái thả lăm ngọc vỡ, cũng không lăm ngời lảnh, cậu vẫn là cậu, hay là cô gái có lý trí quyết tuyệt cương liệt, nhớ tới giọng cô vừa rồi nhắc đến từ “Thuốc”, lòng Tur Tình vẫn còn chút sợ hãi.

“Tur Tình, tớ muốn ngủ một giấc, ngủ một giấc thật say.”

Nhiễm Tô hít một hơi thật sâu, khép hờ đôi mắt, ánh mắt lim dim.

“Ừm, thân thể của cậu cần nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, tất cả... đều sẽ qua.” Tur Tình vuốt ve vàng trán nhẵn nhụi của Nhiễm Tô, nhẹ nhàng cười cười.

Nhiễm Tô cũng mỉm cười, mi mắt sụp xuống, không nói gì.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, có nhiều chuyện qua đi, nhưng có chuyện lại không trôi qua.

“Ngày mai, Tur Tình đồng ý với tớ, chờ tớ tỉnh lại sẽ thấy thứ tớ cần.”

Nhiễm Tô đưa tay kéo tay Tur Tình đang xoay người, ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy, yên lặng như hồ nước, mờ nhạt mà trấn định.

Rốt cuộc, Tur Tình vẫn bại trận trước ánh mắt của cô, thờ dãi nói: “Sáng sớm ngày mai, thuốc cậu muốn sẽ ở cạnh giường cậu.”

Dứt lời, Nhiễm Tô nhẹ nhàng mỉm môi, sau đó hít sâu một hơi, yên tĩnh mà thông thả nhắm mắt lại.

Ngoài cửa sở gió nhẹ nhàng lay động lá cây, thổi vào trong phòng, thổi lên sợi tóc đen nhánh của cô, giọng nói phiến muộn và nhớ nhung truyền đến từ một nơi khác, từng tiếng như nói lên nỗi lòng:

“Nhiễm Tô, Nhiễm Tô, em không ở nhà, em ở đâu?”

“Nhiễm Tô, anh nhớ em ...”

.....

“Nhiễm Tô! Anh đã trở về!”

Hắn bước nhanh vào phòng ngủ, lại đối mặt với căn phòng vắng lạnh.

Gian phòng rộng rãi trống rỗng trước mắt hắn, trong không khí có mùi gì đó thoang thoảng khiến hắn không yên lòng, Ủy Hành Văn theo thói quen nhú nhú mày, hình dáng ưu nhã chợt ần chợt hiện dưới ánh đèn.

Hắn đã trở về, cô lại không có ở đây.

“Nhiễm Tô... anh trở lại... Còn em, em lại ở nơi nào?”

Trước đó không lâu, tại gian phòng này, có một người vùng vẫy giãy chết hò hét: “Ủy Hành Văn, anh có ở đó không?!”

Giờ phút này, lại là căn phòng ngủ này, có một người đàn ông hồn bay phách lạc nỉ non tự nói: “Nhiễm Tô, anh nhớ em, em đi đâu thế?”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giam cầm người yêu

Ủy Hành Văn: “Tô Từ, anh tin em, anh không hỏi em, chỉ cần em về nhà, em đi đâu làm gì cũng được.”

Hắn đợi cô cả một buổi tối, một người đàn ông nguyện ý đợi một người phụ nữ về nhà hơn nửa không hỏi nguyên nhân, điều này cho thấy, trong lòng anh ta bạn thật sự rất quan trọng, nếu anh ta nói anh ta còn có thể chờ bạn, vậy nhất định anh ta có thể.

“Nhiễm Tô...” hắn buồn bã ngồi trên chiếc giường lớn, vuốt ve chiếc chăn mềm mại, cực kỳ nhẹ nhàng mà thông thả, trong đầu hiện lên hình ảnh cô đang nhắm mắt, thanh nhả cao quý mà hắn có thể chạm tới, hắn nghĩ, đó thật sự là một loại hạnh phúc.

Nhưng, bây giờ, khi hắn đang chờ đợi cô, cô không có ở đây, cô đi đâu!?

Lòng hắn chợt lạnh, bỗng dưng đứng lên, mở mạnh tủ quần áo, hít sâu một hơi mới ngẩng đầu nhìn lên, thật may, quần áo của cô vẫn ở đó, hắn hoảng hốt sờ sờ những chiếc quần áo treo trong tủ của cô, như đang vuốt ve đồ vật tinh tế nhất.

“Nhiệm Tô, anh, chờ, em.”

Từng chữ rõ ràng, âm vang bình tĩnh, đôi mắt hắn sâu thẳm, nhưng không lạnh băng và khó dò như trước, trong con ngươi thâm thúy lóe ra một điểm sáng, hoàn mỹ khôi ngô như nước biển chảy xuôi, trong sáng mà mê người.

Vẫn đợi đến khi em trở về, chỉ cần em trở về, anh sẽ đợi.

Lúc đó, hắn không nhớ rõ hắn đã làm chuyện mà hắn chưa từng làm, chuyện hắn khinh thường, đó là chờ đợi.

Trước đó, hắn cũng không nhớ rõ, Nhiệm Tô đã từng mật mờ trà lời hắn: em không đợi anh, sau này sẽ ngủ trước, không đợi anh nữa.

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ muốn chờ đợi sự kích thích của cô, hắn đã nhận định, hắn muốn đợi cô, cũng như cô, không quan tâm ngó ngang, đợi hắn trở lại!

Mặc dù, trong lòng hắn không khỏi mất mát, hắn có rất nhiều lời muốn nói với cô, muốn cô nói, nhưng, cô không có ở đây, lời nói còn chưa ra khỏi miệng hắn đã cứng rần giấu trong cổ họng, hạ xuống, bất an.

Nhiệm Tô, sau này sẽ không còn người khác, anh thề.

Nhiệm Tô, từ nay về sau anh chỉ muốn một mình em, cho dù em không yêu anh cũng được, đời này em vĩnh viễn là người vợ mà anh muốn.

Nhiệm Tô, anh đang đợi em về nhà, em biết không, anh đang đợi em đó.

“Nhiệm Tô, anh nhớ em...”

Không phải vài phần mấy giây mà là rất nhiều rất nhiều, tựa như suy nghĩ kỷ mấy năm, suy nghĩ nhiều trong cuộc đời, trong lòng hắn ần ần một góc đau đau chưa xốt rớt cuộc không hề đè nén, tất cả đều trút ra ngoài, rất an ổn, rất thỏa mãn.

Thì ra, tương niệm cũng là một tư vị đặc biệt.

Thì ra, anh còn yêu em hơn mình tưởng, Nhiệm Tô... em biết không, anh muốn từ trước đến giờ chỉ có em, nếu em biết, em có vui không, có thể cho anh một chút tình cảm không?

...

“Úy Hành Vân! Ngay cả đụng vào em anh cũng không muốn, vì ai, vì vợ của anh mà thủ thân như ngọc sao?! Em cho anh biết, hãy tỉnh lại đi, anh đã sớm dơ bẩn rồi! Ngay cả rửa cũng không sạch sẽ được nữa!”

Đột nhiên, từng câu từng chữ của giọng nữ sắc nhọn trào phúng đập vào tai hắn, hắn bỗng run rẩy, khóe miệng cứng ngắc, khuôn mặt tuần nity ưu nhã giờ phút này đã mất sắc máu, đôi mắt sáng ngời mê người không hề trần định mà trần đầy thấp thòm.

Phút chốc, hắn hung hăng đâm vào tủ quần áo, xương tay truyền đến cảm giác đau buốt làm hắn chết lặng, quay đầu đi vài bước vào phòng tắm, hắn mở van nước, vòi hoa sen thiết kế khéo léo phụt ra những tia nước, nước lạnh buốt thấu xương thấm thấu vào quần áo hắn, thấm thấu vào từng góc nhỏ trong lòng hắn, lạnh làm cho môi hắn trắng bệch.

Mái tóc đen của hắn rũ xuống, che đi gò má khô gò, trong phòng tắm sương mù lượn lờ, tiếng thờ đóc của hắn tỏa ra nhiệt khí lơ lửng trước mắt.

“... Úy Hành Vân... anh đã sớm dơ bẩn rồi, bẩn, bẩn, ngay cả rửa cũng không thể sạch sẽ!”

Tiếng nói đó còn quanh quẩn bên tai hắn, tiếng này nối tiếp tiếng kia làm lòng hắn run sợ, khóe miệng bị hắn nghiền cắn khô sở, môi bị hắn cắn đến bật ra vài tia máu, lồng ngực hắn phập phồng, ánh mắt mê ly, nước lạnh buốt khiến cho toàn thân hắn cứng đờ, trong thân thể có một loại đau đớn lan tràn, tựa như cắn chặt vào da thịt hắn, làm hắn không cách nào không chế thân thể đang run rẩy.

Cúi đầu cười ra tiếng, giọng nói nam tính trầm trầm giờ phút này có vẻ vô cùng kỳ dị, tay hắn chống lên tường ốp gạch men sứ bên cạnh, từng chiếc từng chiếc cúi đi trôi buộc trên người hắn, cho đến khi cúi hết tất cả.

Sau đó, hắn ngửa đầu đón nhận những giọt nước chảy qua hai má, chảy qua toàn thân, hắn khàn giọng lầm bầm: “Tôi không tin, tôi không tin Úy Hành Vân tôi rửa không sạch sẽ!”

“Nhiệm Tô, tin anh, anh có thể trở nên sạch sẽ... anh có thể làm được... anh có thể...”

Tiếng nói của hắn nhỏ dần, lau sạch giọt nước trên mặt, một lần lại một lần, không rõ là nước hay còn là cái gì khác.

“Úy Hành Vân, mày thật vô dụng.” Hắn cười chế nhạo, lại cười đến toàn thân run rẩy, hắn ôm ngực, lẳng lặng tựa vào gạch men sứ, để những giọt nước trút lên người, một giọt lại một giọt, một lần lại một lần.

Hắn tắm rửa đến khi da thịt toàn thân đều nhẵn lại.

Úy Hành Vân, mày đang liều mạng! Đẩy lòng hắn có tiếng nói cười nhạo hắn, nhắc nhở thái độ của hắn.

Nhưng hắn không muốn động đây, một chút cũng không muốn.

Nhiễm Tô, còn kịp chứ, em nói cho anh biết, anh vẫn kịp rửa sạch sẽ, đúng không?

Hơn mười phút sau, rốt cuộc hắn cũng phủ thêm áo choàng tắm rồi ra khỏi phòng tắm, ngồi trên ghế sa lông bên giường, lẳng lẳng chờ một người phụ nữ về nhà.

Hắn chưa từng chờ một ai, không biết cảm giác ấy là như thế nào, hôm nay rốt cuộc hắn đã biết, là trống vắng, chưa bao giờ trống vắng và mờ mịt như vậy, hắn không biết cô giờ này đang ở đâu, làm gì, gặp ai, thậm chí còn không biết khi nào cô trở về, nhưng việc duy nhất hắn có thể làm chính là chờ đợi.

Giờ phút này, hắn chỉ là một người chồng chờ vợ mình trở về nhà, chỉ như vậy mà thôi.

Một giờ lại một giờ trôi qua, hắn thậm chí còn nghe thấy tiếng chuông lướt qua mười hai giờ, sau đó là ngày hôm sau, bầu trời yếu ớt hiện ra, biểu thị một ngày mới đã tới, mà vợ hắn một đêm không về nhà, hắn rất lo lắng, nhưng hắn vẫn muốn đợi cô.

Khi tiếng chim hót líu lo truyền đến, một luồng nắng sớm rơi rải vào trong phòng, trong phòng có một người vuốt ve gương mặt tuần tú cứng ngắc, thờ dài, lời kéo áo choàng tắm, vẫn ngồi đó, chưa từng dao động.

Lầu dưới đã có tiếng người giúp việc bận rộn, vào tai hắn lại rất chói tai, Nhiễm Tô, vậy là một đêm không trở về!?

Khóe miệng của hắn lộ ra một chút nghi ngờ, mắt nhắm nghiền, nhìn cánh cửa chưa được đẩy mở như muốn đốt cháy nó.

Lại thờ dài, hắn thu hồi tầm mắt, rũ mắt xuống, đột nhiên có tiếng đẩy cửa làm hắn kinh hãi, lập tức đứng lên.

Hắn nhìn người nọ, nhẹ nhàng đứng ở cửa, thân thể mảnh mai xinh xắn yên tĩnh đứng đó, nhìn hắn ở trong phòng, có chút kinh ngạc, lại có chút thờ ơ.

Nhưng hắn không quan trọng nhiều như vậy, hắn nhìn người nọ, lại như nhìn thấy toàn bộ thế giới, giống như đều ở trong mắt, trong lòng hắn.

“... Tô Từ.”

Úy Hành Văn hốt hoảng, cổ họng căng thẳng, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, những gì suy nghĩ tới qua đều trở thành vô dụng, môi rung rung hồi lâu, rốt cục gọi lên tiếng.

Cô ngưng mắt nhìn, nhưng không hỏi hắn vì sao thay đổi cách xưng hô, đột nhiên hắn bước nhanh đến gần làm cô vô thức lùi về sau vài bước, nhưng vẫn không lay chuyển được cánh tay mạnh mẽ của hắn, đành để hắn ôm vào lòng.

Hắn nhốt cô trong vòng tay mình, dường như muốn giam cầm cô công chúa mình yêu thương, không đành lòng buông ra.

Cũng tốt, hắn nghĩ, cứ để họ ngủ chung một chỗ như vậy, ngủ trong cùng một phần mộ, cũng tốt hơn là một người đơn độc.

“Ngày hôm qua... em có người bạn...” Nhiễm Tô mở miệng, không thể rung chuyển sức mạnh của hắn, đành phải nói lý do đã biến từ trước vì sao ngày hôm qua không về.

“Anh không hỏi em.” Hắn đột nhiên lùi ra sau một bước, che môi cô lại không cho cô lên tiếng. “Tô Từ, anh tin em, anh không hỏi em, chỉ cần em về nhà, em đi đâu làm gì cũng được.”

Nghe vậy, cô khẽ giương cao mắt, có chút kinh ngạc khó chịu ngưng mắt nhìn hắn, sau đó rũ mắt xuống, chẳng nói đúng sai.

Trong lúc cô đang kinh ngạc, hắn tiến lên dính sát vào người cô, hôn xuống đôi môi cô, từng cái hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lại vô cùng ôn tồn.

Hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi cô trở về, cái gì cũng không nói, không nói mình ngày người chờ cô một đêm, chỉ cần cô trở lại, cái gì cũng tốt, họ còn có thể tiếp tục, thật tốt.

Tô Từ, vừa rồi hôn em không bản một chút nào, hôm qua anh đã tắm rửa sạch sẽ, cực kỳ sạch sẽ

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Yêu say đắm trí mạng

“Nếu em đưa cho anh thuốc độc thì sao?”

“Chỉ cần em đưa, anh sẽ uống.”

Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, tựa như Phù Sai yêu Tây Thi, cho dù biết rõ tay cô đang cầm chén rượu độc hại chết người mà vẫn nguyện ý uống một hơi cạn sạch không oán không hối hận. Chỉ vì người bỏ thuốc chính là thuốc giải của họ.

Ngô Phù Sai trị vì: 495 TCN–473 TCN) hay Ngô Vương Phù Sai, tên thật là Cơ Phù Sai, là vị vua thứ 25 nước Ngô thời Đông Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Tây Thi được Việt Vương Câu Tiễn đánh sang nước Ngô nhằm mê hoặc Ngô Vương Phù Sai. Kết quả, Phù Sai mất nước, phải tự sát. Tây Thi hoàn thành sứ

mệnh, về vang trở về cố quốc.

“Tô Từ, Tô Từ, Tô Từ...” Hấn cười dịu dàng nhìn cô chăm chú, gọi cô một lần lại một lần, dường như muốn lấp đầy bốn năm nay không gọi hai chữ đó.

Nhiễm Tô nhìn Úy Hành Vân, bên tai quanh quẩn tiếng thầm thì không ngừng của hấn, cảm thấy đầu óc mệt mỏi, cô nghĩ mình nhìn ra được cái gì đó từ hấn, rồi tiềm thức lại muốn tránh né sự thay đổi của hấn.

Hấn thay đổi. Cô nhìn ra được, cái gì làm cho hấn thay đổi, cô lại không muốn biết.

“Anh... Có chuyện muốn nói với em?” Nhặt nhẻo ngao mạn mở miệng, Nhiễm Tô mở to đôi mắt, xoay người ngồi trên giường kín đáo thở dốc, không làm cho ai phát hiện cô đang che giấu sự yếu đuối của mình.

Hấn ngồi xuống cùng cô, cô theo bản năng xê dịch, hấn lại không để ý, chỉ đưa tay đặt lên bàn tay mảnh mai tái nhợt của Nhiễm Tô. Liếm nhẹ, nhiệt độ nóng bỏng truyền vào cơ thể cô. Lòng cô bắt giác kinh ngạc, muốn rút tay ra lại bị hấn vững vàng kèm chế.

“Tô Từ, anh có rất nhiều lời muốn nói với em...” Hấn suy nghĩ một buổi tối, những lời muốn nói ngâm trong cổ họng làm hấn ngứa ngáy, nhưng giờ phút này ngưng mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh thanh nhã của cô, Úy Hành Vân cảm thấy không có gì là quan trọng, chỉ cần cô vẫn ở đây, tất cả đều không quan trọng. “Nhưng mà, anh chợt không nghĩ ra, Tô Từ, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh... sau này sẽ về nhà sớm. Sẽ không để em phải đợi anh nữa.”

Về trình trọng nghiêm túc này chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt ưu nhã cao ngạo của hấn, giờ phút này lời hấn nói làm cho Nhiễm Tô có chút kinh ngạc, lặng đi một giây, cũng chỉ có một giây, cô rũ ánh mắt xuống, lòng mi khẽ lay động.

Ý của hấn, không phải cô không hiểu, sau này hấn sẽ không đi sớm về muộn nữa, thậm chí có thể tan làm sớm rồi về nhà, nhưng vì sao? Là vì hấn không còn cảm giác với người phụ nữ kia, hấn mệt mỏi, vui vẻ dong chơi bên ngoài một vòng, hồng nhan tri kỷ đã hưởng qua, cần nghỉ ngơi, cho nên mới trở lại, có lẽ chỉ đơn giản như vậy.

Giờ phút này, Nhiễm Tô không nghĩ hấn trở lại là vì mình, một người đã bỏ một vài thứ sang một bên sẽ không nghĩ như vậy. Cho dù trước kia cô rất nhạy cảm cũng vậy, cô không thấy tin tức và ý nghĩa gì trong lời nói của hấn, thậm chí cô đã sớm mất đi tâm tình để ý ngu ý trong lời nói của hấn.

“Không sao, bây giờ em đã quen ngủ sớm.” Một lần nữa cô ngẩng đầu lên. Khóe miệng hơi cong, ánh mắt êm dịu mà ôn hòa, trên mặt không có gợn sóng sợ hãi, thậm chí còn rất dịu dàng, có chút xa cách.

Người đang trầm luân trong tình yêu không nhìn ra điểm khác thường gì ở cô, Úy Hành Vân chính là như thế, hấn nhanh chóng nhận ra mình đã ở giữa dòng sông, không thể quay về cũng không đến được bờ, làm sao có thể tin người mình tâm tâm niệm niệm quyết định hết lòng yêu thương đã bỏ lên đến bờ. Đứng ở đàng kia tỉnh táo lãnh đạo chăm chú nhìn cô, thậm chí trong lòng người kia còn tính toán đến thời cơ dứt áo ra đi...

Hấn sẽ không tin, càng không muốn tin, cho nên hấn không nhìn thấu, hấn chỉ cho đó là sự dịu dàng của cô. Lại không biết sự dịu dàng đó của cô chỉ là vì cô không quan tâm.

Hấn cười cười, đến gần cô. Ôn tồn ẩn lên trán cô nói: “Vây, sau này anh sẽ về nhà ngủ sớm cùng em.”

Cảm giác được trong giọng nói của hấn nóng bỏng và cả dục vọng như có như không, hô hấp của cô chợt cứng lại, gạt mình, nhin xuống khó chịu dâng lên từ đáy lòng, có chút khước từ xê dịch, nhẹ giọng đề nén mở miệng: “Không còn sớm, anh đi làm đi.”

Gương mặt của cô ửng đỏ, da thịt tái nhợt trong suốt được điểm thêm sắc đỏ có vẻ vô cùng nhu hòa. Hô hấp của hấn có chút dồn dập, cũng không nhẫn tâm hù dọa cô, đè nén hô hấp nặng nề dịu dàng hôn xuống tai cô, hôn nhẹ nhàng như lông chim, lưu luyến không thôi, nhẹ nhàng nhưng lại kéo dài không ngừng.

Toàn thân cô run lên nhẹ nhẹ, tại nơi hấn không nhìn thấy, bàn tay cô nắm chặt rồi lại buông ra, run rẩy cả người, nhưng dường như hấn không hề phát hiện, chỉ đắm chìm trong vui sướng mất mà lại được, thương thức điều tốt đẹp.

Hấn cho rằng Nhiễm Tô đỏ mặt là vì xấu hổ. Lại không biết mặt cô đỏ lên là vì nhẫn nại và đè nén.

“Đi...” Hấn rút cuộc cũng rời khỏi bên tai cô, chống lên trán cô nhìn cô mấy giây, sau đó vuốt ve gò má xanh xao khéo léo của cô, trong mắt chợt hiện lên ảm áp, rục rờ. “Hôm nay đừng đi làm, nghỉ ngơi thật tốt, cả đêm em không ngủ rồi.”

Dứt lời, hấn cười dịu dàng như nước chảy đứng lên thay quần áo ra khỏi cửa, trong khi cô đang cố gắng dời tầm mắt sang một bên.

Rút cuộc, thân thể cô lập tức ngã xuống chăn đệm mềm mại, thờ yếu ớt.

Một đêm của cô cuối cùng đã kết thúc, một đêm đã qua có biết bao giày vò mà hấn không hề hay biết, cô chỉ biết, tựa như họ cũng thay đổi, hấn làm cô thấy xa lạ, làm lòng cô thấy chua xót không rõ, dường như có đau thương không nén được ở sâu trong nội tâm cô lan tràn ra, một tầng một tầng, đau đớn khiến cô không muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Cô cúi đầu lấy thuốc trong túi ra, quơ quơ, ánh mắt có chút mờ ảo vắng lạnh.

Hấn nói, sau này hấn sẽ về sớm, có lẽ trái tim hấn đã trở về, nhưng vậy thì thế nào, cô nên mạo hiểm không cần sao?

Cô có nên tin lời hấn không, hôm nay ngày mai ngày kia hấn có thể về nhà sớm, nhưng lúc sau đây, cô phát hiện, cô không thể tin hấn, tựa như ngày đó cô ôm trong ngực một tia hy vọng hấn trở về, nhưng hấn không xuất hiện trước mặt cô, cô gọi to tên hấn, từng tiếng từ thất vọng cho đến tuyệt vọng.

Sinh mạng trong bụng cô biến mất vô tung vô ảnh, tựa như chưa hề tới, nhưng cô biết rõ, cô thật sự rất rõ, cô bé đã tới, cô bé đó đã tới thế giới này, nhưng chỉ được mấy tháng ngắn ngủi đã rồi bỏ họ.

Úy Hành Vân, anh có thể đảm bảo cả đời này không chạm vào phụ nữ không, anh có thể đảm bảo con của anh chỉ có một mình Úy Chí không, anh không thể, tôi cũng

không thể.

Rốt cuộc, cô lẳng lặng nhắm mắt lại, tay đột nhiên nắm chặt hộp thuốc, khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười lạnh lạnh.

.....

Ban đêm, cô đi đến thư phòng của hắn, hắn đeo gọng kính màu vàng vô cùng tuấn tú, nhã nhặn, mê người, khi thấy Nhiễm Tô bung một chén hồng trà đi tới, lòng hắn chợt rung động, khóe miệng hiện ra nụ cười vui sướng.

Từ trước đến giờ cô chưa từng đến thư phòng quấy rầy hắn, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao, trông thấy cô mặc áo ngủ bằng lụa thông thả đi vào thư phòng của hắn, đột nhiên cảm thấy cô đang tự nguyện đi vào lòng hắn.

Nhàn nhạt, từ từ, cảm giác ấm áp lấp đầy con tim hắn, hắn nhìn bàn tay trắng nõn của cô đỡ chén hồng trà tỏa khí nóng, nhìn chất lỏng nhẹ nhàng sóng sánh trong chiếc chén sứ tinh xảo, trái tim hắn dường như cũng được dòng nước ấm áp ấy lướt qua.

“Tô Từ...”

Hắn ni non gọi cô, kéo tay cô, hôn xuống mắt cô. Hắn nghĩ, rốt cuộc đã hiểu vì sao hắn lại hay hôn nhẹ lên mắt con trai, hai mẹ con rất giống nhau, giống đến nỗi làm hắn chỉ muốn cưng chiều, không muốn tổn thương.

Hóa ra, thật sự chỉ em mới có thể, hóa ra mẹ của con anh chỉ có thể là em, không thể là ai khác, bởi vì không phải là em sinh ra tất nhiên không giống em, mà anh cũng không yêu đứa con không giống em...

Hắn vẫn nhìn cô chăm chú, khuôn mặt trước giờ luôn bình tĩnh chợt lóe lên sự căng thẳng, cô dòi tầm mắt, giọng nói nhỏ nhẹ hơi run, cuối cùng bình tĩnh không còn rung động.

“... Thờ ếp trà còn nóng anh uống đi, anh thích trà bá tước, quán gia nói hôm nay mới nhập từ Anh về.”

“Ừm” Hắn cầm lấy chén trà, không cần thổi mà uống một hơi cạn sạch, dù trà còn rất nóng nhưng lại làm hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

Nhiễm Tô kinh ngạc nhìn đôi môi Ủy Hành Vân đỏ lên vì uống trà quá nóng, ngây ra mấy giây, trong thoáng chốc đầu óc nóng bừng, thanh âm trong trẻo đột ngột vang lên: “Ủy Hành Vân, anh không sợ em cho anh uống thuốc độc à?”

Nghe vậy, hắn cười cười, ánh mắt lưu chuyển, cô không nhìn rõ thần sắc ấm áp, hắn cúi đầu xuống, lướt qua gương mặt cô, khăn khăn nhẹ nhàng nói: “Hành Vân, gọi anh là Hành Vân, hoặc là Ủy, đừng gọi cả tên anh như thế, em có thấy đôi vợ chồng nào gọi thẳng họ tên nhau không? Tô Từ...”

Hắn không ngay mặt trả lời cô, lại ôn tồn đến gần cô, dịu dàng cọ lên trán cô.

Hắn không để cô gọi là “Vân”, trong lòng hắn, cái chữ đó lúc nào hắn cũng cần rửa sạch sẽ.

“...” Tim cô đập loạn mấy nhịp, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, lồng mày thoáng cau lại, rốt cuộc gật gật đầu. Sau đó cầm lấy cái chén trống không xoay người đi về phía cửa.

Không nghe thấy cô thử gọi tên mình, lòng Ủy Hành Vân có chút mất mát, nhưng hắn vẫn chăm chú nhìn bóng lưng mảnh mai của cô cười vui vẻ, dường như rất hài lòng.

Hắn biết cô còn chưa quen với sự thay đổi của hắn, nhưng rồi sẽ có một ngày, hắn tin Nhiễm Tô có thể tiếp nhận Ủy Hành Vân hắn, cô có thể hiểu trong lòng hắn luôn có cô, cũng chỉ có một mình cô.

...

“Nhiễm Tô, vậy em có biết không, dù cho chén trà kia thật sự bỏ thuốc độc anh cũng nguyện ý uống hết, chỉ cần là em đưa, anh sẽ uống.”

Âm thanh trầm thấp rì rào vang lên, cũng vào một giây đó, Nhiễm Tô đóng cửa lại ngăn cách tất cả âm thanh của hắn.

Đáng tiếc, cô chưa kịp nghe thấy, cánh cửa đã đóng lại vào đúng lúc hắn mở miệng, hắn cúi đầu cười nhẹ, sau đó ngẩng đầu thất thần nhìn cánh cửa, nghĩ tới bóng hình xinh đẹp mảnh mai, khóe miệng không tự chủ giương lên thành một độ cong mềm mại vui vẻ.

Chỉ cần em đưa cho, anh sẽ uống, chỉ cần là em cho anh, cho dù là thuốc độc cũng không sao.

Nhiễm Tô, em biết không, anh đã thua, thua dưới chân em, chỉ chờ một lời đáp, một cái xoay người, một câu trả lời của em.

Đồng ý với anh, đừng để anh chờ quá lâu được không?

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người trong trái tim hắn

Lời nói dối, anh nói dối tôi, tôi cũng dùng lời nói dối để dối đãi với anh.

“Lời nói dối” nước hoa mang ý nghĩa sai lầm cả đời này của hân, cô đều khắc ghi vào loại nước hoa kinh điển đó, là cách thức đặc biệt của Nhiệm Tô, ghi chép thật rõ và tồn tại vĩnh cửu, vĩnh viễn giữ lại.

Tô Từ, anh đợi em một đêm, cũng đợi được một năm, hai năm, thậm chí năm năm cũng không sao.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng bị che lấp.

Đi dạo trên phố có rất nhiều cửa sổ sát đất chạm trở hoa văn sang trọng, hai tay hân cắm vào túi quần, thân hình ưu nhã anh tuấn, dáng người thon dài được ánh đèn chiếu rọi tạo thành cái bóng trên sàn, lông mày giãn ra, gương mặt tuấn mỹ cao ngạo của hân chưa bao giờ có tinh thần sáng khoải như vậy, đôi mắt không còn mang vẻ sắc bén như trước.

Lúc đó, Ủy Hành Vân cho rằng chờ đợi chẳng qua cũng chỉ bốn, năm năm, sẽ không nhiều hơn, huống chi hân cũng chưa bao giờ nhẫn nại như vậy, lần này là lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất.

Giờ này ngày này chỉ sợ hân chưa từng nghĩ tới, thời gian chờ đợi của hân từ năm năm biến thành mười mấy năm, từ mười mấy năm rất có thể trở thành cả đời, hân cũng chưa từng nghĩ tới, thì ra người ngạo mạn cương quyết như mình thật sự có thể chờ một người phụ nữ gần nửa đời người, thậm chí cam tâm tình nguyện.

Nếu bây giờ có người nói cho hân biết, Ủy Hành Vân, anh đợi đến mười mấy năm nữa cũng không thể có được sự đáp lại mà anh mong muốn, chắc hân hân sẽ khịt mũi coi thường, buồn cười không thôi.

Nhưng thực tế lại đúng như vậy, một số chuyện trải qua mười mấy năm cũng không thay đổi, được phái nữ thổi phồng, được gọi là sáng tạo kinh điển của thế kỷ hai mươi, thậm chí ngay cả tập đoàn nước hoa nổi tiếng của Paris là Guerlain và Chanel đều sùng bái không thôi, tập đoàn nước hoa ZK của Trung Quốc nổi danh từ sau khi ra đời loại nước hoa “Lời nói dối”, cũng mang ý nghĩa sâu xa rằng lỗi lầm của hân, Nhiệm Tô dùng cách thức đặc biệt của mình luôn khắc ghi vào chai nước hoa kinh điển đó, ghi nhớ thật sâu, tồn tại vĩnh cửu, vĩnh viễn giữ lại.

.....

“... Lời nói dối.”

Kính ngạc, hân cảm lạ nước hoa sáng bóng, tao nhã tinh xảo xem xét cẩn thận.

Hiển nhiên nó được tạo ra từ bàn tay nhà thiết kế tài giỏi, với những đường chạm trở tỉ mỉ công phu, thân lọ nước hoa có hình dáng một bông hoa, không phải lúc hoa nở rộ, khe rãnh uốn sáng long lanh, cành lá được khắc ở mặt sau đối lập với bông hoa, trên lọ nước hoa khắc mấy chữ “ShuoHuang” là bình âm của tên chữ tiếng Trung “lời nói dối”, khắc vào chính giữa, chất lỏng màu đỏ lại như màu nâu lắng lắng chảy trong lọ thủy tinh màu đen, lắc lắc, chớp mũi hân ngửi được hương thơm không thể nói rõ.

Hương hoa, ngọt cũng không ngọt, dường như có một chút chua xót.

Hương trái cây, cũng chẳng phải mùi hương khoan khoái ngọt ngào, mà thoáng mang theo hơi thở nồng nặc.

Mùi nhục quế, hoa hồng và vài mùi thơm hân không ngửi thấy chọt lóe trong đầu, hân lại hít một hơi thật sâu, mùi thơm không thể diễn tả đó không biết là gì, chỉ làm cho hân bất giác thấp thòm và kháng cự.

“Đây là tác phẩm mới của vợ tôi?” Hân theo bản năng muốn lấy ra một ít, nhưng nghĩ tới đây là tâm huyết của cô lại không khỏi cảm chặt hơn, bộ dáng hân cau mày thoát nhìn cũng biết hân không thích mùi nước hoa này. “Làm từ cái gì?”

“Rất nhiều, trên tài liệu phụ nhân cung cấp, có hồ phách điều, kết mật hoa, tường vi mới nở ở Pari, long đản hương, xạ hương, hoa hồng... Hơn nữa còn có các loại hoa hồng khô héo, cỏ cây hoa lá khác.”

Hoa hồng khô héo, cỏ cây hoa lá?

Hân ngăn người, không biết nên khóc hay cười, như không thể hiểu rõ ý nghĩa của nhà chế tạo nước hoa tài giỏi là cô, chẳng trách mùi hương kỳ lạ như vậy, không dùng hoa hồng tươi mà dùng hoa hồng khô héo? Nhớ tới khuôn mặt thanh lệ tao nhã hân không sao đoán ra tâm tình, lòng hân nổi lên tầng tầng rung động, giống như nóng lòng muốn tìm tòi nghiên cứu lại không thể đi vào.

Tâm tư của cô vĩnh viễn làm hân đoán không ra, tựa như tên của loại nước hoa này, tựa như hương liệu mà cô dùng, tựa như bộ dáng không lúc nào gọn sóng dao động của cô, nước hoa, hân là người ngoài nghề, nhưng còn cô, hân sẽ từng bước từng bước đi tới gần cô hơn, cho dù nhìn không thấu, chỉ cần cô nói, hân cũng có thể sáng tỏ, cũng có thể trả giá tất cả để thỏa mãn nguyện vọng của cô.

“Cô ấy thích cái này à?”

“Vô cùng thích, đây là tác phẩm phụ nhân hài lòng nhất, ngại xem nó có thể lập tức mờ rộng không?” Từ Thư cẩn thận quan sát hành động của ông chủ, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn cung kính đáp lời, dè dặt quan sát nét mặt.

Nhìn ra được, Ủy thiếu cũng không thích tác phẩm mà họ đang lên kế hoạch chuẩn bị tung ra rộng rãi.

Thậm chí hân đã chuẩn bị xong lý do ứng phó với Nhiệm Tô.

“Cô ấy thích thì cứ mở rộng tùy ý cô ấy.”

Cười nhạt, trong mắt đột nhiên thoáng hiện vẻ cung chiều, khóe miệng cong cong, hân cảm lạ nước hoa nhỏ nghiên cứu xem xét cẩn thận, mặc dù không thích mùi hương này, hân vẫn nắm chặt trên tay không muốn buông ra.

Che giấu sự kinh ngạc, Từ Thư nuốt nước bọt, là hân nhìn lầm rồi sao, câu nói dung túng cung chiều đó lại phát ra từ miệng Ủy thiếu.

Đó là điều hán chưa từng thấy, cho dù là khi Du tiểu thư làm nũng bên cạnh Úy thiếu, Úy thiếu cũng chỉ gật gật đầu, mỉm cười ưu nhã theo thói quen, chưa từng thấy hán cười yêu thương trước mặt người khác.

Úy phu nhân, rốt cuộc đợi được? Phu nhân thật sự trở thành người trong tim, người yêu biến thành oán phụ?!

Chuyện này là thế nào vậy, sao hán không hiểu gì hết...

Đột nhiên, linh quang chợt lóe, Từ Thư lúng túng ho một tiếng, muốn nói lại thôi, dưới khí thế bức người của Úy Hành Vân, rốt cuộc hán cũng lên tiếng: “Hai ngày trước, cô ấy, Du tiểu thư đã đến công ty kêu khóc muốn tìm ngài, nhưng ngài ở nhà nói không muốn chúng tôi quấy rầy, cho nên tôi để cô ấy chờ một chút, cuối cùng cô ấy tự rời đi, lúc này tôi nghĩ nói với ngài một tiếng chắc tốt hơn.”

Nghe tên người kia, hán thấy hơi đau đầu, đề huệch thái dương, giương mắt, lãnh đạm nói: “Sau này không có việc gì thì đừng để người không liên quan tới công ty quấy rối.”

“Vâng, sau này tôi sẽ chú ý.”

“Đi ra ngoài đi.” Úy Hành Vân phát phát tay, tầm mắt lưu luyến nhìn lọ nước hoa, khề cau mày gửi.

“Vâng, à... Tiên sinh, nếu ngài không thích thì đừng gửi, nghe phu nhân nói không thích nước hoa mà gửi nhiều sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Từ Thư thấy thế, trước khi đóng cửa lại, cung kính mà quan tâm nói một câu.

“Không có việc gì, cô ấy thích tôi cũng muốn gửi.” Hán muốn hiểu biết nhiều về cô, dĩ nhiên những chuyện đã qua không cách nào tìm lại, nhưng chỉ cần những gì Nhiệm Tô thích, Úy Hành Vân hán cũng sẵn sàng nếm thử, thích và quan tâm.

Nghe vậy, Từ Thư cười cười, đóng cửa lại, thờ dài ở bên ngoài.

Sợ run người, thật sự là sợ run người, tình cảm như thế nào mới có thể làm cho người đàn ông không bao giờ miễn cưỡng bản thân giờ lại cam tâm tình nguyện miễn cưỡng chính mình?

“Thế nào?! Thế nào?! Có phải Úy thiếu không muốn mở rộng loại nước hoa của Nhiệm tiểu thư không? Ha ha, nhìn mặt anh tôi cũng đoán được nhất định là không muốn, Úy thiếu đã sớm không để ý đến phu nhân rồi, kết hôn bốn năm mà không nghe thấy Úy thiếu nhắc đến phu nhân của mình một chữ nào, hôm nay lại sẵn sàng giúp mở rộng loại nước hoa của cô ấy sao? Đúng là chuyện cười...”

“Nhất định rồi, tôi nghe mẹ tôi nói, chẳng bao lâu nữa Úy gia sẽ đón người mới đến!”

“Không phải chứ, hôm trước tôi còn chứng kiến Du tiểu thư khóc sướt mướt đến tìm Úy thiếu, tôi đoán, không phải thuận lợi đâu, chuyện có biến đó...”

Vài ba lời, Từ Thư vừa ra cửa phòng làm việc đã bị mấy nữ đồng nghiệp vây quanh hỏi dò, hơn phân nửa đều là con ông cháu cha, có tài học có tướng mạo, cũng thỉnh thoảng tham gia tiệc xã giao, những câu chuyện đồn ở thủ đô cũng biết đôi chút, phụ nữ luôn rất hiếu kỳ lại thích nói huyền thuyên, như lúc này vậy.

Nhìn những khuôn mặt xinh đẹp lải nhải bên tai, hán hít một hơi thật sâu, sau đó “xuyt” một tiếng.

Biểu thị hán có chuyện sắp tuyên bố, lập tức, hai bên đều ngừng hô hấp.

Thận trọng bắt đầu đi quét qua mấy cặp mắt chăm chú nhìn mình, Từ Thư khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: “Nếu như không muốn gặp phiền phức, vậy bắt đầu từ bây giờ, đừng có bàn tán gì về người trong trái tim tiên sinh.”

“Người trong trái tim? Đó là Du Hưong Y?”

Trăm miệng một lời hỏi, Giọng nữ đồng thanh vang lên.

“Úy phu nhân, Nhiệm Tô.”

Từ Thư nhẹ giọng lưu lại một câu, bên tai lại quanh quẩn cuộc bàn luận mới, một câu lại một câu.

Những tiếng kinh ngạc than thở liên tiếp vang lên, họ hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng, đều tự tán qua một bên, trong lòng vẫn còn đang nhớ tới câu kia: Nhiệm Tô, người trong trái tim Úy Hành Vân

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nghĩa vụ vợ chồng

“Đưa em cho anh, Tô Từ.” Bên tai quanh quẩn âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng.

Cô kháng cự, hán cho là không thoải mái, dịu dàng trấn an, hết sức yêu thương.

Cô biết rõ, đã trở lại thì tất nhiên phải đối mặt với những chuyện này, dù sao họ cũng là vợ chồng, có cái nghĩa vụ vợ chồng này, dù cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng

vẫn không cách nào chống chế sự phản kháng của đáy lòng.

Hắn mang theo một mùi hương nước hoa trở lại, mùi hương đó cô rất quen, là loại nước hoa do chính cô điều chế, đặt tất cả ý tưởng vào trong đó, đem nó trở thành kiệt tác cất giấu chuyện cả đời cô không thể quên.

Cô liếc nhìn hắn cời bộ âu phục, sau đó nửa cười nửa không nhìn mình, cô vô thức nhăn mày, sau đó khe khẽ thờ dài: “Khát không?”

Nhiệm Tô thấy Ủy Hành Văn gật đầu, không nói gì mà cầm lên cốc hồng trà bá tước đã chuẩn bị từ trước, ngồi dậy từ trên giường, hắn cười giờ tay nhận lấy.

Cô kinh ngạc nhìn hắn uống hết không hề do dự, ánh mắt thoáng mơ hồ mông lung.

Hắn uống rất nhanh, một giọt cũng không thừa, cô biết rõ hắn thích uống trà, đặc biệt là hồng trà, nhưng vẫn luôn uống xen kẽ hồng trà anh thức và hồng trà bá tước, mấy ngày nay hắn đều uống hồng trà cô pha, hơn nữa mỗi lần đều là hồng trà bá tước, cô nghĩ, có lẽ gần đây hắn thích uống loại trà này, có lẽ hôm nay hắn thật sự rất khát.

Cô không suy nghĩ bất cứ khả năng gì khác, có lẽ là mệt mỏi, cô không muốn suy tính sâu xa chuyện gì cả, chỉ là giả vờ ngây ngốc như vậy thật ra cũng không tốt hơn, cô vô tình với hắn, tin rằng hắn cũng vô ý với cô, rất tốt, vợ chồng vốn là chim cùng một rừng, nhưng cũng không phải cùng một con chim, không phải sao?

Họ đều là của mình, chỉ là đúng lúc sống trên cùng một thân cây thôi.

Đôi mắt cô phản chiếu bộ dáng hắn cười ôn tồn với cô, khuôn mặt xuất sắc giờ phút này còn mang vẻ thân thiện và nhu tình.

Nhiệm Tô nhìn Ủy Hành Văn cười, trong lòng không biết có cảm xúc gì, cô chỉ thấy buồn và có chút ngạc nhiên, hiểu kỳ khi có một ngày hắn biết cô ăn cần pha trà cho hắn chẳng qua chỉ là để tiện bỏ thuốc vào, chỉ là vì không muốn cho hắn cơ hội sinh con nữa, hắn còn có thể cười ưu nhã dịu dàng với cô nữa không, sau đó nói với cô, Tô Tử, trà do em pha uống rất ngon...

Nghĩ vậy, cô không thể cười được, cô đang suy nghĩ cái gì, mà có cái gì để nghĩ đâu, có lẽ làm chuyện xấu đúng là làm cho lòng người lo lắng, nhưng cô đã làm, hậu quả chuyện hôm nay hôm qua, oán được ai?

Hôm nay là ngày thứ bảy, vừa đứng dừng xong lượng thuốc, sau này không cần uống nữa, cô nghĩ có lẽ vì đời này chưa từng làm loại chuyện như vậy, nên trong lòng cảm thấy khó chịu mà thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nhiệm Tô rũ mắt xuống trở về giường, nâng lên quyển sách vừa rồi để sang một bên, chẳng biết tại sao khi cầm sách lên cô thấy căng thẳng, quyển sách đặt trên đùi có một tờ giấy bị cò nắm nhăn nhoe, trông rất khó coi, cô nhú mày nhìn, rồi cuộc vẫn lật sang trang, tiếp tục tập trung tinh thần nằm trên giường lặng lẽ đọc sách.

“Nước hoa rất dễ chịu.”

Hắn mang nụ cười êm dịu vui vẻ, nhìn cô, khóe mắt cũng dâng lên sự ấm áp.

Cô cảm thấy gần đây hắn rất hay nhìn chăm chăm vào mình, nhưng cô đã sớm không quan tâm, nhìn thì nhìn, cô không muốn tìm tòi nghiên cứu, cũng chẳng quan tâm đến sự khác thường gần đây của hắn.

“Phải không, anh thật sự cho rằng như vậy?” Cô hồ hững hờ sang một trang, trả lời bình tĩnh như nước, đã sớm thấy lòng mảy mẩn nhú chột, nói lên hắn không thích, thậm chí cô còn cho mùi nhục quế mà hắn không thích vào đó, không vì trả thù cũng không phải là cố ý, chỉ là một hành động lơ đãng, có lẽ chỉ là hành động theo tiềm thức của cô, cô cũng không rõ là vì cái gì nữa.

Hắn cười cười tiến lại gần cô, hơi thở phả vào mặt cô, khó chịu làm cô dịch ra sau, trên người hắn còn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, làm hắn có vẻ rất tuấn tú nội liễm, đến gần cô, mang theo hấp dẫn và uy hiếp, Ủy Hành Văn giương cao nụ cười vui vẻ, tiếng nói trầm thấp nồng đậm vang lên: “Thật sự là anh không thích, có điều em thích là được. Đây, thành phẩm anh mang đến cho em.”

Tầm mắt Nhiệm Tô nhìn qua cánh tay hắn, nhìn cái hộp đặt bên giường, một góc trong suốt của hộp lộ ra cái lọ màu đen.

Hoảng hốt nhìn nó, cô hòng cô chột cứng lại, mũi khẽ chua xót, cô nhớ tới ngày nào đó lời đồn đãi bao quanh, dịu dàng vuốt ve bụng mình, cô nén đau thương, tỉnh táo đưa tiền mẹ, ôm cục cưng ở ven đường không nhìn được khóc nức nở... tất cả, tất cả đều dung hợp vào cái lọ nhỏ nhỏ ấy, những ngày đó cô ngây ngốc đứng trong phòng thí nghiệm, làm cho mình không hề trống rỗng rồi lại không tự chủ được đem tất cả cảm thụ bỏ vào chất lỏng ấy.

Hơi thở của hắn vẫn vây quanh thân thể, cô lại bắt đầu thấy lạnh cả người, ký ức đó của cô, tất cả đều là đau khổ, tất cả đều là khó nhin, cũng bao gồm tất cả những chuyện hắn làm có lỗi với cô.

Chất lỏng đó tồn tại không phải chỉ vì bị thương, dùng để ghi khắc, không quên cũng không yếu đuối, cô tự nhủ với mình, mình chỉ có cục cưng, cô cũng chỉ có bản thân mình, ngoài những thứ đó ra tất cả đều không liên quan đến cô, cô không có ai để dựa dẫm, chỉ có thể dựa dẫm chính mình.

Lọ nước hoa này làm cô tự nhắc nhở mình, không được vọng tưởng, cô đã từng ngốc, không được ngốc ngếch nữa.

“Thật đẹp, mùi hương này rất thơm” Đẹp như cô đã từng mang lòng mong mỏi chờ đợi hắn quay đầu, để người làm cho cô cả đời cũng không quên.

Dứt lời, cô thăm trầm nở nụ cười, cười vô cùng xinh đẹp, hắn nhìn thấy mà miệng đắng lưỡi khô, động tình trong nháy mắt.

Hắn si ngốc nhìn cô cầm lọ nước hoa đưa lên mũi ngửi, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó cười rất quyến rũ, nụ cười đó làm lòng hắn không hề nên được nhói đau, rồi lại làm trong mắt hắn dấy lên lửa nóng, đôi mắt cô còn khép lại, không phát hiện hắn đang tới gần.

Hắn đang muốn hôn lên khóe mắt cô, thì đột nhiên quần áo bị ai đó kéo kéo, làm hắn không khỏi nhíu mày trợn mắt nhìn.

“Bố, mẹ, cục cưng nằm mơ, không ngủ được, mẹ ngủ cùng cục cưng, ngủ cùng cục cưng!”

Tiểu Úy Chí non nớt đáng thương mặc bộ quần áo ngủ, bàn tay nhỏ bé mập mập đang xoa xoa mắt, nhìn Úy Hành Vân, dò xét cúi đầu thấy bố mình đang che chắn thân thể của mẹ.

“Cục cưng...”

Nhiễm Tô lấy lại tinh thần, thấy Úy Hành Vân gần trong gang tấc, cũng sắp dán sát vào da mình, khuôn mặt không khỏi kinh hãi, theo tiếng nói nhìn thấy tiểu Úy Chí đang vênh cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi cười khê một tiếng. Hắn ngăn người nghe thấy tiếng cười trong trêu vui vẻ của cô, hắn phát hiện mình rất thích nụ cười lúc này của cô, không quyền rũ như vừa rồi nhưng thoáng chốc đã khiến hắn bình bại như núi đổ, dục vọng lại rục rịch đánh tới không cách nào không chế, từng đợt đánh thẳng vào.

“Bố ngủ với con!” Khi Nhiễm Tô còn chưa chạm vào tiểu Úy Chí, Úy Hành Vân đã ngăn cản giữa họ, dường như thấy đôi mắt tiểu Úy Chí đang rung rung sắp khóc, hắn vội vàng ôm cậu bé bước nhanh ra khỏi phòng.

Nụ cười thật đó, hôm nay mẹ con là của bố, sao có thể để con chiếm giữ được.

Hắn vừa ôm con vừa cười, nói thầm trong lòng, ôm thân thể nhỏ nhỏ trên tay, tâm tình của hắn dần dần nhu hòa, rất dịu dàng.

“A a a! Bố xấu, bố là thỏ phi! Bố đáng ghét... Cục cưng không thích bố, không thích...”

Tiểu Úy Chí đá đá đôi chân nhỏ, đang muốn nhảy ra khỏi ngực Úy Hành Vân.

“Cảm miệng, tiểu tử, rõ ràng ngày hôm qua còn nói thích bố nhất, bây giờ còn nói không thích, làm nam tử hán không thể nói mà không giữ lời, hiểu không hả, bố đã dạy con rồi cơ mà?! Từ mai sẽ không cho con ngủ với mẹ nữa!” Úy Hành Vân hừ lạnh một tiếng, vỗ xuống cái mông của tiểu Úy Chí, rốt cuộc cũng đe dọa được cậu bé, làm cho cậu bé chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng Úy Hành Vân, chu cái miệng nhỏ nhắn không nói lời nào.

Rõ ràng là tức giận, khuôn mặt tươi cười đang kìm nén bức bối, nhưng khi Nhiễm Tô đuổi tới, cô lại thấy trong mắt cục cưng là vui vẻ, mi mắt cong cong tựa trên người kia đang rất thỏa mãn.

Cô lui một bước, thở dài, lặng lẽ trở về phòng, đứng trong căn phòng vắng vẻ, cô nhìn lên trần nhà, trong đầu là vẻ mặt của cục cưng, trông thật đáng yêu thỏa mãn.

Cục cưng...

Cô không tiếng động ní non, vô thức đã ngủ quên.

Đến khi trên mặt có cảm giác ẩm ướt nóng rực, cô tỉnh lại, rùng mình, đột nhiên mở mắt mới phát hiện thân thể cường tráng to lớn đã nằm trên người mình, nửa người trên đè trần phô ra đường cong cứng rắn hoàn mỹ, eo hắn hẹp, bụng bằng phẳng gợi cảm, trong lúc mộng lung, có một hơi thở mê hoặc tràn ngập tới.

Cô chột nín thở, nhìn không rõ tình huống, trôi buộc trên người cô đã bị giải trừ sạch sẽ, từng tế bào trên người cô có thể cảm nhận được hắn tản ra khát vọng nồng nặc.

Cô xê dịch đến đâu, hắn cũng xê dịch đến đó, giống như thợ săn đang đuổi theo con mồi, cô thở hổn hển, thân thể run rẩy, hắn lại cho rằng cô chỉ không quen làm chuyện đó giữa vợ chồng.

Giờ phút này tiếng nói trầm thấp khàn đục của hắn lại vô cùng dịu dàng: “Ngaoan... Tô Tử, đừng sợ, không có chuyện gì, anh sẽ không để em khó chịu, được không?”

Một vài lời ếp từ cổ họng ra ngoài, mất rất nhiều khí lực của hắn, hắn đã không thể nhịn được nhưng vẫn suy nghĩ đến cảm thụ của cô.

“Không... Úy Hành Vân!”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Yêu như phần mộ

lừa giường đệm, vô cùng nhu mì, hắn nói: “Nhiễm Tô, anh ở bên trong em.”

Nếu như hôn nhân là phần mộ, thì anh có chết cũng phải chết cùng phần mộ với em, anh không sống được em cũng không thể rời đi.

“Đưa em cho anh, cho anh được không? Anh, Nhiễm Tô.”

Hơi thở thuần hậu xen lẫn đam mê ham muốn, giờ phút này Úy Hành Vân săn sóc dịu dàng nắm vòng eo mảnh mai của cô, lưu luyến thăm thì bên cổ cô, âm thanh dè nén mang theo thỉnh cầu quanh quẩn bên tai cô, cũng bắt an theo mẫu thuẫn của cô, nóng và lạnh không ngừng giao thoa, xé rách, va chạm trong lòng cô.

Trong thoáng chốc, Nhiễm Tô híp mắt, nâng tay che đôi mắt lại, dường như muốn ngăn tất cả cái nhìn chăm chú.

Giữa lúc mơ hồ, cô có thể ngửi thấy mùi son môi lưu lại trên đầu ngón tay, mùi hương tươi mát như có như không ấy làm cho dạ dày cô sôi trào không thôi.

Cô không bỏ qua được, lỗ hồng đó, dường như vĩnh viễn cô không qua được.

Rất nhiều lần tự nhủ với mình, không sao, chỉ là nghĩa vụ giữa vợ chồng mà thôi, nhin một chút rồi sẽ trôi qua, nhưng, cô cắn chặt môi, hần đang ra sức công thành đoạt đất chỉ vì cầu xin cô nhượng bộ, cô lại phòng thủ chặt chẽ, không chịu phát ra một tiếng.

Thậm chí cô còn bị thương nghĩ, có lẽ cô nên đi gặp bác sĩ tâm lý, khi cá nước thân mật cô lại cảm thấy đó là quá trình giầy vò, chịu đựng làm cô như sắp hôn mê, không hề muốn cảm thụ một chút nào!

Nhưng người đàn ông trên người cô lúc này sao có thể hiểu trăm loại cảm xúc của cô, hần chỉ một lòng mong mỏi cô có thể hưởng thụ, cảm thụ quá trình, thật vất vả tình ngộ, người đàn ông đã động tình như hần sao có thể buông tha cho cô?!

Úy Hành Vân thậm chí si mê nhìn từng vẻ mặt và động tác của cô, giờ phút này, cô chỉ khẽ cau mày cũng đủ làm hần dâng trào cuộn sóng, kích động không thôi, hần nhìn đôi môi cô ngày càng khô khốc trắng bệch vì bị cắn, trong lòng nháy mắt đã sụp đổ một phương, trở nên mềm nhũn, hần dịu dàng mà cũng cứng rắn để cô mở miệng buông tha đôi môi mình.

“Bảo bối, ngoan nào, đừng làm mình bị thương.” Lời lẽ ngọt ngào như vậy lại phát ra từ miệng hần một cách tự nhiên, không mang chút ngượng ngùng nào.

Hần chưa từng gọi ai khác là bảo bối, tuy hần tung hoành trên thương trường, nhiều năm như vậy, trước kia bên cạnh cũng có vô số oanh oanh yến yến, đến đến đi đi cũng không làm hần gọi như vậy, cho dù là Du Hường Y hần đã từng nghĩ mình có tình yêu, cũng không làm hần đau lòng xót xa như thế.

Hai chữ “bảo bối” của hần làm cho cô khẽ mở miệng, trừng mắt nhìn một giây rồi lại nhanh chóng quay đi, cô không muốn nhìn hần, cô chạy khỏi cái nhìn chăm chú nóng bỏng như lửa mà lại ôn tồn như nước của hần, hần nhìn cô từ trên cao như cô là người bại dưới chân hần, như đang trông coi bảo vật quý giá mình yêu mến nhất.

Bảo bối, trong lòng hần mềm mại nghĩ, dường như rất rõ ràng, hần để bên người bốn năm mà lại quên đi ý giá trị của cô, vòng vo mãi, hần mới bừng tỉnh, thì ra thứ quý giá nhất đã ở ngay bên cạnh mình từ lúc nào, hần chỉ muốn cất giữ cô một cách thỏa đáng, tỉ mỉ sắp đặt, sống chết không rời.

Hần nghĩ phải thật quý trọng cô, bắt đầu từ ngày hôm nay, từ giây phút này, hần không để ý cô lạnh lùng thờ cô, cô không động lòng, hần không muốn tiếp tục để ý những việc đó nữa, hần chỉ muốn trân trọng thứ quý giá của hần, có lẽ, chỉ có cô, chỉ có Nhiệm Tô cô mới có thể làm cho Úy Hành Vân hần cam tâm tình nguyện nhượng bộ và miễn cưỡng mình. Giống như năm đó bị mẹ ra lệnh phải kết hôn, tối đó hần nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc mơ hồ nhớ được một ý niệm lơ lửng trong đầu, hần luôn muốn người phụ nữ dưới thân này nhượng bộ.

Từ cái đêm gặp gỡ điên cuồng, từ ngày cô bất chấp sự phản đối của hần muốn sinh Úy Chí, từ lần mẹ hần ép kết hôn với cô, hần thật sự đã nhượng bộ, miễn cưỡng vô số lần, hần cho rằng với tính tình của mình sẽ tuyệt không vì bất cứ ai mà ngừng bước, sẽ không vì bất cứ ai mà miễn cưỡng bản thân, chỉ có Nhiệm Tô, mấy năm nay hần cho rằng Nhiệm Tô không làm được, nhưng trên thực tế, trong bốn năm nay cô đã sớm làm được, cũng đã sớm làm hần thay đổi.

Chỉ là, Úy Hành Vân luôn kiêu ngạo sao có thể vì một cô gái lạnh lùng, không dễ gần mà vấp ngã?

Từ trước đến giờ hần luôn là người kiêu ngạo, vì vậy có chết cũng không nhận thua xoay người tìm kiếm, quanh đi quẩn lại, vòng một vòng cuối cùng vẫn ở trong lòng bàn tay cô, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận thua.

Có điều tư vị này cũng không tồi, hần cười mĩa mai, trong lúc mơ hồ cúi đầu nhìn người dưới thân, đường cong đẹp đẽ, gò má thanh cao, hô hấp càng thêm dồn dập, thấy ánh mắt mờ ảo như phủ sương của cô không nhìn về phía hần, dù cho không khí lúc này vô cùng nóng bỏng, cô cũng chỉ yên lặng trong thế giới của mình, suy nghĩ nồng cháy lan tràn trong đầu hần đột nhiên chậm lại, nghĩ đến ý niệm đó, tìm hần co rút lại, níu lấy, thấp thỏm ở phía trên không rơi xuống được.

Nếu, cô biết chuyện hần đã từng sai lầm, hần không cần thận phản bội, hần từng ở bên người phụ nữ khác, cô sẽ phản ứng như thế nào?

Hần sợ, hần thật sự rất sợ, hần đã từng chờ mong nhìn thấy vẻ mặt kích động của cô, nhưng hần lại hy vọng cô vẫn lạnh lùng, lãnh đạm như bình thường, ít nhất nó có nghĩa là cô không thêm đề ý, hần lui về phía sau còn có cơ hội cứu vãn, cô không yêu hần cũng không khổ sở, hần sẽ cố gắng cả đời để cô yêu hần, nhưng nếu cô yêu hần, cô biết tất cả mọi chuyện, lại thà đau khổ giầy vò cũng không muốn nhìn thấy hần, thì hần phải làm thế nào?

“Tô Từ, Tô Từ... anh muốn nói cho em biết...” Âm thanh buồn rầu phát ra từ cổ họng căng cứng của hần, Úy Hành Vân muốn nói gì đó, vuốt nhẹ đầu cô, nhìn vào đôi mắt thanh tịnh.

Hần nở nụ cười, cười thật chói lóa, gương mặt tuấn mỹ ưu nhã trở nên sinh động mà nhu hòa như nước, hần nhẹ nhàng cúi người đặt nụ hôn xuống hốc mắt cô, không đành lòng rời đi, không muốn buông tay, hần rất yêu ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh của cô.

Cô vẫn còn là cô, thật tốt, cho dù hôm nay cô không yêu hần, sau này sẽ có ngày cô yêu hần, chỉ cần cô còn chưa biết, thì hần vẫn còn thời gian cả đời, không nói, thôi, đều sẽ trôi qua.

Nhiệm Tô, có đúng không, em nói mọi chuyện, đều sẽ qua đi, có đúng không, chúng ta, còn có một cuộc đời có thể cùng nhau vượt qua, đó chỉ là bốn năm ngắn ngủi đã qua rồi, anh sẽ dùng cả đời để bù lại, tất cả thời gian còn lại anh sẽ dùng để bù lại bốn năm thiếu thốn của chúng ta, được không?

Hần bỏ xuống tất cả mọi thứ, vội vàng thu hẹp hai tay, vội nhét vào cổ của cô, thờ khàn khàn, ngón tay xuyên qua làn tóc xỏa bên gối của cô, nhẹ nhàng chải vuốt, hơi nóng âm ấm truyền đến chóp mũi cô, nụ hôn của hần rơi xuống như mưa, tình tế, ấm áp.

“Tô Từ, sau này chúng ta sẽ sống những ngày thật hạnh phúc được không?”

Hàng lông mi như cánh quạt của cô chọt nhúc nhích.

“Tô Từ, về sau mỗi ngày anh sẽ về nhà sớm một chút, ở bên em và cực cưng.”

Lông mi, lại động lần thứ hai.

“Tô Từ, em là vợ của anh, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời.”

Lần thứ ba, cô mở mắt, đột nhiên còn chưa kịp mở miệng, hân liền cứng rắn xâm nhập vào lãnh địa của cô, quyết định chuyên chế như trong cuộc làm ăn, tay hân nắm chặt bả vai run rẩy của cô, mỗi một động tác của hân làm cô ớn lạnh đến nín, hân lại lôi kéo đặt cô bên giường không cho thối lui.

“Anh ở bên trong em, không ra được, em cũng đừng nghĩ để anh rời khỏi em!”

Lời nói mờ ám tình tứ xen lẫn dục vọng và kiên quyết, vô cùng hấp dẫn.

Mỗi lần xâm nhập của hân đều nói cho cô biết, Nhiệm Tô, chúng ta ở trong một phần mộ, anh không ra được, em cũng phải ở cùng anh cả đời, chúng ta có chết cùng ở chung một phần mộ.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nỗi khổ của ái dục tôi và anh đều hiểu

Phần mộ hôn nhân, hân muốn cả đời ngầy ngốc chết cùng cô trong đó, cô giấu cọt, chẳng lẽ hân đã quên? Hân đã từng ra ngoài hít thở không khí, sau đó trở lại, tất cả đều như bình thường, chỉ là cô đã không còn là cô như lúc đầu nữa.

Sự thật chứng minh, đàn ông luôn cho rằng giấu giếm chuyện ngoại tình là không hề có chút sơ hở nào, ai ngờ, thiên hạ đâu phải là nơi có thể giấu giếm bí mật, một khi anh bước ra khỏi phần mộ đó, lúc quay đầu trở về cũng sẽ không còn như trước nữa.

Một lần lao tới mãnh liệt cuối cùng, theo tiếng gầm nhẹ gọi cảm tình tứ, thân thể cô cũng không chống đỡ được nữa, cô ngất đi, một lúc lâu sau mới dần tỉnh lại, trong lúc mơ hồ đối mặt với ánh mắt nhìn cô không chớp của hân, con người đen nhánh u ám lúc này lưu động làm cô khẽ rung mình, nó phức tạp khiến cô không muốn nhìn vào.

Cô quay đầu sang một bên, để lại cho hân một bên mặt lạnh lùng lý trí, trong lòng Ủy Hành Văn nổi lên vài phần mất mát và phiền muộn, nhưng vẫn nhướng khóe môi ưu nhã tự nhiên, tỉ mỉ vuốt ve mái tóc của cô, hân kinh ngạc nhìn lọn tóc đen của cô quấn trên tay mình, giống như sợi dây xích khóa hân lại, làm cho hân không cách nào thoát thân.

Ngày hôm qua hân còn cố chấp nghĩ, tại sao là cô, tại sao có cô, nhưng rốt cuộc khi cô trở về hân mới hiểu, là cô, cũng chỉ có thể là cô, làm cho hân chỉ muốn chờ đợi cô trở về nhà.

Hôn nhân, vợ, con, đẩy lòng hân lặp đi lặp lại hai chữ, cảm xúc vọt lên không phải phiền muộn mà là thỏa mãn, hân giống như con thuyền phiêu bạt quá lâu rốt cuộc cũng tìm được nơi nghỉ chân, cọt hân lại, bao quanh hân, cảm giác đó thật tốt đẹp.

Hân hoảng hốt nghĩ, có lẽ họ nên sinh thêm một đứa con, nhìn thân ảnh cô nằm bên cạnh, hân không tự chủ nghĩ người phụ nữ làm cho hân thần phục cũng nhận thua này hồi bé có đáng vẻ như thế nào, có lẽ là xinh đẹp đáng yêu hoặc là bướng bỉnh giống như một bé trai, mà cũng có thể lạnh lùng như bây giờ, không thích cười, thân thể nhỏ nhỏ đứng trước mặt hân ăn nói nghiêm túc, cẩn trọng, trông rất đáng yêu, hạnh phúc nhất chính là, cô bé kia giống cô, giống Tô Từ của hân!

Hân phát hiện, hân cực kỳ yêu cái ý nghĩ này.

Trong lòng hân đang có vô vàn tiếng trống reo hò cổ vũ, Ủy Hành Văn bật cười, nhích tới gần Nhiệm Tô lúc này đang nhắm mắt không nói gì, ôm cô quay người lại phía mình, chống lên trán cô nói: “Tô Từ, em có thấy, cực cung nên có một em gái rồi không? Anh nghĩ, có thể gọi là Bối Bối, được đây, cái tên mụ này cũng không tệ, rất thích hợp với con gái của chúng ta.” (*Cực cung Hán Việt là bảo bảo, thêm một đứa con gái tên Bối Bối nữa thì đẹp, tiếc rằng.....* □.)

Khi hân nhắc đến hai chữ “con gái” thân thể cô liền cứng đờ như tảng đá, run rẩy mãnh liệt, ngực phập phồng không ngừng sôi trào, khóe mắt cô cay xót mà cuối cùng cũng không khóc ra được, chỉ đành ngơ ngác nhìn hân ôm ngực cô, mờ to hai mắt, nhọt nhọt mà dừ dừ.

Hân cảm thấy sự khác thường của cô, rời ra một khoảng cách, vội vàng nâng lên khuôn mặt hơi lạnh của cô, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, Tô Từ, em đừng làm anh sợ, em đang run rẩy! Đi, chúng ta đi bệnh viện...”

Lời của Ủy Hành Văn còn chưa hết, Nhiệm Tô đã đẩy hân ra chạy vào phòng vệ sinh, thật ra cô chỉ dùng một chút sức mà lại làm hân ngã xuống giường, hân không nghĩ cô sẽ dùng lực đẩy mình, không có chuẩn bị, ngã đầu cúi khổ, chẳng trách tất cả đàn ông ở trước mặt người phụ nữ mình yêu miễn đều là kẻ yếu, đạo lý này trong chớp nhoáng hân đột nhiên sáng tỏ.

Rũ bỏ suy nghĩ, hân mặc áo ngủ, gọi tên Nhiệm Tô và chạy vào phòng vệ sinh, mới vừa nâng mắt đã thấy Nhiệm Tô mềm yếu khó chịu ngồi trên sàn trơn nhẵn, một lần lại một lần, chi nồn ra nước, sắc mặt của cô trắng bệch như gạch men sứ trên tường, toàn thân cô lạnh buốt, không có mảnh vải nào che thân, vẫn đang nồn khan không ngừng, như muốn nồn ra tất cả mọi thứ trong cơ thể.

Hân thấy trái tim thất lại từng cơn, lúc này thân thể cô không có bất cứ thứ gì che đậy, hân lại không có bất kỳ phản ứng sinh lý nào, chỉ có đau lòng và đau đớn liên tục vọt lên tập kích trong nháy mắt, thậm chí Ủy Hành Văn cũng bắt đầu muốn nồn, nhìn cảnh Nhiệm Tô chật vật khó chịu, hân thấy mình cũng không thể chịu nổi, sau vô số lần nghĩ đến, hân đều cảm thấy, thì ra là hân thật sự yêu cô đến thế thâm, thậm chí tất cả khó chịu của cô cũng làm cho hân thấy khó chịu.

Lập tức, hân xoay người, lòng trĩu nặng, chỉ mấy giây sau, hân cầm lấy áo ngủ của Nhiệm Tô đắp lên thân thể lạnh buốt, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh cô, chống đỡ trán cô, ôm cô như muốn đem cô cất giấu thật kỹ trong lồng ngực, dùng nhiệt độ cơ thể bao quanh chặt chẽ thân thể lạnh như băng như sương của cô.

Hân cúi đầu truyền đến tiếng nói ấm áp bên tai cô, hô hấp của hân từng đợt từng đợt truyền vào người cô, tiếng nói trầm nhẹ giống như giọt nước chảy: “Tô Từ, không sao, đừng sợ, anh ở đây, ai dám bắt nạt em, ai dám làm em khổ sở anh quyết không để người đó sống yên.”

Cô vẫn thấy ghê tởm, dạ dày co thắt lại không nôn ra được bất cứ cái gì, như đang muốn hành hạ cô, bộ dáng của cô đã gãy vỡ hằn, hằn vuốt hàng lông mày nhũn nhếch của cô, gương mặt tỉnh xảo lạnh buốt càng thêm vẻ gầy gò, hằn đau lòng nhẹ nhàng hằn lên khuôn mặt tái nhợt của cô, cúi đầu gọi tên cô.

“Tô Tử, đừng sợ, không có chuyện gì, không có việc gì, anh gọi bác sĩ đến được không?” Hấn ôm cô, ngồi trên sàn ôm lấy thân thể cứng ngắc như đá của cô.

Nhiệm Tô vẫn không có phản ứng, dường như không hề nghe thấy gì, cô nhìn sự quan tâm giờ phút này của hấn, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong yếu ớt thê lương, người trước mắt nói sẽ không bỏ qua bất kỳ người nào làm cho cô khổ sở, vậy hấn thì sao, nếu là chính bản thân hấn, hấn làm thế nào giúp cô đối phó với chính mình?

Cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng ngẩng người nhìn hấn, nhàn nhạt lãnh lạnh khô khốc mở miệng: “Tôi hôm qua, mẹ em khỏi bệnh, khỏi bệnh chưa được một canh giờ, mẹ đã chết.”

Nghe vậy, hấn chấn động ôm lấy cô, lúc này đôi mắt nhìn cô trở nên to lớn rồi lại không dám chuyển mắt nhìn cô nữa.

Hấn thẫn thảng trong lòng, hấn đáng chết, hấn không nên nói đến chuyện con cái lúc này với cô, hấn nghĩ ngày hôm qua mình càng không được để cô một mình đối mặt với chuyện người qua đời, hấn thật là đáng chết, để cô cô đơn đưa tiễn người thân nhất của mình, năm đó hấn nhìn mẹ hấn qua đời, bàn tay hấn được bao trùm bởi bàn tay hơi lạnh rồi trở nên ấm áp của người phụ nữ trước mặt, hôm nay, đến phiên cô đưa tiễn người thân, bàn tay cô lại không có bàn tay rắn chắc của hấn nắm lấy, không có cái nắm tay của hấn rồi cuộc có bao nhiêu lạnh lẽo và cứng ngắc, thậm chí hấn không dám tưởng tượng, hấn chỉ biết ôm cô, nắm chặt bàn tay cứng đờ lạnh buốt của cô, một tiếng lại một tiếng nói: “Xin lỗi em, Tô Tử, Tô Tử, thực sự xin lỗi em. . . sau này sẽ không như vậy, thật sự, sau này chuyện gì anh cũng ở bên em, được không, Tô Tử, anh ở đây, anh vẫn luôn ở đây.”

Anh vẫn luôn ở đây, chỉ là anh còn chưa kịp nói cho em biết, cũng còn chưa kịp nói cho chính anh biết.

Tâm tâm niệm niệm nghĩ không muốn sai lầm lần nữa, nghĩ một lần nữa sống những ngày thật tốt đẹp, lại phát hiện hóa ra đã bỏ lỡ chuyện như vậy, ngày hôm qua hấn không ở bên cô cùng cô đối mặt với mất mát đau buồn, hấn hối hận, thống hận bản thân còn chưa kịp, lại càng yêu thương một thân cô độc của cô ngày hôm nay.

Nhiệm Tô, em để cho anh tự hận mình một lần lại một lần, rồi cuộc em có thể để anh tự hận mình bao nhiêu lần mới có thể kết thúc những hối tiếc và đau lòng?

“Vô dụng, Ủy Hành Văn, vô dụng, đã là chậm quá, quá muộn. . .” Cô mấp máy đôi môi mà không phát ra tiếng động trong lồng ngực ấm áp của hấn, cổ họng của cô đau buốt rút lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Ủy Hành Văn, tôi đâu chỉ mất đi một người mẹ, chúng ta đâu chỉ mất đi ngày hôm qua, còn có đứa con gái chưa được chào đời, còn có đứa con gái chưa kịp gọi mẹ của tôi!

Họ mất đi quá nhiều, bốn năm trong mấy ngày này đều biến mất gần như không còn, sinh mạng, cơ hội, tình yêu, hôn nhân, đều vì một người còn chưa kịp phát hiện ra tình yêu mà biến mất vô tung, không còn tin tức.

Ý muốn trở về gia đình trong đầu hấn rõ ràng làm cho bất cứ ai cũng có thể nhìn thấu, mà ngay cả Nhiệm Tô không muốn suy nghĩ gì nữa cũng nhìn ra được, cô không cho rằng hấn yêu mình, lại biết lòng hấn muốn yên bình là mãnh liệt như vậy.

Nhưng đã quá muộn, cái gì cũng đã quá muộn, thế giới này ngay cả chuyện tình có thể quay về, sống hay chết, yêu và hận cũng có thể thay đổi, thời gian đã trôi đi, không đợi được anh hạ cờ, thời gian không thể quay lại để sửa đổi lỗi lầm.

Trong phòng lạnh lẽo ảm thấp, họ đều có tâm tư, Ủy Hành Văn ôm chặt cô vào lòng, lại không nghe được một tiếng mĩa mai và từ chối nào của cô, nghe được thời gian đã lưu chuyển không quay đầu, hấn nghe, nó đang cười, cười hy vọng xa vời của hấn.

Trong nghĩa địa, gió lạnh, mây dày, hối hận sâu nặng.

Bia mộ màu trắng mênh mông, người phụ nữ tên Tô Tử Nhu đã được chôn cất, phủ kín hoa hồng trắng vừa nhìn đã biết là phải dùng số tiền lớn, vô số nhân vật nổi tiếng tề tụ, quanh ngôi mộ ồn ào náo động, bày đầy vòng hoa đang ai thán người phụ nữ này đã hương tiêu ngọc vãn, lễ truy điệu rất dài dòng lại không có bất cứ người nào dám không tôn trọng, chỉ vì Bộ trưởng bộ tài chính nắm chắc mạch máu kinh tế đang lằng lằng quỳ gối bên mộ người vợ, bảo vệ không khuyển được, tất cả mọi người đều hoang mang trước cảnh tượng này, nhưng không ai có biện pháp lay động được người đàn ông đã hối tiếc nửa đời.

Rồi cuộc ai mất ai, ai lại đang đợi ai, mọi người đang sống trong áy dục sao có thể nói rõ ràng, Phật cũng là người từng trải, cũng từng lịch qua những bi ai và bất đắc dĩ này, không có bất cứ người nào có thể thoát khỏi quá trình đó.

Yêu, xin hãy quý trọng, nếu không, xin hãy rời đi, cái ao hồ này chỉ có một người chồng làm gọn sóng.

Một người phụ nữ phát điên mười năm cũng đã chết, một người đàn ông đã hết hy vọng mà vẫn còn sống, ai bi ai hơn ai, chỉ có họ mới biết.

Ông ấy đã đi qua nửa đời người, duyên hoa đã hết, quay đầu lại chỉ có thể quỳ gối trên tảng đá lạnh lẽo như khối băng trước mặt, im lặng rơi lệ, tự mình bi thương.

Cuộc sống có lẽ chính là như thế, tôi yêu em, cuối cùng tôi lại không nhớ rõ mình đã làm em tổn thương bao nhiêu lần, đã để em khóc bao nhiêu lần?

Chỉ có nước mắt rơi xuống lúc này tôi mới sáng tỏ, mất em, tôi đau đớn như thế nào, trước đây, tôi đã làm em đau đớn như thế nào. Từ Nhu, em đợi tôi mười năm, tôi sẽ dùng nửa đời sau mấy lần mười năm trả lại cho em.

Tôi chỉ cầu xin em, kiếp sau, xin em đừng đi cùng người khác. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sinh con, tôi không sinh được

Bố cô nói: “Hành Vân, đừng để mắt con bé, nó mà đã quyết tâm thì sẽ tàn nhẫn hơn bất cứ ai, con không đấu lại được đâu.”

Úy Hành Vân gật đầu nói: “Đến chết con cũng chỉ cần một mình cô ấy.”

Rất nhiều năm sau, hần muốn có con, cô lại nói: “Em không thể sinh, anh có thể tìm người khác.”

Hần tức giận muốn chết, tức giận đến toàn thân run lên: “Nhiễm Tô, em được lắm! Em phải hành hạ anh như vậy mới được sao?!”

Trong nghĩa trang, người đến người đi, đông đúc, đều chỉ vì một nhân vật chính. Nghĩa trang vốn nên yên tĩnh giờ phút này lại khoác lên một tầng khí người náo nhiệt, huyền ảo rồi lại rét lạnh thấu xương.

Một hồi lâu sau, cảnh ồn ào náo động rút đi, chỉ còn lại ba người, còn lại gió thu hiu quạnh lạnh lẽo.

“Bà ấy, trước khi ra đi có nói gì không?” Khí phách nội liễm bề ngoài tuy có chút gà nua nhưng nhuệ khí và khí thế năm xưa chinh chiến vẫn không giảm.

Nhưng hiển nhiên, cô gái bên cạnh người đàn ông trung niên không hề bị khí thế đó áp bách, ngược lại vẫn mang vẻ lạnh lùng thấm vào lòng người.

“Mẹ nói, nếu có thể quay đầu lại, mẹ thà rằng là một Tô Tử Nhu không lập gia đình.”

Sau khi cô nói xong, người đàn ông đó chấn động, mấp máy môi, khuôn mặt cương nghị lộ ra yếu ớt và vô lực. Một lúc lâu sau, Nhiễm Thịnh Duệ ngấm nhìn cô con gái đã trưởng thành trước mặt, trong mắt lộ ra vài tia bi thương: “Tô Tô, con phải quyết tuyệt với bố như vậy sao? Tô Tô, đó đều là di vật của mẹ con mà, để lại cho bố vài thứ được không?”

Nơi cỏ họg thậm chí có vài phần nghẹn ngào, người đàn ông ho một tiếng cũng có thể làm kinh tế Trung Quốc sôi trào lúc này lại cúi đầu cầu xin.

Nhiễm Tô nhìn về phía bia mộ màu trắng của mẹ, trắng như sắc mặt suy yếu của người phụ nữ đó trước khi chết.

“Đốt rồi, đã đốt hết cho mẹ rồi.”

Nghe vậy, Nhiễm Thịnh Duệ mở to đôi mắt, sau đó che ngực khó thở, ông thở gấp đến mức khóe mắt đã ươn ướt.

“Tốt, tốt, tốt, Tô Tô, con không hổ là con gái của Nhiễm Thịnh Duệ ta, quả nhiên đủ tàn nhẫn quyết tuyệt!” Ông lui về phía sau vài bước, giọng nói lại buồn rầu mềm nhũn. “Có thể con không biết, bố không muốn nhất chính là làm mẹ con tổn thương, nhưng bà ấy ra đi, đem theo tất cả cơ hội xoay chuyển của bố. Tô Tô, con làm rất tốt, thật sự rất tốt, lúc này con thay mẹ con trừng phạt bố! Đúng, là bố không xứng, không xứng giữ lại bất kỳ đồ vật gì của mẹ con... Người cũng đã mất, muốn những thứ kia cũng quá muộn đúng không?”

Rốt cuộc, hần khoát tay áo, tấm lưng lại còng xuống, thân hình vốn cao ráo cương nghị lại có vẻ tang thương không có lực, ông đi vài bước, cuối cùng đã tới nơi cách ngôi mộ một đoạn, gió nhẹ thổi lên những sợi tóc đen trước trán Úy Hành Vân, gương mặt ưu nhã tuấn mỹ càng thêm phong trần tuấn tú, dáng vẻ bất phàm, hần vẫn đứng đó, không nhúc nhích, chỉ là lẳng lặng đứng đó mang theo nụ cười nhạt, con mắt không rời khỏi Nhiễm Tô, ân cần nhìn cô chăm chú.

Nhiễm Thịnh Duệ và Úy Hành Vân nhìn nhau một cái, Úy Hành Vân lễ phép cúi đầu lên tiếng gọi “Bố”.

Ông nhìn Úy Hành Vân, thật sâu, khóe miệng lại lộ nụ cười phức tạp khó đoán.

“Hành Vân, từ hôm nay trở đi hãy đối xử thật tốt với con gái ta, những thứ khác cái gì cũng đừng đụng vào.”

Nghe vậy, Úy Hành Vân nhú mày, cảm thấy kinh ngạc, mấp máy môi, cười khổ, hần đã sớm hiểu bố vợ mình không phải là người dễ qua mặt, hần không né tránh nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp của ông, thận trọng mà nghiêm túc nói: “Sẽ không, đến chết con cũng chỉ có một mình Tô Tô.”

“Rất tốt, đối xử thật tốt với nó, Tô Tô là một cô gái tốt, nó có sự dịu dàng của nó, chỉ cần con có thể đợi. Nhưng hãy nhớ kỹ, con gái của ta không phải là người không có gai, lòng nó có thể tàn nhẫn hơn bất cứ ai, Hành Vân, con phải tự giải quyết cho tốt... Đừng, đừng để mắt con bé.” Sau đó lại không tìm về được.

Nhiễm Thịnh Duệ đột nhiên muốn nói lại thôi, gian nan nói xong, trong đáy lòng lại chảy xuôi một vệt máu sâu, ông lại đưa mắt nhìn ngôi mộ, thờ hồn hèn mấy hơi thở, sau đó nhắm mắt xoay người rời đi, bước chân nặng trĩu như khó có thể dời bước.

Sẽ không, con sẽ không vứt bỏ cô ấy, bởi vì con cũng không thể nào tưởng tượng, mất đi Nhiễm Tô Úy Hành Vân sẽ thế nào.

Suy nghĩ sâu xa, Úy Hành Vân nắm tay thành quyền, cúi đầu, sau đó xoay người nhìn Nhiễm Tô đứng lẳng im trước bia mộ, sai bước đi đến gần cô.

Trong nghĩa trang sương mù rất nặng, hần lại nhìn được rất rõ ràng, bóng lưng của cô, tư thái của cô, từng chi tiết lặng lẽ của cô, hần nghĩ, hần sẽ không lạc đường nữa, hần thật lòng, lần này sẽ không làm gì sai nữa.

Nhiễm Tô vừa định xoay người lại bị rơi vào vòng ôm mạnh mẽ, lồng ngực của hần đỡ tấm lưng mảnh mai của cô, hô hấp mang theo mùi hương cơ thể cô, hần ni non như nói mê bên tai cô: “Tô Tử, Tô Tử, Tô Tử...”

Hần gọi tên cô một lần lại một lần, cô thẳng lưng, nhàn nhạt hỏi: “Có việc gì?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi em như vậy thôi.”

Chỉ cần em trả lời là tốt rồi, hần hôn lên đỉnh đầu cô, cảm xúc mềm mại dưới bờ môi hần, như lớp tơ lụa làm lòng hần như nhũn ra.

“Tô Từ, sau này anh sẽ không để em cô đơn một mình.” Hấn nắm tay cô, bao vây lấy nhiệt độ cơ thể cô, lưu luyến cọ sát, muốn truyền hơi ấm cho cô.

Bàn tay cô lạnh lạnh, cũng không có bao nhiệt thịt, làm hấn nhớ tới câu “Mềm mại không xương”, rất mềm rất đẹp, như vậy phù hợp với tay của hấn.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh nổi lên, mang theo những hạt cát và bụi bặm, cô nhắm mắt lại, hấn cũng nhắm lại, trong nháy mắt bàn tay đưa lên che mắt cô, muốn vì cô che gió che mưa.

Một giây sau, cô bắt được tay của hấn, vô cùng lạnh đậm bình tĩnh nói: “Có hạt cát.”

“Yên nào, để anh xem...”

Hấn đau lòng nâng mặt cô lên, cẩn thận chu đáo, lại không phát hiện điều gì khác thường, mắt của cô rõ ràng vẫn trong sáng không vân đục, bình tĩnh mà lạnh nhạt, hấn nhẹ tay mon trón mắt của cô, chỉ nhìn thấy hình dáng thanh tịnh của mình trong mắt cô.

Úy Hành Vân, anh chính là một hạt cát mơ hồ làm đau tôi, muốn quên đi nhưng không phải lúc.

Hấn thấy rõ bóng mình trong mắt cô, không hiểu sao có chút hoảng hốt, chỉ đành dùng môi che tầm mắt của cô, sau đó chôn trong lồng ngực của mình, cô bị vây hãm trong ngực hấn cảm thấy khó thở.

“Tô Từ, mẹ của em ra đi, em còn có anh, còn có cục cưng, con đường của chúng ta còn dài, có thể từ từ bước đi, sau này có lẽ còn có thêm một thành viên khác, không vội, chúng ta còn trẻ, không phải sao? Em không phải chỉ có một mình, anh và con ở bên em, đừng lo lắng chuyện sau này, sau này có anh, có anh ở đây sẽ không để em một mình gánh lấy tất cả.”

Rất nhiều năm sau, mọi chuyện hấn đều giúp cô, hấn làm được, tất cả hứa hẹn hấn đều làm được, trừ lời hứa lúc họ kết hôn, những thứ khác hấn không nuốt lời.

Hấn luôn khát vọng họ có thể có thêm một đứa con gái, gia đình lại có thêm một thành viên, đáng tiếc không biết vì sao, mười mấy năm qua không thể có, hấn không muốn tạo áp lực quá lớn cho cô, nên cũng muốn thuận theo tự nhiên, nhưng cuối cùng vào ngày con trai họ đính hôn, một lần nữa hấn nhắc đến chuyện này.

Đêm đó, triều miên qua đi, hấn ôm lấy cô thắm thiết khát vọng nói: “Tô Từ, chúng ta sinh một đứa bé nhé, tốt nhất là một đứa con gái giống em”

Cô lại cười buồn bã xinh đẹp, nhàn nhạt trả lời hấn: “Úy Hành Vân, em đã không sinh con được nữa.”

Hấn kinh hãi, vào lúc cô muốn mở miệng, hấn như bị điện giật vội vàng che môi cô, thấp giọng run rẩy nói: “Tô Từ, không sợ, ở tuổi của chúng ta vẫn có thể, không có chuyện gì, anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất trong nước, sinh con trong ống nghiệm cũng được.”

Cô kéo bàn tay hấn xuống, thắm trầm nhìn ánh mắt chán an của hấn, nhẹ nhàng cười rộ lên: “Sao có thể được, lúc em sinh Úy Chí bác sĩ Hầu đã nói em bị tổn thương nghiêm trọng, đành phải lấy đi... từ cung. Hành Vân, em đã là một người phụ nữ không hoàn chỉnh.”

“Nghe vậy, ngực hấn co lại đau đớn, hấn chôn mặt trong hõm cổ lạnh buốt của cô, nồng đậm thờ dốt: “Tại sao, sao anh lại không biết...” Không được hấn đồng ý, tại sao bọn họ có thể lấy đi thứ quan trọng nhất của người phụ nữ hấn yêu.

“Anh đã đi, anh không nhớ sao, ngày đó, anh không có ở đây.” Lời nói bình tĩnh của cô lạnh như băng, hấn thấy toàn thân đều nóng rực lên, hận không thể lập tức lãng trí xử từ mình.

Hấn thật sự không có ở đây, hấn buông tay ra, nhìn cô vào phòng sinh rồi rời đi, hấn nghĩ, chẳng trách không ai nói cho hấn biết, vợ của mình đã không còn khả năng sinh con, ai dám nhắc tới chuyện đó trước mặt hấn?

“Nếu anh muốn có con như vậy, có thể tìm người khác.” Cô tròn mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà được thiết kế tinh tế, lạnh lạnh nhẹ nhàng nói.

“Nhiễm Tô, em được lắm, em thật giỏi, phải hành hạ anh như vậy mới cam tâm sao!? Sau này, đừng để anh nghe thấy những lời như thế nữa!”

Hấn tựa trên người cô, đột nhiên chấn động mạnh mẽ, như nghe được lời nói ghê rợn, tách ra một chút, kinh ngạc ngưng mắt nhìn cô, đôi môi trắng bệch, hấn tức giận, tức giận đến đôi mắt cũng đỏ lên, tức giận mang ánh mắt sáng quắc nhìn về bình tĩnh không một tia gợn sóng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Một vai kịch

“Úy Hành Vân, em không sinh con được. Anh muốn, có thể tìm cuộc sống khác.”

Hấn tức giận, thở hổn hển quát: “Anh chỉ muốn đứa con sinh ra từ trong bụng em, không cần người khác!”

Nhiễm Tô, đã nhiều năm rồi, tại sao em vẫn không rõ, từ trước đến giờ anh chỉ muốn như vậy!

Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông không đặc biệt yêu thương con cái, nếu anh ta thật sự quan tâm đến trẻ con chỉ có thể nói rõ rằng người anh ta càng quan tâm chính là người phụ nữ sinh ra đứa bé đó.

Cô lại muốn hấn sinh con cùng những người phụ nữ khác?! Cô có thể thoải mái như gió thoảng mây bay chấp nhận quan hệ của hấn và những người phụ nữ khác!

Tại sao có thể, tại sao cô lại thờ ơ như vậy, cô thật sự không quan tâm đến người chồng là hấn sao?!

Thật buồn cười, nhiều năm nay hấn chưa từng chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào khác, muốn giữ mình sạch sẽ vì người phụ nữ trước mắt, mặc dù hấn chưa từng nghĩ mình có thể làm được hay không, nhưng hấn thật sự đã làm được, hấn còn chưa được cô công nhận, hôm nay, cô lại muốn hấn vì con cái mà ở cùng những người phụ nữ khác?!

Tùng đột từng đột phần nộ dâng lên, tức giận lan tràn dậy lên chỉ có thể đè nén, hấn không muốn làm tổn thương cô, bên ngoài ai có thể làm cho hấn nhẫn nại được như vậy, bên ngoài ai có thể làm cho Úy Hành Vân tức giận mà lại có thể kiềm chế không để lộ ra ngoài?

Con người u ám thâm thúy của hấn trầm xuống, lướt qua mặt cô lại hết sức nhẹ nhàng hòa dịu.

Đề nén ngọn lửa đang dâng lên dưới đáy lòng, Úy Hành Vân giận trừng mắt nhìn Nhiệm Tô, gằn nhẹ ngang ngược nói: “Tô Từ, không được bức bối với anh, nghe thấy không?! Không cho phép không cho phép!” Mười mấy năm qua tôi luyện thêm khí thế chín chắn âm trầm giờ phút này sụp đổ trước mặt cô, hấn tràn đầy tức giận rung động thân thể, nhưng không nở làm cô bị thương dù chỉ một chút, chỉ đành hôn cô thật sâu, muốn đôi môi đỏ mọng của cô làm dịu xuống nỗi tức giận trong lòng.

“Anh không muốn có con sao?” Khi hấn rút cuộc dừng động tác, ánh mắt cô lạnh nhạt hỏi.

Bộ ngực hấn phập phồng không ngừng, nhìn cánh môi vừa bật ra lời nói của cô, hấn không thể mạnh mẽ che nó lại để được yên tĩnh.

“Em... Cho là anh chỉ muốn con?!”

“Vậy anh muốn gì?”

Nhiệm Tô liếc nhìn Úy Hành Vân, hờ hững chống lại sự mãnh liệt của hấn.

“Anh...” Anh muốn em! Anh muốn em thật lòng thật dạ, anh muốn có tình cảm của em!

Cổ họng hấn sít chặt, không thể phát ra câu nào, hấn có đầy bụng lời muốn nói, đầy bụng ầm ức lại mềm nhũn trước ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng của cô, hấn chưa bao giờ muốn tạo áp lực cho cô, nếu cô không yêu hấn, vậy hấn sẽ chờ, hấn không vội, cũng không muốn ép cô, nhưng cô luôn nói những lời lạnh lùng vô tình khiến hấn bị thương tức giận, thậm chí hấn cảm thấy mình rất có thể bị cô làm tức chết, hoặc vì kim nén mà chết!

Trên thế giới này phụ nữ có thể sinh con cho Úy Hành Vân nhiều không kể xiết, nhưng hấn chỉ muốn con của cô, một cái gông xiềng có thể trói cô bên cạnh hấn, một thứ gắn liền duy trì quan hệ giữa họ.

“Không phải là con sinh ra từ bụng em, anh không cần.”

Lạnh lùng, cứng rắn, hấn khó chịu quay đầu đi, chôn đầu trong chăn không nhìn cô như trẻ con.

Nhiệm Tô, rút cuộc em có hiểu không, từ trước tới giờ anh chỉ muốn em, chỉ một mình em. Có chút kinh ngạc nhìn hành động thất thố của hấn, Nhiệm Tô nhú nhú mày, thấy Úy Hành Vân cường chế ôm mình quá chặt, không nhìn mình như đang giận dữ, cô bắt lực muốn bật cười, dờ khóc dờ cười nhìn người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi mà lúc này lại bày ra tính tình trẻ con trước mặt cô.

Hấn thoát nhìn rất trẻ, nhưng thật ra đã bốn mươi mốt tuổi rồi, cũng coi là đến tuổi trung niên, may mắn có được khí chất và vẻ anh tuấn trời cho nên trông hình dáng hấn như không hề thay đổi, thời gian chỉ làm hấn càng thêm chín chắn.

Hấn thay đổi, cô nhìn ra được, nhiều năm nay hấn ở bên ngoài ngày càng nghiêm túc khép mình, nhưng trước mặt cô luôn thiếu kiên nhẫn như vậy, thật ra cô thấy mơ hồ, là cảm giác hấn truyền ám chỉ cho cô, hấn muốn trái tim cô, hấn một mực cố gắng vì cô, cô vốn không suy nghĩ trong lòng hấn ôm ý niệm gì, nhưng lại có thể cảm giác được hấn không lúc nào không muốn cô chấp nhận.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Nhiệm Tô cong lên cười lãnh đạm, đáy lòng tự hỏi mình thật ra trái tim này có thật đã chết vào buổi tối hôm đó, rút cuộc không tìm về được, chấp và không còn ra hình dáng?

Cô nhớ rõ ngày đó đau đớn tê liệt tim gan, chịu đựng đau đớn vì sinh non, dùng tất cả sức lực gọi đi gọi lại tên hấn, nhưng hấn không trở về, ngay cả một giây đồng hồ cũng không thấy mặt, cô không cần nghĩ cũng biết, vào lúc cô đang bị đe dọa giữa sống và chết, Úy Hành Vân hấn còn đang ở bên một người phụ nữ khác, không hề hay biết, có lẽ họ đang nói chuyện chia tay, có lẽ lại đang triền miên, ai có thể quan tâm, nếu không có Tư Tĩnh và bà Lý, thì cô đã sớm chết trên chiếc giường của họ cùng với đứa con gái còn chưa kịp ra đời.

Cô đã chết một lần, trái tim này vừa sinh ra, thật vất vả đoạt lấy từ trong tay tử thần, sao cô có thể giao nó cho người đàn ông trước mắt này?

Úy Hành Vân, tôi không thể cho anh, tôi tình nguyện để nó và tôi cùng cô độc sống hết quãng đời còn lại, đi hết quãng đường cũng không nguyện dẫm vào vết xe đổ lần thứ hai.

Kinh ngạc đưa mắt nhìn tấm lưng to rộng cứng rắn của hấn, lạnh nhạt chuyển tầm mắt, không tiếng động tắt đèn bên cạnh giường, trong nháy mắt, phòng ngủ trở nên tối đen, tịch mịch hiu quạnh, đã gần đến đầu mùa hè, không khí mang hơi nước ẩm ẩm giờ phút này có chút nóng bức.

Cô vùng chăn mềm nghiêng người ngủ, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Trong không khí lưu động hơi thở trầm mặc, Úy Hành Vân không an phận giật giật, lại không nhận được bất kỳ phản ứng nào từ cô, hấn tựa như có thể nghe thấy tiếng thở đều đều nhẹ nhàng của cô ở bên kia.

Hấn lấy cùi chỏ đụng vào người cô cách lóp chần, đầu kia giật giật nhưng không có phản ứng.

Cau mày, dường như hấn không cam lòng, lại kéo vạt áo ngủ đang lộ ra bên ngoài, muốn làm cô chú ý.

Vẫn không có âm thanh, hần lại chờ đợi một lúc cô vẫn không quay đầu lại, rốt cuộc, hần thờ dài, giọng khàn khàn nói: “Tô Từ... em đã ngủ chưa?”

“...” Cô mờ mắt ra trong bóng tối, không có tiêu cự, về mặt bình thân nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại buông xuống rèm mi tiếp tục ngủ.

“Tô Từ.” Hần lại gọi cô ở bên kia, cô vẫn nằm yên không đáp, dường như ngăn cách độc lập.

“Tô Từ, anh biết em còn chưa ngủ!” Hần không khỏi cao giọng, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào bóng lưng nhỏ nhắn mềm yếu của cô, về mặt dịu dàng mang theo nồng đậm bất đắc dĩ.

“Anh tức giận, em lại không nói gì đồ anh sao?”

Hần nhẹ nhàng mà lại mạnh mẽ cố chấp xoay người cô lại, trong bóng đêm nhìn vào đôi mắt trong suốt thanh tịnh của cô, tiếng nói khàn khàn, trầm nhẹ mềm như vải bông, trong giọng nói xen lẫn mấy phần tủi thân ngây thơ hiếm có của đàn ông.

Nghe vậy, đôi mắt Nhiễm Tô khẽ nhếch, môi đỏ khẽ mở nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời.

“Tô Từ... anh thật sự không phải là sắt thép, anh cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi bất lực, rốt cuộc em muốn anh đuổi theo bóng lưng em bao lâu nữa em mới cam tâm? Em nói cho anh biết, nói cho anh biết một thời hạn được không, như hai mươi năm, ba mươi năm cũng phải có thời hạn, đúng không? Nhiễm Tô, em nói cho anh biết, phải bao lâu em mới thật sự coi anh là chồng của em?”

“Không phải chúng ta vẫn là vợ chồng sao?”

Cô nhún nhật trả lời, ánh mắt bình thân lãnh đạm, cô đã không thể nhẫn nại được nữa, cô đã làm rất nhiều, hần còn coi là chưa đủ sao, cô vẫn làm tất cả nghĩa vụ của Ủy phu nhân như trước còn chưa đủ sao, vậy mà hần, hần còn muốn cô đập mấy bước nữa mới cam tâm?

Cô không đi sâu được nữa, và lại, cô cũng không thể làm thêm điều gì.

Nhìn khuôn mặt không dao động của cô, đầu óc hần đột nhiên nóng rực lên, ngực rầu rĩ như muốn nổi điên, lúc mở miệng không cách nào ngăn chặn cơn tức giận và ảm ức:

“... Tốt, tốt, ý của em là anh quá đáng, được voi đòi tiên đúng không?! Đúng vậy, em rõ ràng là vợ của anh, chúng ta rõ ràng là vợ chồng, nhưng em có thể nói cho anh biết trong lòng em có từng quan tâm đến anh chút nào chưa?! Có phải hôm nay cho dù anh lên giường với người phụ nữ khác, sinh con với cô ta, em vẫn có thể thờ ơ như bây giờ, giả vờ ngây ngốc, làm bộ không nghe không hiểu?! Em rốt cuộc muốn giả bộ bao lâu, em muốn lừa gạt anh bao nhiêu lần nữa, Tô Từ, em nói cho anh biết, em thông minh như vậy sao lại không hiểu rốt cuộc trong lòng anh muốn cái gì?!”

Cuối cùng, hần không chịu nổi sự đối xử lạnh nhạt như nước của cô, nhiều năm như vậy, không phải lần đầu tiên hần cẩn thận làm theo ý cô, mỗi lần nom nớp lo sợ hỏi cô, nhưng còn cô, cô vĩnh viễn chỉ phản ứng như vậy, hôm nay hần lại cầu xin, thậm chí hần hạ mình muốn một đáp án không mấy tốt đẹp của cô, nhưng cô vẫn thế, ngay cả câu trả lời chính thức cũng không cho hần, chỉ bình tĩnh làm cho hần cảm thấy Ủy Hành Văn hần như là một vai kịch!

Đủ rồi, hần mím môi mòng không liếc nhìn về mặt bình thân không gọn sóng của cô, hần đứng bật dậy mặc thêm áo ngủ, nặng nề vò đồng quần áo cầm giặt rồi đi về hướng cửa phòng ngủ.

Vừa rồi xúc động mạnh mẽ cũng chỉ có mấy giây, hần ảo não đi tới cạnh cửa, tay cầm nắm cửa đang do dự vịn vài lần, đưa lưng về phía giường, tai hần chuyên chú lắng nghe những âm thanh, động tác dù là nhỏ nhất, ví dụ như tiếp bước chân đuổi theo của cô, cô có thể gọi hần vài lời nhỏ nhẹ êm ái, nhưng không có gì cả, suốt một phút trôi qua, hần thậm chí cảm thấy rất có khả năng cô đã ngủ rồi!

Nhiễm Tô, em cứ phải như vậy sao, em không thể lờ kéo anh không cho anh đi sao, em không thể bực tức một chút sao, chỉ cần em nói một câu “Chớ đi”, anh sẽ lập tức, không hề chú ý mặt mũi của đàn ông mà ngoan ngoãn tới bên giường nằm lại bên cạnh em, ôm chặt lấy em, không rời em nửa bước!

Nhưng cô không có, ngay cả một tiếng ho khan cũng không cho hần! Đáy lòng thất chặt lại, hần cúi đầu nguyên rủa một tiếng, rất tốt, cô hoàn toàn có thể ép hần tới phát điên rồi!

Nặng nề thờ ra một hơi, mở cửa, hần đi ra ngoài, đập mạnh cửa lại như muốn phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hôn nhân tốt đẹp đều là biểu hiện giả dối

Trên thế giới này có rất nhiều thứ không trọn vẹn, một tòa kiến trúc hạnh phúc có lẽ bên trong chỉ là trống rỗng.

Bức thư tình Mark viết cho người vợ Jenny (1) của mình được truyền lưu nhiều thời đại, ai cũng cho rằng cuộc hôn nhân của họ vô cùng hạnh phúc, nhưng có ai thừa nhận một vĩ nhân như vậy lại từng làm chuyện có lỗi với người vợ kết tóc của mình, cũng từng có một câu chuyện cũ làm người ta tưởng là khoác lác không tin nổi.

Chấn động, tức giận, run rẩy.

Tiếng đóng cửa đình tai nhức óc, cửa phòng còn đang rung lên, cô xoay người, nhìn cánh cửa rốt cuộc cũng trở về yên tĩnh, kinh ngạc ngây người hai giây, sau đó vén chăn lên, nhẹ nhàng rũ rèm mi nhắm mắt lại.

Cô không hiểu vì sao hần tức giận, thậm chí cô cũng không muốn hiểu, cô quá mệt mỏi, nhiều năm chịu đựng như vậy, cô chỉ muốn một cái buồng tay, còn lại cô đều không muốn nghĩ nữa! Những năm này phải nói là không dễ dàng, ai cũng không dễ dàng, ai khó khăn như Nhiễm Tô?

Cô đã vì rất nhiều người, rất nhiều chuyện mà suy tính nhiều như vậy, rốt cuộc không lâu nữa sẽ có thể đợi đến lúc làm ra lựa chọn cho mình, cô không muốn gấp gáp rồi gì, cứ như vậy thôi, không muốn có gì khác thường mà phải miễn cưỡng bản thân, được vậy thì tốt.

Trên giường phẳng phất còn lại hơi thở ân ái mập mờ, dập dềnh, ẩm ướt, cô chôn đầu trong gối không muốn cảm thụ cảm giác thân mật vừa rồi.

Một người nằm trên giường thoải mái trông trái, gần đến đầu hè, vì có ít người mà cảm thấy gió mát hơn, cô cười nhạt nhẹ nhàng hít một hơi, không lâu sau cô cũng ngủ say.

Thật ra cô chỉ muốn một mình không muốn phiền lòng, tựa như lúc này.

Ngoài cửa, tiếng đập cửa đã đưa tới sự tò mò chú ý của mọi người, Ủy Chí cầm lấy cốc nước, trừng mắt ngo ngắc nhìn về mặt giận dữ mất mát của bố mình.

“... Ừm, bố, sao vậy ạ?!”

“Cái gì làm sao, bố cho con biết, sớm muộn gì cũng có ngày bố bị mẹ con làm cho tức chết!” Khuôn mặt tuần tú ưu nhã của Ủy Hành Văn lúc này không thấy trầm ổn mà tràn đầy tức giận, bóp chặt mấy bộ quần áo đi về phía thư phòng.

“Bố, bố đi đâu thế?!” Ủy Chí bất đắc dĩ nhìn về mặt tức giận của bố, người đàn ông sát phạt kiên định, ưu nhã cẩn trọng trên thương trường mà giờ phút này lại tựa như đứa trẻ bị chọc tức, bực bội gầm nhẹ với mọi người xung quanh sau đó rúc mình trong thư phòng.

“Tại sao?! Ngủ trong thư phòng?”

Rốt cuộc, nhìn thân ảnh bức tức khó nhìn của bố, lại nhìn hướng phòng ngủ không chút động tĩnh của bố mẹ, cuối cùng Ủy Chí hiểu ra một vấn đề nghiêm trọng.

Trời ạ, bố mẹ đang cãi nhau sao?!

Nhưng điều cậu không biết là, đây không phải là hai phe gây gổ, mà thật ra chỉ là một người đàn ông cung chiều vợ đến mức ám ức tui thân đơn phương so đo và kháng nghị...

Đàn ông yêu, cũng học được tính trẻ con, người ngoài không nhìn thấy điểm nào ăn vạ, chỉ cầu người kia đến dịu dàng dẫn về nhà nuôi.

Nhưng cô lại không tới, Nhiễm Tô không tới, một buổi tối cũng không tới.

Thậm chí hần có thể tưởng tượng, hiện giờ cô nhất định đang ngủ rất an ổn, rất thoải mái, dù sao tính cô thích ở một mình một chỗ, hần hiểu hơn bất cứ ai!

Tức giận vẫn quấy phá lòng hần, trong phòng tràn đầy hơi thở giận dữ mờ mịt của hần.

Ngủ ở thư phòng lạnh lẽo không thoải mái như trên giường, lúc này lòng ngực của Ủy Hành Văn phập phồng không ngừng, cô không tới, không để ý hần có cần KFC (Kentucky Fried Chicken) hay không, thậm chí còn không để ý tới nay hần ngủ ở đâu!

Một luồng khí ngọt ngào đè nén trong cổ họng, bị sặc, hần ho khan không ngừng, ngay cả khóe mắt cũng hơi ươn ướt.

Nhiễm Tô, Nhiễm Tô, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào bây giờ?!

Rốt cuộc anh phải làm thêm bao nhiêu chuyện tốt em mới nguyện ý cho anh một tín hiệu an tâm!?

Hần tức giận, càng giận trong lòng càng chua xót, không yên ổn nửa mê nửa tỉnh ngủ một buổi tối, kết quả trong đầu toàn là bóng lưng cô.

Khi tỉnh lại, hần còn chưa kịp phản ứng trên miệng đã mơ màng ni non một tiếng: “Tô Từ...”

Đời này, hần bị ai thừa nhận, hần chính là một chiến bại, một kẻ xâm lược ngay cả linh hồn cũng bị bắt làm tù binh!

....

Vào lúc trà chiều, trên ban công lầu hai rộng gần như sân nhà, bày đầy giống hoa cỏ quý hiếm, nồng đậm mà tuyệt vời, trong không khí cũng lộ ra hương hoa hương cỏ nhẹ nhàng nồng nặc, lúc này trên chiếc bàn màu trắng bày đầy những món ăn đẹp mắt ngon miệng, còn có hai chén trà bá tước mới được pha tỏa hơi nóng lượn lờ, một mùi thơm đặc thù của nó quanh quẩn trong không khí, làm cho người ta có cảm giác thần nhiên, thích ý.

Mà người phụ nữ mặc chiếc váy dài có hoa văn màu trắng sữa, chiếc khăn choàng vắt trên đầu vai đang dịu dàng cười với Diệp Phi Dao, thoáng làm lòng cô gái mềm mại.

Nhiễm Tô ngồi ở đó nhìn Diệp Phi Dao vừa đi tới sân thượng, về quyền rũ trước mắt làm Diệp Phi Dao khẽ động tâm.

Đó là khí chất tinh tế ý nhị mà không phải người phụ nữ nào cũng có được trải qua năm tháng mài mòn, Diệp Phi Dao cực thích mẹ chồng của mình, có lẽ gọi là mẹ chồng không thích hợp lắm, người phụ nữ chín chắn trẻ trung ngồi trước mặt cô làm cô không khỏi sùng bái, tán thưởng.

“Dao Dao, tới chỗ này ngồi.” Nhiễm Tô vừa nói vừa nhìn Diệp Phi Dao, đưa cho cô một chén hồng trà được khắc hoa văn tinh tế, “Uống thử xem, thấy mùi vị thế nào?”

Diệp Phi Dao nhẹ nhàng uống một ngụm hồng trà bá tước, mùi thơm của nó làm cô ho khan mấy tiếng, mặt cũng đỏ lên: “Mẹ, khụ, đây là mùi gì thế, thật là lạ...”

Nhiễm Tô cười đưa khăn giấy ra, sờ sờ tóc của Diệp Phi Dao, nhẹ giọng nói: “Không sao, không sao, quen là được, trà này rất tốt, định pha trà anh thức cho con, nhưng

bổ của Ủy Chí thích uống loại trà này, vừa nãy vội không tìm được loại nào khác nên đành pha loại này cho con, ai uống không quen đều vậy, con ngửi xem, thật ra mùi của nó rất lạ, rất đặc biệt, bởi vì trong trà có thêm hoa oải hương, mùi thơm xông vào mũi chính là mùi của hoa oải hương.” Mùi vị này cũng dễ dàng che giấu tất cả mùi vị khác...

Nhiệm Tô liếm nhẹ quanh viền chén trà, giống như ngửi tới điều gì, suy nghĩ thất thần, tựa như lúc trước bỏ thuốc vào trà của hắn, suy sâu tính kỹ rồi mới quyết định bỏ thuốc vào chén trà bá tước nồng nặc mùi thơm.

Cô cho rằng sau bảy ngày, cô sẽ không cần suy nghĩ đến chuyện từng làm mình thấp thỏm không yên, không ngờ, người kia lại bắt đầu đặc biệt thích hồng trà bá tước, trong nhà họ ngay cả một chút cà phê, bạch trà, trà xanh và các loại hồng trà khác đều không thấy có...

Cô nhẹ nhàng nhú nhú mày, bỏ suy nghĩ phiền loạn ấy sang một bên, lấy lại tinh thần mỉm cười nhìn Diệp Phi Dao đang tỉnh té thưởng thức trà, thật ra cô cũng hài lòng với cô con dâu tương lai này, nhu thuận, có chính kiến, thông minh nhưng không lộ ra ngoài, Diệp Phi Dao làm cho cô có cảm giác quen thuộc, có lẽ là bởi hai người đều thích an tĩnh, hai bên cũng không ồn ào, rất ít nói chuyện.

Tiếp xúc với cô gái nhỏ xinh điềm tĩnh trước mắt này, cô dường như nhìn thấy sinh mệnh nhỏ đã chết đi trong bụng mình, nếu đứa con gái của cô còn sống, có lẽ cô bé ấy cũng trưởng thành xinh đẹp điềm tĩnh như cô gái trước mặt này, trên người Diệp Phi Dao, Nhiệm Tô như tìm được cảm giác thân thiết trước đó đã lâu.

“Rất dễ uống!” Diệp Phi Dao đã uống vài ngụm cảm thấy rất ôn nhuận, hương vị nồng nặc dần dần trở nên tươi mát, nhẹ nhàng ôn hòa lướt qua vị giác lại trở nên trong veo.

“Con thích là tốt rồi, đúng rồi, sao hôm nay lại vội vàng tới thăm mẹ, ừm, còn mang theo sách à?” Nhiệm Tô mỉm cười nhìn Diệp Phi Dao, đột nhiên nhìn qua quyển sách mỏng cô đặt bên cạnh.

Cười ngượng vài tiếng, Diệp Phi Dao cong mày, cái miệng nhỏ nhắn ngo ngoáy muốn nói lại thôi nói: “À, cái đó, Ủy Chí nói hôm qua mẹ và bố cãi nhau không vui, anh ấy bảo con đến thăm mẹ, cho mẹ giải buồn, nên vừa hết giờ học con liền vội tới đây.”

Nghe vậy, Nhiệm Tô nhướng nhướng mày, bất đắc dĩ cười cười: “Con trai mẹ thật nhiều chuyện, con yên tâm, mẹ và bố nó, không có gì đâu... Sách này nói cái gì, đưa mẹ xem được không?” Cô đôi chủ đề, cười nhạt hỏi.

Diệp Phi Dao biết đây là việc riêng nên cũng không nhiều lời nữa, mỉm cười gật đầu, đem sách cho Nhiệm Tô.

Đó là một tập thơ, trên bìa sách màu trắng thanh nhã nổi bật mấy chữ to “Gửi Jenny” tác giả Mark.

Đây là một tập thơ tình mà một vĩ nhân viết trong những lá thư gửi cho vợ mình, hồi học đại học Nhiệm Tô cũng từng đọc quyển sách này, những câu chữ bên trong thấm thía tha thiết, không khỏi lộ ra tình cảm sâu đậm vô cùng của đôi vợ chồng.

Ai có thể biết rõ, cô gái tên Jenny này vì người đàn ông ấy mà uống phỉ cả đời, có được chỉ là lừa gạt phản bội cho đến lúc chết.

Những bức thư tình chỉ là biểu hiện giả dối, một cuộc hôn nhân tốt đẹp biểu hiện giả dối, lừa gạt những cô gái si tình đời sau sùng bái.

Mark, nếu ông thật sự yêu Jenny, tại sao khi tuổi già còn sinh con với một cô gái khác?

Jenny, có lẽ đến giây phút bà tắt thở nhắm mắt vẫn còn sống trong giấc mộng đẹp được người đàn ông đó dệt nên, không cách nào tỉnh dậy, có lẽ chờ đến lúc linh hồn rời khỏi thân thể bà mới biết, người đàn ông này đã từng làm chuyện đáng căm hận như thế nào ở bên ngoài.

Dao Dao, con biết không, trên thế giới này cuộc hôn nhân nào chưa đi đến tận cùng, cái gì cũng không khẳng định được trọn vẹn, mắt thấy cũng không chắc đã là hạnh phúc thật sự.

Giống như mẹ và người kia, giống như con và Ủy Chí.

Chú thích:

(1) Karl Heinrich Marx sinh 5 tháng 5 năm 1818 tại Trier, Vương quốc Phổ – mất 14 tháng 3 năm 1883 tại Luân Đôn, Vương quốc Anh) là nhà tư tưởng, nhà kinh tế chính trị, nhà lãnh đạo cách mạng của Hiệp hội Người lao động Quốc tế. Những hoạt động cách mạng và triết học của ông diễn ra trong thập niên 1840 – giữa lúc chủ nghĩa tư bản đang trong thời kỳ phát triển và giai cấp vô sản công nghiệp ra đời và có những hoạt động cách mạng chống chế độ tư bản.

Marx được nhắc đến với nhiều chủ đề khác nhau, nhưng ông nổi tiếng nhất với những phân tích lịch sử dựa trên thuật ngữ đấu tranh giai cấp, được tổng kết lại trong những lời mở đầu cho Tuyên ngôn Đảng Cộng sản (Das Manifest der Kommunistischen Partei): “Lịch sử của tất cả các xã hội từ trước đến nay là lịch sử của đấu tranh giai cấp.” Ông cũng là người sáng lập Chủ nghĩa Xã hội Khoa học cùng Friedrich Engels. Tư tưởng của ông là học thuyết kế thừa các hệ tư tưởng được thành lập trong thế kỷ XIX, bao gồm triết học Đức, kinh tế học chính trị Anh hay chủ nghĩa xã hội học Pháp.

Em yêu quý của anh!

Anh lại được viết thư cho em, bởi vì anh đang cô đơn và bởi vì anh cảm thấy khổ sở khi luôn luôn chỉ được trò chuyện cùng em trong tâm tưởng, còn em lại không biết gì về điều đó, lại không nghe thấy anh và không thể trả lời anh. Em hiện lên trước mắt anh thật là sống động, anh bế em trên tay, hôn em từ đầu đến chân, anh quỳ dưới chân em mà thì thầm: “Anh yêu em!”

Xa cách nhau ít hôm là một điều rất có ích, bởi sự giao tiếp thường xuyên sẽ dễ gây cảm giác đơn điệu khiến những khác biệt giữa các sự vật bị xóa nhòa. Ngay cả các ngọn tháp nếu ta đứng gần, cũng có vẻ như không còn cao lắm, trong khi đó, những chuyện vặt vãnh trong đời sống hàng ngày, khi ta đứng chạm sát sạt với chúng, lại tăng lên đáng kể. Cái niềm say mê cũng vậy. Những thói quen thường ngày do ta ở gần nhau nên chiếm lĩnh ta hoàn toàn và có vẻ giống như niềm say mê, sẽ không tồn tại nữa một khi đối tượng trực tiếp của chúng biến mất khỏi tầm nhìn. Những niềm say mê sâu sắc do đối tượng ở kẻ bên nên có vẻ giống như các thói quen thường ngày, sẽ nổi hấn lên và lại có được sức mãnh liệt vốn có của chúng dưới tác động diệu kỳ của sự xa cách. Tình yêu của anh đối với em cũng thế.

Hễ có một khoảng không gian phân cách chúng ta là ngay lập tức anh thấy rõ thời gian phục vụ cho tình yêu của anh chỉ nhằm mục đích y hết mục đích mà năng và mưa phục vụ cho cây cỏ – tức là để phát triển. Tình yêu của anh đối với em, hễ em ở xa anh, hiện lên đúng như tâm cơ của nó – tâm cơ của một chàng khổng lồ ở đó tập trung toàn bộ nghị lực tinh thần của anh và toàn bộ sức mạnh các tình cảm của anh. Anh lại cảm thấy mình là là một con người hiểu theo ý nghĩa đầy đủ của từ này, bởi anh được sống trong niềm say mê lớn lao...

Đương nhiên trong thế gian này có nhiều phụ nữ và có một số người rất đẹp. Nhưng làm sao anh có thể tìm được một gương mặt nữa mà mỗi đường nét, thậm chí cả mỗi nếp nhăn trên đó đều gọi được trong anh những kỷ niệm mãnh liệt và đẹp đẽ nhất của đời anh? Tạm biệt em nhé, em yêu quý của anh, một ngàn lần, một vạn lần hôn em và các con.

Karl của em.

Ngày 10/8/1841

“Con lợn lòi con yêu dấu của Jenny!Jennyrất mừng khi được biếtKarl, được biết rằng bức thư của Jennyđã làm choKarlphấn chấn thêm, rằngKarlnhớJenny, rằngKarlcó đến Côlônơ uống sâm-banh và ở đấy, cũng có những câu lạc bộ của phái Hêghen... Nhưng mặc dầu có các thứ đó, lẽ raKarl cũng nên khenJennyvài ba câu về cái công trình học tiếng Hy Lạp, về “sự uyên bác củaJennymới phải. Lẽ ra,Karl cũng nên dần choJennymột bài tán dương nho nhỏ. Ấu là tất cả cái phái Hêghen của các anh đều thế cả. Các anh không thừa nhận bất cứ cái gì, dù xuất sắc đến đâu cũng mặc nếu nó không hợp với phong cách của anh. Thành thửJennyđành phải khiêm tốn đứng ngoài và đành nằm ngủ trên những cánh nguyệt quế vinh quang của bản thân vậy.

Phải,Karlyêu quý ạ, đáng tiếc là quả thậtJennyphải nằm dài, nhưng không phải trên những cánh nguyệt quế, mà là trên giường đệm, trên đồng gối. Và ngay bức thư nhỏ nàyJennycũng phải nằm trên giường mà viết. Hôm chủ nhật,Jennyđã thử tiến hành một cuộc viễn du táo bạo sang các phòng khác nhưng bị mệt nặng sau phải hối tiếc mãi.

...Karlyêu dấu! Hoá raKarlđã đi khá sâu vào chính trị? Nhưng trong cái lĩnh vực này có gì đáng cho người ta phải gầy cổ đầu. Bao giờKarl cũng nên nhớ rằng mình có một l người bạn gái nhỏ chỉ sống bằng những niềm hy vọng đặt vàoKarl, nhớKarl và hoàn toàn phụ thuộc vào số phậnKarl”.

Jennygửi đếnKarlở đầu mỗi ngón tay một chiếc hôn. Máy chiếc hôn ơi, hãy bay đếnKarl của tôi và hãy ép thật mạnh vào môiKarl để choKarl cảm biến được hết niềm triu mến của tôi. Và sau đó hãy đừng làm những sự giả cảm lặng của mỗi tình tha thiết của tôi. Hãy thì thầm vớiKarl những lời âu yếm mà tình yêu của tôi sẽ mách thăm cho, hãy kể choKarl nghe tất cả. à không cũng phải để lại chút gì cho nữ chủ nhân chứ.

Karlkhoẻ nhé,Karlyêu quý,Karl duy nhất!Jennykhông còn có sức để viết tiếp nữa. Nếu cứ viết chỉ lát nữa đầu sẽ rối tung lên, rồi lại cái tiếng ù ù không sao chịu ấy.

Karl nhớ chứ? Tiếng ầm ầm của loài bốn vó lay chuyển cánh đồng êm ái”.

Chào người bạn nhỏ của Jenny!

Này, sau nàyJennysẽ lấyKarl chứ nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hấn ngoại tình, cô sẵn lòng bị lừa gạt cả đời sao?

Tình yêu luôn có những kỷ niệm, hôn nhân là đích đến cuối cùng, nhưng ai có thể đảm bảo những gì mình thấy được chính là toàn bộ?

Truyện thuyết và những câu chuyện thật tốt đẹp biết bao, nhưng lại không che giấu được những thứ mục nát, đau đớn, tuyệt vọng ở bên trong.

Từ trước đến giờ người bị tổn thương luôn là phụ nữ, người cầm vũ khí luôn là đàn ông. nếu có thể, thì đừng quá yêu anh ta, quá yêu một người có nghĩa là bạn đã cho người đó thứ vũ khí có lực sát thương mạnh nhất, rồi sẽ có một ngày, máu chảy thành sông, bạn chỉ có thể trách mình đã quá phóng túng yêu thương anh ta.

Sau buổi chiều yên tĩnh, không khí ấm áp ngọt ngào, có một không khí đặc biệt lan tràn.

“... Mẹ, đây là tập thơ con thích nhất, đặc biệt là câu — ‘Đương nhiên trong thế gian này có nhiều phụ nữ và có một số người rất đẹp. Nhưng làm sao anh có thể tìm được một gương mặt nữa mà mỗi đường nét, thậm chí cả mỗi nếp nhăn trên đó đều gọi được trong anh những kỷ niệm mãnh liệt và đẹp đẽ nhất của đời anh?’ có lúc con nghĩ, vợ chồng phải là như thế, Jenny là một người phụ nữ rất hạnh phúc vì cô được một vĩ nhân toàn tâm toàn ý yêu mình.” Tuổi cười đầm đạm, Diệp Phi Dao có đôi chút thất thần nói.

Nhiệm Tô nhìn cô gái trẻ xinh đẹp điềm tĩnh, lộ vẻ buồn bã và mong chờ trước mặt, tim cô đập loạn, đáy lòng không khỏi cảm thấy chua chát, trên thế giới này có cuộc hôn nhân nào thật sự tốt đẹp hạnh phúc, nếu có cũng là cực kỳ ít.

Mark, người mở đường cho cách mạng, một vĩ nhân ảnh hưởng cả một đời, ai biết rõ cuộc hôn nhân đó rốt cuộc là thế nào, Jenny chính vì người đàn ông đó mà bỏ phí cả cuộc đời, si ngốc dâng lên cả cuộc đời mình, nhưng họ có được bao nhiêu buổi đoàn tụ, thứ có nhiều chỉ là biệt ly, là đau khổ, có lẽ tới giờ bà cũng không biết chồng mình đã phản bội.

Ánh mắt Nhiệm Tô mơ màng hoàng hốt vuốt ve bìa cuốn sách “Gửi Jenny”, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh di chuyển trên bìa sách, một lúc sau dừng lại ở cái tên

“Jenny”, trái tim cảm thấy chua xót không ngôn từ nào có thể tả được.

“Mẹ...” Thấy Nhiễm Tô thất thần, Diệp Phi Dao gọi nhẹ một tiếng.

“Dao Dao... Có lẽ con không biết Mark viết những thứ này vào thời điểm nào, vị vĩ nhân này từng ăn nằm với cô hầu gái trong nhà rồi sinh ra một đứa con ngoài giá thú, mà đứa con ngoài giá thú ấy cuối cùng được người bạn tốt của ông là Engels nhận làm con trai, có lẽ, cho đến lúc chết Jenny vẫn không biết người đàn ông yêu bà vô cùng sâu đậm vì bà mà viết những bức thư tình lãng mạn, có bao nhiêu lá thư được viết từ trái tim, lại có bao nhiêu lá thư là vì hồ thẹn với bà, có lẽ đều có, nhưng bà liệu linh trôi dạt theo người đàn ông này cuối cùng chỉ có được sự phản bội, giấu giếm sự thật của tất cả mọi người...”

Thanh âm đậm đặc trầm tĩnh vang lên, trong không khí tựa như thấm thấu vài phần bi thương mệnh mông bởi câu chuyện này.

Diệp Phi Dao kinh ngạc ngấm nhìn Nhiễm Tô đang thất thần nhẹ nhàng nói, thoáng chốc trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót, trong đầu nghĩ tới người con trai tên là “Úy Chử”, cũng bắt đầu mím môi, yên tĩnh không nói.

Trong lúc hai người hiểu ý không nói gì, đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lầu dưới có một người đàn ông đang lúng túng cầm một bó hoa đi qua sân nhà vào phòng khách.

Chú ý tới người giúp việc kinh ngạc mà lại không dám lộ rõ vẻ mặt, tâm tư thấp thỏm của Úy Hành Văn rõ ràng có chút khó chịu, hần cúi đầu xuống mím môi nhìn bó hoa màu trắng được bọc cẩn thận trên tay, xanh nhạt tươi sáng như nước biển, khóe miệng bắt đầu dãn nở nụ cười khổ, lại nhẹ nhàng thở dài.

Được rồi, hần thật sự là choáng váng rồi, hần đâu không lại cô, chỉ có thể hy vọng mong chờ dùng cách cũ rích này để xoa dịu cô chút ít, mặc dù hần không hiểu, rõ ràng người tức giận là hần, vậy mà dựa vào cái gì người nhận lỗi lại là hần? Có điều, mấy chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là, hần nghĩ, đêm nay hần không muốn ngủ ở thư phòng nữa, cảm giác đó thật là khó chịu, đã có thói quen ngày ngày ngủ bên cạnh một người, đã quen mỗi ngày người được mùi thơm trên cơ thể cô rồi mới có thể chìm vào giấc ngủ, sau đó từ từ tỉnh dậy, đáng chết, loại cảm giác này thật không bình thường!

Hần chưa tặng hoa cho ai bao giờ, từ trước tới nay cũng không có lần nào, nói chính xác hơn là theo trí nhớ hơn bốn mươi năm của hần, hần vốn chưa từng theo đuổi bất kỳ người phụ nữ nào.

Thật ra, chuyện này cũng chẳng có gì là không thể tưởng tượng nổi, hần có vẻ đẹp trai trời cho, trong cái thành Bắc Kinh này, chỉ cần tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, là có bao nhiêu cô gái xinh đẹp đổ xô chen chúc đến làm hồng nhan tri kỷ của hần? Cho dù bây giờ hần không còn trẻ nữa nhưng chỉ cần hần muốn, thì quan hệ xã giao cũng đủ để mang tới vô số những cô gái có dáng vẻ xinh đẹp để hần lựa chọn, thế nên, từ trước tới giờ hần đều không lo lắng đến chuyện theo đuổi phụ nữ, từ trước tới giờ chỉ có phụ nữ vây quanh hần như sao vây quanh trăng. Hần muốn, người khác liền cho, hần không muốn, tự nhiên có người bắt đầu rời đi.

Chỉ có cô, làm cho hần cầu xin cũng không được, nhiều năm đuổi theo một người phụ nữ, hơn nữa còn là vợ của mình, vậy mà vẫn không đuổi kịp, chuyện này nếu nói ra không chừng có thể trở thành truyện cười cho thiên hạ.

Nhiều lắm, hần còn nhớ rõ lúc hần hỏi con trai, muốn làm một người phụ nữ vui vẻ thì nên dùng cách gì, giọng điệu đầu đầy bên kia của con trai hần vô cùng há hê, lại nghẹn giọng không dám cười, làm cho hần tức giận muốn đập vỡ cái bàn.

Nhưng hần nhìn, lắng nghe, hần không thể tập trung vào công việc, trong đầu toàn là ý tưởng làm thế nào để thay đổi cục diện ngày hôm qua, toàn là ý nghĩ làm thế nào để cô vui vẻ, thế là gác công việc sang một bên, hôm nay hần tan làm sớm một chút nghe lời con trai mua hoa về nhà, Úy Hành Văn thậm chí có thể cảm giác được vô số ánh mắt giật mình hăm hực nhảy tới.

Ai cũng xì xào bàn tán, cho rằng Úy đồng của ZK bắt đầu “đi săn”, rất nhiều cô gái đều nhao nhao chạy ra muốn thử.

Không ai có thể đoán được, hần chỉ ngây ngốc muốn người vợ kết hôn hơn hai mươi năm vui vẻ, cho nên mới làm cái việc của một chàng trai trẻ tuổi.

Thật là ngây thơ, hần nhếch miệng, hình dáng tuấn mỹ nội liễm rõ ràng mang chút ảo não, thấp thỏm lại có cả mong đợi.

Nhiễm Tô, nếu em không thích... anh sẽ, anh sẽ, hần nhủ chặt chân mày lộ ra mấy phần bức bối, cắn cắn môi, cúi đầu nguyên rủa một tiếng: “Nếu em không thích, anh sẽ đổi cách khác.”

Hần lại không nghĩ ra bất kỳ lời nào để uy hiếp cô, trong nháy mắt, vị chua xót lan tràn ra, hần bắt đầu cười khổ một tiếng, sau đó hít sâu một hơi nhấc chân lên lầu.

...

Lầu hai cũng có phòng khách, bên ngoài phòng chính là sân thượng rộng rãi, giờ phút này có hai bóng lưng lay động, nhưng yên tĩnh không một tiếng động, trong không khí lưu động cảm xúc hần không thể phân biệt được, hần không khỏi cau mày, mắt nhìn bó hoa trong ngực, nhẹ nhàng ôm nó, đi về phía trước định lên tiếng.

Vào thời khắc này, một âm thanh trầm tĩnh êm ái đột nhiên vang lên, Diệp Phi Dao đột nhiên hỏi Nhiễm Tô một vấn đề làm Úy Hành Văn đang đứng trong góc tường gần như sụp đổ, bị vui lấp, lập tức thu chân về, đứng lặng im trong góc, giống như bị vật gì đó đánh trúng, đứng ngây người ở đó, ngực lại run lên không tiếng động.

Diệp Phi Dao rũ mắt, sau đó ngồi yên tĩnh nhìn Nhiễm Tô hỏi, “Mẹ, con có thể hỏi mẹ một chuyện không? Giả thiết một cặp vợ chồng đi ra ngoài du lịch, người chồng xảy ra quan hệ với một người phụ nữ ở đó, gặp nhau ở ngoài, nhưng từ đó về sau anh ta không hề đi lệch đường cũng có thể không gặp lại người phụ nữ kia, nếu mẹ là vợ của người đó, mẹ có hy vọng mình không biết rõ mọi chuyện, mẹ hy vọng mình cũng bị lừa gạt cả đời không biết sự thật như Jenny không?”

Lặng im, lặng im đến hít thở không thông, giống như rất ấn ý, Nhiễm Tô ngồi ở đằng này lẳng lặng buồn bực không lên tiếng, Úy Hành Văn đứng ở đằng kia nín thở chờ đợi, gương mặt căng thẳng như đang chờ đợi người kia lên tiếng phản xét.

Nói em không muốn biết, nói em không muốn biết... Nhiễm Tô, em nói đi! Nói em sẽ lựa chọn không biết!

Trái tim Úy Hành Văn run rẩy đến đau nhức, hần không ngừng hò hét dưới đáy lòng.

Đúng vậy, vấn đề này quá khó trả lời, nếu không biết, có lẽ cả đời sẽ trải qua những chuyện tốt đẹp, có lẽ có thể tốt đẹp đến lúc bạc đầu, cả đời không lo lắng buồn khổ, dù cho sự thật phơi bày ở nơi nào.

Thế nhưng, nếu cả đời đều bị người khác lừa gạt, ai có thể cam tâm, nếu không biết có thể tiếp tục sống những ngày an ổn, nếu biết rõ sẽ không trở thành kẻ ngốc bị người ta lừa gạt giấu giếm.

Người phụ nữ thông minh sẽ lựa chọn muốn biết hay không muốn biết?

Có lẽ người phụ nữ thông minh nên lựa chọn không biết, Nhiệm Tô nên lựa chọn không biết, như vậy tiếp tục vui vẻ ngốc nghếch cũng là một loại hạnh phúc, nhưng người phụ nữ thông minh sao lại không hiểu, có ai chịu cam tâm bị lừa cả đời?!

Đó là một câu hỏi khó trả lời, đối với phụ nữ, đây có lẽ là cơn ác mộng cả đời khó thoát.

Rốt cuộc, cô mở miệng, về mặt lãnh đạm mà trầm tĩnh, ánh mắt nguội lạnh yên tĩnh.

“Mẹ lựa chọn, biết rõ.”

Nghe vậy, một giây sau, không, gần như là đồng thời, thân thể Úy Hành Vân đang dựa vào tường lập tức trượt xuống, mềm yếu vô lực, người hắn khẽ run rẩy, ám ảnh không ngừng biến đổi phức tạp làm tâm tình hắn xuống dốc, cháy tàn, gương mặt tuấn tú tái nhợt không có chút máu, trắng bệch giống như pho tượng không có sự sống.

Bó hoa trong tay bị hắn nắm chặt trước lồng ngực phập phồng khó thở của hắn.

Tô Từ, em lựa chọn biết rõ, vậy sau khi em biết chuyện có sẵn lòng tha thứ cho người chồng từng phạm sai lầm không?

Nếu là em, em sẽ xử lý người đàn ông đó như thế nào, nếu em biết, dựa vào tính tình của em sao có thể bỏ qua cho người đàn ông từng phản bội mình?

Nhiệm Tô, em nói cho anh biết, vì sao phải biết rõ, vì sao không lựa chọn “không biết”, bình an vô sự, cả đời không biết, cứ ở bên nhau cả đời như vậy không tốt sao? Vì sao em lựa chọn muốn biết rõ sự thật trong khi nó làm mình tổn thương?!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đàn ông cần có cảm giác may mắn trong lòng

Tình yêu có thể bạn không có, nhưng hôn nhân không phải là không thể, ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.

Đàn ông, vĩnh viễn cần có cảm giác may mắn trong lòng để lừa gạt một người phụ nữ yêu mình, nếu cô ấy yêu anh tất nhiên sẽ phát hiện, nếu anh còn yêu cô ấy, thì hãy nhớ đừng phản bội cô ấy, bởi phụ nữ cũng có lòng kiêu ngạo

Cầu xé anh ra, dù cho xé rách một lớp da của cô ấy, cô ấy cũng sẽ làm, đó là phụ nữ.

“Tại sao ạ?” Diệp Phi Dao ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Nhiệm Tô, thấy Nhiệm Tô bình tĩnh ưu nhã cảm chén trà khẽ nhấp một ngụm, vẻ mặt vẫn bình thản không gợn sóng.

“Trên thế giới này không có con gió nào không thể lọt vào tường, nếu sẽ phải biết, không bằng biết sớm một chút, sớm lựa chọn cũng sớm lành bệnh, ai có thể đảm bảo người phụ nữ nào cũng giống như Jenny, bị giấu giếm cả đời, ai có thể đảm bảo từ đầu đến cuối Jenny không biết tất cả?”

Đàn ông ấy à, luôn tự cho mình là đúng, vĩnh viễn cho rằng có thể lừa gạt mãi mãi, lại không biết rằng phụ nữ tự hào nhất chính là ở trực giác và khứu giác, vĩnh viễn không nên lừa dối phụ nữ, bởi vì cô ấy nhất định sẽ biết, vĩnh viễn không được phản bội cô ấy, bởi vì cô ấy cũng là người kiêu ngạo.

Không bằng biết rõ sớm một chút...

Em khỏi bệnh, còn anh thì sao, khi em không đau không ngứa không khó chịu, anh nên làm gì? Anh ở chỗ này giữa giữa không chịu nổi, còn em, em có thể nhàn nhã ở đó nhìn anh trầm luân?! Em làm sao, em làm sao có thể nhẫn tâm để anh ở đó một mình! Làm sao anh có thể để mọi chuyện biến thành như vậy!

Hai tay hắn ôm mặt, chôn sâu xuống hít một hơi, đầu óc như đã hôn mê, các loại tâm tình cuộn cuộn lăn qua lăn lại, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận thân thể mình không tự chủ rét run, tràn ra mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc không chịu nổi nữa, hắn che lỗ tai không muốn nghe những lời nói đó, hắn hét hoảng đứng lên, cầm lấy bó hoa bị bóp nát chậm rãi đi vài bước sau đó bước thật nhanh rời đi, hắn chạy trốn, chạy trốn thật vô dụng, đời này hắn hèn yếu lùi bước cũng là vì hắn muốn bắt lại người không biết nên bắt lại như thế nào.

Đầu hắn đau như muốn nứt ra, nhìn bó hoa bị bóp cháy nước trong tay, đáy lòng thoáng hiện lên nỗi đau đớn không thể diễn tả, có cái gì đó chợt lóe lên, hắn đặt bó hoa xuống đất trong sân nhà, trầm mặc nhìn chăm chú một hồi lâu, hắn đột nhiên chưa xót cười rộ lên, hai hàng mày rậm không hiện rõ u sầu hay giận dữ.

... Du Hường Y, cô thông minh, tôi không thoát được những chuyện đã làm trước kia, tôi dơ bẩn, đã nhiều năm, chẳng lẽ nhiều năm, tôi còn chưa rửa sạch sao?! Phải bao lâu, rốt cuộc phải bao lâu nữa thống khổ mới cách xa tôi một chút! Phải bao lâu nữa thế giới của tôi mới có thể hoàn toàn sạch sẽ giống như cô chưa từng xuất hiện!

Chỉ là một lần mà thôi, nhưng chỉ cần một chấm đen cũng đủ để phá hủy một bản vẽ tỉ mỉ.

Cuộc sống không phải không chịu được sai lầm, chỉ là có những sai lầm mặc dù có thể hiểu nhưng cũng không nhất định khiến người ta tiếp nhận mà thôi.

Nếu yêu không trọn vẹn hoàn mỹ, chúng ta có thể bỏ qua một chút để có thêm hạnh phúc không?

Hắn không biết, hắn chỉ biết, giờ phút này hắn như đứng trên miếng băng mỏng, vô cùng gian khó.

...

Không giống như tâm tình phập phồng của Úy Hành Vân, trong sân thượng, hồng trà mang mùi oải hương nhàn nhạt và mùi hoa cỏ du dương, hai người phụ nữ trầm tĩnh không màng danh lợi vẫn im lặng ngồi đối diện nhau, Diệp Phi Dao nghe xong lời của Nhiệm Tô, đột nhiên nở một nụ cười hiền, lắc lắc gật đầu nói: “Mẹ nói không sai, ai có thể bảo đảm người phụ nữ bị giấu giếm đó mãi mãi không biết sự thật?”

Nghe vậy, Nhiệm Tô mang ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Phi Dao, chăm chú nhìn nét mặt của cô, sau đó thu hồi ánh mắt thờ dài nói: “... Con biết chuyện đó?”

Nhiệm Tô mang ý tứ sâu xa, tâm tư hơi loạn lại cảm thấy nằm trong dự liệu, vuốt dọc cái chén tinh xảo, giữa hàng mày tao nhả xinh đẹp khe khẽ lộ vẻ lo lắng.

“Con biết rõ, như lời mẹ nói, trên đời này có bao nhiêu bí mật có thể lừa gạt được?” Diệp Phi Dao cười chua chát, cảm chén lên khẽ uống một ngụm, mùi hoa oải hương xông vào mũi lúc này lại làm cô cảm thấy thoải mái, cô nghĩ, chuyện đời thật sự không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài... .

Nhiệm Tô kinh ngạc nhìn nụ cười chua chát trên khuôn mặt Diệp Phi Dao, bất giác nắm chặt quai chén, ánh mắt mờ ảo, tiếng nói thanh thanh nhàn nhạt vang lên: “Con của mẹ để ý tới con, nó chỉ không bỏ được thôi.”

“Đúng vậy, con biết.” Khó khốc ngập ngừng trả lời, Diệp Phi Dao khó khăn nở nụ cười vui vẻ, sao cô có thể không biết, hiểu tâm ý của hắn nên cô mới chần chừ không quyết, nhưng đau đớn toan tính dưới đáy lòng nổi lên làm cho cô khó có thể bình phục, “Nếu anh ấy dứt khoát sớm một chút, không đến mức kéo dài như vậy, có lẽ con có thể chuẩn bị tốt hơn một ít.” Nếu không phải hắn làm chuyện đó vào buổi tối trước ngày đính hôn, thì cô cũng không đến mức so đo, khó nhịn chua xót, cô không so đo quá khứ của hắn, nhưng cô không thể không quan tâm hắn vẫn dằn dũa không rõ trong quá trình của họ!

Nếu trước đây hắn chơi bời, phóng đảng đều không có vấn đề gì, dù sao trước đó không có bất kỳ hứa hẹn nào, cô cũng không có tư cách tham dự vào quá khứ của hắn, nhưng khi hắn đưa cô vào nhà, Ủy Chí nên hiểu vào giây phút đó, hắn không còn là chàng trai có thể tùy ý được nữa, lưng hắn đã đeo trách nhiệm và lời hứa.

Cho nên, từ trước đến nay thời gian luôn rất quan trọng, sớm một chút, muộn một chút, không phải là không có liên quan.

Cảm nhận được tâm tình lúc này của Diệp Phi Dao, Nhiệm Tô thờ dài thật sâu, nhẹ nhàng cười đưa tay bao lấy bàn tay trắng bệch của Diệp Phi Dao, “Nó là con của mẹ, mẹ đương nhiên thương nó, nhưng mẹ càng thương con, không có chuyện gì, Dao Dao, cho dù con lựa chọn thế nào mẹ cũng ủng hộ con, nếu thật sự không được, cũng chỉ trách con trai mẹ không có cái phúc đó.”

Trách hắn không biết quý trọng người trước mắt, oán được ai, Nhiệm Tô cũng là người từng trải sao có thể yêu cầu một cô gái khác phải nhẫn nại dằn vò như cô, giữa họ còn không có con, có thể buông tay trời cao biển rộng cũng là tốt.

Nghe vậy, Diệp Phi Dao mở to mắt nhìn cô, khóe mắt có chút chua xót, căn môi không biết nên nói gì, qua một hồi lâu, cô rốt cuộc nói một câu: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Cô nở nụ cười, cười có khổ sở cũng có thoải mái.

Cục cựa, không phải là mẹ không giúp con, mà là hôn nhân của mình phải tự mình biết quý trọng, nếu con không hiểu, đừng trách người kia buông tay trước, thế giới này đâu phải chuyện gì cũng được như ý? Không có con còn có người khác biết quý trọng, yêu thương từ trước tới giờ cũng không phải chỉ là một quá trình.

Úy Mặc Hiền đang uống rượu ở PUB, phụ nữ vây quanh bên cạnh, đôi mắt hẹp dài của hắn giương cao, khóe miệng khẽ cong lên, nhị công tử của Úy gia cũng không phải ngọn đèn đã cạn dầu.

Có âm thanh đột nhiên vang lên, hắn cay mảy cảm điện thoại di động, bực mình nói: “A lô, ai vậy?!”

“Úy Hành Vân, anh của em”

Thanh âm lạnh lùng trầm thấp truyền đến, hắn kinh ngạc, có chút tò mò: “Anh cả, lúc này anh không ở bên chị dâu mà lại tìm em làm gì?”

Những năm này, cho dù hắn bồn bả bên ngoài cũng biết, anh hắn thay đổi, gần như không tham gia các buổi xã giao, không phong lưu như trước, dường như là một người đàn ông mẫu mực hết giờ làm là về nhà cùng vợ con, bây giờ sao lại rảnh rỗi để ý tới cậu em trai là hắn chứ!

“...” Một lúc im lặng, đầu kia không đáp, sau đó mở miệng “Em ở đâu?”

Úy Mặc Hiền không hiểu sao báo ra địa chỉ, Úy Hành Vân ở đầu dây bên kia nói xong, sau đó dừng một chút, giọng khàn khàn trầm thấp mở miệng: “Mặc Hiền, có phải cô ấy đang trả thù không? Có phải cô ấy biết rõ sự tồn tại của Du Hường Y, có phải cô ấy... vĩnh viễn không thể nào yêu anh?”

“... Anh à, không phải đâu, nếu chị ấy biết rõ sao lại không có bất kỳ phản ứng nào, hơn nữa, những năm nay anh luôn dõi theo chị ấy, rồi sẽ có ngày chị ấy yêu anh thôi.”

“Có thật không?” ở bên kia, một giọng đàn ông chần chừ lo lắng vang lên, Úy Mặc Hiền thậm chí không thể tin hắn là người anh trai ngạo nghễ ngông cuồng của mình, từ khi nào hắn cũng có bộ dáng bàng hoàng sợ hãi, trong thương giới có ai nghe tên hắn mà không sợ mất hồn, vậy mà hôm nay hắn như đứa trẻ con dè dặt hỏi, có phải vợ mình sẽ không yêu mình không... .

Cảm thấy đau xót, Úy Mặc Hiền nghe Úy Hành Vân nói mà cổ họng căng thẳng, trong miệng đắng chát, không tự giác gật đầu, cười nói: “Anh, yên tâm đi, thật sự!”

“Ừm”

Nhàn nhạt đáp một tiếng như an ủi, Úy Hành Vân cúp điện thoại, vừa để điện thoại di động xuống mới giật mình phát hiện lòng bàn tay đã ướt mồ hôi.

Hắn nghĩ, có lẽ trời nóng lên, đổ cả mồ hôi, cười cười, khoe miệng lại cứng đờ cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đàn ông khốn khổ vì tình

Nếu, sớm biết rằng hôm nay anh sẽ yêu em như vậy, thì ngày hôm qua nhất định anh sẽ làm theo khuôn phép, chỉ cần một mình em.

Tô Từ, em có thể vì anh bây giờ mà thử tha thứ chuyện anh đã từng phản bội trước đây không?

Không có ai hận anh hơn chính bản thân anh, bởi vì tự tay anh đã phá hủy tất cả cơ hội, có đúng không...

“Mặc Hiên, lòng chị dâu em cứng rắn như đá, anh nạy thế nào cũng không ra!”

Kết hôn nói cho cùng chính là một trang giấy, hôn nhân nói cho cùng chính là hai người đâm lao phải theo lao, không quan hệ, bạn có thể phạm rất nhiều sai lầm, nhưng nhớ lấy, có một sai lầm có thể xóa bỏ tất cả.

Những năm này, vẫn còn bên bờ sao?

Thất thần đưa mắt nhìn đi động trong tay, hít một hơi thật dài, Ủy Mặc Hiên nhú mày, đề huyết thái dương, cảm thấy bất an.

Hôn nhân của Ủy Hành Vân và Nhiệm Tô hẳn nhìn ra, nhiều năm qua, hẳn rõ ràng thấy anh mình từng bước từng bước hăm sâu vào ao đầm hôn nhân không thể tự kiềm chế, nhưng hẳn cũng nhìn ra được chị dâu của mình không hề cảm kích, vẫn mang vẻ trong trẻo lạnh lùng, đáng vẻ thanh nhã, không mấy may rơi vào bể tình xúc động.

Khi họ kết hôn, hẳn lo lắng cho chị dâu, lo cho cô bị anh mình chuyên chế bá đạo làm tổn thương.

Mà hôm nay, phong thủy luân chuyển, hẳn lại lo lắng người anh trai từ trước tới nay không cần người khác quan tâm, hẳn lo lắng, lo lắng anh hẳn càng lún càng sâu, lo lắng người phụ nữ kia không bao giờ đáp lại.

Đây rốt cuộc là nghiệt duyên gì, sao họ để lãng phí nhiều năm như vậy mà vẫn không mang lại kết quả!

Trong lòng có trăm loại cảm xúc thay nhau nhảy múa, lo lắng và thấp thòm đánh úp vào lòng Ủy Mặc Hiên, lòng hẳn dậy lên một dự cảm xấu...

Nghĩ tới đó, hẳn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, muốn đem những buồn lo vô cớ, lo sợ không đâu ném ra khỏi đầu, mím môi nhận lấy ly rượu từ người phục vụ, muốn chờ người đàn ông thất thường kia đến.

Mấy cô nàng ăn mặc chải chuốt sành điệu bên cạnh lại ngồi không yên, tò mò cười duyên hỏi: “Ồ, nhị thiếu, vừa rồi là anh trai anh gọi đúng không, không phải là Ủy đồng Ủy Hành Vân được đánh giá rất cao trong thương giới đó chứ?”

“Đúng vậy.”

Nghe hẳn đáp, mấy vòng người quanh đó đều nhảy dựng lên, kêu một tiếng rồi cười ngọt ngào bắt đầu kiểm tra bộ dạng của mình, xem lại váy áo, trang điểm, trên mặt mỗi người đều tràn đầy mong chờ và nụ cười mập mờ.

Ủy Mặc Hiên nhìn vào trong mắt, bắt đắc dĩ tức giận nói: “Thế nào, một người đàn ông trung niên mà các cô cũng có thể kích động như vậy à, không thấy đàn ông trẻ tuổi cường tráng là tôi đây sao?” Dù gì hẳn cũng trẻ hơn anh hẳn mấy tuổi mà!

“A, nhị thiếu, anh đừng nói vậy, anh trai anh mới là thượng hạng, đàn ông càng già càng có mị lực, anh không xem tạp chí kinh tế tài chính à, trên người Ủy đồng đúng là vừa mang vẻ chín chắn của đàn ông mà lại không mất đi khí phách của tuổi trẻ! Đáng vẻ tuấn tú lại còn biết lo cho gia đình mới là đàn ông tốt, đàn ông như vậy mới thật sự hấp dẫn! Em đã gửi hồ sơ rồi, rất muốn được làm thư ký của Ủy đồng, ngày ngày được ngắm nhìn cũng là tốt!”

Cô gái trẻ trung xinh đẹp bên cạnh mặc chiếc váy là mẫu sản phẩm mới mùa hè này của CK, váy màu hồng nhạt dài đến giữa bắp đùi, son móng tay màu trắng, tràn đầy hơi thở hấp dẫn mê người.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng gửi rồi!”

“Tôi mới vừa về nước nghe được tin này liền lập tức sai người đi làm hồ sơ lý lịch, vị trí này tôi cũng định đoạt rồi!”

Xung quanh là những tiếng bàn tán của các cô gái, chỉ còn chờ người đàn ông kia xuất hiện.

Vài phút sau, người đàn ông mà mọi người đang chờ đợi liền xuất hiện, dáng người cao ngất, khí thế hiên ngang.

Bộ âu phục được thiết kế từ Italy ôm gọn thân thể cường tráng rắn chắc của hẳn, vóc dáng cao ráo mang khí phách mà nội liễm, gương mặt tuấn tú không có một nụ cười nào, có vẻ vô cùng tàn khốc dưới ánh đèn chiếu rọi, hẳn tuấn mỹ như bước ra từ bức tranh, không hề chân thực.

Bộ âu phục hình như có vài nếp nhăn, vào lúc hẳn đến gần Ủy Mặc Hiên, khí thế mạnh mẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, mái tóc hơi rối, trên trán có mấy sợi tóc đen tán loạn, lông mày hẳn chau lại, mở ra mấy nút áo sơ mi, rõ ràng có chút lộn xộn lại càng làm người ta cảm thấy gọi cảm ưu nhã.

“Uống rượu với anh.” Hần lãnh đạm tự nhiên cầm ly rượu của Úy Mặc Hiên lên uống một hơi cạn sạch, không hề chú ý những cô gái bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm.

“Anh, anh.” Úy Mặc Hiên không kịp phản ứng, thấp thòm nhìn người đàn ông đang mở chai rượu bắt đầu uống không tiết chế được, cau mày nắm lấy cánh tay Úy Hành Văn, “Anh sao thế, nếu cả người đầy mùi rượu trở về chị dâu sẽ tức giận.”

“... Tức giận?!” Nghe vậy, hần như nghe được một chuyện không thể tin, Úy Hành Văn bị sặc, đột nhiên ho khan, rượu màu vàng còn dính một ít trên khóe miệng hần, mơ hồ có chút chán chường và hui quạnh, hấp dẫn không thể hình dung.

Về mặt Úy Hành Văn âm trầm, cắn răng, cười khổ, “Tức giận? Nếu cô ấy tức giận anh sẽ phải ăn mừng... Mặc Hiên, em nói cho anh biết, lòng cô ấy có phải là sắt đá không, tại sao cứng rắn và lạnh lẽo như vậy, làm anh nay cũng không ra! Đúng rồi, nhất định là vậy! Lòng cô ấy nhất định được làm từ đá, Mặc Hiên, em biết không, cho dù hôm nay anh ở đây uống đến chết, uống đến hôn mê, uống đến mức muốn đập đầu vào tường, cô ấy cũng có thể ở nhà ngủ an ổn, em có tin không?!”

Úy Hành Văn dùng sức lôi kéo tà áo Úy Mặc Hiên, làm cho Úy Mặc Hiên như muốn nôn ra mật, cũng ho lên, thờ hờn hờn nói: “Anh, anh!! Đừng nghĩ lung tung, không phải vậy đâu, chị dâu có quan tâm tới anh mà! Nếu chị ấy không thêm đề ý tới anh thì cũng sẽ không làm vợ chồng với anh nhiều năm như vậy, anh đừng có nghĩ xấu như thế!”

Nghe vậy, Úy Hành Văn đột nhiên tĩnh lặng, dùng động tác, hiển nhiên câu nói kia đã tiến vào lòng hần, hần sa sút tinh thần thu tay lại, khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười như có như không ẩn chứa chua xót nhẹ nhàng.

Nắm ly rượu, cả người hần đột nhiên vô lực nằm bò ra quầy bar, cánh tay khẽ giơ lên, nhìn chất lỏng màu vàng trong suốt lưu động trên tay, thất thần tự giễu: “Đúng vậy, rõ ràng anh và cô ấy làm vợ chồng nhiều năm rồi, tại sao cô ấy vẫn như vậy, rốt cuộc cô ấy muốn anh làm thế nào mới có thể cao hứng, muốn anh phải cố gắng thế nào mới có thể yêu anh?!”

Cổ họng có chút nghẹn ngào, khi Úy Mặc Hiên còn chưa kịp ngăn lại Úy Hành Văn lại giải quyết tiếp một chai Whiskey cực mạnh, đơn giản cứ như đang uống nước vậy!

Kinh ngạc nhìn Úy Hành Văn, Úy Mặc Hiên lo lắng đến đỏ mặt, lớn như vậy rồi, không phải là trẻ con, sao lại khốn khổ vì tình! Trong nháy mắt, hần không thể không thâm bội phục Nhiễm Tô, chị dâu, chị quả nhiên đủ mạnh, thật không hổ là người mẹ em chọn trúng, có thể hành hạ anh trai luôn kiêu ngạo của em như thế!

Nhưng khâu phục là một chuyện, lo lắng lại là một chuyện khác, hần vô cùng lo lắng nếu anh mình cứ uống thế này sẽ bị trúng độc vì rượu!

Mất thấy Úy Hành Văn lại muốn uống một chai, hần vội vàng muốn giằng lấy chai rượu, lại không ngờ một cánh tay mảnh mai xinh đẹp đã nhẹ nhàng duỗi tới, thân mật ôm chặt lấy tay Úy Hành Văn, mập mờ khiêu khích liếm liếm, cô gái mặc chiếc váy màu hồng phấn lúc này dính sát vào người Úy Hành Văn, hơi thở như lan tỏa ra từ đôi môi đỏ mọng, ướt át: “Úy đồng, nếu uống rượu say, em sẽ đưa anh về nhà, đừng phí tâm vì người phụ nữ không thú vị...”

Chớp mắt, khoảng cách giữa hai đôi môi chỉ cách nhau vài cm, thậm chí mũi hần cũng ngửi được mùi vị mập mờ quanh quẩn từ cô gái bên cạnh.

Úy Hành Văn là người đàn ông có kinh nghiệm, mặc dù đứng chân bên Nhiễm Tô nhiều năm, nhưng dù sao cũng từng là một kẻ cử khôi vui vẻ tung hoành nhiều năm, sao lại không cảm giác được vẻ mập mờ ngàn vạn lời muốn nói giữa nam và nữ.

“...” Úy Mặc Hiên cau mày vốn định từ chối thay Úy Hành Văn, nhưng nghĩ tới Úy Hành Văn đang cau mày buồn bực khổ sở, ý niệm đó liền bị hần kềm chế trong đầu, cả thế giới không phải chỉ có một mình chị dâu là phụ nữ, cần gì chứ, có lẽ phân tâm một chút, tìm một người bạn bên ngoài, anh hần sẽ không phải đau khổ khó khăn chỉ vì chị dâu.

Âm thầm ngẫm nghĩ, hần liền kín đáo đẩy nhẹ Úy Hành Văn về hướng cô gái kia.

Trong nháy mắt, đôi môi cũng sắp dán hợp, mập mờ đến cực hạn, tất cả mọi người đều chờ đợi một màn tuyệt vời say lòng người, nhưng không biết một đôi tay từ đâu ra đẩy mạnh cô gái như muốn dựa cả người vào hần, không chút nề tình, lạnh lùng, ánh mắt mơ hồ lại vô cùng lãnh đạm.

Mọi người đột nhiên thờ hốc vì kinh ngạc, cô nàng kia mở to đôi mắt đẹp không rõ chuyện gì.

Rõ ràng không khí vừa đúng, ánh đèn mờ mờ, hơi thở triền miên, có đủ tất cả điều kiện để điên cuồng.

Nhưng hần, người đàn ông có tài có thế, tuấn mỹ phi phàm, thành thực nội liễm lại không cần nữ sắc đẩy cô ra?!

“Anh?!”

Cùng lúc, Úy Mặc Hiên kinh ngạc kêu một tiếng, hần cho rằng Úy Hành Văn đã say, nhưng không ngờ hần vẫn thoáng giữ lại một chút lý trí cương quyết.

Nghiêm nghị ngưng mắt nhìn Úy Mặc Hiên, Úy Hành Văn chống một tay lên quầy bar, một tay vuốt cái trán đau nhức, hần lẳng lặng nhìn Úy Mặc Hiên, ánh mắt mỏng lung híp lại để lộ ra ý cảnh cáo lạnh lùng, tiếng nói trầm thấp hàm chứa mùi rượu, lời nói như tự nhủ truyền vào tai Úy Mặc Hiên:

“... Mặc Hiên, em không hiểu sao? Anh không thể cho phép mình làm chuyện có lỗi với cô ấy lần thứ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Phản bội sẽ không có lần thứ hai

Làm bất cứ chuyện gì cũng phải biết suy tính hậu quả, bởi vì có câu nói rất hay, ra ngoài phóng túng sớm muộn cũng có ngày phải trả giá, hoặc là đừng phạm sai lầm, hoặc là chờ đợi trả giá từng chút từng chút một.

Tình yêu như ánh trăng, đêm quá dài, sương mù vô tận, cuối cùng ánh mặt trời chiếu tới, ánh trăng cũng dần dần lạnh lẽo.

“..... Mặc Hiên, em không hiểu sao? Anh không thể cho phép mình làm chuyện có lỗi với cô ấy lần thứ hai.”

Anh làm sao có thể cho phép mình phản bội cô ấy lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí nhiều hơn... Sẽ không, sẽ không như thế nữa...

Nghe vậy, lạnh lạnh rùng mình, tiếng nói vừa dứt, Úy Mặc Hiên đột nhiên đã hiểu.

Anh, có ai từng nói với anh chưa, anh không chỉ bị vui lấp mà đã tiến vào không có thuốc chữa.

“... Em lập tức đưa anh về nhà!”

Ngần người, chần chừ mấy giây, Úy Mặc Hiên không nói gì đỡ thân thể vô lực mệt mỏi của Úy Hành Vân bước nhanh rời đi.

Bây giờ không ai cứu được anh, chỉ có người phụ nữ tên “Nhiễm Tô” mới có thể trị hết cho anh.

Chị dâu, người chồng yêu chị như vậy, tại sao đến giờ chị vẫn không liếc nhìn anh ấy một cái?!

Hắn đỡ Úy Hành Vân mềm là người nhưng vẫn giữ đầu óc tỉnh táo, ánh mắt tập trung nhìn xe cộ trên đường, mím môi, giờ lên mi mắt hẹp dài bất đắc dĩ cười cười, bước đi nhanh hơn.

Thật vất vả mới kéo được Úy Hành Vân vào chiếc BMW SUV của hắn, hắn đi đến ghế lái vừa khởi động xe, lại thấy người đàn ông về mặt cao quý lạnh lùng, ánh mắt lơ đãng đột nhiên chấn động, lạnh giọng quát lên: “Dừng xe!”

Úy Mặc Hiên kinh ngạc, vội vàng đạp phanh xe, thờ dốc quay đầu hỏi: “Anh?! Anh muốn xảy ra tai nạn hả?!”

Sau xe vang lên mấy tiếng chửi rủa, giống như kháng nghị Úy Mặc Hiên đột nhiên dừng xe, hắn vòng tay lái dừng xe ở ven đường, mở cửa xe, chui vào chỗ ngồi phía sau, đỡ Úy Hành Vân thờ dài nói: “Anh, anh không sao chứ...”

Người nọ ánh mắt mờ hồ mờ lung, cánh tay chống lên, về mặt kiêu căng lạnh lùng nhìn qua hắn, thần sắc nghi hoặc lại lạnh như băng, thấp giọng nguyền rủa nói: “Đây không phải là xe của anh...”

“Là xe của em” Thờ dài, Úy Mặc Hiên cảm thấy anh mình càng ngày càng quái dị, ngồi xe của ai mà còn phân biệt sao?!

Nghe vậy, thấy Úy Hành Vân híp đôi mắt say lơ đãng đánh giá chung quanh, sau đó hít sâu một hơi, hít hà khắp nơi: “Mặc Hiên... xe em hôm nay có lái phụ nữ đứng không?” Hơi choáng váng đầu óc, hắn cảm đầu Úy Mặc Hiên lắc lắc, cau mày hỏi.

Ngần ngơ, Úy Mặc Hiên mấp máy môi, lúng túng trả lời một câu: “Có lái, còn không chỉ một người.”

Thờ mạnh ra, giống như đột nhiên tỉnh táo, Úy Hành Vân bất chấp đầu óc càng ngày càng đau nhức, vội vàng cởi áo vest ném vào trong xe, mở cửa ra, chống vào bên xe, lạnh giọng ra lệnh: “Mặc Hiên, lập tức, lấy xe của anh đưa anh về nhà.” Nói xong, hắn cúi thấp đầu phiên loạn tìm chìa khóa xe ném tới.

“Anh, xe này với phụ nữ thì có liên quan gì, hay là xe của em không đắt bằng xe của anh, xe của em không thể đưa anh về nhà?” Úy Mặc Hiên tức giận nói, nhưng vẫn cẩn thận dịu đỡ Úy Hành Vân đang say rượu, trong miệng lẩm bẩm từng trợn.

Sallen7, đúng là giá trị hơn chiếc BMW SUV này của hắn, nhưng có cần kích thích hắn như vậy không, Úy Mặc Hiên hắn cũng chẳng phải nhà tư bản bóc lột mọi người!

(Hai loại xe trên mình có tìm, nhưng tác giả không nói chính xác là BMW SUV loại gì, có x5, x6..., Sallen7 trông kiểu dáng như xe đua.)

“... Em không hiểu, xe của anh tốc độ nhanh có thể đưa anh về nhà sớm một chút, xe của anh cũng chưa bao giờ lái phụ nữ khác, em đã quên chị dâu em làm nghề gì à? Anh không muốn... không muốn cô ấy hiểu lầm.” Hắn khép hờ đôi mắt thâm thúy, ánh mắt mờ hồ, ý thức lơ lửng, tựa vào người Úy Mặc Hiên, khoe miệng khê nhếch lên, cười chua xót, cho dù, có lẽ bây giờ cô ấy cũng không để ý, không buồn hiểu lắm nữa, nhưng hắn vẫn muốn làm tốt, Sallen cũng không phải là loại xe đắt tiền nhất, nhưng trước mắt là loại xe chạy nhanh bậc nhất thế giới, nó có thể đưa hắn về nhà sớm hơn, sẽ không để người phụ nữ đó cô đơn một mình, sẽ không để cô ấy đợi hắn trở về muộn nữa.

Giọng điệu nhàn nhạt thê lương của Úy Hành Vân làm cho Úy Mặc Hiên ngẩn ra, nuốt nước bọt, hắn ôm bà vai Úy Hành Vân, đôi môi khép mở không biết nói cái gì, một hồi lâu, rốt cuộc hắn cũng có thể nói ra một câu khô khốc: “Anh, đều đã qua rồi, yên tâm đi, chị ấy sẽ hiểu lòng anh đối với chị ấy...”

Ngay cả một chút mùi của phụ nữ cũng không dám dính, xe cũng không lái phụ nữ, thậm chí còn muốn ngồi xe đưa mình về nhà nhanh nhất, hắn không hiểu, người đàn ông từ trước đến giờ luôn phóng túng biết chơi bởi hưởng lạc hôm nay đã đi đâu, tại sao biến mất không thấy bóng dáng, là mị lực của hôn nhân quá lớn, hay là chị dâu quá thật lợi hại, lợi hại đến mức đủ để làm anh hắn thay đổi...

“Anh, chúng ta về nhà, chị dâu đang đợi anh.”

Nhất định đang đợi anh.

Úy Mặc Hiên nhét Úy Hành Vân xui lơ như bùn vào ghế sau, kinh ngạc nhìn nụ cười mát mẻ, chua xót trên miệng Úy Hành Vân, lòng hắn chợt run lên, nhớ nhiều năm trước người đàn ông trước mắt này đã gọi điện thoại nói với hắn rằng, Mặc Hiên, anh yêu một cô gái, nhưng không phải là chị dâu của em... Hắn nghĩ, hắn thất vọng rồi, chị dâu thích hợp với anh như vậy mà anh lại không nhận ra.

Hôm nay, người đàn ông trước mắt hần bước đi loạng choạng, như mất lý trí, lảo đảo: Mặc Hiên, lòng chị dâu em nhất định là được làm từ đá, tại sao, tại sao ngay cả anh này cũng không ra, dù anh uống rượu đến chết, cô ấy cũng có thể ngủ an ổn! Em có tin không, có tin không...

Giây phút đó và cả lúc này đây, hần đột nhiên cảm thấy, rất khó chịu, vô cùng khổ sở, anh, anh rốt cuộc cũng nhận ra chị dâu, nhưng nhìn bộ dáng của anh lại không vui mừng nổi, nếu lúc trước anh nói với em anh yêu chị dâu thì tốt biết bao, bây giờ anh nói anh yêu chị ấy, trong lòng em không có mừng rỡ mà chỉ cảm thấy sợ hãi, lo lắng, những năm gần đây, anh yêu chị ấy có ngày nào được thoải mái, vui vẻ trôi qua không?

Anh, em thà thấy anh không yêu chị ấy, cả đời không yêu người phụ nữ đó, nếu anh không yêu, anh có thể vẫn là người ưu nhã tung hoành sôi nổi, chứ không phải vì một người phụ nữ mà đau đớn ruột gan đứt đoạn như bây giờ!

Cổ họng nghẹn chặt, hần chỉ có thể an ủi người đàn ông đang say mê sắp ngủ, tâm tâm niệm niệm người phụ nữ vẫn đang đợi.

Ánh mắt Ủy Mặc Hiên phức tạp, thần sắc mệt mỏi, nhìn chăm chú vào người đàn ông vì câu an ủi vừa rồi mà đang nhắm mắt say sưa, khuôn mặt tuấn tú thành thực trở nên bình tĩnh, lòng hần khẽ run lên, thật lâu, thờ dài không hề lên tiếng.

Chị dâu, chị thấy không, một người đàn ông uống say còn nhớ thương chị, một người đàn ông không cho phép mình có bất kỳ một tỳ vết nào, chị làm sao có thể để anh ấy một bên thờ ơ coi như không biết?

Nếu lòng chị không phải sắt đá, vậy thì là cái gì, ngay cả em cũng không nhìn được, chị muốn hành hạ anh ấy tới khi nào mới cam tâm, nhiều năm nay anh ấy có làm chuyện gì có lỗi với chị?!

Ngồi trên ghế lái, lái xe, đèn đường vụt qua trước mắt, ánh mắt Ủy Mặc Hiên trở nên tĩnh lặng lạnh lùng, ngực vẫn phập phồng, không thể dẹp yên.

Nhiệm Tô, Ủy Hành Văn không tốt chỗ nào, mà chị lại bỏ rơi từ chối anh ấy?!

Hồ hấp ngày càng dồn dập, khuôn mặt anh tuấn của Ủy Mặc Hiên càng ngày càng căng thẳng, cho đến lúc chạy xe vào vườn hoa biệt thự của Ủy Hành Văn và Nhiệm Tô, ấn chuông cửa vô số lần, vẫn không có ai đi ra, mãi mới thấy bóng dáng mảnh mai xinh đẹp chậm rãi mở cửa, lộ ra vẻ mặt buồn ngủ, thanh nhã mà lạnh lùng, lửa giận của hần rốt cuộc lên đến đỉnh điểm!

“Chị” Xung hô không mang theo nụ cười như trước, Ủy Mặc Hiên lạnh lùng nhìn Nhiệm Tô như vừa tỉnh ngủ, thần sắc căng thẳng.

“Em tới, có việc gì?” Xoa xoa gò má còn ẩm ướt vì mới tỉnh dậy, Nhiệm Tô nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy, Ủy Mặc Hiên hít một hơi, trầm giọng nói: “Chị không biết anh còn chưa về sao?”

“Biết, sao vậy?”

“Chị không lo lắng anh ấy ngủ ở chỗ nào à, có thể vì công việc quá bận rộn mà không có thời gian nghỉ ngơi, hay là...”

Hần bắt đầu lái xe, Nhiệm Tô thờ dài, thanh âm nhạt nhẽo trong trẻo khẽ vang lên: “Anh ấy không phải là trẻ con, chị không lo lắng.”

“Là không lo lắng, hay là không quan tâm?!” Trầm giọng hỏi ngược lại, Ủy Mặc Hiên cắn chặt răng, nhìn khuôn mặt bình tĩnh như nước chảy mây trôi của Nhiệm Tô, thậm chí hần cảm thấy anh mình thật tốt tính, nếu là hần, thì đã sớm không nhận được tức giận.

Nghe vậy, Nhiệm Tô khẽ giương mắt, quan sát Ủy Mặc Hiên đang khó nén tức giận mấy giây, sau đó lại đưa mắt nhìn chiếc xe quen thuộc đỗ ở ngoài còn chưa khóa cửa xe, một lúc lâu, nghiêng người, mở cửa, ánh mắt thông dong lạnh nhạt, “Mặc Hiên, em đưa anh ấy về, vậy làm phiền em đỡ anh ấy vào, phòng ngủ của anh chị ở ngay tầng một.”

Đối mặt với lời chất vấn đó, Nhiệm Tô nhàn nhạt chuyển hướng, nói, Ủy Mặc Hiên cũng không tiện nói thêm gì, bủi môi, quay đầu lại đỡ Ủy Hành Văn đang mệt mỏi nhắm mắt, ý thức hoảng hốt, đưa hần vào phòng ngủ, để hần nằm ngay ngắn trên giường, đóng cửa lại, sau đó đi đến phòng khách, nhìn qua Nhiệm Tô đang lặng lẽ ngồi trên ghế sofa uống nước, cốc thủy tinh trong suốt phản xạ khuôn mặt trầm tĩnh của cô, giống như nước lạnh trong suốt vô hình.

... Yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng lạnh như nước.

Cửa còn mở, Ủy Mặc Hiên đột nhiên dừng bước, mím môi, cuối cùng vẫn mở miệng:

“... Chị, anh ấy yêu chị, rất yêu chị, yêu nhiều hơn chị tưởng rất nhiều!”

Nghe vậy, thân thể mảnh mai kia đột nhiên khẽ chấn động, ánh mắt Nhiệm Tô sụp xuống, đôi mắt thanh tịnh lưu chuyển, phức tạp mà yên lặng, vẫn không lên tiếng.

Đây là người đầu tiên nói Ủy Hành Văn yêu cô trước mặt cô, là em trai hần, nhiều năm như vậy, không phải cô không có cảm giác, nhưng lại xem nhẹ sự nhạy cảm của mình, hôm nay người trước mặt thân nhiên, trực tiếp nói với cô, người kia thật sự yêu cô, rất yêu, rất yêu, yêu đến không cách nào tưởng tượng.

Ủy Hành Văn, anh thật sự yêu tôi sao? Nhưng anh có biết không? Người anh không nên yêu nhất chính là tôi... Thế giới này có vô số phụ nữ có thể bắt đầu một lần nữa với anh, nhưng tôi, không thể.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô dao động, khóe mắt mờ ảo thoáng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ vây quanh trắng, vàng trắng lười lười thê lương yên tĩnh lẳng lặng lóe sáng, lòng cô càng lạnh lẽo.

... Ủy Hành Văn, đêm quá dài, anh không phát hiện sao, ngay cả ánh trăng cũng nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ai tuyệt tình hơn ai

Quý trọng những gì nên quý trọng, buông tha những gì nên buông tha, còn hồi ức thì sao?

Trí nhớ là công cụ chưa đựng tốt nhất, nó tựa như một quyển sử ký không ai biết, vũng vàng nhớ kỹ từng câu chuyện đã xảy ra không thể lãng quên.

Cho nên, nếu có thể, hãy đối tốt với người yêu bạn, thành thật một chút với người bạn yêu, một ngày nào đó bạn sẽ phát hiện, thật ra người kia đều nhớ rõ, vẫn luôn nhớ rõ, chưa bao giờ thật sự quên.

“Chị, tại sao chị không thể cho anh ấy một cơ hội?”

Mọi người trên thế giới này tôi đều có thể yêu, cho dù là người ăn xin, nhưng anh, Ủy Hành Văn, anh không được, bởi vì tôi không cho phép cho anh cơ hội lần thứ hai.

“Chị... chị không nghe thấy em nói à?” Nghi hoặc ngưng mắt nhìn người phụ nữ rũ ánh mắt không nói gì, tâm tình Ủy Mặc Hiên có chút rối loạn, đầu mày cau lại trầm giọng lại lên giọng.

Nhiễm Tô đề cốc nước xuống, đứng lên xoay người, bộ đồ ngủ bằng lụa màu vàng nhạt cũng xoay theo động tác của cô, chống lại đôi mắt thoáng vẻ tức giận khó nhìn của Ủy Mặc Hiên, ánh mắt mờ ảo, tư thái tự nhiên, giọng nói thanh tình nhẹ nhàng vang lên: “Vây, em hy vọng chị trả lời em thế nào?”

Dứt lời, đáy lòng cô cũng dần dâng lên một tia chia xót, tất cả, tất cả mọi người đều thấy người đàn ông kia vô tội, đúng vậy, hấn hao tổn tâm trí chuyên tâm đối đãi với gia đình, chịu được người vợ lạnh lùng không chịu phối hợp, sự dịu dàng sẵn sàng của hấn gần như đã thần hóa được tất cả mọi người, cô cũng chưa bao giờ phủ nhận hấn tốt, là cô không biết đủ, là cô muốn nắm chặt quá khứ không chịu buông tay, không chịu yếu thế, là cô không biết tốt xấu, rõ ràng tất cả mọi người đều quên, tại sao cô lại lựa chọn nhớ rõ như vậy?!

... Rõ ràng tất cả mọi người đều quên, ngay cả hấn cũng không nhớ, cô lại không biết tốt xấu nhớ kỹ tất cả những gì mọi người lựa chọn quên lãng, chính cô cũng cảm thấy mình ngốc, không nên như vậy, nhưng cô là như thế, Nhiễm Tô cô là như thế, làm không được, không quên được, chịu tất cả mọi người trên thế giới chỉ trích, cô cũng chỉ biết nhớ rõ, không phải cô không muốn quên, mà là làm không được.

Đêm khuya vắng lặng, mỗi lần gặp ác mộng đều nhắc nhở cô, mất đi, ném không hết.

Đột nhiên tỉnh táo, hấn ôm chặt cô vào ngực nhỏ giọng an ủi, cô không cảm thấy hạnh phúc mà cảm thấy vô cùng châm chọc và thống khổ.

Mỗi lời an ủi cô của hấn, đều là những lời nói nhói buốt như kim châm.

Ủy Hành Văn, nếu anh thật sự ở đây, tại sao anh không thể luôn luôn ở đây, tại sao khi cả người tôi đều là máu, giữa giữa sống và chết anh không ở đây, anh nói cho tôi biết, tại sao anh trở lại không đúng lúc như vậy?!

Hấn không biết, không phải mỗi người đều có thể ẩn nhẫn, dằn vò cùng năm tháng, cũng không phải mỗi người đều có thể nhẫn tâm tuyệt tình, cô đã cho hấn cơ hội, đáng tiếc khi hấn còn chưa kịp biết cũng đã tan mất.

Em hy vọng chị trả lời em thế nào?!

Lời đáp nhàn nhạt đó khiến Ủy Mặc Hiên tròn to hai mắt, nhìn khuôn mặt vẫn bình tĩnh thanh nhã như ngày thường làm hấn cảm thấy rất đáng sợ, tà áo còn lưu lại mồ hôi trên tay Ủy Hành Văn, bên tai quanh quẩn từng câu hỏi bị thương bắt đắ dĩ mà trước nay chưa từng có của anh hấn.

Anh, anh nói không sai, lòng người phụ nữ này nhất định làm từ đá, nếu không tại sao tất cả mọi người đều nhìn thấy tốt, mà người phụ nữ này ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn, không để ý?!

Anh nằm trên giường, ngay cả một cốc nước chị ấy cũng không vội lấy cho anh, mà còn trầm tĩnh ngồi trên ghế uống nước?!

Hấn nhìn lầm rồi, hấn thật sự nhìn lầm rồi, hấn cho rằng chị dâu của hấn là một cô gái tốt, không ngờ cô không chỉ là một cô gái tốt, mà còn là người phụ nữ toàn thân lạnh buốt đến chết người.

Hít một hơi thật dài, Ủy Mặc Hiên đến gần Nhiễm Tô, nghiêm nghị lại tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Chị, cho dù chị không yêu anh ấy, cũng xin chị cho anh ấy một chút cơ hội được không? Anh ấy mỗi ngày đều rất vất vả, chị không thấy được sự vất vả của anh ấy sao? Anh ấy tình nguyện tiết kiệm thời gian ăn trưa để có thể xử lý tất cả mọi việc, không phải là bởi anh ấy nhiệt tình yêu thích công việc, mà vì anh ấy muốn về nhà cùng chị và Ủy Chí, anh ấy mua xe không phải vì nó thoải mái mà vì nó có tốc độ nhanh, có thể về nhà sớm gặp chị, thậm chí những buổi xã giao anh ấy cũng không đi, chỉ cần là nơi có phụ nữ tụ tập anh ấy liền không dám bước đến, sợ mùi của họ sẽ làm chị hiểu lầm!”

“... Có lần em đến phòng làm việc tìm anh ấy, anh ấy đau dạ dày không chịu nổi nhưng vẫn cố uống mấy viên thuốc rồi vội vã về nhà ăn tối, còn chị, em và anh ấy về nhà chị đã ăn xong cơm rồi đi ra ngoài, ngay cả báo một câu cũng không? Kết quả chị đoán xem anh ấy nói gì, anh ấy nói chị đi chỗ nào làm gì anh ấy cũng không hỏi, cũng không can thiệp vào chuyện của chị, anh ấy chỉ ở đây chờ chị trở về, không ăn không uống chờ chị, có thể lúc chị về anh ấy cũng không nói vì chờ chị mà đói bụng, em hỏi chị, làm vợ ngay cả chồng mình ăn cơm tối chưa chị cũng không phát hiện sao?! Chị nói cho em biết, có phải chị muốn anh ấy khổ cực đuổi theo chị, có phải chị muốn giết vò anh ấy đến sắp chết mới chịu cho anh ấy một cơ hội?!”

Từng tiếng chất vấn mang theo nồng nặc bất mãn và oán hận, Nhiễm Tô chỉ đứng im lặng thừa nhận con phần nộ của Ủy Mặc Hiên, đôi mắt cất giấu ánh sáng phức tạp, cô lặng lẽ nghe hấn nói từng câu từng chữ, đau đớn không thể kiềm nén lại cuộn cuộn từng cơn trong dạ dày cô.

Ai có thể tin, cô căn bản không có ý nghĩ muốn hành hạ hắn, những năm nay, cô chỉ muốn hai người tách rời để bình tĩnh, chờ một lần nữa có thể lựa chọn, cô chỉ không muốn nhớ hắn đang làm gì hoặc nghĩ gì, cô chỉ theo bản năng từ chối tất cả những gì của hắn, có thể cô từ chối vô tình lại thành sự hành hạ với hắn, đau nhức như vậy, sâu đậm như vậy, làm sao không bị thương.

“... Chị dâu, nếu trong lòng chị không có bất cứ ai, thì tại sao chị không thể cho anh trai em một cơ hội, nếu chị dự định yêu một người, vậy tại sao không thể là anh em, anh ấy đợi chị gần nửa đời, dài lâu như vậy, nếu phải xếp hàng thì anh ấy cũng là người đứng trước!”

“... Hay là, lòng chị thật sự làm từ đá?” Kích động nhìn thần sắc không chút thay đổi của Nhiễm Tô, Ủy Mặc Hiên mấp máy đôi môi, gian nan lại oán giận chất vấn, mặc dù những lời này rất không lễ phép nhưng hắn ghen không nổi nữa, người phụ nữ trước mắt thật sự lạnh lùng như băng, mặc hắn nói những lời thật lòng thật ý, cô cũng chỉ bình tĩnh lắng nghe, không có vẻ mặt bất thường nào.

Tàng đá, lòng cô làm từ đá sao? Nông cạn cười một tiếng, Nhiễm Tô khẽ thở dài, rót cuộc mờ miệng: “Mặc Hiên, ý của em chị hiểu, chuyện của anh em và chị vài ba lời không nói rõ được, em không hiểu.”

“Em không hiểu, em không hiểu chỗ nào, thậm chí anh ấy còn ngây dại nói... Tuyệt đối không cho phép mình phản bội chị!” Vội vàng giương cao đuôi lông mày, Ủy Mặc Hiên lại tiến tới gần Nhiễm Tô một bước, trầm giọng quát lên.

Nghe vậy, cô nở nụ cười, hai chữ phản bội đột nhiên đâm vào lớp vỏ bọc nhiều năm của cô, lập tức máu tươi chảy đầm đìa, bất giác hai tay nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn, môi cô trở nên trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo: “Lần thứ hai sao? Tuyệt đối không cho phép phản bội chị lần thứ hai sao? Có phải chị nên cảm tạ anh trai em... Tình thâm ý nặng?”

Ánh trắng lạnh như nước, tĩnh mịch dị thường.

“Lần thứ hai”.

“Lần thứ hai”.

Ba chữ đó cũng như lưỡi dao sắc bén chói sáng trước mắt Ủy Mặc Hiên, hắn lao đảo vài bước, ngây ra như phỗng, một hồi lâu, không cách nào lên tiếng, chỉ nghe thấy lòng mình âm vang, rung động ừ tai, chỉ nghe thấy một âm thanh run rẩy kịch liệt, bên nhọn vang lên: “... Hóa ra, chị biết!”

Hóa ra, khi tất cả mọi người đều cho rằng có thể che giấu nhân vật chính là chị, đột nhiên một ngày mới phát hiện, ngu xuẩn là mọi người, mà người thông minh nhất chính là chị, là chị che giấu nhiều năm như vậy...

“Chị dâu, chị thực tàn nhẫn, hóa ra chị mới là người tàn nhẫn nhất.”

Tàn nhẫn đến mức ngay cả một cơ hội sống tốt cũng không cho, anh, lòng người phụ nữ này đâu chỉ làm từ đá, mà là làm từ băng, một khối băng chứa đựng tất cả trí nhớ, tất cả những gì đau đớn mà mọi người tưởng rằng đã bị lãng quên...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Anh rất biết điều, không chạm vào những người phụ nữ khác

Lòng của mỗi người đều là máu thịt, nếu là tảng đá, tôi sẽ không đau đớn, không sợ bị thương.

Cũng không phải là, cảm giác đau của chúng ta nói cho chúng ta biết có nhiều thứ không thể chạm vào nếu không sẽ đau nhức, đó là điều huyền bí của thân thể con người, cũng là điều huyền bí của tình cảm.

Ủy Hành Vân: “Nhiễm Tô, anh rất biết điều, rất biết điều mà.”

Anh không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào khác, em có tin không?

=====

“Nhiều như vậy năm, chị ở lại là vì muốn trả thù anh ấy?”

“Nhiều như vậy năm, tôi ở lại chỉ vì con trai của tôi.”

Lặng im thật lâu, phòng khách yên lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng thờ rỗi loạn vội vàng của Ủy Mặc Hiên, một hồi lâu, đôi mắt hẹp dài tình anh của hắn dần khôi phục thần trí, hắn đứng ở đó, cảm thấy đôi chân môi như, run rẩy, cố giữ vững trấn định, vì câu nói kia.

Hắn hy vọng người phụ nữ trước mắt khẳng định suy đoán của hắn, trả thù, vậy thì họ vẫn có thể tiếp tục.

Thế nhưng đôi môi đỏ mọng lạnh giọng nói ra câu đó, làm cho hắn không khỏi cảm thấy hoảng loạn.

... Vì con trai, vì đứa con trai chung của họ, đây là lời của một người mẹ, không phải lời của một người vợ.

Có lẽ đối với cô, anh trai hắn chẳng qua chỉ có vai trò là một người cha, không còn là một người chồng, càng không phải là người đàn ông tên “Ủy Hành Vân”.

Im lặng, ngập ngừng, hình tượng phóng khoáng sôi nổi của chàng công tử không còn thấy trên người Ủy Mặc Hiên, trước mặt Nhiễm Tô, sắc mặt hắn xanh mét, thất thần

nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, trong lòng thoáng chốc được an ủi một chút, thật may là, thật may là lúc hắn ra ngoài đã thuận tay đóng cửa lại, nếu không để người đàn ông luôn lo lắng kia nghe được, không chừng lại xảy ra tai họa long trời lở đất.

Thật may, thật may người nghe thấy là hắn, không phải anh hắn.

“Chị, chị có thể đồng ý một chuyện với em không?” Nuốt nước bọt, Úy Mặc Hiên cúi thấp đầu, nhẹ giọng căng thẳng hỏi.

Cô gật gật đầu, đôi mắt lạnh lùng nhàn nhạt nhìn chăm chú vào người đàn ông đang rối loạn: “Em nói đi.”

“... Đừng nói cho anh em biết, đừng nói cho anh ấy, em xin chị! Nếu anh ấy biết, anh ấy sẽ, sẽ không chịu đựng được, sẽ sụp đổ!” Thậm chí sẽ chết! Niềm tin và sự an ủi trong nhiều năm nháy mắt bị sụp đổ, đáng sợ đến mức nào.

Hắn nhớ rõ người đàn ông kia từng nói với hắn người phụ nữ trước mặt tốt như thế nào, có khi mắt mắt hỏi hắn, người phụ nữ này có thể yêu hắn không, mặc dù mắt mắt nhưng ít nhất còn ôm hy vọng, nhưng nếu nói cho hắn biết tất cả hy vọng đều tan biến từ hơn mười năm trước, nhiều năm nay hắn chỉ là một vai kịch bị người ta chế giễu thôi, sẽ làm hắn tuyệt vọng đau lòng đến mức nào!

Người đàn ông cao ngạo, tính táo tự phụ cũng có mặt yếu ớt, mà người phụ nữ này chỉ cần một câu nói, thậm chí một ngón tay cũng có thể khống chế sự sống của hắn, cũng đủ làm hắn hoàn toàn ngã xuống, không còn tồn tại.

“Chị sẽ không nói cho anh ấy biết.” Giọng điệu nhẹ nhàng, cô mở miệng, khi Úy Mặc Hiên còn chưa kịp vui mừng, cô đã nói tiếp một câu, “Bởi vì bây giờ còn chưa phải lúc.”

Chuyện cô đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi, năm đó cô quyết định chờ cục cưng trưởng thành, hôm nay cô sẽ đợi đến lúc cục cưng của mình chính thức kết hôn.

Dứt lời, Úy Mặc Hiên dồn dập sợ hãi lui một bước, hơi vênh đôi môi mỏng trắng bệch: “Cho nên, ý của chị là, chị sẽ nói ra?”

“Tính của anh em không phải em không biết, anh ấy cũng không phải là người muốn tiếp nhận mọi chuyện không rõ ràng, anh ấy muốn một lời giải thích, mà chị sẽ nói cho anh ấy biết.” Lòng mi của cô nhẹ rũ xuống, rơi xuống một cái bóng ám ảnh, âm điệu nhàn nhạt không hề mất bình tĩnh.

Vợ chồng nhiều năm, họ rất hiểu nhau, cô hiểu hắn là người đàn ông như thế nào, cho dù trong lòng cô còn có lòng từ bi không muốn nói, nhưng hắn nhất định sẽ không muốn rời khỏi quỹ đạo của mình một cách không rõ ràng.

Hắn nhất định sẽ hỏi cô đáp án, mà đáp án của cô, đã chuẩn bị mười mấy năm, nên nói cho hắn biết.

“Hai người rõ ràng hiểu nhau, rõ ràng là một đôi thích hợp nhất, chị cứ phải để cuộc sống của mọi người không tốt như vậy sao? Chị dẫu, chị thông minh như vậy sao không hiểu nắm chặt lấy quá khứ không buông tha, đều không có lợi cho chị và anh ấy!” Úy Mặc Hiên thấy mình run run, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, lắc lắc cánh tay mảnh khảnh của Nhiễm Tô, nghĩ tới người đàn ông ngay cả ngồi xe cũng không muốn xe có mùi của phụ nữ, hắn rung động đến mức nước mắt sắp trào ra, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi bi ai mờ mờ làm hắn đau đớn.

Sao cô lại không hiểu, sao Nhiễm Tô lại không hiểu, những năm nay, cả ngày lẫn đêm cô đều vượt qua trong giày vò, cô biết rất rõ chỉ cần mình buông ra là có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ tình cảm dịu dàng, chân thành của hắn lắng đọng qua thời gian, chỉ cần cô quên đi, là có thể trải qua những ngày tháng vui vẻ hơn bất cứ ai!

Ai nói cô không hiểu đạo lý này, cô hiểu, hiểu hơn bất cứ ai, cũng bởi vì hiểu, nên cô mới không làm được, cô chỉ cần khẽ vỗ lên bụng mình, liền cảm thấy trong thân thể mình thiếu một thứ gì đó, cô không trọn vẹn, không hoàn chỉnh, sinh mạng kia và cả một bộ phận của người phụ nữ đều mất đi, trong đầu cô mỗi một tế bào đều nhớ rõ chi tiết họ biến mất, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng mình khàn khàn gọi tên người đàn ông kia.

... Nhưng hắn không đến, ngay cả gặp con gái họ một lần cuối hắn cũng không!

“Đừng nói nữa, Mặc Hiên, coi như chị có lỗi với anh em, em đi đi.”

Không hiểu, không muốn nghe tiếp, Nhiễm Tô lạnh lùng từ chối, đi tới cửa mở cửa ra.

“Chị dẫu, chị tàn nhẫn lắm, chị tàn nhẫn hơn bất cứ ai, chị không ngừng tàn nhẫn với người khác, tàn nhẫn cả với mình nữa!” Thờ thật mạnh, nhắm mắt bình phục tâm tình, Úy Mặc Hiên bình tĩnh nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nhiễm Tô, đi tới cửa, cắn chặt hàm răng nói, “... Cho em lý do, tại sao, tại sao?!”

“Bởi vì, chị là một người phụ nữ, Mặc Hiên, em hãy nhớ, người phụ nữ thật sự yêu em có thể chịu được tất cả khuyết điểm của em ngoại trừ phản bội.”

Úy Hành Vân, tôi có yêu anh, nếu không yêu anh, tôi nhất định sẽ yêu anh vì tất cả những điểm tốt của anh bây giờ, nhưng năm đó có yêu, cũng bởi có yêu nên nỗi đau này mới sâu đậm, mới khắc ghi như thế!

Nghe vậy, vào khoảnh khắc Nhiễm Tô thu lại ánh mắt đóng cửa vào, Úy Mặc Hiên ngây ra mấy giây, kính ngạc móc điện thoại ra, gương mặt tuấn tú lúc này trắng bệch, cắn cắn môi, vội vàng nhủ mồm miệng: “Tâm Tâm. . . Em đừng nói, hãy nghe anh nói, sau này anh sẽ không đi nhiều nơi, sẽ không tùy tiện tán tỉnh những cô gái khác, cũng không tùy tiện nổi giận với em, Tâm Tâm, sau này anh chỉ có một mình em, tuyệt đối không để ý bất kỳ cô gái nào khác!” Chỉ cầu mong, em đừng đối phó với anh như chị dẫu đối phó với anh trai anh là được...

Đầu kia truyền ra vài tiếng “Thần kinh”, “Đồ ngốc”, sau đó là tiếng cười khẽ và cúi đầu khóc lóc.

Dưới ánh trăng trong trẻo, đầu hè ẩm áp, có một người đàn ông tuấn tú vuốt ve lồng ngực mình, thật may, hắn vẫn còn kịp.

Mở cửa, mùi rượu nhẹ nhàng bay tới, làm cô nhủ nhủ mồm, cô nhìn người đàn ông thần sắc u sầu xui xẻo trên giường, khẽ thở dài, cô đặt ly nước lạnh bên giường, ngồi cạnh giường nhìn người đàn ông nằm trên chiếc gối cô hay nằm, buồn bực thăm thẳm thì nói mè.

“Úy Hành Vân, ngồi dậy.” Giọng của Nhiễm Tô trong trẻo bình tĩnh, tiến gần lại phía hắn, chỉ nghe thấy hắn lẩm bẩm không rõ.

Lật người hẳn lại, lộ ra khuôn mặt một môi gọi cảm, áo sơ mi bị nhiều nếp nhăn, nút áo mở ra trước ngực hẳn, để hở lồng ngực màu đồng, môi hẳn khô khốc khê nhếch lên, tiếng nói trầm thấp lầm nhảm trong miệng, đôi mắt thâm thúy của hẳn đang híp lại, lông mi dày đậm chập chòn.

Người phụ nữ bên cạnh mà không phải là Nhiễm Tô, chắc sẽ nhào tới hung hăng giầy vò một phen.

“Úy Hành Vân.” Cô lại cúi đầu gọi một tiếng, mày nhíu càng chặt hơn.

Dường như hẳn không nghe thấy, vẫn thẫn thờ trầm thấp, hàng mày chau lại, vẻ mặt phức tạp, ánh mắt lưu chuyển như đang nhớ lại cái gì, lại như đang đắm chìm trong mơ không thoát ra được.

“...” Cô cũng không biết hẳn đang nói gì, đành cúi người xuống, tai dè sát vào môi hẳn, cố gắng nghe.

“... Tô Từ, Tô Từ... Chờ đi... Chúng ta, chúng ta có thể, bắt đầu một lần nữa, anh chờ em... Đợi em một buổi tối sao em vẫn chưa về... Tô Từ, không cần gấp gáp, anh chờ em, vẫn chờ em... Liên tục chờ em... Cầu xin em đừng đi... Tô Từ, Tô Từ...”

Tiếng nói khàn khàn như không thể nghe rõ, nhưng tai cô dè sát bờ môi hẳn, nghe được tất cả.

Cảm thấy buồn phiền nổi lên trong lòng, cô mấp máy môi, khẽ gợn lên tay, không tự chủ lướt qua trán hẳn, sống mũi thẳng gọi cảm, cuối cùng đến đôi môi đang lầm nhảm, thô ráp và ngón tay lạnh buốt của cô đụng chạm với nhau, truyền đến cảm giác tê dại.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào hẳn, mà hẳn không hề phát hiện, chỉ giầy giữa, đắm chìm trong kí ức.

“... Nhiễm Tô, anh rất biết điều, anh rất biết điều mà, anh không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào khác...”

Cô ngưng mắt nhìn hẳn, không khỏi lại cúi người nghe những lời nói hỗn loạn của hẳn.

Giống như mất sức lực, cô ngã vào ngực hẳn, đụng phải lồng ngực nóng bỏng của hẳn, cảm hẳn chống vào sợi tóc mềm mại của cô, hơi thở còn mang mùi rượu của hẳn đốt cháy suy nghĩ của cô, ánh mắt cô trở nên mờ ảo, thanh âm nhu hòa lại nguội lạnh.

“Nhưng Úy Hành Vân, làm sao bây giờ, tôi không làm được, anh nói sai rồi, lòng của tôi không phải làm từ đá, lòng của tôi cũng là máu thịt...”

Cho nên sợ đau đớn, cho nên còn nhớ được cảm giác đau đớn khó chịu như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vực Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tình thương tình

Úy Hành Vân: Nhiễm Tô, nếu em yêu người khác, xin em đừng để anh nghe thấy.

Yêu một người đến đau lòng, không oán không hận, anh không sợ em yêu người khác, anh chỉ sợ mình không chịu nổi.

Rèm cửa sổ bằng voan mỏng lay động, nắng sớm chiếu vào, trong phòng nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn nằm trên giường giật giật đôi mắt, không đành lòng mở ra, chỉ là nhẹ nhàng hít thở, khóe miệng hơi nhếch, rõ ràng là say rượu mà khi tỉnh lại thấy vô cùng thoải mái.

Ngủ ngon, một giấc ngủ yên ổn không ngờ, nhiều năm nay, hàng đêm cô đều trải qua cơn ác mộng, hẳn có từng trải qua? Hẳn không hiểu giấc mơ của cô, cô cũng không hiểu hẳn giữa giữa và hồi hận trong giấc mơ của hẳn như thế nào, tự nhiên, hẳn cũng không muốn cô hiểu. Đêm qua hẳn ngủ vô cùng an ổn, nhưng những năm nay, có lẽ không ai biết, hẳn cũng không dễ chịu.

Rất nhiều lần, cô cự quấy bất an trong ngực hẳn, hẳn ôm chặt lấy cô, nhưng cũng trầm luân trong giấc mơ, đau khổ và bi ai, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt không nơi nương tựa của cô, hẳn lại vút xuống tất cả sợ hãi trong lòng chỉ muốn an ủi cô, thương yêu cô, sau đó cố gắng quên đi những cơn ác mộng của mình.

Đêm khuya tĩnh lặng, họ đều mơ thấy cơn ác mộng, nhưng hẳn sẽ không để ý đến cảm xúc của mình, ôm thân thể cô đang run rẩy trong ngực, hẳn an ủi cô từng tiếng, không để ý thấp thỏm trong ngực mình.

Đôi mắt với cơn ác mộng hàng đêm của cô, giấc mộng dây dưa đã lâu cũng giầy vò hẳn, nhưng hẳn lại quên đi chỉ muốn an ủi người bên gối, chỉ vì có cô, những đau nhức sâu hơn hẳn cũng có thể cố gắng xem nhẹ, ví dụ như cái điểm đen ấy, ví dụ như người phụ nữ kia, ví dụ như thân thể hẳn không thể rửa sạch sẽ.

Nghĩ tới đây, hẳn kinh ngạc mở mắt, hoảng hốt sờ lên ngực mình, chỗ đó còn hơi ẩm ướt, hai mắt nhắm lại hẳn rõ ràng có thể cảm giác được sức nặng như có như không, tựa như tối qua có người lẳng lặng dựa vào lồng ngực hẳn, áp bách trái tim hẳn.

Có lẽ chỉ là mơ, khóe miệng hẳn khẽ lướt qua một nụ cười khổ mang theo chờ đợi cơn mơ ảo, nhiều năm nay cô chưa bao giờ chủ động dựa sát vào hẳn, nhất định chỉ là mơ thôi. Nhưng tại sao, hẳn nhíu mày, rõ ràng có thể nghe thấy tiếng sụt sùi nhẹ nhàng bên tai, rõ ràng có thể chạm tới hơi ấm trên ngực.

Hắn dùng sức sờ sờ, quả nhiên, là ướt, Úy Hành Vân cúi đầu xuống, nhấc áo sơ đưa lên mũi, trong lòng hồi hộp. Hẳn cố gắng căn góc áo ẩm ướt, đầu lưỡi chạm vào vải áo, trong nháy mắt vị mặn thông qua vị giác tiến vào dòng suy nghĩ của hẳn.

Là nước mắt, hần có thể xác định, là cô rơi nước mắt.

Trên áo sơ mi còn lưu lại một sợi tóc, thật dài, đen mà bóng, hần thất thần bóp đầu ngón tay, chỉ sợ thứ dài nhỏ, yếu ớt trong tay mình sẽ bay ra khỏi tay...

Đêm qua, chả trách hần ngủ ngon, thì ra trên người hần có trọng lượng của cô, đêm qua, hần mơ màng nghe thấy tiếng nói nhàn nhạt thường ngày, giọng điệu vững vàng gọi tên mình: Úy Hành Văn...

Là giọng của cô, nước mắt của cô, sợi tóc của cô, lồng ngực hần có cái gì đó như muốn tràn ra ngoài, cảm thấy con tim đập rộn ràng, khuôn mặt ưu nhã lúc này có nhiều hơn vẻ kích động, tay hần không tự giác nắm thành quyền, chỉ muốn nhìn thấy cô ngay bây giờ!

Dù hôm qua cô muốn nói gì với hần, ít nhất cô cũng đã đến gần hần, hần liền có lý do tin tưởng, cô bằng lòng cho mình cơ hội, có đúng không...

Có một giọng nói khiếp đảm lại mừng rỡ đang tự hỏi mình trong lòng, ánh mắt thâm thúy của Úy Hành Văn hơi híp lại, khoe miệng lộ ra một độ cong rõ ràng, dịu dàng mà nhảy nhót mừng rỡ, hần vội vàng mặc thêm áo khoác, rửa qua mặt mũi rồi bước nhanh ra khỏi cửa phòng.

“Phu nhân đâu?”

Gặp người giúp việc đang bận rộn, hần vội vàng hỏi.

Người nọ còn chưa kịp nói gì, mở miệng, hần cũng không kịp đợi, nhướn mày nghiêng đầu, gương mặt tuấn mỹ trầm ổn khẽ cười, nói: “Không có gì, tôi biết, nhất định cô ấy đang bận việc trong phòng thí nghiệm, tôi đi tìm cô ấy.”

Dứt lời, vội vàng chạy về phía căn phòng bên cạnh nhà kính trồng hoa, còn chưa được mấy bước, tiếng của người giúp việc đã vang lên sau lưng.

“Tiên sinh! Đừng đi, phu nhân không ở nhà, không ở đằng kia!”

Hần ngừng người dừng bước, khuôn mặt cứng ngắc xoay người, chần chừ nói: “VẬY cô ấy, đang ở đâu?”

“Phu nhân ra khỏi nhà từ sáng sớm, nói là đi gặp bạn.”

... Nam à, tốt hay xấu, đã kết hôn chưa, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, trông thế nào đều báo ra cho tôi!

Nghe vậy, một tia hoảng hốt hiện lên trước mắt Úy Hành Văn, ngực phập phồng không yên, hần cố gắng áp chế sự thấp thòm của mình, nhưng vẻ lo lắng nhũn mảy không thể che giấu trong nháy mắt, con ngươi thâm sâu u ám giật giật, môi mỏng hé mở nhưng muốn nói lại thôi: “... Phu nhân, có nói đi đâu gặp ai không?”

Cô chưa bao giờ ra khỏi nhà lúc sáng sớm thế này, cô thích yên tĩnh không thích náo nhiệt, thích nhất là làm việc trong phòng thí nghiệm, hơn nữa bạn bè qua lại cũng chỉ có mình Tư Tĩnh, người phụ nữ này gần đây cũng không ở trong nước, không biết đến cái nơi hẻo lánh nào để nghiên cứu, nếu không phải cô ấy, thì sẽ là ai?

Trông thấy vẻ mặt xanh mét lại ảm đạm của ông chủ, người giúp việc kia cũng thấy lạnh cả người, chẳng mấy ai có thể đối mặt với ánh mắt khó dò đáng sợ đó của Úy Hành Văn, huống chi chỉ là một người giúp việc, người nọ nuốt nước bọt, không khỏi lui lại mấy bước, ngập ngừng đáp: “Không nói, phu nhân không nói đi đâu, chỉ ra ngoài rất sớm, là lái xe tới đón phu nhân, hình như là đàn ông.”

Dứt lời, người nọ hần không thể đánh vào miệng mình một cái, sớm đã bị quản gia dặn dò đừng nói gì, vậy mà vẫn để lộ tin tức quan trọng nhất, hơn nữa còn nói trước mặt người không nên nói nhất!

Chết rồi, chết rồi...

Thấy con mắt u ám như hồ sâu kia càng thêm lạnh lùng, người giúp việc vội vàng nói lời xin lỗi phải đi làm việc, thoát rất nhanh, chỉ để lại một mình Úy Hành Văn đứng lặng tại chỗ, mặc chiếc áo khoác mỏng đón gió sớm mát lạnh đầu hè, thần sắc khó đoán.

Thở thật sâu, hần cố gắng bình phục tâm tình, giặt ra một nụ cười ưu nhã quen thuộc lại vô cùng khó coi, rũ mắt móc điện thoại đi động trong túi ra. Hần vuốt màn hình, cảm thấy run lên một cái, nhưng vẫn không dám gọi cho cô, hần đã từng nói, hần sẽ mãi mãi không nghi ngờ cô, cũng không hỏi cô đi đâu, vấn đề là lần này có người nói với hần cô đi gặp một người đàn ông! Đàn ông! Đàn ông!

Trong lòng lặp đi lặp lại tự nhủ, đừng nóng vội, không có gì, không phải là đàn ông thôi sao, đàn ông khắp nơi đều có, tới đón phụ nữ thì có gì đâu, hần lo lắng làm gì, hần lo nghĩ cái gì chứ, vấn đề là... Vấn đề là, người phụ nữ kia là vợ hần, hần si ngốc một lòng chờ đợi mười mấy năm! Vấn đề là người phụ nữ kia tên Nhiệm Tô! Vấn đề là, hần, Úy Hành Văn bây giờ vô cùng khần trương, khó chịu, bất an!

... Đến ‘tự’ lái xe đón vợ của hần, còn là một người đàn ông, anh ta dựa vào cái gì?!

Lòng hần tràn đầy nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, hần cảm giác được sự ỷ lại và quan tâm của cô, mặc dù cực kỳ nhỏ bé, hần vẫn muốn che chở thật tốt, muốn nắm bắt lấy, nhưng cô gái đó chạy đi như một làn khói, làm hần sao có thể không bị kích thích!

Mấp máy môi, hàng mày rậm của hần nhũn chặt, không giãn ra, hần tự nói với mình, hần chỉ muốn cô, hần chỉ có chút không chịu nổi kích thích, hần chỉ muốn hỏi một chút, cô có cần mình đi đón không, có cần mình đến cùng cô không, hần chỉ... bất an mà thôi.

Tay hần không nghe sự điều khiển, liền ấn nút gọi, hần kinh hãi, muốn nhấn nút tắt.

Hần không muốn cô nghĩ hần nghi ngờ cô, hần thật sự không muốn chất vấn cô vì sao mới sáng sớm đã ra ngoài, hần chỉ, chỉ không ức chế được bất an và thấp thòm ngày càng sâu đậm trong lòng, cảm giác này giống như sắp đến đỉnh điểm, không bao lâu nữa sẽ đánh tới hần, mạnh mẽ như dòng núi lấp biển.

... Con của họ sắp kết hôn, sẽ có gia đình của riêng mình, chỉ còn lại họ, hần vốn nên vui mừng cho thế giới của hai người, nhưng hần ngày càng bất an, loại bất an đó không hiểu sao hần lại sợ hết hồn hết vía.

Thậm chí, họ không còn cơ hội có thêm một đứa con, hần sợ, sợ Nhiệm Tô sẽ đi mất không thấy bóng dáng tăm hơi như sợi tóc trên lồng ngực mình, bị gió thổi bay.

Hắn chỉ muốn biết, bây giờ cô ở đâu, có được không, khi nào trở về... Hắn chỉ muốn nói cho cô biết, hắn mở mắt ra muốn nhìn thấy cô đầu tiên, muốn hỏi cô, tối qua cô muốn nói gì với hắn? Muốn hỏi cô, có phải rốt cuộc cô cũng nhìn thẳng hắn, cho hắn một cơ hội?

Vì vậy, hắn không nhấn nút tắt, hắn nghe thấy giọng nói nhàn nhạt, khe khẽ ở đầu bên kia: "... Ủy Hành Vân?"

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhiễm Tô truyền tới tai hắn, lòng Ủy Hành Vân thả lỏng, không khỏi cười cười, vừa muốn mở miệng, môi mòng mấp máy, âm thanh còn chưa kịp phát ra, đã nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói trầm nhẹ của một người đàn ông xa lạ: "Chị Nhiễm Tô, chị có thể ôm em một cái không... em có thể ôm chị một chút không..."

... Nhiễm Tô, em cần... cần để cho anh nghe thấy lời này sao?!

Lời đó thật chói tai, thân ảnh đứng thẳng chấn động, một câu đánh vào lòng hắn khiến máu tươi chảy ròng, gió thổi tới làm toàn thân hắn lạnh đến run rẩy, trước mắt bỗng tối sầm, đen kịt một khoảng lớn, thân thể không khỏi lắc lư vài cái, chỉ trong thoáng chốc đã nghe thấy tiếng "bốp", điện thoại rơi xuống vỡ thành năm bảy mảnh, linh kiện đều bung ra, có thể thấy được chủ nhân của nó dùng bao nhiêu sức lực!

... Không phải là một người đàn ông, không phải chỉ là người đàn ông bình thường!

Nhưng Nhiễm Tô, anh cho em biết, anh rất đề ý! Đề ý đến... Anh, ngay cả đáp án cũng không dám nghe nữa...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vực Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chờ chị ly hôn

Trong sinh mệnh có rất nhiều sai lầm, tình cò, yêu muốn không thể.

Bạn là kiếp của ai, có thể phải cần cả đời mới định luận được, chúng ta thường bị cái gọi là tình cảm che lấp ánh mắt, bỗng nhiên tình ngộ có lẽ mới phát hiện ra, tình yêu từ trước tới giờ đã xuất hiện ngay cạnh mình.

Một tiếng chói tai, cô kinh hãi, cảm thấy hơi lạnh, lạnh thấm vào lòng.

Sau đó không có âm thanh nào, hắn lại ném điện thoại của cô? Lại một lần nữa bỏ rơi điện thoại của cô...

Rũ mắt xuống, hàng mi cong dài khẽ nhấp chồm, cô cắn chặt hàm răng, im lặng thờ nặng nề.

Lần đầu tiên, cô và một sinh mệnh nhỏ đang đứng bên bờ sống chết, hắn ném điện thoại của cô, tiếng động chói tai đó vẫn làm ù tai cô trong giấc mộng hàng đêm.

Đây là lần thứ hai, hắn lại cắt đứt lời của cô, rốt cuộc hắn muốn làm lòng cô đau nhức bao nhiêu lần mới cam tâm?!

Gương mặt mơ hồ nhìn chiếc điện thoại nắm chặt trong lòng bàn tay ướt lạnh mồ hôi, môi mím chặt, cố gắng khôi phục nội tâm phức tạp, một lúc lâu sau, cô cười nhạt một tiếng, để điện thoại di động xuống nhìn người đàn ông nhà nhận tuần tú mang về lo lắng kia, đôi mắt thanh tình ôn hòa giống cô đang nhìn cô chăm chú, đôi môi khẽ run, sắc mặt tái nhợt, yên lặng chờ sự an ủi của cô.

Anh hỏi cô, chị có thể ôm em một cái không, em có thể ôm chị một chút không.

Bất giác, trong lòng cô thấy chua xót, cổ họng căng thẳng, cô còn nhớ buổi sáng đang mơ màng dựa vào lồng ngực kiên cố ngủ thiếp đi, vừa mở mắt, cô còn chưa kịp phản ứng đã thấy điện thoại di động trong túi rung bần bật.

Là tin nhắn, chỉ có một câu: "Cầu xin cậu, chăm sóc cậu ấy thật tốt giúp tớ, Tư Tình."

Không thể diễn tả nỗi sợ hãi làm cô thức tỉnh trong hoảng hốt, cô vội vàng đứng dậy mới biết Tiết Nhĩ Nhiên đã chờ cô ở dưới lầu, người đàn ông anh tuần lúc này đang nhìn cô vô cùng yêu đuôi, mím môi nói với cô một câu: "... Sườn dốc bị lở đất, đất đá trời, thị trấn đó mất tích mười người, chị ấy cũng là một trong số đó."

Sáng sớm, ngay cả ánh nắng cũng còn chưa thoáng hiện, thân thể cô đã run rẩy, bỗng giật mình, lạnh lẽo, sợ hãi, người phụ nữ luôn hiền và an ủi cô những lúc cô vui buồn, giờ này lại biến mất ở nơi núi rừng hoang vu.

Thoáng cái, cô mở cửa xe ra, ngồi trên xe của anh, che mặt, lo lắng đau buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, khóc nức nở.

Cô biết rõ, ngay vào giây phút nhìn thấy tin nhắn đó, cô đã phát hiện có chuyện khác thường, cô ấy chưa từng dùng giọng điệu này yêu cầu cô làm gì, cô cảm thấy nó rất giống di ngôn, không ngờ thật sự là...

"... Chỉ là mất tích." Thật lâu, cô mở mắt, bình tĩnh nhìn chăm chú vào người đàn ông cũng đang đắm chìm trong bi thống bên cạnh, đôi mắt lãnh đạm đã trở nên vô cùng kiên định, cô bầu chặt lấy một góc áo, lại mang về an tĩnh bình thường đối mặt với Tiết Nhĩ Nhiên.

"Bác sĩ cứu trợ đã đến, chính phủ phái người tìm được năm người trong đó rồi, có một người nói, nữ bác sĩ họ Tư bị ngã vào hòn đá ở suối, máu chảy không ngừng!"

Người nọ nói giọng run run, sắc mặt trắng bệch, tay đặt trên đầu gối cũng đang run lên, trong đầu ngón tay và móng tay còn vết bùn đất vàng nâu.

“... Từ trước đến giờ chị ấy luôn gọi em là em họ, sáng nay em nhận được tin nhắn của chị ấy, bảo em tới tìm chị, chị ấy gọi em là... Nhĩ Nhiên.”

Nhĩ Nhiên, Nhiễm Tô nghe được cái tên như mới hôm qua từ miệng cô ấy, rõ ràng không ngờ mà vẫn nói với cô, Tô Từ, em họ mình thích cậu, cậu ấy tên là Nhĩ Nhiên, Tiết Nhĩ Nhiên.

Lập tức, ánh mắt lạnh lùng của Nhiễm Tô lóe lên, nước mắt nóng bỏng chảy xuống, tim co rút đau đớn từng đợt, cô bỗng run lên, cái lạnh lan ra toàn thân.

Giữa lúc bình ổn cơn đau, cô hoảng hốt nhớ rằng người phụ nữ đó đã từng nói cô ngốc, thà rằng cô ngốc một chút, nhưng bây giờ cô cảm thấy người phụ nữ đó ngốc, thứ quan trọng với mình như vậy sao có thể đưa tới tay người khác, tại sao không bày tỏ tâm ý của mình với người đàn ông này sớm hơn, tại sao phải thâm trầm như vậy, rõ ràng là người mình muốn mà luôn ần nhẫn, đến giây phút cuối cùng trong đời lại đẩy cho người khác...

Tư Tình, cậu thật quá đáng, tại sao cậu có thể yên tâm giao cậu ấy cho mình?

“Tư Tình, cậu sẽ hối hận...”

Nhưng cô ấy vẫn còn kịp hối hận?! Bộ đáng thanh nhả lạnh lùng của Nhiễm Tô hoàn toàn sụp đổ, nước mắt đã chảy ướt bàn tay cô.

Cô lẩm bẩm tự nói, Tiết Nhĩ Nhiên nghe không rõ, anh cũng im lặng đau buồn nhìn về phía trước, sau đó cắn răng, giẫm chân ga, xe chạy như điên, cô không nói gì, thậm chí tới lúc đến nghĩa trang mới phát hiện, người đó thật sự không có ở đây.

Trong nghĩa trang gió thổi âm đạm, hiu quạnh, rõ ràng đã là đầu hè mà vô cùng tiêu điều.

Cô thấy người đàn ông kia yên lặng ngồi trên mặt đất, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng mà thâm trầm, khuôn mặt tuấn tú nhả của anh rất căng thẳng, nhìn chăm chú vào bia mộ mải rũa tí mĩ.

Đột nhiên, tiếng điện thoại kêu lên làm cô chấn động, vừa ấn nút trả lời, vô thức khẽ chau mày gọi một câu: “Úy Hành Vân.”

Trong cùng giây đó, vào lúc cô chưa mở miệng nói tiếp, anh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tinh thần hoảng hốt, vòng tay ôm chặt lấy mình, tiếng nói khàn khàn, nghẹn ngào: “Chị Nhiễm Tô, chị có thể ôm em một cái không... Em có thể ôm chị một chút không...”

Kết quả, dòng suy nghĩ của cô bị kéo về hiện tại, sau đó một hồi chói tai, hấn ném điện thoại, cắt đứt liên lạc với cô.

Cô đã quen với cảm xúc thay đổi thất thường của hấn gần đây, cô chưa kịp ngẫm nghĩ phản ứng của hấn, vết thương dần khép miệng lại nứt ra đau đớn, như phản ứng kích thích có axit sunfuric làm bốc khói.

Nếu, Úy Hành Vân có thể hỏi Nhiễm Tô vài câu, nếu Úy Hành Vân không mang lòng thấp thỏm, không giận dữ và sợ hãi mà ném điện thoại, có lẽ, họ sẽ không phải sống những năm xa cách, họ có thể nhìn kỹ ánh mắt nhau, nhưng không biết tại sao, động tác của hấn dậy lên nỗi đau trong lòng cô, bỗng chốc cảm thấy đau buồn, khó chịu, vết sẹo xé rách, càng nứt rộng hơn...

Người nọ im lặng không nói gì nhìn Nhiễm Tô, lòng cô co rút, không phải động tình cũng không phải đột nhiên động tâm, mà là cảm động lấy, họ đều mất đi người mình yêu quý, khó có thể tìm về.

Cô khe khẽ thở dài, cố gắng mỉm cười một cái, Nhiễm Tô nhẹ nhàng vòng qua cánh tay anh, có lẽ vì bị thương mà người đó co người lại, lặng lẽ run rẩy bên cạnh cô.

“Tư Tình, nếu cậu biết hôm nay cậu ấy sẽ đau khổ như vậy, cậu có thể nhẫn tâm giao cậu ấy cho mình không?” Không lên tiếng, cô lặng lẽ hỏi trong lòng.

... Nhưng mình biết, cậu sẽ, bởi vì đến lúc chết cậu vẫn còn lo nghĩ cho cậu ấy.

“Nhĩ Nhiên, em xác định còn yêu chị sao?”

Giọng cô ung dung như được truyền đến từ nơi rất xa xôi, tiếng nói thanh tĩnh nhạt nhẽo cúi đầu vang lên bên tai Tiết Nhĩ Nhiên, anh khẽ nâng mặt lên, thật ra anh cũng không còn trẻ nữa, hơn ba mươi tuổi với chiếc áo hai màu xanh xám vẫn có nét thanh tú, anh tuấn.

“...” Nhiễm Tô vừa mới dứt lời, Tiết Nhĩ Nhiên kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, một hồi lâu mím môi yên lặng gật gật đầu.

Cô rũ mắt xuống, hàng mi che đi ánh mắt.

“Tốt lắm, chỉ cần em bằng lòng, chờ chị ly hôn, chị sẽ gả cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Buông tha cho anh buông tha cho chính mình

Anh không buông, chết cũng không buông tay.”

“Nhưng anh à, chị ấy đã sớm vứt bỏ anh vào ngày anh ngoại tình rồi...”

Tình yêu là sự tương tác giữa hai người, chỉ cần có một người buông tay ra, điều đó chính là không trọn vẹn, không chịu đựng được.

Úy Hành Vân, tôi và anh, khác biệt duy nhất là, năm đó anh buông tay tôi trước, đến khi anh muốn cầm lại một lần nữa, đừng trách tôi chấp tay sau lưng với anh.

Một mảnh hỗn loạn, hỗn loạn không chịu nổi, không ai dám đề ý.

Ngón ngang, nổi giận, ần ần, cặp văn kiện tán loạn, máy tính rơi vỡ thành nhiều mảnh, bàn ghế đảo lộn, phòng làm việc riêng biệt vốn mang màu xanh sáng ngời, mà người đàn ông thành thực ưu nhã kia vừa đóng cửa trong vài phút ngắn ngủi, tức giận đến quên kéo rèm cửa sổ, trong phòng đã hỗn loạn đến mức không ai dám tới gần.

Đó là một thợ săn chín chắn, có chiều sâu trong giới tài chính kinh tế, vậy mà hôm nay, không thể tin được Úy Hành Vân lại để lộ cảm xúc khản trương, tức giận của mình ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Úy Mặc Hiên cay mảy, trên người mặc chiến áo somi đơn giản, đôi chân trắng dài, nhìn nhân viên muốn đến gần phòng làm việc, bên tai còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nguyên rủa khàn khàn trong phòng.

Ngày đó, dưới ánh mắt lạnh nhạt, nhạt nhẽo của người phụ nữ ấy, hắn chạy thoát, tối đó không thể ngủ nổi, trong mơ hắn còn nhớ rõ có lần người đàn ông ấy nói với hắn, người đàn ông ấy không yêu chị dâu mà yêu cô gái khác, hôm nay người đàn ông ấy lại yêu người bên gối của mình...

Mà anh trai, người bên gối anh, người anh yêu hết mực lại nói với em, hóa ra chị ấy vẫn luôn biết rõ, hóa ra chị ấy chưa từng nghĩ muốn hành hạ anh, muốn trả thù anh, chị ấy chỉ vì con trai, không vì anh một chút nào!

Chị ấy, không đau khổ vì anh, không cảm thấy khó chịu vì anh, cũng không ần ần vì anh, mà vì con trai hai người, muốn nó bình yên, vui vẻ trưởng thành...

Có người mẹ như vậy, là Úy Chí của hai người may mắn, có người vợ như vậy, anh, em không biết có phải anh may mắn hay không...

Suy nghĩ lơ lửng mấy giây, hắn kinh ngạc thu lại thần trí, một đồng sự đi ngang qua lặng lẽ ghé sát vào tai hắn, cầm lấy văn kiện nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu, tôi khuyên anh đừng chọc Úy đồng tức giận, hôm nay, anh ấy... anh ấy không được bình thường! Vừa vào phòng làm việc đã bắt đầu đập đồ, một phút cũng không dừng!”

Dứt lời, người nọ nhanh chóng tránh ra, người đi tới đi lui thừa thốt bên cạnh cũng không dám tiến gần phòng làm việc.

Tiếng đập đồ vẫn còn tiếp tục, đôi mắt hẹp dài của Úy Mặc Hiên híp lại, mày nhíu chặt, hắn không cần nghĩ cũng biết, tính trầm ổn, tính nhẫn nại cũng luyện thành từ nhiều năm của anh hắn chỉ có thể biến mất không tung tích vì một người.

Chị dâu lại chọc anh ấy! Chọc giận con báo, kết quả là con báo đó phát ra tính tình kém nhất!

Không bình thường, anh ấy trông cực kỳ không bình thường! Xung quanh anh ấy chẳng có ai là bình thường cả! Không còn ít tuổi nữa rồi, vậy mà cứ phải làm huyên náo đến gà bay chó sủa như vậy sao?!

Thở dài thật sâu, Úy Mặc Hiên nghiêng người, cẩn thận mở cánh cửa đang lung lay sắp đổ, cau mày cẩn thận quan sát bốn phía, sau đó liếc mắt về phía bóng lưng hắn, Úy Hành Vân đứng thẳng lưng, cứng đờ, hắn không quay đầu lại, dùng giọng lạnh như băng và dè dặt tức giận mở miệng: “Cút ra ngoài.”

Nghe vậy, Úy Mặc Hiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bộ dạng tuần lẳng lúc này đầy vẻ vô tội, ánh mắt lóe sáng, hắn thoáng nhìn đồng bừa bộn trong phòng, lại tò mò phát hiện chỉ có ngăn tủ màu trắng tinh xảo ở góc đằng kia là chưa hề sứt mẻ, trông thật nổi bật so với đồng đồ bị vứt bỏ, nghiền nát, mất trật tự xung quanh, ngăn tủ đó rõ ràng được chủ nhân bảo vệ cẩn thận.

Là cái gì, mà làm cho anh hắn giận dữ như vậy vẫn không đụng tới.

Đóng cửa lại, Úy Mặc Hiên lặng lẽ đến gần ngăn tủ ấy, chỉ thấy một chai thủy tinh trong suốt có chứa chất lỏng, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào làm nó trông sáng bóng.

Nước hoa, có chữ ký của người chế tác -- SuRan

SuRan, Nhiệm Tô.

(Nhiệm Tô đọc là răn sũ, tên tiếng Anh của chị là Su Ran, đổi tên trước họ.)

Thật sự là đủ rồi! Đột nhiên lướt qua đầu ánh mắt tĩnh lặng, lạnh lẽo và bóng dáng mỏng manh, Úy Mặc Hiên cảm thấy lòng mình thắt chặt, hít thở trầm trầm, tâm tình phức tạp nhanh chóng dâng lên.

Dùng sức mở ngăn tủ ra, khi Úy Hành Vân còn chưa kịp ngăn lại động tác của hắn, hắn đã nhanh chóng cầm lên cái chai đó mà vôn về trong tay.

“Úy Mặc Hiên, em làm gì thế?!”

Úy Hành Vân quay người lại, mắt thấy hành động của Úy Mặc Hiên, đôi mắt thân thúy khó lường mở lớn, tim đập như sấm, nhìn chai nước hoa làm hắn đau đớn mà giữ gìn như báu vật đang bị Úy Mặc Hiên cầm trên tay, bỗng chốc lòng hắn thấp thỏm, sợ hãi.

“Em dám! Nếu em dám đập nó thì có tin anh cũng đập chết em không!”

Lạnh lùng, lãnh đạm, khi hắn tức giận thường nở nụ cười lạnh băng, ánh mắt sắc bén đáng sợ.

Úy Mặc Hiên cười cười, cũng học về lãnh đạm của hắn: “Em không ném, em cho anh ném!”

Nói xong, ném tới tay Úy Hành Vân, ngực hắn đang đập phồng không ngừng, đầu mày cau lại, cắn răng, kéo mạnh áo Úy Hành Vân, lắc người hắn, gần như muốn lắc

hết ruột gan hẳn ra.

“... Anh, tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi có được không! Nói đi, Ủy Hành Văn, anh có sức đi ném đồ ở đây thì sao không đến chỗ chị ấy mà phát giận, anh có bản lĩnh ném tất cả mọi thứ đáng giá ở đây, mà sao thứ trong tay kia lại không ném?! Anh ném đi, ném nó đi! Nhanh lên!”

Giận dữ hét lên, Ủy Mặc Hiến rút cuộc cũng buông tay, ánh mắt sáng quắc nhìn người đàn ông đang bối rối.

Con giận tràn đầy trong người, chai nước hoa được đặt vào tay hẳn làm hẳn thấy bất an, ánh mắt hoảng hốt.

“Anh mau ném nó! Ném mạnh nó đi... Em xin anh... chị ấy có cái gì tốt?! Anh nói cho em biết, người phụ nữ lạnh lùng như thế tại sao lại đáng để anh cẩn thận đối xử! Khi anh tức giận đánh mất lý trí, ngay cả nước hoa chị ấy chế tác cũng không dám ném đi, còn chị ấy thì sao? Chị ấy cũng không bỏ đồ của anh?! Anh, trên thế giới này có nhiều người phụ nữ tốt như vậy, anh cần gì phải hành hạ mình như thế, yêu chị ấy hết lần này tới lần khác!”

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Ủy Mặc Hiến tức giận đến mất hết phong độ, nhìn ánh mắt u ám khó đoán, nắm chặt cái chai lạnh băng trong tay, quả thực làm hẳn tức giận đến run rẩy toàn thân.

Hành hạ, đúng vậy, từ trước đến giờ hẳn đều tự hành hạ mình, thậm chí đau khổ cũng làm như vui vẻ, chỉ cần cô lộ ra chút cảm giác, hẳn cũng có thể cao hứng nửa ngày, hẳn không hiểu vì sao, vì sao lại thua trong tay cô, sau đó muốn đòi không thể quay đầu lại.

Sai lầm rồi sao? Hẳn nghĩ, có lẽ sai rồi, trên thế giới này có nhiều phụ nữ tốt như vậy, nhưng chỉ có mình cô, mới khiến lòng hẳn đau khổ và vui sướng, chỉ có mình Nhiệm Tô cô thôi.

Hẳn chính là người đàn ông như vậy, hẳn yêu quá đơn giản, hẳn lại không dễ dàng, chỉ có cô, chỉ có cô mới khiến hẳn yêu hận nhiều năm, hẳn ngày càng đắm chìm trong suy nghĩ đó, đã sớm không muốn vùng vẫy.

Tìm đập loạn nhịp, nhìn bình thủy tinh nhỏ trong ngực, dường như hẳn trông thấy bóng dáng người phụ nữ mặc áo trắng, gầy nhỏ, đang đứng trong phòng thí nghiệm người mùi hương, đôi khi còn lơ đãng nở nụ cười, cho dù không vì hẳn, hẳn cũng thấy vui mừng.

“... Không ném, chết cũng không ném”

Cũng giống như, không buông tha, chết cũng không buông tha cô ấy.

Nếu trên thế giới này còn có cái gì khiến hẳn muốn kiên trì, thì đó chỉ là cô, nếu bỏ qua, hẳn không biết cả đời này hẳn còn lại gì nữa, công việc sao? Bản đồ sự nghiệp này đã khá rộng lớn, đã tâm của hẳn cũng vì số tuổi mà thấp dần; con cái sao? Ủy Chí cũng đã trưởng thành và độc lập, hẳn và cô cần gì phải quan tâm nhiều, chỉ còn chuyện hôn nhân thôi; tình yêu sao? Ai có thể nói cho hẳn biết tình yêu rốt cuộc là gì, hẳn cho là nhất kiến chung tình rất dễ qua đi, hẳn cho rằng chỉ hôn nhân bình thản lại làm hẳn ngày đêm trầm luân, cái gì mới là tình yêu, hẳn chỉ biết là, có cô, tình yêu của hẳn mới đầy đủ.

“...”

Nghe vậy, mặt Ủy Mặc Hiến càng tái lại, đôi môi khẽ run, không cách nào phát ra tiếng, câu nói trong cổ họng làm hẳn đau nhức, hẳn không dám nói, hẳn không thể nói, ngưng mắt nhìn gương mặt tuần tú mà cố chấp, nét tuần mỹ vẫn không giảm, nét lạnh lùng trầm ổn dần dần tăng lên, hẳn không biết nên nói ra điều đó với người đàn ông này như thế nào.

Anh, nhưng chị ấy đã sớm buông tha anh, buông tha từ hơn mười năm trước khi anh sai lầm rồi, không phải là nửa đời người, mà là, một thời gian cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vỡ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Trái tim tôi không phải làm bằng đá, không thể xoay chuyển. Trái tim tôi cũng không khép chặt, không thể đi vào...

Tôi muốn hỏi, phải yêu sâu đậm một người tới mức nào mới có thể kiên định không dòi, lòng vững như đá?

Trên thế giới này có người si tình, cũng có người thâm tình, nhưng làm thế nào để giữ lòng như một?

Giăng co im lặng không nói, Ủy Mặc Hiến ngưng mắt nhìn Ủy Hành Văn đang sững sờ, ngực chấn động đau nhức.

Không tiếng động, nhìn người kia cẩn thận cất kỹ chai nước hoa đó.

Thật lâu, khi Ủy Mặc Hiến đã không còn sức lên tiếng, cửa đột nhiên bị mở ra, thấy Từ Thư khấn trương cung kính thò đầu ra. Cương trực thấp giọng nói: “... Nhị thiếu, xin lỗi đã quấy rầy, Ủy đồng, bộ phận nhân sự đã chọn được người rồi. Những người được chọn làm thư ký trưởng của anh, bây giờ cần anh đi kiểm tra một chút, anh xem...”

Dứt lời, hẳn bất động nhìn ánh mắt phức tạp của hai người đàn ông.

“Đi thôi.” Nhàn nhạt đáp một tiếng, Ủy Hành Văn cầm chiếc áo vest đặt trên ghế, bộ âu phục Armani được cắt may khéo léo, vừa vặn, làm tôn lên dáng người cao ráo, gọn gàng của hẳn, đáng vẻ thành thực lại khôi phục vẻ ưu nhã uy nghiêm, lãnh đạm liếc nhìn Ủy Mặc Hiến, hẳn lại nói một câu, “Có rảnh thì đóng kín cửa phòng cho

anh.”

“... Anh.”

Đôi môi khô khốc khó nhúc nhích, ánh mắt hẹp dài của Úy Mặc Hiền nhìn chăm chú vào anh hấn.

“... Úy Mặc Hiền, vô dụng, anh biết em muốn nói gì, đã quá muộn, nói cái gì đều đã quá muộn, anh đã yêu cô ấy.” Trước khi em phát hiện ra, trước cả khi anh phát hiện ra nữa, đầu óc hấn thông minh tinh táo, sao có thể không biết đi xuống chính là vực sâu vạn kiếp không thoát được, sao hấn có thể không biết chứ, nếu không buông tay, hấn sẽ bị giày vò đến sống bằng chết vì đã đi chệch đường ray, nhưng dù vậy hấn vẫn không thể chùn bước mà đạp xuống, sau đó không thể tự kiềm chế.

Biết rất rõ ràng, vẫn chỉ có thể liều lĩnh đi lên phía trước, cái hấn muốn không nhiều lắm, hấn chỉ không muốn cuối cùng vẫn phải giầy giụa đau khổ một mình mà thôi...

Cửa bị đóng, lời của Úy Hành Vân rơi vào trong phòng làm việc, quán quanh trong tai, trong trái tim, trong ý thức của Úy Mặc Hiền.

“... Anh à, anh vẫn chưa hiểu đâu, tình yêu của anh đã sớm bị chị dâu xử tử hình rồi, mà em, không thể trở mắt nhìn anh sống trong lao ngục cả đời.

Rũ xuồng rèm mắt, ánh mắt thâm trầm của Úy Mặc Hiền chợt lóe lên, hấn bắt giác nắm chặt tay, nhìn về phía chai nước hoa được chủ nhân cất giữ cẩn thận, bỗng thấy sợ hãi.

Tất cả mọi người biết rõ, người Úy Mặc Hiền sùng bái nhất là anh của hấn, là người anh ruột thịt duy nhất của hấn, bố mất sớm, mẹ bận rộn bên ngoài, khi hấn còn nhỏ, chính anh hấn đã cầm tay hấn, chăm sóc hấn, thậm chí hấn vừa ra đời, người đầu tiên ôm hấn cũng là Úy Hành Vân, người đàn ông ưu tú xuất sắc làm hấn hướng về và không hề đổ kỵ.

Trong lòng hấn, người đàn ông đó mãi mãi ưu tú, về học nghiệp, sự nghiệp, tâm tính. Dù Úy Mặc Hiền có phản bất cần đời, nhưng lại tuyệt đối tôn trọng anh trai, đó là sức nặng trong lòng hấn, không thể xóa đi, một người luôn dẫn đường cho hấn từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành, sao hấn có thể nhìn người phụ nữ kia giày vò người đó.

Đang lúc hoảng hốt mơ màng, trong đầu Úy Mặc Hiền lại thoáng hiện cuộc đối thoại từ rất lâu: ...

“Tình yêu, anh vẫn cho rằng thế giới này vốn không tồn tại. Mặc Hiền, dường như anh yêu một cô gái.”

“Cô ấy... Là chị dâu?”

“Không phải Nhiễm Tô, là một cô gái khác.”

“...”

Trong lúc tâm tư lơ lửng, suy nghĩ dần dần rõ ràng, hô hấp bình ổn, nét mặt căng thẳng của Úy Mặc Hiền dần giãn ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười sâu xa.

“Du Hường Y.”

Là cái tên này, có lẽ đã đến lúc đón cô ta trở lại.

“Chào Úy đồng.”

Giọng nữ dịu dàng uyển chuyển, lễ phép vang lên, vẻ mặt bình tĩnh, trầm ổn của Úy Hành Vân nhìn bốn cô gái có những nét khéo léo riêng, họ đều mang nụ cười ôn hòa, hấn lướt mắt một cái, vốn chưa kịp nhìn kỹ, đến gần người quản lý bộ phận nhân sự, nhích mày, nhân nhặt hỏi: “Đều là nữ?”

Người nọ lập tức cung kính gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, từ trước đã không có một nhân viên nam nào, cho nên...”

Ánh mắt hấn híp lại, đôi mắt thâm thúy mỉm cười không nói, làm người quản lý bên cạnh kia cảm thấy lạnh người, thấy vậy, Úy Hành Vân khẽ thờ dài, rũ mắt xuồng thần nhiên nói: “Không sao, anh ra ngoài trước đi.”

Nói xong, hấn ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn vào đôi mắt nhẹ nhàng mang theo nụ cười, lòng hấn cứng lại. Ánh mắt lại quét qua biểu hiện của đôi mắt đó, lực uy hiếp không lời đánh tới, những ánh mắt kia đều không tự chủ được mà sáng lên, chỉ có ánh mắt đó là bình tĩnh ôn hòa, mềm mại nhìn hấn.

Hấn không hy vọng thư ký đi theo hấn mà không dám nhìn hấn một cái.

Cặp mắt kia sáng ngời và mang nụ cười ấm áp, hấn từng khát vọng vô số lần sẽ xuất hiện trước mình, nhưng cuối cùng không phải là người kia.

Bước chân vững vàng, uy hiếp, đi tới gần cô gái đó, mùi nước hoa xông vào mũi làm hấn cau mày, khuôn mặt biểu lộ một tia tức giận, nhưng giọng điệu của hấn lại bình tĩnh: “Có bạn trai chưa?”

Có vẻ kinh ngạc vì bị hỏi vấn đề này, người nọ kinh ngạc gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Có rồi ạ.”

Dứt lời, Úy Hành Vân cười nhặt một tiếng, ánh mắt sâu xa, lần nữa mở môi.

“Cô tên gì?”

“Tống Tô Từ.”

“Tô... Từ...” Ánh mắt hấn chợt lóe, đáy lòng im lặng nhảy lên, sau đó nhích môi theo thói quen, thờ ơ lên tiếng, “Chữ cuối cùng viết thế nào?”

Nghe vậy, cô gái hon ngẩn ra, mỉm cười đáp: “Từ là màu tím.”

“... Ừm, không tệ, là một cái tên rất hay.”

Hắn nhủ hàng mảy rậm một cái, ánh mắt khó hiểu, gương mặt ưu nhã, bình tĩnh, từ tính thuần hậu thấp giọng nói.

“Về sau, đừng dùng nước hoa.” Ánh mắt Ủy Hành Văn thâm thúy khó dò, lộ ra tia lạnh lẽo, cô gái còn đang kinh ngạc, hắn đã xoay người rời đi, cuối cùng chỉ nói một câu, “Thư ký của tôi không được dùng nước hoa.”

Quá kinh ngạc. Khi hắn rời đi được một giây, hai mắt của Tống Tô Từ rớt cuộc cũng mở to, mừng rỡ níu chặt bộ quần áo màu vàng nhạt, khóe miệng khẽ nhếch, không nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ và ghen tị của ba người kia.

Hít một hơi thật sâu, cô mới kinh ngạc phát hiện ra mình đã làm được, người đàn ông ngày ngày xuất hiện trong giấc mơ của cô cuối cùng cô đã có thể gặp hàng ngày.

Cô biết, hắn đã kết hôn, kết hôn cũng đến hai mươi năm rồi, nhưng hắn vẫn trẻ và tuấn mỹ vô cùng, thậm chí bộ dáng còn anh tuấn hơn ảnh chụp trên tạp chí.

Vừa rồi cô cố gắng không để mình hồi hộp, vất vả lắm mới có thể tận mắt thấy thần tượng của mình, mặc dù thấp thóm lo âu nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh nhìn hắn, cảm giác đôi mắt thâm thúy tĩnh mịch rơi trên người mình, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“... Cô đừng có vui mừng quá, đừng tưởng cô được làm đến chức thư ký là có thể bay lên đầu cành làm Phụng Hoàng, nằm mơ, ai mà không biết Ủy đồng là một người yêu vợ! Cô, không có cửa đâu!”

Người bên cạnh thấy vẻ mặt vui mừng của cô, lạnh lùng buông ra một câu, hai bước thành một bước rời đi, hai cô gái kia nghe thấy câu đó cũng che miệng cười cười, tròng mắt với cô mấy lần rồi đi ra ngoài.

Tống Tô Từ mấp máy môi, cố gắng nờ nụ cười, cô biết hơn bất cứ ai, người đó đã kết hôn, hơn nữa còn được người ta khen ngợi không hết lời, là người đàn ông tốt, trước khi phỏng vấn, cô đã có chuẩn bị, nghe thấy hắn hỏi cô có bạn trai chưa, cô đáp theo trực giác là có, người yêu vợ như hắn có lẽ sẽ không muốn thư ký là một người độc thân, không muốn vợ mình hiểu lầm... cô hiểu, cô đều hiểu.

Nhưng, cô một lòng si mê hắn, chỉ muốn gần hắn một chút, về chuyện kết hôn gì đó, cô không thêm nghĩ nữa, cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: (Tóm tắt)

Tống Tô Từ cũng là một cô gái đẹp, đẹp hơn so với chị Nhiệm Tô, cô ấy cũng có vẻ dịu dàng, lạnh lùng, nhưng có một điểm khác biệt giữa hai người. Đó là chị Nhiệm Tô luôn dịu dàng với mọi người, còn Tống Tô Từ chỉ bày ra với người mình để ý.

Mọi người trong tập đoàn ZK của Ủy Hành Văn đều suy đoán rằng, cuối cùng anh cũng không thể chịu được người vợ lạnh nhạt, không biết quyến rũ chồng, bắt đầu yêu thương một cô gái dịu dàng giống vợ mình.

Ủy Hành Văn tan làm rất sớm, bốn giờ đã muốn về, Tống Tô Từ hỏi: “Ủy đồng tan làm sớm như vậy có chuyện gì sao?”... “Ừm, cùng vợ tôi.” Khóe miệng hắn tràn ra một nụ cười, mang theo khát vọng không thể che giấu...

“Ủy, Ủy phu nhân thật hạnh phúc.”

“Hạnh phúc, đúng vậy, tôi thực hy vọng cô ấy có thể cảm thấy hạnh phúc.”

... Tống Tô Từ nói với Ủy Hành Văn rằng hắn thay đổi, trước đây nghe nói hắn là người thông minh, kiệt ngạo, trong mắt bạn bè hắn mang hình tượng lạnh từ ưu nhã, không dừng lại vì bất kỳ cô gái nào, phụ nữ chỉ là trò tiêu khiển với hắn.

Vậy nhé, chương 47 có nội dung như thế. Bây giờ mời các bạn đọc chương 48 mình edit ^^.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Yêu hận gông xiềng

Nhiệm Tô: “Anh nói, anh sẽ không cho phép mình phản bội tôi lần thứ hai, tôi tin, nhưng anh có biết không, tôi làm sao có thể cho phép mình yêu anh lần thứ hai... Hành Văn, chuyện đó, tôi không quên được, cũng không thể bỏ qua!”

Rất lâu, chúng ta biết rằng một chuyện có thể có rất nhiều kết cục, nhưng vẫn không cách nào ra quyết định, đơn giản là vì tình cảm của con người có cả lý trí và cảm tính, cuối cùng chúng ta vẫn không chịu đựng nổi yêu hận gông xiềng trong lòng.

Chàng vạng, Nhiễm Tô đưa lưng về phía hắn ngủ, hô hấp đều đều, có quy luật, cô nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân từ xa của Ủy Hành Vân, hắn vén chiếc chăn đơn lên, nằm vào thế giới bình yên đóng chặt của cô.

“Tô Từ.”

Hắn ghé sát vào người cô, hơi thở nhẹ nhàng phủ lên gò má thanh nhã của cô, làm cô cảm thấy hơi nhột, nhưng vẫn lẳng lặng nhắm mắt không phản ứng.

Ngon đèn vàng sáng mờ, hắn nhìn bóng của hàng lông mi mềm mại trên khuôn mặt cô, mỉm cười trong lòng, hắn có thể cảm giác được hơi thở yếu ớt mà vững vàng của cô bên cạnh mình, có thể thấy gương mặt trắng trong thuần khiết của cô dưới mắt mình, vươn tay lên cũng có thể chạm vào, ở một nơi sâu kín trong lòng hắn có một thứ gì đó nghiêng nghiêng sụp đổ, mỗi lần đều không khôi phục lại được như cũ.

Nhưng hắn nguyện lòng, cảm giác ngứa ngáy mà ấm áp đó, chỉ cần hắn nhìn đôi mắt buồn ngủ của cô là lại hiện lên.

“Tô Từ... Em để ý tới anh có được không?”

Âm thanh êm dịu đột nhiên vang lên bên tai cô, Nhiễm Tô chấn động, âm thầm nhủ mảy.

“Tô Từ, anh biết rồi, em đang tức giận đúng không, có phải em giận anh sáng nay đã ngắt điện thoại của em đúng không?” Đưa tay kéo thân thể cứng ngắc mảnh mai của cô, thấy cô không phản ứng gì, hắn cũng quen rồi, không cảm thấy buồn, mà khóe miệng lại gọi lên nụ cười nhạt, trầm nhẹ nỉ non hỏi.

Nghe vậy, cô giật giật lông mi, bắt giác khẽ cắn môi, vẫn nhắm mắt lại không lên tiếng.

Hắn tỉnh té cẩn thận nhìn từng biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt thanh tịnh của cô, thấy cô không để ý, cảm thấy nhẹ lòng, nường mảy, khóe miệng ưu nhã nhếch lên, tựa đầu vào cổ cô, không để ý cô ngo ngoáy.

“Tô Từ, em đừng gạt anh, nhất định là em tức giận, nếu không tại sao em lại không để ý tới anh!” Hắn đang muốn đùa, một người đàn ông không còn trẻ nữa mà lúc này lại làm nũng, cọt trên làn da mềm mại ấm áp của cô, gương mặt chín chắn lại bộc lộ tâm tính trẻ con.

Cô khẽ thở dài, nhủ chặt lông mày hơn.

“Tô Từ, nếu em không để ý tới anh, anh coi như em thật sự tức giận vì anh treo máy, Tô Từ, em tức giận cứ như trẻ con ấy...” Cười đùa, hắn lười biếng thổi mạnh vào chóp mũi trắng sạch của cô, nụ cười chứa sự cưng chiều.

Nghe vậy, cô ngẩn ra, xoay người, nhìn hắn, thân nhiên, bình tĩnh nói: “Em không phải vậy.”

Ai tức giận như trẻ con, ai, cô đã quen không để ý đến mọi chuyện của hắn, nhưng lúc nào hắn cũng như muốn khiêu khích cảm giác của cô, càng muốn quấy nhiễu không cho cô yên tĩnh.

Nói xong, cô đang muốn xoay người, hắn lại ôm cô, kéo sát vào trong ngực, không nói gì, đem gò má của cô dán vào lồng ngực của hắn, tiếng nói của hắn làm lồng ngực phập phồng, ấm áp truyền vào tai cô: “Tô Từ, anh thích, anh thích em giận dỗi, tức giận với anh, nhưng em không thể không để ý tới anh, Tô Từ, đừng không để ý tới anh như vậy... Sau này sẽ không, sau này anh sẽ không tùy tiện treo điện thoại của em như thế nữa, hôm nay, hôm nay là anh không đúng, là anh không tốt, tha thứ cho anh được không?”

Dần dần, lời nói của hắn lại trở nên vô cùng nghiêm túc, chỉ là một cuộc điện thoại, mặc dù chạm đến nỗi đau che kín trong lòng cô, nhưng hắn không biết, hắn lại cần thật xin cô tha thứ vì một chuyện thoát nhìn nhỏ bé như vậy.

Kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt cô hơi mơ hồ, lại không nhìn rõ hắn, nhiều năm rồi, hắn đã thay đổi, thậm chí cô không biết mình nên đáp lại những lời nói thâm tình khó hiểu của hắn lúc này như thế nào.

Bên tai còn loáng thoáng lưu lại câu nói lạnh giọng quát lên của Ủy Mặc Hiên: “Chị dâu, chị biết không, anh em yêu chị, còn nhiều hơn chị tưởng tượng rất nhiều!”

...

Cô mỉm môi không nói được lời nào, ánh mắt trong trẻo mà lạnh nhạt lưu động phức tạp, âm thầm ưu tư.

Hắn nhìn cô, nhu tình thâm trầm, hai người nhìn nhau, tình cảm cùng xuất hiện.

Ủy Hành Vân, anh không nên, người anh không nên yêu nhất chính là tôi... Tôi không thể để mình tiếp tục yêu anh!

Anh nói, anh sẽ không cho phép mình phản bội tôi lần thứ hai, tôi tin, nhưng anh có biết không, nằm ngủ trước mặt anh, làm sao tôi có thể cho phép mình yêu anh lần thứ hai?!

“...” Ủy Hành Vân không nên yêu Nhiễm Tô, đầu óc cô nóng hầm hập, chỉ nhớ lại được một câu như vậy, nó thoáng hiện trong ý thức làm cô đau đốn, trong lòng vừa buồn vừa hồi thúc. Ủy Hành Vân, nói với tôi, tại sao anh quay người lại trở về yêu tôi, tại sao anh có thể yêu tôi, một người khó có thể đáp lại tình cảm của anh... Anh sẽ hối hận, anh sẽ...

Anh sẽ hối hận, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đau như vậy, tình cảm đã xóa sạch dưới đáy lòng lại níu chặt lấy ngực cô, giống như âm thầm xé rách, đau đốn không thể không chế.

“... Tô Từ, đừng nhìn anh như vậy, anh không thích.” Anh sợ. Hai chữ đó dừng lại trong lòng hắn, hắn không chịu nổi ánh mắt trong trẻo mà lạnh nhạt đó của cô, chỉ cần cô nhìn hắn chăm chú như vậy, hắn liền cảm thấy khổ sở, như có thể thấu tận xương tủy, nó đâm vào trái tim đã từng tổn thương của hắn, làm hắn không thể chịu nổi.

Lặng yên, Nhiễm Tô thu hồi tầm mắt, nhìn hắn nhẹ nhàng đắp chăn cho mình, sau đó đặt cánh tay của cô vào trong chiếc chăn ấm áp, tay của hắn thật lạnh, cái lạnh xuyên thấu vào người cô, nhưng hắn vẫn nắm lấy cô, rõ ràng hai người đều không nóng, nhưng vẫn cố chấp siết chặt lấy bàn tay lạnh buốt của cô, nắm rất chặt.

“... Hôm nay trong điện thoại anh nghe thấy giọng nói của một người đàn ông, anh nhất thời không nhận được liên lạc điện thoại di động của mình.” Đôi môi hơi khô, hần nhìn cô, khàn khàn nhẹ giọng nói, “Tô Từ, tin anh, anh không cố ý, anh chỉ không biết tại sao đầu óc mình lại nóng lên, thế là ném nó đi... Tô Từ, anh, anh chỉ ghen tị, anh không hề nghi ngờ em, không có chút nào cả!” Không có, thật sự không có, chỉ là hần sợ, chỉ là hần không tin chính bản thân mình, theo bản năng hoài nghi mình còn có thể tiếp tục nắm tay cô không.

Cô ở trong lòng hần tựa như một đám sương mù có thể biến mất bất cứ lúc nào, dường như chỉ cần hần không cẩn thận một chút là cô sẽ bay đi từ khe hở mà hần tạo ra.

Tiếng nói rơi xuống, thấm đến tận lòng cô, thân thể cô không khỏi chấn động, hần vội vàng ôm cô, một lần lại một lần thăm thì nói tin cô.

Trong thoáng chốc, cảm giác lạnh lẽo tràn ra dưới đáy lòng nắm lấy trái tim đã nguội lạnh của cô, cô nở nụ cười, cười nhàn nhạt, cười xa cách mà phức tạp.

Hần nên hoài nghi cô, cô quá mức, thậm chí còn tìm được người chồng kế tiếp, đoạn hôn nhân kế tiếp cho mình, nhưng hần vẫn dịu dàng, săn sóc ôm cô, lặp đi lặp lại lời nói tin cô, cô không có hai trái tim, không có lòng dạ khác.

Cổ họng sít chặt, cô cười đến ướt cả khóe mắt, giấu kín không để lộ đau đớn trong máu thịt.

Úy Hành Vân nhìn Nhiễm Tô nở nụ cười, tâm tình khản trương của hần thoáng buông lỏng, ôm cô ngủ, hô hấp chạm nhau, gò má kề nhau, hô hấp của hần trở nên nặng nề, đôi mắt thâm thúy lại thâm trầm vài phần, thất thần nhìn đôi mắt của cô, bàn tay hơi lạnh và thô ráp thăm dò vào trong lớp áo ngủ mềm mại của cô, cô mở to mắt, cắn môi không lên tiếng, hần cúi đầu trấn an: “Đừng sợ, anh ở đây”.

Cô buồn bực thốt một tiếng, nhìn thẳng vào hần, hần căng thẳng trong lòng, trước sau như một che mắt của cô, sau đó lòng vừa động, thân thể to lớn đặt lên thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô...

“Vô dụng, em không sinh con được.” Kích thích qua đi, cô giấu đầu trong chiếc gối, nét mặt lạnh nhạt.

Thờ dài một cái, hần phải thừa nhận rằng không có lúc nào là cô không bức diễn năng lực của hần, cánh tay hần đặt dưới đầu cô làm gối cho cô, giọng nói từ tính vang lên: “Nhiễm Tô, em không hiểu sao, cái anh muốn không phải con, cho tới bây giờ đều không phải.” Anh muốn em, chỉ có em mới có thể, con của em, không có em, con thì có ích lợi gì.

Cô nằm trên cánh tay hần và gối đầu, gần như không thể hô hấp, một loại đau đớn không thể diễn tả bao lấy cổ họng của cô, cô hiểu, cho dù cô không muốn hiểu, hay là trái tim thanh tịnh của cô dần bị hần một lòng quấy rầy không hiểu được.

Tôi hiểu, dù không muốn tôi cũng hiểu rồi, nhưng tôi không bỏ qua được, Úy Hành Vân, chuyện đó dường như đã khắc vào lòng tôi, không thể quên được.

Ngày mùa hè chói chang, Úy Chí ngồi trong phòng ăn yên tĩnh, ánh mắt thâm trầm, thoáng thất thần.

Ngay cả hần cũng cảm thấy gần đây bố mẹ có gì đó khác lạ, không nói được khác ở đâu, nhưng có thể cảm giác được đã xảy ra chuyện gì đó, hay là chuyện còn chưa xảy ra, lại làm hần không khỏi cảm thấy sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Sáng nay, hần lại nhận được điện thoại của một người phụ nữ, cô ta nói: “Úy Chí tiên sinh, tôi tin rằng anh sẽ cảm thấy hứng thú về chuyện tình trước đây của bố anh, tôi sẽ nói cho anh biết, ở...” Bên kia nói địa chỉ, hần cúp ngay điện thoại di động, nhưng khi con giận biến mất, hần nghĩ, hay là mình đến nơi hẹn, chỉ vì gần đây, hần thật sự thấy hơi bất an.

Hần tức giận, tức giận có người hủy hoại người cha trong lòng hần, phá hoại cuộc hôn nhân hoạn nạn có nhau của cha mẹ hần, nhưng hần không thể phủ định tính chân thực trong lời nói của người nọ, mặc dù hần cực kỳ không muốn tin tưởng!

... Bố, chuyện tình yêu của bố... Người phụ nữ bố quan tâm, che chở, cuộc hôn nhân bố quý trọng không phải là mẹ sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vực Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nữ chính trong tình sử của bố

Du Hương Y: “Tiểu Úy Chí trưởng thành rồi, năm đó khi tôi và bố cậu ở bên nhau, cậu mới được bốn tuổi!”

Lúc này, Úy Chí nghĩ tới những gì mình nhìn thấy trong cuộc hôn nhân của bố mẹ, nghi ngờ, kỳ lạ, lo lắng, rốt cuộc cũng thừa nhận, tất cả những gì người phụ nữ kia nói đều là sự thật, sự phản bội của bố với người phụ nữ này sau khi kết hôn với mẹ đã khắc sâu trong lòng mẹ.

Có nhân tất có quả, nếu không, những năm này, Nhiễm Tô làm sao có thể không đáp lại tình cảm của người đàn ông yêu mình đến mức không thể kềm chế?

Ngồi gần cửa sổ, vẻ mặt khó đoán.

Hần càng nghĩ càng hỗn loạn, hít sâu mấy hơi, khuôn mặt điển trai nho nhã dần trầm xuống, môi mím thật chặt, hần hơi dịch chuyển, nghĩ tới chuyện cũ hần không hề hay biết đó, trong lòng càng thêm nặng.

Trong lúc ánh mắt mơ hồ, thoáng hiện về mặt trăng nhả lãnh đạm nhiều năm của mẹ, thoáng hiện hình ảnh đau buồn và yêu thương của bố.

... Làm sao có thể, hần khẽ lắc đầu, đột nhiên cảm thấy có lẽ cú điện thoại kia chẳng qua chỉ là trò đùa, thật ra không có chuyện gì cả, từ từ đặt ly thủy tinh trên tay

xuống, cười giễu một tiếng.

Hắn nghĩ, nhất định là người điên muốn gặp hắn nên nghĩ ra một lý do để hẹn hắn.

Âm thầm suy nghĩ, hắn trấn định lại, chợt đứng lên, mới vừa quay đầu đã chạm mặt một người phụ nữ đang đi đến.

Người đó, thoát nhìn không còn trẻ nhưng trông vẫn yêu kiều, có thể thấy được hồi trẻ là một cô gái xinh đẹp, bảo dưỡng cũng tốt, trên đôi mắt sáng chỉ có mấy nếp nhăn mờ, nhìn thẳng vào Ủy Chí.

“Không ngờ, Tiểu Ủy Chí mà Vân nhắc đến năm đó đã trưởng thành đẹp trai như vậy, năm tháng đúng là không buông tha ai... .”

Ủy Chí định nói tiếng phải rồi đi, lại nghe thấy đôi môi tô son đỏ nhạt kia khẽ mở, giọng nói mềm mọng.

“Đùng“, Thần kinh của Ủy Chí nhảy lên, âm thầm hít sâu một hơi, trong lòng khẽ run.

Người phụ nữ này gọi bố hắn quá thân mật, mà mẹ hắn dường như chưa bao giờ gọi như vậy, thậm chí có lúc còn gọi cả họ tên... .

Nghe vậy, trong nháy mắt hắn như hiểu rõ tất cả, ngay người mấy giây rồi nhanh chóng hoàn hồn.

Hắn nhú mắt, đôi mắt sáng ngời và lạnh lùng của hắn được di truyền từ Nhiễm Tô, bất chấp vẻ mặt tươi như hoa của người phụ nữ kia, ánh mắt hắn ngày càng lạnh, hồ hững mở miệng: “Ngồi đi.”

Không nói gì nữa, Ủy Chí trở về chỗ ngồi, sau đó lên tiếng ra lệnh.

Rất giống bố hắn... .

Giờ phút này, trong lòng cô còn thấy sợ trước ánh mắt như nhìn thấu lòng mình của Ủy Chí, cũng khi thế đó, cũng ánh mắt đó, vô cùng tôn quý, lạnh lẽo nhìn sự thất bại thảm hại của cô.

Đây, là con của họ... . Thật là hạnh phúc... .

Trong lòng thăm mĩa mai, ghen tỵ, cô ngồi trước mặt Ủy Chí, gương mặt nhìn qua rất giống người đàn ông đó, chuyện cũ ào ào chảy về như nước lũ... . Cô say mê tựa vào ngực hắn, mềm mại làm nũng với hắn, hắn nắm tay cô bình tĩnh nói “Tôi sẽ giúp em, ” những hình ảnh đó vẫn không ngừng đảo qua trong đầu cô.

Thoạt nhìn họ có yêu, rõ ràng chỉ thiếu một chút thôi, có lẽ người đàn ông trước mặt này nên gọi cô một tiếng “mẹ”.

Cười một tiếng mang hàm ý phức tạp, cô khẽ mở miệng với Ủy Chí đang bình tĩnh chờ đợi: “Du Hường Y, là tên tôi, người tình trước kia của bố cậu.”

“Người tình trước kia của bố tôi cũng nhiều lắm, không chỉ một mình cô.”

Ủy Chí trào phúng như rồng mây, không nhìn cô ta, nhận thực đơn từ nhân viên phục vụ rồi gọi một ly hồng trà bá tước.

Du Hường Y cười không để ý, chọn một ly hồng trà anh thức và điểm tâm, vẻ mặt thông dong tiếp tục nói: “Đúng vậy, trước khi kết hôn bố cậu rất nhiều người tình, nhưng tôi cho cậu biết, tôi là người tình duy nhất của anh ấy sau khi kết hôn, khi anh ấy hẹn hò với tôi sau lưng mẹ cậu, cậu cũng mới bốn tuổi, tôi nhớ, có một lần anh ấy nói với tôi muốn xem tranh cậu vẽ nên vội vã rời khỏi giường của tôi, cục cưng, bố cậu đúng là rất yêu cậu... .”

Đầu óc Ủy Chí nóng lên, thở mạnh, hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Đừng gọi tôi như vậy! Du tiểu thư, cô dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi sẽ tin lời cô!”

Ngực hắn phập phồng, trong lòng lặp đi lặp lại với mình rằng phải trấn định, nhưng sắc mặt vẫn xanh mét, giận không thể kiềm được, khi người phụ nữ kia nói lên cái tên thân mật “Cục cưng”, toàn thân hắn lạnh toát, nổi da gà, không phải cảm thấy buồn nôn mà cảm thấy căm ghét và tức giận!

“Làm sao cậu có thể không tin, cậu có lý do gì để không tin, chẳng lẽ cậu muốn nói với tôi, bố mẹ cậu ân ái hòa hợp như keo như sơn sao, mẹ cậu cả đời này không thể tương thân tương ái với bố cậu được, chị ta đã sớm biết chuyện của bố cậu và tôi, cậu thấy với cá tính của mẹ cậu, sẽ cho phép mình tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục sao? Dù phải im lặng chịu đựng chị ta cũng không thể yêu bố cậu được!”

Du Hường Y cười lạnh nhếch mép, ung dung nhìn sắc mặt trắng bệch của Ủy Chí, cô ta rất hiểu, Ủy Hành Vân sẽ đối tốt với Nhiễm Tô, bởi vì người đàn ông đó cuối cùng cũng nhận ra tình cảm sâu đậm ẩn nấp lâu nay, có thể Nhiễm Tô sẽ không, nhiều năm nay họ ràng buộc trong hôn nhân, cô ta không cần nghĩ cũng biết sẽ không suôn sẻ.

“... Họ, họ tương kính như tân, tương nhu dĩ mật (1), đây cũng là hôn nhân!”

(1) Tương nhu dĩ mật (Trang tử): Nói về tình cảm của hai con cá, không kịp rời đi trước khi nước hồ cạn nên đành phải sống dưới lòng hồ cạn nước, để sinh tồn, chúng đã thói bọt nước để làm ướt nhau. Thường dùng để chỉ tình cảm vợ chồng gắn bó cùng nhau vượt qua khó khăn.

“Ồ, tương kính như tân? Tương nhu dĩ mật? Ủy thiếu, cậu muốn lừa gạt tôi hay muốn lừa gạt chính cậu, nếu không có nguyên nhân, thì với tình yêu như vậy của bố cậu dành cho mẹ cậu, sao mẹ cậu có thể không đề tâm?”

Du Hường Y mĩa mai hỏi ngược lại, nụ cười chói mắt của cô ta làm Ủy Chí lo sợ bất an.

Đột nhiên, trong đầu hắn nghe được lời đối thoại giữa mình với mẹ: “Mẹ, mẹ thật sự yêu bố?”

“Chờ tới ngày con kết hôn mẹ sẽ nói cho con biết.”

...

Cho dù không muốn thừa nhận, trong tiềm thức hần vẫn thấy lời của Du Hường Y là đúng, ngấm lại tại sao bố yêu mẹ như vậy, mà nhiều năm nay mẹ không hề động lòng, ngấm lại tại sao khi hần hỏi mẹ, mẹ không nói rõ ràng, ngấm lại tại sao hần không cảm giác được sự gắn bó như keo như sơn trong cuộc hôn nhân của họ, mà là nhạt như nước, chỉ có tình cảm đơn phương từ bố...

Thì ra là

Tất cả, chỉ có một lý do, đó chính là, sau khi cưới, bố đã ngoại tình, ở bên người phụ nữ trước mắt hần kia, mà mẹ vẫn luôn biết rõ, thế nên không hề rung động trước tình cảm của bố!

Đây, đây đúng là nghiệt duyên! Hần cảm thấy khiếp sợ và đau đớn, hít sâu một hơi, trái tim bị thắt chặt.

“Mẹ cậu cũng không phải đèn đã cạn dầu, cậu biết năm đó chị ta đối phó với tôi như thế nào không?! Không quá vài ngày sau khi tôi ngã bài với mẹ cậu, tôi liền bị nhà trường đuổi học vì vấn đề tác phong, không được theo học còn bị tất cả mọi người chỉ chi trò trò, tôi khóc đi cầu xin bố cậu, có thể bố cậu bị mẹ cậu ngăn cản nên không gặp tôi lấy một lần, mẹ tôi không đủ tiền chữa trị nên bệnh viện dùng tất cả biện pháp điều trị, để bà tự thân tự diệt, mà em trai tôi, em trai tôi bị lời đồn giây vò đến mức gần như cả ngày phải ần núp! Qua vài ngày tôi bị mấy người xa lạ cưỡng chế đến Mỹ, không có tiền không có bằng cấp, cậu biết tôi phải làm thế nào không?! Mẹ của cậu quá độc ác, ngay cả đường sống cũng không để lại cho tôi!”

Du Hường Y phần nộ nói, không còn thông dong như vừa rồi, hai tay nắm chặt, càng nói càng hận, cô không muốn nói những chuyện sau đó, cô không có đồng nào ở bên ấy đi làm, gần như phải dựa vào thân thể và lao lực để kiếm tiền, những ngày đó chỉ cần nghĩ đến cô đã run rẩy cả người, thật vất vả mới gặp được một người đàn ông thương tiếc mình, lại không biết nghe được quá khứ của cô từ đâu, cuối cùng đưa cô rời khỏi đó. Cô nhịn đau sống tiếp, rốt cuộc nhiều năm sau nhận được tin tức của em trai, vì vậy, cô đã trở lại, đứng ở nơi quen thuộc mà xa lạ này, những điều không cam lòng và phần nộ nháy mắt đã bùng lên...

Họ vẫn bình tĩnh và thoải mái, con trai họ trưởng thành, còn cô vẫn phải trợ trợ giữa trong cuộc sống, cô đã trở lại, làm sao có thể tiếp tục để họ vui vẻ như vậy!

“Rất tốt, mặc dù tôi rất thích những điều đó, nhưng tôi cho cô biết, nhất định không phải mẹ tôi làm”

Nghe xong những lời tự thuật kích động của cô ta, Ủy Chí lại nhếch khóe miệng, nhìn sự căm giận của người kia đối với mẹ mình, hần nhàn nhạt mở miệng.

Hần càng hy vọng những việc đó đều là do mẹ hần làm, ít nhất như vậy có nghĩa là, mẹ ghen ghét, mẹ quan tâm, mẹ không thể từ bỏ, nhưng hần hiểu, không phải vậy, không thể nào, mẹ xưa nay luôn lạnh nhạt sao có thể để ý những chuyện khác?

Nghe vậy, Du Hường Y nhìn Ủy Chí đang ung dung, hài lòng, bỗng nhú mắt, lạnh lùng nói: “Cậu dựa vào cái gì mà nói không phải mẹ cậu!”

“Bởi vì mẹ tôi khinh thường, mẹ tôi không bao giờ ra tay với kẻ bại tướng dưới chân mình, cô không đáng để mẹ tôi hao tâm tốn trí.”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tôi đã từng yêu anh

Anh yêu hay không yêu, đều có đường quay lại, không quan trọng.

Nếu có một ngày, có người nói cho bạn biết, bạn từng được yêu, nhưng nó đã qua rồi.

Tình yêu đó, còn đáng tiếc hơn không có.

Người con trai trẻ trước mắt nhìn Du Hường Y với ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói mang theo sự bảo vệ, khẳng định đối với mẹ mình, làm cô ta cảm thấy lòng chua xót, cô ta đã từng hy vọng mình có thể có một người con trai như vậy, nhưng bây giờ, tất cả hy vọng đều tan vỡ...

Những gì đã qua không thể quay về, những gì đã làm cũng không thể thay đổi.

Đôi khi cô ta nghĩ, nếu lúc trước mình không mộng tưởng hảo huyền, thì cô ta có thể có một người chồng yêu thương mình, một cô con gái tin tưởng mình không, dù có nhiều tiền hay không thì ít nhất cũng có thể ở bên nhau cả đời...

Điều đó, cô ta rất mong muốn, nhưng đến nghĩ cũng không đủ tư cách!

Thất thần nghiền ngẫm cay đắng trong lòng, bàn tay cầm chén trà của cô ta khẽ run rẩy.

Ánh mắt của Ủy Chí rũ xuống, không nhìn cô ta, đưa tay lau vết nước trà trên môi, sau đó thông thả đặt chén xuống, động tác ưu nhã cao quý, đôi mắt lạnh lùng giống Ủy Hành Văn thoáng hiện tia âm trầm không dễ phát hiện, khẩu khí bình tĩnh nói: “Cô Du, tôi rất cảm ơn cô đã cho tôi biết vài chuyện cũ trước đây, mặc dù tôi không thể không hoài nghi ánh mắt của bố tôi năm đó.”

Nghe vậy, Du Hường Y ngậy người trong nháy mắt, rồi cười lạnh nhìn chàng trai trẻ khôi ngô trước mặt.

“Đây là tiền trà của tôi, phần còn lại cô Du phải tự trả.”

Hần cười nhạt đặt tiền lên bàn, đứng dậy nói phân rõ giới hạn.

Thở một hơi lạnh, Du Hường Y cười mà như không, bi thương nhìn thân ảnh cao lớn của người nọ, không thể không thừa nhận, người con trai này thật sự là con của Ủy Hành Vân và Nhiệm Tô, cũng uy nghiêm và lãnh đạm như vậy...

Trong lòng âm thầm sinh ra cảm giác hâm mộ và ghen ghét, cô ta còn hoảng hốt khi nhớ tới vẻ mặt thanh nhã, tinh táo của Nhiệm Tô nói với mình rằng, cô càng muốn miễn cưỡng, con của cô cần một người bố, cần một gia đình.

Có lẽ, Ủy phụ nhân, cô đúng, con của cô thật sự rất tốt, cậu ta xứng đáng trưởng thành trong một môi trường hoàn thiện, nhưng tôi thật sự rất khó chịu, tôi cũng từng đứng bên cạnh người đàn ông đó, tại sao, cuối cùng chỉ có một mình tôi đơn độc...

Tôi không cam lòng, tôi thật sự không cam lòng, tất cả mọi người dường như đều có được hạnh phúc, tại sao tôi phải đơn độc! Khó cực những năm gần đây, tôi tuyệt không thể tự nuốt trôi được... Dù sao vẫn có mấy người đi theo tôi, không phải sao?

Ra khỏi quán, về mặt trấn định của Ủy Chí mới dần thay đổi, sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay chảy ít mồ hôi lạnh, rõ ràng trời nóng như vậy, mà hắn vẫn cảm thấy lạnh.

Ngực rất lạnh, lạnh đến mức hắn muốn nôn ra, muốn hét to lên, muốn gì nữa hắn cũng không rõ, pháo đài chắc chắn trong lòng hắn lung lay sắp đổ, hắn cho rằng gia đình mình là gia đình hạnh phúc nhất trong thương giới, nhưng không ngờ, lại chẳng hề hạnh phúc, thậm chí còn bị thương.

So với ồn ào không ngừng, cãi nhau suốt ngày, thì họ hạnh phúc, nhưng cuối cùng vẫn là đau khổ, nhớ tới người bố thành thực nhu tình, nhớ tới người mẹ trang nhã không động lòng, hắn nghĩ, đủ rồi, so với những gia đình kia, nhà họ còn phức tạp hơn, không thể yêu, không thể hận, ngay cả bí mật cũng chỉ có thể ăn nhấm, ngậm trong cổ họng mình.

Chuông điện thoại di động vang lên, hắn lấy lại tinh thần, ấn nút trả lời.

“Con trai, đang làm gì thế, nghe nói hôm nay con rời công ty rất sớm?”

Đầu kia truyền tới giọng nói trầm thấp hùng hậu của Ủy Hành Vân, mang theo sự thân thiết và vui vẻ, nhưng vào lúc này lại làm đau tai hắn.

Gian nan nuốt một cái, Ủy Chí nắm chặt điện thoại di động nói: “Không có gì đâu, bố tìm con có việc gì không?”

“Không có việc gì, chỉ muốn nói với con, khu vực thi công vùng ngoại thành xảy ra chút chuyện, con không có ở đây nên bố thuận tiện đến đó một chuyến giúp con, con nhớ về nhà sớm ăn cơm với mẹ, đừng chờ bố, đừng để mẹ con đói, dạ dày của mẹ con không tốt.” Bên kia dặn dò tỉ mỉ, tiếng nói trầm thấp nhu hòa hàm chứa sự dịu dàng và săn sóc.

Ủy Chí đột nhiên cảm thấy lòng thất vọng, dường như không thở nổi, mở miệng mà không thể lên tiếng, đầu óc ong ong... Bố, bây giờ bố yêu mẹ như vậy, tại sao trước đây lại phản bội mẹ! Bố có biết chuyện đó là sai không... Vô dụng thôi, dù bố có dịu dàng, có yêu thương mẹ bao nhiêu cũng không đủ! Bố có biết không, mẹ biết rồi, đã sớm biết rồi!

“Con trai, con có nghe không, tại sao không nói chuyện?”

Hắn muốn nói, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, tiềm thức đã vươn tay che chặt miệng hắn, cố gắng bình phục tâm tình, cố giữ vững trấn định, nói: “Không có gì... Con đang nghe mà, không có chuyện gì nữa thì con tắt máy nhé.”

“Đợi đã, bố nhớ từ lúc này đến năm giờ chiều nhất định mẹ con lại ở phòng thí nghiệm, đến giờ ăn cơm tối con nhất định phải gọi mẹ ra ngoài, lần nào mẹ cũng làm việc ở đó đến quên ăn, không nghĩ tới mình không còn ít tuổi, không chịu nổi... Hôm qua bố còn nghe mẹ nói nhạt miệng khó ăn, con nhớ nhắc phòng bếp làm mấy món ngon, có vị chua, bố còn nghe mẹ nói...”

“Được rồi, được rồi, bố cứ bận việc của bố đi, mẹ không phải trẻ con ba tuổi, không cần bố phải chăm chút từng tí một.”

Nghe mẹ nói, nghe mẹ nói, Ủy Chí cau mày muốn hỏi, mẹ vốn không nói với bố, thế mà bố còn nhớ kỹ như vậy.

Hắn vốn cho rằng hắn nên vì mẹ mà trách mắng bố một trận, nhớ khi con bé, mẹ thường ôm chặt hắn không chịu buông tay, có lẽ cũng bởi đã xảy ra những chuyện không thể chịu nổi, nhưng khi hắn nghe thấy từng tiếng thở nhưng người vợ ở nhà của người đàn ông kia, hắn lại không biết nói như thế nào.

Nhiều năm qua, hắn đã thấy bố ngày càng quan tâm đến mẹ, đã thấy người đàn ông uy phong trong công việc khi về nhà lại dịu dàng quấn quanh vợ mình, sao hắn có thể nhẫn tâm nói cho người đàn ông ấy, khi bố vứt bỏ mẹ, mẹ cũng dứt khoát cắt đứt con đường của bố.

“Đối với bố mẹ con rất quan trọng, con không hiểu đâu.”

“Còn quan trọng hơn con?” Từ miệng của Du Hường Y hắn đã hiểu, có lẽ bố vì mình mới trở về với gia đình.

Đầu kia trầm mặc mấy giây, cúi đầu nở nụ cười, thờ dãi nói: “Xin lỗi, con trai, không có mẹ con, con cũng không quá quan trọng.”

Vài phần trâu đùa, vài phần chân thật, hắn lại nghe thêm được vài phần nghiêm túc và thâm tình.

“Nếu bố sớm biết thì tốt biết bao...”, Ủy Chí nói nhỏ gần như không thể nghe thấy, hắn không khỏi thất thần, trong lòng ngực dâng lên nỗi bi thương khó tả.

“Cái gì?” Đầu bên kia điện thoại, Ủy Hành Vân chỉ nghe thấy tiếng thờ dãi của Ủy Chí.

“Không có gì, con biết rồi, bố cứ yên tâm.” Vội vàng lấy lại tinh thần, Ủy Chí thầm mắng tinh thần của mình hoảng hốt, vội vàng nói vài câu rồi tắt điện thoại.

Ngồi vào xe thể thao của mình, nhắm chặt mắt lại, thả lỏng tâm trạng rồi nhấn chân ga.

Đến quán bar ngồi khoảng hai giờ, hắn không uống rượu, trong không khí Rock and roll ồn ào náo động vẫn không thể nén nổi thấp thỏm, bất an. Rốt cục vẫn phải trở lại biệt thự nhà mình, mấy người giúp việc cung kính chào, hắn gật đầu, đi qua hành lang có hàng cây xanh mát, đến căn phòng sạch sẽ tĩnh tế, đó là không gian của mẹ hắn, đứng ở ngoài cửa, có thể ngửi thấy một vài mùi thơm, các loại hoa cỏ cây cối, hương hóa học xông vào mũi, hắn nhẹ nhàng mở cửa, Nhiệm Tô mặc áo khoác trắng, tóc

búi gọn gàng, cúi đầu lắc cái bình.

“Mẹ...” Ủy Chí khẽ gọi một tiếng, không biết tại sao, chớp mũi lại thấy xót, hốc mắt ửng đỏ.

Cô nghe vậy, quay đầu lại, vẫy vẫy tay, cười nhạt nói: “Sao tới đây tìm mẹ sớm thế?”

“Mẹ, con nhớ mẹ.” Hấn tiến lên ôm thân thể mảnh mai của Nhiễm Tô, ôm lấy người phụ nữ đã mang lại sự ấm áp cho hấn từ nhỏ, có một cảm giác khó nói nên lời lan tràn khắp toàn thân, đây là mẹ của hấn, vì hấn mà đã ăn nhằn đến tận bây giờ.

Có chút kinh ngạc, Nhiễm Tô thân nhiên cười cười, vỗ vỗ tấm lưng to rộng không còn nhỏ bé như xưa nữa, dịu dàng lên tiếng: “Thật hiếm khi cục cưng của mẹ nũng nịu, nói đi, có chuyện gì muốn cầu xin mẹ?”

“Không muốn, không muốn để mẹ lại lo lắng cho con.” Hấn đột nhiên nghiêm mặt nói, lui một bước, nắm đầu ngón tay dần dần có những nếp nhăn của Nhiễm Tô, nhìn người phụ nữ hiền hậu trước mặt, lòng hấn chợt co rút lại, “Mẹ, con chỉ muốn mẹ hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

Tựa như cảm giác được điều gì, mắt Nhiễm Tô hơi nheo lại, nghiêm túc nhìn con trai.

“Mẹ, mặc dù con chưa thật sự kết hôn, nhưng mẹ có thể nói cho con một chuyện không, con chỉ muốn hỏi mẹ... Mẹ, mẹ có yêu bố không, có yêu chồng của mẹ không?”

Nghe vậy, cô chấn động, ánh mắt lóe lên.

Họ không phát hiện, ngay khi Ủy Chí cứng rắn nói câu “Có yêu chồng của mẹ không”, người đàn ông luôn nhớ nhung gia đình cũng vừa đi tới cửa phòng thí nghiệm, vừa muốn cười lại đột nhiên muốn nghe thấy câu trả lời của Nhiễm Tô, trong nháy mắt lòng hấn run lên, tim đập dồn dập, hấn cảm thấy hơi sợ, không khỏi nín thở chờ đợi, ý thức toàn thân đều tụ ở trong tai.

Chỉ nghe được thanh âm trong trẻo ấy lẳng lặng gõ vào trái tim hấn...

“... Đã từng, mẹ đã từng yêu.”

Đã từng yêu, vậy lúc nào thì không yêu?!

So với câu “Không yêu” hấn đã chuẩn bị thì càng làm hấn đau khổ và khiếp sợ hơn, lòng hấn sôi sục, ớn lạnh từ đầu ngón chân đến tận trong tim, trái tim không phòng bị bị tổn thương, rất đau, rất khó nhằn...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vọng Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Báo ứng

Hấn chạy, hấn theo đuổi một người phụ nữ nhiều năm như vậy, khi nghe được đáp án lại hốt hoảng bỏ đi.

Ủy Chí: “Mẹ, mẹ đuổi theo bố được không, coi như đồng tình với bố, nếu ly hôn thì cũng có thể để lại cho bố một chút kỷ niệm?”

“Mẹ có thương bố, yêu bố không?”

“... Đã từng, mẹ đã từng yêu.”

Rõ ràng chỉ có rải rác mấy lời đối thoại, nhưng lại tái diễn vô số lần trong đầu hấn, làm đầu hấn đau muốn nứt ra. Hấn làm sao vậy, cô thì sao, tại sao phải cho hấn nghe đáp án tàn nhẫn như vậy...

Hấn muốn về sớm, nhưng hấn không nên về sớm như vậy, xong chuyện hấn có thể bình tĩnh thông thả mà trở về, cần gì phải vội vàng gấp gáp đến nỗi ngay cả một ngụm nước cũng chưa kịp uống, trở về để gặp người phụ nữ mình yêu...

Nếu cứ mãi nhát gan không dám nghe đáp án đó, có phải hấn có thể giả bộ ngu ngốc cả đời?

Hấn không quan tâm cô không yêu hấn, ít nhất với về lạnh lùng bình thản của cô hấn đã quen rồi, hấn liên tục tự nhủ với mình rằng mình có thể tiếp tục cố gắng, hấn đã đợi cô nửa đời người, hấn không quan tâm đợi thêm một nửa đời nữa, nhưng cô lại nói, cô từng yêu hấn...

Tô Tử, hóa ra, em đã từng yêu anh, em nói cho anh biết, rốt cuộc anh đã bỏ qua cái gì, trong khi anh liều mạng đuổi theo em nhiều năm, không muốn có lỗi với em chuyện gì, có phải anh đã bỏ lỡ chuyện mà mình không thể bỏ lỡ?

Cô hống thít chặt và đặng ngắt, hấn cắn chặt môi, run lên nhẹ nhẹ, buông lỏng tay, bàn tay vô lực không cầm nổi cặp công văn, “Bịch”, cặp công văn rơi xuống chân hấn, hấn ngây người mấy giây, phản ứng không kịp, hít sâu một hơi, sau đó quay người vội vàng rời đi.

Hai người trong phòng nghe thấy tiếng động ngoài cửa thì giật mình, Nhiễm Tô kịp phản ứng, nhú mào, đẩy cửa ra, đập vào mắt là thân ảnh quen thuộc đang vụt mất, lòng cô không khỏi cứng lại, giờ chân đạp phải cái gì đó, cúi đầu xuống thấy cặp công văn người kia chưa kịp nhặt lên.

“Bố... Cũng nghe được.”

Sau lưng vang lên tiếng nói kinh ngạc của Ủy Chí, giọng khê giường cao chứa sự hoang mang.

Môi Nhiễm Tô run rẩy không tiếng động, gương mặt trang nhã tinh xảo tái nhợt, tay không tự chủ nắm chặt, sau đó sâu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cầm cặp công văn người kia làm rơi, lấy tay vuốt nhẹ, ánh mắt mơ màng mà lãnh đạm.

Thân ảnh vội vàng của hắn thoáng hiện trước mắt cô, thậm chí cô còn thấy bước chân lao đảo của hắn, hắn luôn trầm ổn trắng kiện, khi còn trẻ hăng hái không ai bì nổi, nay hắn thành thực hướng nội, vừa rồi thấy hắn hốt hoảng lúng túng làm lòng cô bất giác cảm thấy chua xót.

Tại sao phải trở lại, nếu đã từng rời đi thì tại sao lại lựa chọn trở về... Cô yên lặng thất thần nhìn cặp công văn trên tay, không rõ lòng mình có cảm giác gì.

Năm đó, cô đau khổ giữa muốn hắn trở lại, cô ôm trong ngực một sinh mạng đang dần dần mất đi theo máu của mình, gào thét hy vọng hắn xuất hiện trước mặt mình... Cô từng bỏ đi sự tự tôn, cô từng hy vọng tương lai của họ... Từ nhỏ cô không phải là người lạnh lùng như thế này, ban đầu không phải cô không thương hắn, cô có yêu, cũng bởi từng yêu, nên mới mất đi sức lực yêu lần nữa.

Ngày đó, cô đợi đến đèn cạn dầu, hắn vẫn không trở về, mà ngày hôm sau khi cô một mình không còn sức lực hắn lại nói cho cô biết, hắn sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô, nhưng, như vậy thì còn tác dụng gì, Ủy Hành Văn, anh đã rời đi, tại sao không hoàn toàn rời đi, tại sao phải quay đầu lại, tại sao?!

Anh không nên quay đầu lại, anh không nên trở lại, anh trở lại càng không nên yêu tôi... Yêu một người phụ nữ anh đã từng phản bội, cảm giác này rất đau đúng không?

Cô bị thương khê cười như có như không, cô nghĩ, cô nên cảnh cáo hắn, năm đó nên nói cho hắn biết: Đừng quay đầu lại, bởi vì anh nhất định sẽ hối hận.

Nhưng, không ai tin, từ trước đến giờ cô đều không tính trả thù hắn, tất cả mọi người đều cho rằng cô là người vợ hành hạ người chồng từng sai phạm của mình, nào ai biết, cô chỉ muốn thanh tĩnh, muốn một cơ hội lựa chọn vì mình... Cô không muốn hành hạ hắn, càng không muốn trả thù hắn.

Nhưng chuyện như thế này không phải không có báo ứng mà là thời điểm chưa tới, không cần cô ra tay, hắn cũng có thể tự lãng trí mình một vạn lần.

Hắn yêu cô, chính là sự báo ứng tốt nhất.

Bởi vì đã từng mất đi, nên mới quý trọng sa vào.

“Cứ để bố con đi, nghe được thì nghe được, sớm muộn gì cũng phải biết.” Nhàn nhạt mở miệng, cô thu tay lại, đặt cặp công văn vào tay Ủy Chí, cời áo dài trắng treo lên tường, bình phục tâm tình, cười yếu ớt nói: “Đi thôi, đi ăn tối.”

Dứt lời, cô xoay người, Ủy Chí cũng ngơ ngẩn đi theo cô.

Xuyên qua bóng cây rậm rạp ở hành lang, hương hoa nhẹ nhàng truyền đến, chạng vạng ngày hè nóng bức mà cũng mang chút hơi lạnh, trong lòng Ủy Chí lại trống rỗng, nhìn bước chân đều đều khê khàng trước mắt, trong lòng nghĩ tới câu nói “Xin lỗi con trai, không có mẹ con, con cũng không quan trọng lắm”, câu nói đó đập vào trái tim hắn, làm hắn không thể phán đoán, không thể thấy rõ đường đi.

Mẹ, rốt cuộc mẹ đáng thương, hay là bố đáng thương.

Thời gian, mất đi, tình yêu, ngoại tình, phụ nữ.

Những từ như vậy bắn ra trong đầu Ủy Chí, hắn đỡ cái đầu đau nhức của mình, đi theo Nhiễm Tô đến trước bàn cơm.

Thức ăn rất thơm, bàn ăn rất yên tĩnh, cô chuyên tâm ăn cơm, thông thả ung dung.

Ưu nhã điềm tĩnh, làm người ta cảm thấy run sợ.

Ủy Chí nhìn mẹ mình, không thể đè nén cảm xúc, thức ăn khó có thể nuốt trôi, hắn đề đưa xuống, thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ muốn... ly hôn với bố phải không?”

Nghe vậy, cô chấn động, sau đó tiếp tục ăn cơm, ánh mắt như không gọn sóng.

“Đó là điều mẹ chờ đợi đã lâu, ly hôn là chuyện mẹ luôn muốn làm, không ai có thể ngăn cản mẹ.” Hình ảnh đó dường như có thể hiện lên trước mắt cô, mùi thuốc lá quen thuộc của hắn có lẫn mùi thơm xa lạ kích thích mũi cô, vẻ mặt ngọt ngào nhu tình của hắn không phải dành cho người vợ gắn bó bốn năm, hắn về muộn báo cô không chờ hắn, cô vẫn chờ, nhưng lại chờ được sự phản bội trở về, hắn trở về mang mùi vị của người phụ nữ khác, cô làm sao có thể quên, trừ khi cô mất trí nhớ, trừ khi cô chết, nếu không làm sao cô quên được!

Phòng ăn rộng lớn chỉ vang lên tiếng nói chắc chắn của Nhiễm Tô, đôi mắt tĩnh lặng của cô chiếu thẳng vào mắt Ủy Chí, làm hắn thấy hơi sợ.

“Mẹ, mẹ đã đợi lâu như vậy, nhìn lâu như vậy, tại sao không tiếp tục nhìn, có lẽ... có lẽ cả đời này cũng không dài, cứ mãi như vậy cũng là tốt.” Vội vàng thăm thiết nói, Ủy Chí nắm mạnh lấy tay Nhiễm Tô.

Đột nhiên, cô trừng mắt, kéo tay Ủy Chí ra, ánh mắt đau thương, khóe mắt hơi nóng ẩm, nhấp máy môi, cô nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của Ủy Chí, thấp giọng mà cứng rắn nói “Con trai, con nghe đây, ai cũng có tư cách nói với mẹ như vậy, nhưng con, Ủy Chí, con không có tư cách khuyên mẹ!”

Ủy Chí cảm nhận rõ ràng sự giận dữ không thể ức chế của mẹ, hắn hơi kinh ngạc, lòng khổ sở.

“Xin lỗi mẹ, con biết, con biết mẹ vì con... Nhưng mẹ, bố cũng có nỗi khổ, tại sao hai người cứ muốn hành hạ nhau, mẹ, bố bỏ đi, bố yêu mẹ nên mới có hành động nhu nhược như vậy. Mẹ, tin con đi, dù bây giờ mẹ lựa chọn thế nào con cũng không can thiệp, con đều ủng hộ, nhưng mẹ có thể đồng ý với con chuyện này không, hôm nay, chỉ hôm nay thôi, mẹ hãy đuổi theo bố, nếu phải có ngày ly hôn, thì có thể để lại cho bố một chút gì đó, nửa đời sau có thể vui vẻ nhớ lại? Mẹ rất quan trọng với bố, bố đã nói nếu không có mẹ con cũng không quan trọng, nếu sau này ly hôn bố phải làm sao, coi như mẹ đồng tình với bố được không, bố đuổi theo mẹ nhiều năm như vậy, mẹ có thể đuổi theo bố một lần không, lần này, đi tìm bố được không?”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mùi nước hoa của phụ nữ

“Ngay lúc này, mẹ đi tìm bố, đuổi theo bố lần đầu tiên được không?”

...

Im lặng không nói gì, hai mắt nhìn nhau, cô ngưng mắt nhìn sự thắm thiết và chua xót trong mắt Ủy Chí, rừ mắt xuống, cô cảm thấy chiếc đũa nắm chặt trên tay có cảm giác mát, có cảm giác ướt át.

... Nhớ lại, nếu như phải rời đi thì có thể để lại chút niềm vui để hấn nhớ lại coi như là đồng tình?

Cô nghĩ mình nên từ chối, nhưng khi đang đắn đo từ chối yêu cầu của Ủy Chí, thì cô lại nhớ mình từng nằm trước ngực hấn lặng lẽ rơi lệ, lời nói trong mơ của hấn đột nhiên vọng tới bên tai cô: “Nhiễm Tô, anh rất biết điều, những năm nay anh thật sự rất biết điều, anh không gặp những người phụ nữ khác... Tô Tử, Tô Tử, em có biết anh vẫn một mực chờ em không, đợi em một đêm... Đợi em rất nhiều ngày, rất nhiều ngày...”

Những lời nói đó sôi trào và cuộn lên trong bụng cô, trái tim của cô, lý trí của cô, bỗng dưng cô nặng nề để đũa xuống, Ủy Chí bên cạnh kinh ngạc, mấy máy môi, nhìn Nhiễm Tô.

“Mẹ?”

Nhiễm Tô quàng thêm chiếc khăn hoa màu tím nhạt, mím môi, mày khẽ nhíu, tiếng nói nhẹ nhàng truyền tới: “... Mẹ đi tìm bố con.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười như trẻ con của Ủy Chí, Nhiễm Tô cười nhạt, đáy lòng lại lan tràn cảm giác bất đắc dĩ không thể diễn tả, ánh mắt mơ hồ, Ủy Hành Vân, rốt cuộc là anh nợ tôi, hay là tôi nợ anh, nhiều năm rồi mà dường như số sách giữa chúng ta vẫn chưa tính rõ...

Có lẽ, tôi thật sự là người như cha tôi nói, lòng dạ quyết liệt lại bướng bỉnh cố chấp, luôn muốn rời đi, rời bỏ anh, rời bỏ cuộc hôn nhân đã phí hoài cả nửa đời của chúng ta, nhưng bất kể như thế nào, hôm nay, chúng ta còn là vợ chồng, nếu đã làm vợ của anh lâu như vậy, thì cũng không thể thiếu những lúc như thế này, trước khi ký vào đơn ly hôn, anh, dường như vẫn là gánh nặng tôi chưa ném được, tôi không khước từ được trách nhiệm.

“Vậy, mẹ bảo tôi nay bố sẽ ngủ ở đâu?”

Ủy Chí cau mày, ngón tay gõ lên bàn, trầm ngâm một tiếng.

Nhiễm Tô trừng mắt liếc hấn một cái, rồi lại nhìn cảnh sắc tĩnh lặng lạnh lẽo của đêm ngoài cửa sổ: “Ngoài công ty ra ông ấy sẽ không đi bất cứ đâu.”

Cô biết hấn sẽ không đi đâu khác, cho dù hấn tức giận với cô, hấn vẫn chọn nơi cô đưa mắt là có thể tìm thấy.

Ý tứ trong đó không phải cô không hiểu mà là tránh không muốn hiểu, tựa như hấn nói, cô thông minh như thế mà sao lại không biết hấn thực sự muốn cái gì, nhiều năm như vậy, đôi khi hấn giận cô, giận cô lạnh nhạt, giận cô không phối hợp, cũng có lúc vì vài câu mà hấn giận, hấn tức giận bỏ đi, nhưng cô thậm chí không nhìn cũng biết, hấn nhất định sẽ ở thư phòng trong nhà, nếu không cũng là ở phòng nghỉ của văn phòng chủ tịch công ty, hấn đi không xa, hấn chỉ muốn đợi cô, lòng mong đợi nơm nớp lo sợ, núp ở một nơi cô có thể dễ dàng tìm được, chờ vợ mình tới, nhưng cô không hề đi tới...

Lúc này đây, cô nghĩ, đi lần đầu tiên cũng không có gì là không thể, ngày nào đó cũng sắp đến, đứa con trai cô một lòng muốn bảo vệ cũng sắp kết hôn, lập gia đình, chờ đến ngày nào đó, tất cả đều đủ rồi, có lẽ lập tức sẽ không còn bất cứ quan hệ nào...

Hấn tâm tâm niệm niệm muốn điều đó, trước khi đi cô cũng không phải không thể cho hấn.

Nghe vậy, Ủy Chí cười một tiếng: “Nhiều năm nay bố luôn chờ mẹ, nhưng cho tới giờ bố chưa từng thật sự giận mẹ...” Bây giờ cũng vậy, có lẽ người đàn ông cao lớn lỗi lạc ôm hấn trên lưng và đùa nghịch với hấn từ nhỏ, chỉ là sợ hãi, chỉ là nhút nhát, nhu nhược và không dám, mà chưa bao giờ thật sự giận người phụ nữ mình không thể buông tay, cho dù cô không hợp tác, cho dù cô đối xử lạnh nhạt, hấn cũng muốn đợi người phụ nữ đó quay đầu, dù chỉ là lừa gạt.

Nghe vậy, cô không tiếng động gật gật môi, không lên tiếng, sau đó giống như thờ dài, nói: “Mẹ hiểu.”

Nhưng, hiểu là một chuyện, có thể làm hay không lại là một chuyện khác, nhiều tình cảm cô không cho hấn được, tựa như năm đó cô mong mỏi đợi chờ hấn, hấn cũng không cho được...

Bỏ lỡ thời gian, ngoại trừ tiếc nuối và bất đắc dĩ thì còn có gì nữa?

Trong căn phòng vốn tĩnh lặng, nhất thời, hai người không ai lên tiếng, chỉ có dòng chảy của thời gian mang theo những năm tháng mệt mỏi và tiếc nuối đang lặng lẽ chảy xuôi.

Thời gian chưa bao giờ buông tha cho con người, không chỉ không buông tha cho con người, mà còn cả tình cảm của con người.

Có lẽ, người đàn ông kia vẫn luôn truy đuổi, không chỉ đuổi theo người phụ nữ hấn không thể buông tay, mà còn cả đoạn thời gian không thể quay trở lại.

Chạy đua với thời gian, người thua vĩnh viễn là nam nữ trầm luân trong tình yêu và ham muốn.

... ..

Cao ốc của tập đoàn ZK được thiết kế bởi kiến trúc sư sống ở New York gốc Hoa nổi tiếng, kính ở tất cả các phòng đều là kính chống đạn, ban đêm đèn nê ông bật sáng, khiến cho cái bóng của cao ốc trở nên xinh đẹp và thần bí hơn, trong bóng đêm lạnh như băng này, tòa nhà đó đứng ngạo nghễ cao vút trời, lạnh lẽo mà yên tĩnh.

Nhiệm Tô giương mắt nhìn lên đỉnh cao ốc, đó là phòng làm việc của hắn, hắn là người đàn ông không ai bì nổi như vậy, ngay cả nơi làm việc cũng tài trí hơn người, cô là người chế tạo nước hoa hàng đầu của tập đoàn ZK nhưng không thường xuyên đến đây, cô thích sự yên tĩnh, không thích cảm giác bị nhiều người chỉ trích, loại cảm giác đó mười mấy năm trước đã trải qua rồi, cô không muốn ném thù lần nữa.

Nhưng hôm nay, cô đến đây, gió đêm phát qua, cô thấy hơi phiền lòng, rứt rứt thân thể, cất bước đi vào cao ốc.

Bảo vệ và cô lễ tân tiến lên chào đón, đã là lúc tan việc, nhưng vẫn có người trực ở công ty, cô gái đó lễ phép và khách khí, nhẹ nhàng hỏi: “Phu nhân, xin hỏi cô tìm ai?”

Cô hơi nhường mày, có chút lưỡng lự, nếu cô nói mình đến tìm chủ tịch của họ, có lẽ anh bảo vệ bên cạnh sẽ lập tức trói cô lại và lôi ra ngoài.

Cô cười nhẹ, nụ cười mang theo sự thanh nhã và vui vẻ, nhẹ giọng nói: “Cô chờ một chút.”

Dứt lời, cô gọi điện thoại cho con trai, sau đó chuyển điện thoại cho cô gái.

Chỉ thấy cô gái đó không ngừng gật đầu, ánh mắt nhìn cô ngày càng khẩn trương và cung kính.

“Úy, Úy phu nhân... Xin lỗi, xin lỗi, tôi...”

Cô gái còn muốn nói tiếp điều gì, Nhiệm Tô đã khoát tay cười cười, thân nhiên nói: “Không trách cô, rất nhiều người cũng không nhận ra tôi.” Có khi ngay cả chính cô cũng hoài nghi, cô có thật là vợ của hắn không...

Xoay người, cô đi vào thang máy, mắt nhìn những con số tăng dần đến tầng thượng, lòng cô run nhẹ, cũng không biết là cảm giác gì, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

“Đỉnh” một tiếng, lúc đó cô mới giật mình, bước ra một bước, cô chậm rãi đi đến trước cửa phòng làm việc của hắn, cây cối xanh ngắt được đặt hai bên, cô mơ hồ thấy ánh đèn vàng rọi ra từ trong phòng, không rõ có người bên trong không, ngẫm nghĩ mấy giây, cô khẽ thở dài, nghĩ rằng có thể hắn đã ngủ, hay đang bận, nhưng nếu đã đến đây thì không có lý gì lại rời đi như vậy.

Thật may là cửa không khóa, cô nhẹ nhàng vặn cửa, trong phòng có mùi bạc hà và mùi thuốc lá thoảng thoảng của hắn, đột nhiên, ánh mắt cô hơi chậm lại, tựa như có một mùi hương, không nồng nặc như mùi sữa tắm phụ nữ thường dùng, mà là mùi của trái táo lẫn với mùi thơm cơ thể của phụ nữ...

Cô cười nhạt nhẽo trào phúng, khứu giác của cô quá nhạy bén, cô cố gắng xem nhẹ cảm giác khó chịu và chân tay cứng ngắc, hít sâu một hơi, bước đi nhanh hơn.

Cánh cửa khép hờ, có hai tiếng hít thở truyền đến tai Nhiệm Tô.

Cô bắt giác níu lấy một góc vạt áo, thấy mình đang khẩn trương, không khỏi cười khò một tiếng, dù không yêu không thương, nhưng vẫn chưa dứt quan hệ, thì ra giấy tờ hôn nhân không chỉ là giấy tờ, mà còn là nhận định thân phận, cô rốt cuộc vẫn là một người vợ, còn có thể cảm nhận được sự đau đớn và bức bối.

Không mở cửa, Nhiệm Tô vẫn đứng đó, cách khe hở không lớn, nhìn hai thân ảnh chồng lên nhau, ánh mắt tĩnh lặng.

Cô ta dường như cảm giác được cô, con người cũng nhạt nhẽo nhưng không che giấu được sự say mê yêu kiều quét tới phía cô, quần áo nửa kín nửa hở, rồi giường phủ thêm chăn cho người đàn ông, sau đó nhặt quần áo rơi trên sàn của mình, về mặt nghi hoặc nhìn cô, khẩu khí giận tái đi.

“Chị... Là ai?”

Cô gái mở miệng, quan sát về ôn hòa và lạnh nhạt của Nhiệm Tô, lạnh lùng nhú mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tôi tin anh ta

Tình yêu có lẽ thật sự là phải đi qua khảo nghiệm mới có thể khắc lên kim cương, mới có thể chống lại gió thổi mưa xối, mới có thể trải qua những năm tháng phi hoài.

Nhiệm Tô chưa bao giờ nghĩ có một ngày, cô lại tin tưởng người đàn ông đó, cô đã mất đi sức lực để yêu mà vẫn tin tưởng Ủy Hành Văn thật lòng.

Hai bên giằng co, Nhiệm Tô nhàn nhạt cười, còn cô gái kia lạnh lùng nhìn cô.

“Chị là ai?”

Tổng Tô Từ nhìn người phụ nữ trước mắt, nụ cười nhàn nhạt bình tĩnh, ngưng mắt nhìn mình, khuôn mặt thanh nhã mà trầm tĩnh, ôn hòa như nước, trong bụng cô ta hơi bồn chồn, lòng bàn tay hơi ẩm.

Nhiệm Tô lịch sự lui lại mấy bước, cô gái đó cũng lui lại mấy bước, ánh mắt giống nhau đang nhìn nhau chăm chú, quần áo của Tổng Tô Từ không chỉnh tề, có chút mất tự nhiên, Nhiệm Tô lại không chút hoang mang, mỉm cười, thân nhiên nói: “Tôi là vợ anh ta.”

“Sao?” Tổng Tô Từ đột nhiên kinh hãi, không cách nào khắc chế cơ thể đang run nhẹ, phản ứng không kịp liền bật câu hỏi.

“Úy Hành Vân.”

Giọng điệu của cô nhàn nhạt, lại ẩn theo sự tôn quý và ngạo nghễ.

Tổng Tô Từ nuốt một cái, hít một hơi sâu, ánh mắt khẽ nhếch, mắt nhìn thân thể mình, châm chọc cười nhạt.

“Chị đều thấy rồi, không nói gì sao?”

Nghe vậy, Nhiệm Tô nhếch khóe môi, rũ mắt xuống, nhìn qua cánh cửa khép hờ, ánh mắt trầm tĩnh.

Cô còn nhớ rất rõ cái ngày hắn nói cô không cần chờ hắn về, vì vậy cô không chờ hắn lần nào nữa, những năm gần đây đôi khi cô về muộn mà không nói với hắn, hắn lại luôn ngây ngốc đợi cô, cô biết hắn không ăn tối mà cứ chờ cô, cô cũng không nói tiếng nào, cô nghĩ tới những năm nay, hắn làm mọi chuyện vì cô, lúc tức giận cũng như trẻ con, nhiều tuổi rồi mà luôn trêu chọc với tính tình lạnh nhạt của cô, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy cay đắng.

Tổng Tô Từ cau mày nhìn người phụ nữ trước mặt đang thất thần, sau đó, cô mỉm cười nhìn qua mình, đôi môi nhẹ nhàng mở ra, nói từng chữ rõ ràng:

“Tôi tin anh ta, anh ta tuyệt đối không phản bội tôi.”

... Tôi tin anh ta, anh ta nói không phải tôi lần thứ hai thì sẽ không phản bội tôi lần thứ hai.

Dù cô nhớ sự phản bội rất nhiều năm trước, nhưng vẫn biết rõ, mình tin hắn, hắn nói không là không, hắn nói không đụng vào người phụ nữ nào khác cũng sẽ không đụng vào người phụ nữ nào khác ngoài mình.

Không giống năm đó, hắn sẽ không làm, mà cô cũng tin tưởng hắn. Không biết tại sao, chỉ là chắc chắn như vậy.

“...” Người nọ mỉm môi không lên tiếng, một hồi lâu, cười lạnh nói, “Chưa thấy người vợ nào như chị, nên nói chị nhu nhược hay nên nói chị thông minh?”

“Tôi nghĩ, cô nên nói tôi thông minh, chồng của tôi chính là chồng của tôi, ít nhất bây giờ vẫn là, anh ta sẽ không phản bội tôi, tôi cũng tin anh ta sẽ không, phản bội sẽ phải trả cái giá rất lớn, tôi nghĩ anh ta sẽ không sẵn lòng tiếp nhận cái giá đó.”

Nhiều năm như vậy, người đàn ông kia đã có kinh nghiệm, cô nhớ lúc hắn say rượu kéo vạt áo cô không chịu buông, cô không khỏi khẽ lắc đầu cười nhạt, ngực gọn đau, rõ ràng cô còn nhớ vết thương hắn để lại cho cô, nhưng không hiểu sự yêu thương, nỗi thấp thỏm lo sợ của hắn những năm nay.

Nghe vậy, Tổng Tô Từ khẽ run lên, lao đảo vài bước, khóe miệng cũng không nhếch cao khí thế như vừa rồi, tay run run nắm nút áo của mình, cô cúi đầu, hạ mắt nói: “Tôi không biết vợ của Úy đồng là người như chị.”

Cô cũng không ngờ, hắn say rượu như vậy mà vẫn có thể từ chối mình...

Hôm nay hắn phát cuồng tới phòng làm việc, lấy tất cả loại rượu có nồng độ cao trong tủ uống vào bụng, cô vốn sắp tan làm, nhưng thấy hắn đến nên muốn ở lại cùng hắn, yên lặng đứng ngoài cửa phòng.

Cô thấy khuôn mặt tuần mỷ của hắn chứa đựng nụ cười khổ, cô thấy hắn buồn bã, thấy hắn ngã xuống phòng làm việc, nằm ở đó mà ngẹn ngào, thậm chí còn nghe thấy tiếng khóc nén nhịn của hắn, làm cô có thêm can đảm.

Khi đó cô nghĩ, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến người đàn ông này thất bại đến mức này, thấy hắn đau lòng, cô cũng đau lòng thấu tận xương tủy, người đàn ông kiên cường, kiêu ngạo như hắn mà hôm nay lại uống rượu trong phòng làm việc đến một môi vô lực.

Mắt thấy đã muộn, cô yên lặng đến gần hắn, chỉ nghe thấy đôi môi mòng của hắn thào thì những tiếng không rõ.

Cô ghé sát lại, nghe được đó là...

“Tô Từ... Tô Từ...”

Cô cho rằng hắn gọi mình, “Tô Từ“, cô lập tức mừng rỡ như điên, ôm hắn nói đi nói lại, em ở đây, em ở đây, em vẫn luôn ở đây.

Cô dùng hết sức lực ôm hắn lao đảo đến giường nghỉ, quần áo của hắn đã sớm tán loạn, lộ ra làn da màu đồng rắn chắc ở cổ, cô mấp máy môi, tiến lại gần, không thể kềm chế xoa lên gương mặt hắn, môi hắn, cổ hắn. Da hắn rất nóng, nóng đến mức cô muốn liêu lĩnh.

Vì vậy, cô cởi quần áo ra, cũng cởi quần áo trên người hắn, dán vào lồng ngực phập phồng không ngừng của hắn, hôn hắn vụng về.

Úy Hành Vân uống rất nhiều rượu, nhưng không đến mức mất đi lý trí, hắn có thể cảm giác được một đôi tay dao động trên người hắn, trêu chọc hắn, nhưng hắn không vọt lên dục vọng mà là bối rối, hắn sợ, hắn sợ mình tái phạm sai lầm, hắn sợ mình lại phạm phải sai lầm không thể tha thứ một lần nữa, hắn đã hận không thể xử tử mình của năm đó, sao có thể làm điều có lỗi nữa!

Hô hấp nặng nề, hắn cưỡng chế đẩy người nọ ra, cố gắng mở to mắt thấy rõ ràng người đó, đôi mắt giống nhau, nhưng đôi mắt đó không phải trong trẻo lạnh lùng, lòng hắn run lên, lấy tay đẩy cô ta, lạnh lùng nói: “Đừng đụng vào tôi.”

Tổng Tô Từ kinh hãi, nhìn đôi mắt mơ màng cố gắng tỉnh táo kia, nhẹ nhàng nói: “Là em, em là Tô Từ, vừa rồi anh đã gọi tên em mà.”

“Không phải, cô không phải là Tô Từ của tôi, đừng đụng vào tôi, không được đụng vào tôi, cô ấy sẽ tức giận, cô ấy sẽ không vui...” Vì say rượu nên hắn nói không rõ ràng, tiếng nói trầm thấp, bướng bỉnh vang lên.

Rất nhiều năm, hắn ngày càng hiểu, thì ra trên thế giới này thật sự có duy nhất, khi hiểu mình không thể mất đi mới biết, có nhiều thứ không thể thay thế được.

Cô không yêu hắn, hoặc là đã từng yêu, nhưng điều đó lúc này không còn là vấn đề phức tạp với hắn, hắn chỉ không muốn cô rời đi, hắn sợ cô mất hứng, thậm chí hắn nghĩ, từng yêu thì từng yêu, ít nhất hắn có thể giữ lấy cô cũng là tốt rồi.

Trong lúc mông lung, hồ hạp nặng nề, suy nghĩ mơ hồ, Tống Tô Từ chưa từ bỏ ý định khiêu khích, hắn vẫn dùng hết sức từ chối cô, hắn lật người, úp mặt vào gối, không chống lại được cơn buồn ngủ, vì vậy rốt cuộc cô không làm được bất cứ chuyện gì.

Hắn say rượu mà vẫn từ chối cô, thời khắc đó tinh thần cô sa sút, thờ dãi, nhưng vẫn tham luyến dán vào người hắn, vuốt ve ngũ quan như điều khác của hắn...

Một hồi lâu, cho đến khi cô phát hiện người phụ nữ kia cười lạnh nhạt nhìn mình qua khe cửa, chầm chọc mộng tưởng của cô, cô lạnh lùng hỏi chị ta là ai, muốn lấn áp khí thế, nhưng không ngờ chị ta lại ung dung đáp: “Tôi là vợ của anh ta.”

Chị là vợ của Úy Hành Vân? Cô tưởng chị sẽ nổi điên, sẽ quát mắng, nhưng không hề, chị vẫn bình tĩnh cười nhạt nhìn cô, nói cho cô biết, mình tin hắn, tin chồng của mình...

Trong nháy mắt, cô chỉ có thể thảm hại rũ mắt xuống, dần dần mềm nhũn trước sự tinh táo ôn hòa của người phụ nữ đó.

“Úy đồng, một mực chờ chị...” Cô không biết nên nói cái gì, không ngờ vừa mở miệng lại nói câu này, thảm mắng mình vô dụng, Tống Tô Từ khổ sở cắn môi.

“Tôi biết, cảm ơn, cô có thể đi.” Nhiệm Tô thân nhiên nói, cao quý và ưu nhã, sau đó nghiêng người đi vào phòng.

Trong phút chốc lướt qua, cô cúi đầu gọi nhẹ: “Tô Từ!”

Nhiệm Tô quay đầu lại, giương cao mày hỏi: “Sao vậy?”

“Thì ra là như vậy...” Thì ra tên chị cũng đọc như vậy, thân thể như đã vô lực, cô ấp úng trả lời, “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi, chữ cuối trong tên của chị viết thế nào?”

“Từ. ‘Từ’ trong hài tử (*con trai*).” Mặc dù có chút kinh ngạc, Nhiệm Tô vẫn lịch sự trả lời.

Úy Hành Vân hay gọi chị là Tô Từ, chữ từ trong hài tử (con trai), còn tên của Tống Tô Từ thì chữ Từ viết khác, nghĩa là màu tím, chỉ đồng âm.)

Chỉ thấy mặt người nọ tái nhợt, lão đảo vài bước, nhanh chóng xoay người rời đi, trong miệng ni non: “Thì ra là, thì ra là, Úy đồng, anh thực sự yêu chị ấy như vậy...”

Lòng đau như bị xé rách, gió lạnh ngoài cao ốc thổi vào người, Tống Tô Từ cảm thấy buồn cười, đây thật là một cái tên hay, hắn từng tán thưởng trước mặt cô như vậy, nhưng chỉ vì người phụ nữ hắn luôn nghĩ tới...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Anh xin lỗi em

Hắn ngủ trông rất anh tuấn, khỏe mắt có nếp nhăn nhỏ có vẻ giống người sống nội tâm, mùi rượu thoang thoang phát qua mặt, cô đi vào phòng mà không để ý tới cô gái đang lao đảo đứng sau, chỉ thân nhiên tới gần hắn.

Ánh trăng thật lạnh, tia sáng yếu ớt rọi vào đôi má của hắn, hắn ngủ không yên, giữa hàng mày là nếp nhăn, rõ ràng trời không lạnh mà thân thể cao lớn của hắn lại cuộn tròn.

Hắn lạnh sao, Nhiệm Tô hạ mắt trằm trằm lên người hắn, yên lặng ngồi bên giường nhìn Úy Hành Vân, hắn ngủ mà cánh môi dường như vẫn nhếch lên.

Đột nhiên, thân thể hắn chấn động tựa như bị kinh sợ, mờ to mắt, rất hoảng hốt, không biết là mơ hay thực, hắn thấy người ấy đang ngồi ngay mép giường nhìn mình.

“... Tô Từ.”

Cô nhấp nháy mắt, “Ủm” một tiếng, khẽ thờ dãi: “Là em”

Sừng sốt một lúc lâu, hắn mấp máy môi, như thể đang kinh ngạc và mừng rỡ, nhưng giọng vẫn nhẹ, sợ rằng người ấy sẽ biến mất: “Em tới lừa anh?”

“...” Nhìn đôi mắt mong đợi của Úy Hành Vân, lòng mi Nhiệm Tô khẽ võ, giật giật môi, không lên tiếng.

“Tô Từ, em có thể lừa anh không, nói em còn yêu anh, em biết mà, thà em trả lời không yêu còn hơn em nói em đã từng yêu anh!”

Hắn vuốt ve gò má hơi lạnh của cô, ánh mắt buồn thương nhìn cô, hai người nhìn nhau, họ đều không xem nhẹ nỗi bi thương vô hình đó.

“Có thể nói cho anh biết, em yêu anh từ khi nào, khi nào thì không yêu anh nữa?” Hắn còn bỏ lỡ những gì, hắn còn đuổi theo những gì không thể trở về, thứ hắn liều mạng đuổi theo có phải đã vĩnh viễn biến mất không thể chạm tới, “Dù sao em cũng phải để anh chết một cách rõ ràng, được không? Nhiệm Tô...”

Nếu cô tàn nhẫn một chút, bây giờ cô có thể nói sự thật cho hắn biết, nếu cô thật sự mang lòng dạ ác động một chút, cô có thể hoàn toàn dứt ra, tay hắn níu lấy cô chặt đến mức da thịt cô đau đớn và khẽ run rẩy, nhưng lúc này cô không cảm thấy tức giận mà là bi ai.

Hắn đang run, hắn đang nhìn chăm chú vào mắt cô, không e dè, nhưng tay hắn lại bất giác siết chặt tay cô, dường như vào lúc này, cô là nơi chống đỡ duy nhất của hắn.

Rốt cuộc cô cũng mở miệng nói: “Sau này nói tiếp được không?”

Ít nhất còn có mấy tháng, cô không muốn tiếp tục giằng co, cô nghĩ, con trai nói đúng, trước khi rời đi, ít nhất cô nên để lại cho họ một hồi ức không quá khó chịu, sau này nhớ tới cũng không phải nhớ mãi những tình cảm vương vấn.

Nghe vậy, hắn hít sâu một hơi, chậm chạp gật đầu, thất thần nói: “... Tốt, cũng tốt, cũng tốt.” Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, hắn muốn biết đáp án, nhưng lại không có dũng khí gánh chịu đáp án không dễ sửa đổi, cô chọn cách không nói với hắn ngay lúc này, hắn bỗng cảm thấy cay cay mũi, cũng tốt, sau này hãy nói, dù cả đời không nói cũng xem như hắn vẫn chưa lấy đủ dũng khí, sau này con đường còn dài, không nói cũng tốt, đã nửa đời người, cả đời không dài, hắn chỉ muốn ở cùng cô tới khi đầu bạc...

Khóe miệng dần nở một nụ cười, hắn ưu nhã nhếch môi, nắm tay cô cọ qua cọ lại, tầm mắt lơ đãng lướt qua đám quần áo bừa bãi dưới đất, còn có một cô gái chưa kịp lấy áo lót, tiếng nổ ầm vang trong đầu, hắn khẩn trương nghiêm nghị nói: “Anh không làm! Anh thề! Nhiệm Tô, anh không làm!”

Cô kinh ngạc nhướn đôi mày nhạt, nhìn lại theo tầm mắt hắn, lòng có cảm giác gì đó đang lặng lẽ chảy xuôi mà chẳng gọi được tên, chỉ cười nhẹ, khẽ đặt tay lên mu bàn tay hắn, cái lạnh của tay cô và độ ấm của tay hắn giao hòa truyền đến một cảm giác kỳ lạ: “Em biết, em không nghĩ ngợi.”

Úy Hành Vân, cuối cùng anh cũng làm được, anh làm tôi không dám yêu lại anh nữa, nhưng cũng làm cho tôi tin anh, anh thật sự không thể phản bội tôi lần nữa.

“Em tin, em thật sự tin?” Hắn mừng rỡ nhếch mắt, vội kéo tay cô tới gần mình hơn.

Cô thờ dãi, khẽ gật đầu một cái: “Em tin, em thật sự tin.”

Bỗng người cô chao đảo, bị hắn kéo ngã vào trong ngực, trên cổ cô có sức nặng của hắn, da thịt ấm áp, cô xoa tấm lưng rộng của hắn, nhàn nhạt hỏi: “Sao vậy?”

“... Tô Từ, Tô Từ...” Trong nháy mắt, hắn ôm cô giống như có thể ép cô nhập vào lòng mình, siết chặt, cổ họng hắn hơi căng, trầm trầm nghèn nghẹn.

Hắn nói xin lỗi, hắn áy náy vì lỗi lầm mười mấy năm trước, hắn hối hận, hắn ôm cô, suy nghĩ rối loạn nhưng vẫn ôm cô, đây là người phụ nữ hắn đã từng buông tay một lần rồi cả đời không thể buông tay nữa, hắn không biết nên nói như thế nào, hắn chỉ cảm thấy gian nan, khó chịu, về hồ hững của cô khiến hắn hoàn toàn sụp đổ, không vì ngày hôm nay mà vì lỗi lầm ngày trước.

Tô Từ, xin lỗi; xin lỗi, Tô Từ.

Cô gạt mình, đầu óc có chút hỗn loạn, khẽ giương môi muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên hiểu ý hắn, tìm dậy lên nỗi đau xót, cô níu lớp vải áo sau lưng hắn, ngón tay theo bản năng khảm vào da thịt hắn, có vài tơ máu thấm ra áo, hắn lại không hề tỉnh táo, khó chịu dựa vào cẳng cổ thon gầy của cô, đầu hắn đau đớn, sợ những lời nói đó chỉ là giả.

“Nhiệm Tô, Nhiệm Tô, anh cho rằng, anh thật sự cho rằng không sao, anh cho rằng đó chỉ là... anh không ngờ, anh thật sự không ngờ mình sẽ hối hận như vậy, anh sai rồi, sai rồi, nếu em biết, em có thể tha thứ cho anh không, có thể... anh đã hối hận từ lâu, đã hối hận từ rất lâu... anh...” Ký ức hòa cùng hơi rượu cứ đảo lộn trong đầu hắn, hắn ôm cô không rõ mình muốn nói gì, chỉ có thể nói xin lỗi, chỉ có thể nói những câu rối loạn.

“Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa!”

Cô đẩy hắn ra như đã dùng tất cả sức lực, cắn môi, thân thể lung lay xuống giường, dựa vào tường thờ gấp.

Hắn bị cô đẩy, không còn sức lực ngã xuống giường, trong lòng trống trải làm hắn chợt cảm thấy hư không, má hắn có vết ươn ướt, suy nghĩ hỗn loạn, lầm nhảm nói: “Tô Từ, Tô Từ, em đang ở đâu, Tô Từ...”

Hắn sờ sờ vài cái, kéo được chiếc chăn rồi ôm chặt lấy nó cọ xát.

“Tô Từ... Anh sẽ không buông tay nữa, không có lần thứ hai... không bao giờ...”

Cô nhìn dáng vẻ hắn, miệng chua chát, cô đưa tay che tiếng nấc nghẹn.

Tinh thần sa sút trượt xuống mặt đất, chôn giữa hai chân cắn chặt môi.

“Hành Vân, xin lỗi... xin lỗi...” Cô không thể tiếp tục, cô không biết vì sao mình lại níu non xin lỗi, không biết vì sao chỉ cảm thấy khó chịu, lòng hoang hốt.

Mấy ngày sau, cô gặp Du Hướng Y theo chân kính rượu vợ chồng họ mới bình tĩnh, hóa ra, chung quy họ vẫn không thoát được ác mộng trước đây.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Vợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.